

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SÜTUN KAPISI

KIRIK DİYAR-İKİNCİ KİTAP

N. K. JEMİSİN

DE
X

Deprem, volkanik patlamalar yeni Mevsimler başlatıyor.
Beşinci Mevsimlerde hayatta kalmak daha da zorlaşıyor.
Düşmanı tarafından bulunan bir kız ile devam ediyor hikâye...
Dünyanın sonu böyle gelecek belki de...

Ya da belki sütunlarla ve cevapları gizleyen eski sırlarla gelecek...
Yine de korku, bağnazlık ve şiddete rağmen, karların altına
gömülü kalmış bir umut kıvılcımı Sükûnet'te belirir, kim bilir?

**Alabaster halefi Essun'u eğitebilirse, belki Sükûnet'in
kaderini sonsuza dek değiştirebilir.**

"Karmaşık ve sıra dışı."
The New York Times

**"Kesinlikle satın alınması gereken bir kitap... El değmemiş,
özgün bir konuyla çığır açıcı nitelikte."**
Library Journal

**"Jemisin kurgusal dünya kurmak konusunda, günümüzün
en başarılı yazar olabilir... Yaptığı işin ustası."**
RT Book Reviews

"Keşfe, acıya ve gönül yarasına dair güçlü, destansı bir roman."
SFFWorld.com

"Dâhice... muhteşem bir üslup ve sürprizlerle dolu bir öykü."
Washington Post

"Öfkeli ve güzel bir apokaliptik öykü."
B&N Sci-Fi&Fantasy Blog

**DE
X**

www.dexkitap.com

[f](#) [t](#) [i](#) /DEXpub

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arantey.org>

ISBN 978-605-09-6802-6

9 786050 968026

serifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺40

SÜTUN KAPISI

KIRIK DİYAR-İKİNCİ KİTAP

SÖTUN KAPISI
Kırık Diyar: İkinci Kitap

Özgün adı: *The Broken Earth #2 The Obelisk Gate*
© 2015, N. K. Jemisin
Yazan: N. K. Jemisin

Çeviren: Deniz Başkaya
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Kapak uygulama: Dilara Şebnem
Grafik uygulama: Taylan Polat

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Yayın hakları Kayı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, Kasım 2019
ISBN: 978-605-09-6802-6
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3, Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsi vi - <https://rantey.org>

SÜTUN KAPISI

KIRIK DİYAR-İKİNCİ KİTAP

N. K. JEMISIN

*Çocuklarını savaş alanına hazırlamaktan başka
seçenekleri olmayanlara*

“SÜTLÜN KAPISI MI?”

Antimony’nin gözleri bir süredir Alabaster’a odaklanmıştı. Nihayet simsiyah gözleri ondan ayrılıp gözlerinle buluştu.

“**B**irbirinden ayrı ama kontrol kaboşonuyla birbirlerine bağlanan iki yüz on sütun.” Sen burada dikilmiş, kontrol kaboşonunun ne olduğunu merak edip o lanet şeylerden iki yüzden fazlasının olduğuna hayret ededur, Antimony “Yarığın gücünü kanalizetmek için *bunu* kullanmak yeterli gelecektir,” diye ekliyor.

“Ne yapmak için?”

İlk kez sesinde bir duygunun izlerini fark ediyorsun: Kızgınlık. “Dünya-Ay sistemine denge vermek için.”

Ne? “Alabaster, Ay’ın savrulduğunu söylemişti.”

“Kötüleşen, uzun elipsli bir yörüngeye doğru.” Siz ona boş gözlerle bakınca yine sizin dilinizden konuşuyor.” Ay geri geliyor.”

Of, eyvah. Of, kahretsin. Yo, hayır. “*Benden lanet olası Ay’ı yakalamamı mı istiyorsun?*”

1

Nassun, kötü durumda

HIM. HAYIR. YANLIŞ ANLATIYORUM BUNLARI. Ne de olsa bir kişi kendisi ve diğerleridir. İlişkiler birinin benliğine son şeklini verir. Ben hem benim hem de sizim. Damaya hem kendisiydi *hem de* onu reddeden ailesi *ve* onu mükemmelen yontan Fulcrum halkıydı. Syenite, Alabaster ve Innon'dı; aynı zamanda Allia ve Meov'un zavallı, kayıp insanlarıydı. Şimdi sen Tirimo'sun *ve* kül kaplı yolun yürüyüşçülerisin *ve* ölü çocuklarınsın... Aynı zamanda geride kalan yaşayanlarınsın. Geri alacaklarınsın.

Bu bir “spoiler” değil. Ne de olsa sen Essun'sun. Bunu da zaten biliyorsun. Öyle değil mi?

Sonra Nassun'sın da. Dünya sona erdiğinde daha sekiz yaşında olan Nassun.

Bir öğleden sonra ustasının yanından eve döndüğünde kendisinden küçük erkek kardeşini çalışma odasının zemininde, babasını cesedin başında bulan Nassun'ın zih-

ninden neler geçtiğini kim bilir? Sadece ne düşündüğünü, neler hissettiğini hayal edebiliriz. Tahmin yürütebiliriz. Fakat *bilemeyiz*. Belki de böylesi en iyisidir.

Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da şu: Hani şu bahsettiğim çıraklık vardı ya? Nassun bir arif olmak için eğitim alıyordu.

Sükûnet'in taş irfanının kendi kendilerini tayin eden koruyucularıyla tuhaf bir ilişkisi var. Lorist'lerle ilgili kayıtlar uzun zamandır rivayet edilen Yumurta Kabuğu Mevsimi'ne dek uzanıyor. Bahsi geçen dönemde bir tür gaz salınımı kutuplarda doğan tüm çocukların kemiklerinin tek dokunuşla kırılmasına ve yaşları ilerledikçe –tabii büyürlerse– eğrilmesine neden olmuştı. (Yumenes arkeomestleriyle yüzyıllar boyunca sebebin stronsiyum mu arsenik mi olduğunu ve bu durumun sadece kuzey tundrasındaki birkaç yüz bin zayıf, solgun barbarı etkilediği düşünüldüğünde bir Mevsim sayılıp sayılamayacağını tartışmışlardı. Fakat tam da o *dönemde* kutupların halkları zayıflıklarıyla ayırt edilir olmuşlardı). Yaklaşık yirmi beş bin yıl önce, bizzat ariflere göre tam da böyle olmuşken bunlar çoğu insana göre utanmazca bir yalandı. Aslında arifler Sükûnet'teki hayatın daha da eski bir parçasıdır. Oynadıkları rol yıpranıp nerdeyse işe yaramazlığa dönüşeli yirmi beş bin yıl oldu.

Ne kadar çok şeyi unuttuklarını unutmuş olsalar da hâlâ arifler var. Bir şekilde mezhepleri –tabii onlarınki- ne bir mezhep denebilirse– onların çalışmalarını doğruluğu şüpheli ve muhtemelen yanlış görüp tanımayan Yedi Üniversite'nin birincisine ve propagandalarıyla onların bilgilerini çağlar boyunca baltalayan hükümetlere rağ-

men ayakta kalmıştı. Tabii Mevsimler'e rağmen de. Bir zamanlar arifler sadece Regwo denen, tenleri soluk kırmızı, dudakları doğuştan siyah olan ve tarihin korunmasına insanların daha iyi dönemlerde tanrılara taptıkları gibi tapan bir ırktan gelirdi. O zamanlar göğ'e kadar yükselen tabletlerle dağ yamaçlarına taş irfanı yontarlardı ki bu sayede herkes hayatta kalmak için gereken bilgeliği görüp bilsin. Ne yazık ki Sükûnet'te dağları yok etmek orojen bir çocuğun öfke nöbetine kapılması gibi kolaydı. Bir halkı yok etmek ise biraz daha fazla çaba gerektiriyordu.

Bu yüzden arifler artık Regwo olmasalar da çoğu Regwo'ların anısını yaşatmak için dudaklarını siyaha boyuyor. Artık bu yaptıklarının nedenini anımsamasalar da. Arifleri bu şekilde tanımak mümkün: Dudaklarından, taşıdıkları polimer tablet yığınının, genellikle giydikleri eski püskü giysilerden ve çoğunun gerçek cemiyet isimleri olmayışından. Fakat kimsesiz de değiller. Teorik olarak bir Mevsim'in ortaya çıkması halinde ana cemiyetlerine dönebilecek olsalar da meslekleri gereği geri dönüşü zor kılacak kadar uzaklara seyahat etme eğilimindedirler. Pratikte, çoğu cemiyet onları bir Mevsim sırasında bile kabul eder. Çünkü en sert cemiyetler bile uzun, soğuk gecelerde eğlence isterler. Dolayısıyla çoğu arifler müzik, komedi gibi sanatsal alanlarda eğitim görür. Ayrıca öğretmenlik ve çocuk bakıcılığı gibi işleri bu görevleri üstlenebilecek başka kimse olmadığında yaparlar ve en önemlisi de başkalarının daha güç zamanları atlattığının canlı kanıtlarıdır. Her cemiyetin buna ihtiyacı vardır.

Tirimo'ya gelen arifin adı Renthree Arif Taş'tı. (Tüm arifler Taş cemiyet adını ve Arif fayda adını alırlar ki

“arif” ender fayda sınıflarından biridir.) Aslında pek önemli biri olmasa da onu tanımanız için bir sebep var. Kendisi bir zamanlar Renthree Damızlık Tenteek’ti. Fakat bu Renthree, Tenteek’i ziyaret eden bir arife âşık olmadan ve arif o zamanlar genç bir cam ustası olarak sıkıcı bir hayat süren kızın aklını çelip onu uzaklara götürmeden önceydi. Kız Tenteek’ten ayrılmadan önce bir Mevsim gerçekleşse hayatı biraz daha ilginç olabilirdi. Zira öyle dönemlerde bir damızlığın sorumluluğu açıktır. Fakat belki bu da onu uzaklara gitmeye iten bir nedendi. Belki de sebep sadece genç yaşta âşık olmanın budalalığıydı. Söylemesi zor. Renthree’nin arif âşığı nihayet onu ekvatorial Penphen şehrinin dışında kırık bir kalp, irfanla dolu bir kafa, yontulup küçük parçalara ayrılmış zümrütlerle ve kaboşonlarla dolu bir cüzdan ve üzerinde ayakkabı izi baskısı olan, elmas şeklinde bir sedef kolye ucuyla yalnız bırakmıştı. Renthree sedef kolye ucunu kendine bir keskididen tablet sipariş etmek için harcarken zümrüt parçalarını da seyahat malzemesi satın almak ve keskici işini bitirene dek bir handa kalmak için kullanmış, kaboşonlarla da bir tavernada sert içkiler söylemişti. Sonra yeni giysiler giyip yaralarını sararak kendi yoluna gitmişti. Mesleğinin sürekliliği için gereken de buydu.

Nassun, Renthree’nin tezgâh açtığı ara istasyonda görüldüğünde Renthree’nin aklına kendi çıraklığı gelmiş olabilirdi (baştan çıkarma kısmı değil; Renthree’nin kendisinden yaşça büyük *kadınlardan* hoşlandığı beliydi ki budalaca hayalciliği buradan geliyordu.) Önceki gün Renthree, Tirimo’da dolaşmış; pazar tezgâhlarında alışveriş yapmış ve kendisini bölgede tanıtmak için siyah

boyalı dudaklarıyla neşeyle gülümsemişti. Kreşten evine dönerken Nassun'ın durup ona hayranlıkla ve birden fizizlenen, mantıksızca bir ümitle baktığını görmemişti.

Nassun o gün kreşi asmıştı. Gelip onu bulmak ve ona bir adak vermek için. Gelenekseldi bu; adak yani, öğretmenlerinin kızlarının kreşi asmaları değil. Kasabadan iki erişkin çoktan ara istasyonda bir banka oturmuşlar Renthree'nin konuşmasını dinliyorlardı. Renthree'nin adak kupası üzerlerinde eyaletin sembolü olan parlak renkli kristal parçalarıyla çoktan dolmuştu bile. Renthree, Nassun'ı görünce hayretle gözlerini kırıştırdı; göğsü bacaklarının yanında kısa kalan ve gözleri yüzünün büyük bir kısmını kaplayan sırık gibi bir kız. Ayrıca hasat mevsimi olmadığından yaşı kreşten erken çıkamayacak kadar küçüktü de.

Nassun ara istasyonun eşliğinde durup soluklanmak için hızlı hızlı nefes alıp verdi. Etkili bir giriş olmuştu da bu. Diğer iki ziyaretçi dönüp ona, Jija'nın normalde sessiz ilk doğanına baktı. Nassun'ı ağzındaki baklayı çıkarıp niyetini oracıkta açık etmekten sadece ikisinin oradaki varlığı alıkoydu. Annesi Nassun'a çok ihtiyatlı olmayı öğretmişti. (Annesi onun kreşi astığını işitecekti. Fakat Nassun'ın umurunda değildi bu.) Yutkunan Nassun, Renthree'nin yanına gidip ona hemen bir şey uzattı: İçine nerdeyse küp şeklinde bir elmas yerleştirilmiş bir taş parçası.

Nassun'ın eline harçlığı dışında para geçmiyordu ve anlarsın ya, bir arifin kasabaya geldiğini haber aldığında parasını kitaplara ve şekerlere harcamıştı bile. Fakat Tirimo'da kimsenin bölgede ümit vaat eden bir elmas ma-

deninin olduğundan haberi yoktu; orojenler hariç kimse-
nin. Orogenlerin de madeni aradığı yoktu. Binlerce yıldır
madeni arama zahmetine giren sadece Nassun olmuştu.
Nassun o elması bulmaması gerektiğini biliyordu. Annesi
ona orojenisini sergilememeyi, bu özelliğini birkaç hafta-
da bir yakınlardaki bir vadide gerçekleştirdikleri gizli eg-
zersiz seansları haricinde kullanmamasını tembih etmiş-
ti. Kimse elması para birimi olarak kullanmıyordu. Çün-
kü elması kolayca parçalara ayırmak mümkün değildi.
Fakat elmaslar endüstri, madencilik ve benzeri alanlarda
işe yarıyordu. Nassun elmasın belli bir değeri olduğunu
bilse de az önce Renthree'ye verdiği hoş taşın bir ya da iki
ev parası ettiğinden haberi yoktu. Daha sekiz yaşındaydı.

Nassun, Renthree'nin siyah taş parçasının içindeki
pırıltılı yumruyu fark edip gözlerinin fal taşı gibi açıl-
dığını görünce heyecana kapıldı ve çevredekilere aldırış
etmeyi bir yana bırakıp "Ben de bir arif olmak istiyoy-
rum!" deyiverdi.

Elbette Nassun'ın bir arifin neler yaptığına dair hiçbir
fikri yoktu. Tek bildiği Tirimo'dan ayrılmayı çok istedi-
ğiydi.

Bu konuya sonra değineceğiz.

Renthree'nin adağı reddetmesi aptallık olurdu. Red-
detmedi de. Fakat Nassun'a hemen yanıt vermedi. Bunun
bir nedeni de Nassun'ı sevimli bulması ve kızın ilanını
bir çocuğun geçici tutkusundan öte görmemesiydi. (Bir
raddeye kadar haklıydı da; Nassun geçen ay jeondis ol-
mak istiyordu.) Böylece ona yanıt vermek yerine Renthree,
Nassun'dan oturmasını istedi ve ikindinin geri kalanın-
da, güneş vadinin yokuşunda ve ağaçların arasında uzun

gölgeler oluşturan dek küçük dinleyici kitlesine öyküler anlattı. Diğer iki ziyaretçi evlerine gitmek için kalkarken Nassun'a bakıp kız gönülsüzce ikisiyle gelene dek imalar da bulundular. Çünkü Tirima halkı bir çocuğun bütün gece bir arifi lafa tutmasına izin vermez, kimseye bu şekilde bir arife saygısızlık ettiklerini söylemezlerdi.

Ziyaretçileri gidince Renthree ateşi besleyip geçen gün Tirimo'da satın aldığı bir parça domuz göbeği, yeşillik ve mısır unuyla akşam yemeği hazırlamaya başladı. Yemeğin pişmesini bir elma yiyerek beklerken Nassun'ın taşını parmaklarında hayranlıkla çeviriyordu. Hayranlıkla ve endişeyle.

Sabah olunca Tirimo'nun yolunu tuttu. Dikkat çekmeden birkaç soruyla Nassun'ın evini buldu. Essun kreş öğretmenliği kariyerindeki son sınıfa ders vermek için evden ayrılmıştı. Nassun da kreşe gitmiş olsa da arifi tekrar bulmak için öğle arasında kaçmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Jija evin bodrumu vazifesi gören odada, kendi deyişiyle "atölye"deydi. Orada gürültülü alet edevatıyla gün boyu siparişler üzerinde çalışıyordu. Uche aynı odada, bir saman şiltenin üzerinde uyuyordu. Uche her türlü ortamda uyuyabiliyordu. Toprağın şarkıları ona ninni olmuştu hep.

Jija, Renthree'nin çaldığı kapıyı açınca bir an için afalladı. Jija tıpkı Essun gibi bir orta kuşak melezi olsa da Jija'nın soyu daha çok Sanzelilere dayanıyordu; iriydi, kashydı, teni kahverengiydi ve kafasını kazıtmıştı. Görünüşü göz korkutuyordu. Buna karşın yüzündeki davetkâr gülümseme tamamen içtendi. Bu da Renthree'nin içini yapmaya karar verdiği şey konusunda rahatlatmıştı. Bu iyi bir adamdı. Onu aldatamazdı.

Renthree “İşte,” deyip elmaslı taşı Jija’ya verdi. Öyle kıymetli bir hediyeği birkaç öykü ve Nassun’ın muhtemelen birkaç ay sonra vazgeçeceği bir çıraklık karşılığında bir çocuktan alamazdı. Jija hayretle kaşlarını çatıp taşı aldı. Açıklamasını işittikten sonra Renthree’ye bolca teşekkür etti. Renthree’nin cömertliğinin ve dürüstlüğünün öyküsünü elinden geldiğince herkese yayaçağına söz verdi; bunun da kasabadan ayrılmadan önce Renthree’ye sanatını icra etmesi için daha fazla fırsat vereceğini ümit ediyordu.

Renthree evden ayrıldı. Böylece onun bu öyküdeki rolünün sonuna vardık. Size ondan bahsetmemin nedeni rolünün önemli oluşuydu.

Jija’yı oğluna düşman edecek hiçbir şey yoktu. Geçen yıllar boyunca eşine ve çocuklarına dair, kafasında şüpheler uyandıran bazı şeyler fark etmişti. Bu soru işaretleri zamanla zihnini gıdıklamaya, bu öykünün başladığı noktada ise resmen sinirlerini bozmaya başlamıştı. Fakat inkâr sadece onun aklındaki düşünciyi daha da kafasına takmasına neden oluyordu. Ne de olsa ailesini seviyordu ve gerçek basbayağı... akla hayale sığmaz türdendi. Gerçekten.

Şu ya da bu şekilde, eninde sonunda yanıtı bulacaktı. Tekrar ediyorum: *Yanıtı eninde sonunda bulacaktı.* Kendisinden başka suçlanacak kimse yoktu.

Fakat basit bir açıklama istiyorsan ve dönüşü olmayan nokta, bardağı taşıran son damla, lav küvetinin tıpasını çeken bir olay varsa... o da bu taşı. Çünkü, anlıyorsun ya, Jija bu taş aşınadı. Harika bir keskiydi o. Taşı Tirimo’yu tanıyordu ve çevre topraklarda kadim bir ya

nardağdan kaynaklanan volkanik taş damarlarının olduğunu biliyordu. Bu damarların çoğu yüzeye çıkmasa da Nassun'ın herkesin kolayca bulabileceği bir yerde bir elmasla karşılaşması gayet olasıydı.

Renthree gittikten sonra günün geri kalanında Jija bazı şeyleri anlamaya başladı. Gerçek yüzeyin altındaydı; uyanmayı bekleyen bir su canavarıydı. Fakat şimdilik sular durgun, inkâr güçlüydü.

Fakat sonra Uche uyandı. Jija onu çalışma odasına götürüp karnının aç olup olmadığını sordu. Uche aç olmadığını söyledi. Sonra Jija'ya gülümsedi ve güçlü bir orojen çocuğun şaşmaz duyarlılığıyla Jija'nın cebine bakıp "Orası neden parlıyor babacığın?" diye sordu.

Uche'nin peltek, çocuk dilinden çıkan sözcükler sevimliydi. Taşın cebinde oluşu, Uche'nin o taşın orada olduğunu bilmesinin imkânsız oluşu Uche'nin canını sıkıyordu.

Nassun her şeyin taşla başladığını bilmiyor. Onu görürseniz bunu söylemeyin.

Nassun o öğleden sonra eve geldiğinde Uche ölmüştü. Jija çalışma odasında Uche'nin soğuyan cesedinin başında dikiliyor, güçlkle nefes alıp veriyordu. Küçük bir çocuğu döverek öldürmek çok çaba gerektirmese de Uche bunu yaparken nefes nefese kalmıştı. Nassun içeri girdiğinde Jija'nın kanında hâlâ yeterli karbondioksit yoktu; başı dönüyor, titriyor, üşüyordu. Nassun çalışma odasının kapı aralığında durup tabloya baktığında ve gördüklerini ancak ağır ağır anladığında Jija'nın ağzından "Sen de mi onlardansın?" sözleri döküldü.

İri bir adamdı. Konuştuğunda sesi yüksek ve tiz çıkmıştı. Nassun irkildi. Gözleri Uche'nin cesedi üzerinde

kalacağına Jija'ya çevrildi. Bu da onun hayatını kurtardı. Gözlerinin grisini annesinden alsa da yüzünün şeklini Jija'dan almıştı. Nassun'ı görmesi Jija'nın içine düştüğü ilkel panikten uzaklaşmasına yetti.

Nassun doğruyu da söylüyordu. Bu işe yaramıştı. Çünkü başka bir yanıt verse Jija ona inanmazdı. "Evet," dedi Nassun.

Şimdi korkmuyordu. Erkek kardeşinin cesedini görmek, zihninin gözlerinin gördüklerini yorumlamaya itiraz etmesi zihnini dondurmuştu. Jija'nın ne sorduğundan bile emin olamıyordu. Çünkü babasının sözlerinin bağlamını çözmesi için onun yumruklarındaki lekelerin kan olduğunu ve erkek kardeşinin yerde uyumadığını kabullenmesi gerekiyordu. Yapamıyordu. O anda bu mümkün değildi. Fakat artık tutarlı düşünemeyen Nassun çocukların uç durumlarda bazen yaptığı gibi... tepki verdi. Gördükleri sebebini anlamasa da onu korkutuyordu. Ayrıca Nassun annesinden çok babası Jija'ya yakındı. Jija da ilk doğan, doğacağına hiç ihtimal vermediği, yüzü ve espri anlayışı kendisini andıran Nassun'ı daha çok seviyordu. Nassun, Jija'nın sevdiği yemekleri seviyordu. Jija içten içe Nassun'ın onun gibi bir keskici olmasını ümit ediyordu.

Nassun ağlamaya başladığında bunun nedeninden pek de emin değildi. Düşünceleri ve yüreği çılgık atarken Jija'ya doğru bir adım attı. Jija yumruklarını sıkırsa da Nassun onu bir tehdit olarak göremiyordu. Jija onun babasıydı. Nassun'ın teselliye ihtiyacı vardı. "Babacığım," dedi.

Jija irkildi. Gözlerini kırptırdı. Nassun'ı daha önce hiç görmemiş gibi ona gözlerini dikti.

Sonra fark etti. Jija onu öldüremezdi. Her ne kadar Nassun bir... Hayır. Nassun onun küçük kızıydı.

Nassun bir adım daha ilerleyip elini uzattı. Jija ona uzanarak karşılık veremese de yerinden kıpırdamadı. Nassun, Jija'nın bileğini tuttu. Jija ayakları Uche'nin bedeninin iki yanında, dikiliyor; Nassun onu istediği gibi belinden kavrayamıyordu. Fakat yüzünü onun pazısına yaslayabildi. Jija'nın kolunun gücü teskin ediciydi. Nassun titrerken Jija kızın gözyaşlarının teninden aşağı aktığını hissetti.

Nassun ağlarken Jija orada öylece dikiliyor, nefes alıp verışı giderek yavaşlıyor, yumrukları ağır ağır açılıyordu. Nassun'ın Jija'ya bakmak için dönmesi demek babasının Uche'ye yaptıklarından gözlerini kaçırmak demekti. Bu yüzden bunu yapmakta zorlanmadı.

Jija, Nassun'a "Eşyalarını topla," diye mırıldandı. "Büyükannenin yanında birkaç gece geçirecekmişsin gibi." Jija'nın annesi birkaç yıl önce tekrar evlenmişti ve artık bir sonraki vadiye kurulu, yakında tamamen mahvolacak olan Sume'de yaşıyordu.

Nassun, Jija'nın göbeğine doğru "Oraya mı gideceğiz?" diye sordu.

Jija, Nassun'ın ensesine dokundu. Nassun'ın hoşuna gittiği için bunu hep yapardı. Nassun bebekken Jija ensesine dokunduğunda daha yüksek sesli mırıltılar çıkarırdı. Bunun nedeni sessapine'lerin beynin o bölgesinde oluşu ve Jija o noktaya dokunduğunda Nassun'ın onu orojenlere has bir şekilde daha eksiksiz bir şekilde algılayabilmesiydi. İkisi de Nassun'ın bundan o kadar hoşlanmasının nedenini bilmiyordu.

Jija nazikçe “Senin daha mutlu olabileceğin bir yere gidiyoruz,” dedi. “Birilerinden duyduğum, sana yardım edebilecekleri bir yere.” Onu yeniden küçük bir kız yapabilecekleri bir yere, böylece o... Jija, Nassun’ın ne olabileceği düşüncesini kafasından attı.

Nassun yutkundu. Sonra başını sallayıp geriledi. Jija’ya baktı. “Annem de gelecek mi?”

Jija’nın yüzünde, güç hissedilen bir deprem gibi bir şey kımıldadı. “Hayır.”

Ve günbatımında bir arifle uzaklara gitmeye, annesinden kaçmak için evi terk etmeye son derece hazırlıklı olan Nassun nihayet rahatladı. “Peki babacığım,” deyip eşyasını toplamak için odasının yolunu tuttu.

Jija nefesini tuttuğu, uzunca bir süre boyunca Nassun’ın ardından baktı. Bir kez daha sırtını Uche’ye çevirip kendi eşyasını aldı. Sonra atı arabaya bağlamak için dışarı çıktı. Bir saat sonra yola çıkıp peşlerinde dünyanın sonuyla güneye yönelmişlerdi bile.

Boğulan Çöl Mevsimi’nde ölen Jyamaría’nın zamanında son doğanı denize vermenin denizin kıyıya çıkıp geri kalanları da almasına engel olacağı düşünülürdü.

*Hanl Eyaleti’nde, Kopuk Yarımada yakınlarındaki
Batı Kıyıları’nda yazıya geçirilen arif öyküsü
“Damızlığın Direnişi”nden.
Doğruluğu şüphelidir.*

sen, sonrası

“**B**İR NE?” diyorsun.

“Bir ay.” Alabaster; sevimli canavar, akıllı yerinde deli, Sükûnet’teki en güçlü orojen ve müstakbel taş yiyen atıştırması gözlerini sana diyor. Eskisi kadar etkileyici bir an bu ve onun iradesini, onu o denli etkili kılan şeyi o bakışta neredeyse fiziksel bir şeymiş gibi hissediyorsun. Muhafızlar onu ehlileştirilmiş görmekle budalalık etmişlerdi. “Bir uydu.”

“Bir ne?”

Alabaster hayal kırıklığını yansıtan kısa bir ses çıkarıyor. Sen ve onun iki âşık olmasanız da iki dosttan fazlası olduğunuz zamanlardakinin aynısı; kısmen taş dönmüş olması hariç. Aradan on yıl ve bir başka sen geçmiş. “Astromometri aptallık değil,” diyor. “Sana aptallık olduğunun öğretildiğini, Sükûnet’te herkesin yer yüzü bizi öldürmeye çalışırken göğü incelemenin boşa enerji harcamak olduğunu düşündüğünü biliyorum. Fa-

kat yerin alevleri adına Syen! Senin statükoyu daha çok sorgulamayı öğrenmiş olmanı beklerdim.”

“Yapacak başka işlerim vardı,” diye çıkışıyorsun. Tıpkı ona her zaman çıkıştığın gibi. Fakat eski günleri düşünmek sana şu sıralar nelerle meşgul olduğunu düşündürüyor. Bu da sana hayattaki kızını, ölen oğlunu ve kısa süre sonra son derece ölü olacak kocanı düşündürünce bariz bir şekilde irkiliyorsun. “Ayrıca adım artık Essun, söyledim sana.”

“Her neyse.” Homurdanıp iç çeken Alabaster oturduğu yerde dikkatle sırtını duvara yaslıyor. “Buraya bir jeomestle geldiğini söylüyorlar. Ondan sana açıklamasını iste. Bugünlerde fazla enerjim yok.” Zira yenmenin bir bedeli oluyordu. “İlk sorumu yanıtlamadın. Yapabilir misin?”

Sütunları çağırabilir misin? Alabaster’ın ilk soruşunda soru anlamsız gelmişti. Muhtemelen onun a) hayatta olduğunu b) taşla dönüştüğünü ve c) kıtayı ikiye ayırıp asla sona ermeyebilecek bir Mevsim’in başlamasına sebep olan orojen olduğunu fark etmen dikkatini dağıtmıştı.

“Sütunlar mı?” Başını sallıyorsun. Bir reddediş değil, şaşkınlık hareketi bu. Gözlerin Alabaster’ın yatağının yanındaki tuhaf nesneye çevriliyor. Son derece uzun, pembe bir cam bıçağa benzeyen, dokunulduğunda her ne kadar imkânsız da olsa sütun hissi veren nesneye çevriliyor. “Sen... Hayır. Bilmiyorum. Meov’dan beri denemedim.”

Alabaster hafifçe homurdanıp gözlerini yumuyor. “Sen ne paslı bir işe yaramazsın Syen. Yani Essun. Bu sanata hiç saygı göstermedin.”

“Gayet de saygı gösteriyorum, ben sadece...”

“Geçinecek kadar, sadece kazancın için ustalaşacak kadar. Sana ne kadar yukarı sıçraman gerektiğini söylediler, sen de biraz olsun daha yukarı sıçramadın. Hepsini de daha iyi bir daire ve bir başka yüzük almak için...”

“Mahremiyet için yaptım, seni pislik, hayatımı biraz olsun kontrol altına almak ve paslı saygı için...”

“Ve senin şu muhafızı gerçekten *dinledin*. Başka kimseyi dinlemezken...”

“Hey.” On yıl okul öğretmenliği yapmak sesine o volkan camı tınısını vermiş. Alabaster atıp tutmayı kesip sana hayretle bakıyor. Son derece sessizce “Onu neden dinlediğimi gayet iyi biliyorsun,” diyorsun.

Bir sessizlik anı oluyor. İkiniz de bu süreyi kendinizi toparlamaya harcıyorsunuz.

“Haklısın,” diyor Alabaster, uzun uzun. “Özür dilerim.” Çünkü her İmparatorluk Orojeni hizmetine verildiği muhafızı dinler(di). Muhafızlarına kulak asmayanlar ya ölür ya da sonları bir düğüm olurdu. Fakat Alabaster’ın kendi muhafızına ne yaptığını asla öğrenemedin.

Kasların tutulmuş gibi bir hareketle, ateşkes için başını sallıyorsun. “Özrün kabul edildi.”

Bitkin görünen Alabaster derin bir nefes alıyor. “Dene, Essun. Bir sütuna erişmeyi dene. Bugün. Bilmem gerek.”

“Neden? Şu uy-di de nedir? Ne işe...”

“Uydu. Ayrıca sütunları kontrol edemezsen bunların hiçbir önemi kalmaz.” Alabaster’ın gözleri kapanıyor. Belki de iyi bir şey bu. Ona ne oluyorsa bundan canlı çıkması için güce ihtiyacı olacak. Tabii bu durum sağ çıkılabilecek türdense. “Hatta önemsizden de beter. Sana neden sütunlardan bahsetmediğimi anımsıyorsun, değil mi?”

Evet. Bir keresinde, sen gökte süzülen o yarı gerçek kristallere dikkat etmeden önce Alabaster'dan bazı inanılmaz orojeni marifetlerini nasıl becerdiğini açıklamasını istemiştin. Sana söylemedi. Bu yüzden de ondan nefret ettin. Fakat artık o bilginin ne denli tehlikeli olduğunu anlıyorsun. Sütunların güçlendiriciler, *orojeni* güçlendiricileri olduğunu anlamasaydın lâl taşına uzanıp muhafızın saldırısından kurtulamazdın. Fakat lâl sütunun ölü, kırık ve donmuş bir taş yiyenle doldurulmuş olmasa seni öldürürdü. Seni beyninden başlayarak kızartacak gücü engelleyecek gücün ve özdenetimin yoktu.

Şimdi Alabaster senden öyle bir sütuna bilinçli olarak uzanmanı istiyor. Neler olacağını görmek için.

Alabaster yüzünün aldığı ifadeyi biliyor. “Git ve gör,” diyor. Sonra gözlerini tamamen yumuyor. Nefesinde hafif bir tıngırtı işitiyorsun; akciğerlerinde çakıllar varmış gibi. “Topaz yakınlarda bir yerde süzülüyor. Bu gece onu çağır, sabah da...” Bir anda zayıflamış, güçten düşmüş gibi görünüyor. “Sabah da gelip gelmediğine bak. Gelmediyse bana söyle de başka birini bulayım. Ya da elimden ne gelirse yapayım.”

Kimi bulacak? Ne yapacak? Tahminde bile bulunamıyorsun. “Bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlatacak mısın?”

“Hayır. Her şeye rağmen ölmeni istemiyorum Essun.” Alabaster derin bir nefes alıp yavaşça veriyor. Sonraki sözleri her zamankinden yumuşak. “Seni görmek güzel.”

Yanıt vermek için dişlerini sıkman gerekiyor. “Evet.”

Başka da bir şey demiyor. Bu kadarı ikiniz için de yeterli bir veda.

Ayağa kalkıp yakında dikilen taş yiyene bakıyorsun. Alabaster dişi taş yiyene Antimony diye sesleniyor. Antimony taş yiyenlere has bir şekilde bir heykel gibi hareket-siz duruyor. Simsiyah gözleri seni sakince izliyor. Duruşu klasik bir poz olsa da sen bu pozun biraz ironik olduğunu düşünüyorsun. Ayaktaki Antimony'nin başı zarifçe yana eğik, bir eli belindeyken diğeri yukarı kaldırılmış ve parmakları gevşek duruyor. Belli bir yöne el sallamıyor. Belki bir buraya gel hareketi ya da elin tersiyle bir veda bu. Belki insanların sır tutarken, sizin o sırrı bilmenizi isterlerken fakat size sırlarının ne olduğunu söylemezken yaptıkları şey bu.

Antimony'ye "Ona dikkat et," diyorsun.

Ağzını oynatmadan sana "Her kıymetli şeye yaptığım gibi," diye yanıt veriyor.

Bunun ne anlama geldiği üzerine kafa yormak bile istemiyorsun. Revir girişine, Hoa'nın seni beklediği yere gidiyorsun. Son derece tuhaf bir insan oğlanını andıran Hoa bir şekilde artık bir taş yiyen ve sana kıymetlisi gibi davranıyor.

Seni izliyor, mutsuzca, onun ne olduğunu anladığından beri yaptığı gibi. Başını iki yana oynatıp Hoa'nın yanından geçip dışarı çıkıyorsun. Peşinden geliyor.

Castrima Cemiyeti'nde gecenin erken saatleri. Dev jeodun özünü oluşturan kristallerin yaydığı devasa yumuşak, beyaz ışıktan dolayı saatten emin olmak zor. İnsanlar koşuşturuyor, bir şeyler taşıyor, birbirlerine bağırıyor, başka cemiyetlerde ışık azalınca çalışma tempoları yavaşlamadan her zamanki işleriyle uğraşıyorlar. Uyumak birkaç gün zor olabilir diye düşünün-

yorsun. En azından buna alışana dek. Fakat bunun bir önem yok. Sütunlar günün hangi saatinde olduklarını umursamaz.

Sen Alabaster ve Antimony'yle buluştuğunda Lerna kıbarca seni dışarıda beklemişti. Sen dışarı çıkınca yüzünde beklentili bir ifadeyle yanına geliyor. "Yüzeye çıkmam gerek," diyorsun.

Lerna yüzünü asıyor. "Muhafızlar buna izin vermez Es-sun. Cemiyete yeni katılanlara güvenilmez. Castrima'nın ayakta kalması gizli kalmasına bağlıdır."

Alabaster'i tekrar görmek birçok anıyı ve o eski inatçılığı uyandırdı. "Beni durdurmaya kalksınlar bakalım."

Lerna duruyor. "Tirimo'da yaptığını mı yaparsın?"

Hay paslı cehennem. Lerna'nun sözlerinin indirdiği darbenin etkisiyle sen de duruyorsun. Hoa da durup Lerna'yı düşünceli bir tavırla süzüyor. Lerna öfkeli bakmıyor. Yüzündeki bakış kızgınlık olamayacak kadar hissiz. Lanet olsun. Peki.

Bir süre sonra Lerna iç çekip yanına geliyor. "Ykka'ya gideceğiz," diyor. "Ona neye ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğiz. Yukarı çıkmak isteyeceğiz, isterse muhafızlarla. Tamam mı?"

Bu o kadar mantıklı ki aklına neden gelmediğini bilmiyorsun. Eh, aslında biliyorsun. Ykka senin gibi bir orojen olabilir fakat senin yılların Merkez'deki diğer orojenler tarafından kösteklenmek ve ihanete uğramakla geçti; sırf senin halkından diye ona güvenmemen gerektiğini biliyorsun. Fakat senin halkından olduğu için ona bir şans vermen de gerek.

"Peki," deyip peşinden Ykka'nın evine gidiyorsun.

Ykka'nın evi seninkinden daha büyük olmadığı gibi cemiyet kadın şefinin evi olmasına rağmen ayrıcalıklı bir hali yok. Dev, parlayan, beyaz bir kristalin kenarına bilinmeyen araçlarla oyulmuş bir başka daire işte. Kapısında iki kişi bekliyor. Biri kristale yaslanırken diğeri tırabzanın üzerinden Castrima'ya bakıyor. Lerna onların arkasına geçip sana da aynını yapmanı işaret ediyor. Sıranı beklemenin bir mahzuru yok, zaten sütunlar da bir yere gitmiyor.

Manzarayı izleyen kadın gözlerini sana çevirip seni tepeden tırnağa süzüyor. Yaşı biraz daha ileri. Sanzeli olsa da çoğundan daha koyu tenli ve küllerin savurduğu saçları hafifçe kıvrıcık. Bu da bulut görünümlü saçlarına ince, kıvrıcık bir görünüm veriyor. Kanında Doğuyakallılık olduğu belli. Batıyakallılık da: Gözleri çekikti; temkinli bakışları onları tartan kadın etkilenmiş görünmüyor. "Sen, yeni gelen," diyor. Bu bir soru değil.

Başını sallıyorsun. "Essun."

Kadının yüzünde çarpık bir sırıtış belirirken ona şaşkınlıkla bakıyorsun. Dişleri sivriltilmiş. Sanzelilerin bunu yapmayı yüzyıllar önce bırakmalarına rağmen. Dişler Mevsimi'nden sonra edindikleri şöhret açısından kötü bu. "Castrima Lideri Hjarka. Yerdeki küçük çukuru-muza hoş geldiniz." Gülümsemesi yayvanlaşıyor. Sözcük oyunu karşısında yüzünü ekşitmemek için kendini tutuyorsun. Bir cemiyetin görevde olmayan bir liderlik kastı olması genellikle kötüye işarettir. Memnuniyetsiz liderlerin krizlerde darbeler düzenlemek gibi kötü bir huyları vardır. Fakat bu senin değil, Ykka'nın sorunu.

Diğer kişi, kristale yaslanan adam bekliyor ve seni izlemiyor gibi... Fakat adamın baktığı, uzaklardaki şey her

neyse onu takip ederken gözlerinin oynamadığını fark ediyorsun. Zayıf, senden kısa boylu; saçları ve sakalları aklına samanların içinde büyüyen çilekleri getiren bir adam bu. Dolaylı ilgisinin hassas baskısını hissediyorsun. Adamın senin türünden biri olduğuna dair his hayal gücünün bir ürünü değil. Varlığının farkında değilmiş gibi davrandığı için ona hiçbir şey söylemiyorsun.

Lerna'nın "Birkaç ay önce geldi," demesiyle dikkatini yeni komşulardan uzaklaştırıyorsun. Bir an için Lerna'nın çilek-saman-saçlı adamı kastedip kastetmediğini düşünsen de hemen sonra Alabaster'dan bahsettiğini anlıyorsun. "Jeodun –Düz Tepe'nin– içindeki kasaba meydanı olarak kullanılan yerde beliriverdi." Arkandaki bir şeye doğru başını sallıyor. Dönüp ne kastettiğini anlamaya çalışıyorsun. Hah, işte orada: Castrima'nın çok sayıdaki sivri uçlu kristalinin arasında yarısı koparılmış gibi duran bir kristal vardı. Kristalden geriye cemiyetin merkezinin yanına, yükseğe yerleştirilmiş geniş, altıgen bir platform kalmıştı. Çok sayıda merdiven kristale bağlanıyordu. Ayrıca sandalyeler ve bir tırabzan vardı. Düz tepe.

Lerna konuşmaya devam etti. "Her şey bir anda olurdu. Anlaşılan orojenler hiçbir şey duyumsamamış ve nöbetteki hımbıllar hiçbir şey görmemiş. O ve taş yiyeni aniden... orada belirivermişler."

Adam senin şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını görmüyor. Daha önce bir hımbılın *hımbıl* sözcüğünü kullandığını hiç işitmemiştin.

"Belki de taş yiyenler adamın geldiğini biliyorlardı. Fakat kendi seçtikleri insanlar hariç pek kimseyle

konuşmazlar. Bu durumda ise bunu bile yapmamışlar.” Lerna’nın gözleri o an onu itinayla duymazlıktan gelen Hoa’ya çevriliyor. Lerna başını iki yana sallıyor. “Ykka ne kadar istediği takdirde onu iyilik olsun diye öldürmeyi önerse de elbette onu dışarı atmaya çalıştı. Hastalığının nasıl seyredeceği açık; hafif ilaçlar ve yatak ona iyilik olur. Fakat Ykka Yükçekerleri çağırdığında adam bir şey yaptı. Işık söndü. Hava ve su durdu. Sadece bir dakika için fakat bu süre bize bir yıl gibi uzun geldi. Adam her şeyin geri gelmesine izin verdiğinde herkesin morali bozulmuştu. Bu yüzden Ykka adamın kalabileceğini, onun yaralarını tedavi etmemizi söyledi.”

Doğru olan bu gibi. “O bir on yüzüklü,” diyorsun. “Ayrıca pisliğin teki. Her ne istiyorsa verin ve ona iyi davranın.”

“Merkez’den miymiş?” Lerna hayreti andıran bir ifadeyle nefes alıyor. “Yerin alevleri. İmparatorluk orojenlerinden kurtulanlar olduğunu biliyordum.”

Neşelenemeyecek kadar hayrete düşmüş halde Lerna’ya bakıyorsun. Fakat bunu neden bilebilirdi ki? Bir başka düşünce seni kendine getiriyor. Alçak sesle “O taş döner,” diyorsun.

Lerna kederle “evet,” diyor. “Daha önce böyle bir şey görmedim. Buraya geldiğinde ilk gün taş yiyen onun sadece... parmaklarını almıştı. Hastalığın ilerleyişine hiç şahit olmamıştım. Bunu sadece asistanlarım yakınında değilken yapmaya dikkat ediyor. Bunu ona bir şekilde kadın mı yapıyor, yoksa o kendisine mi yapıyor bilemiyorum. Ya da...” Başını iki yana sallıyor. “Sorduğumda sadece sırtıp ‘Biraz daha süre lütfen, birini bekliyorum,’ diyor. Lerna dalgınca kaşlarını sana çatıyor.

Bir de şu var: Alabaster bir şekilde senin geleceğini biliyordu. Ya da belki bilmiyordu. Belki gerekli beceriye sahip birinin geleceğini umuyordu. Ykka bir şekilde kilometrelerce bir alan çapındaki tüm roggaları çağırdığına göre bu gayet olası. Bir sütun çağırabileceğin anlaşılırsa beklediğinin sen olduğun ortaya çıkar.

Birkaç dakika sonra Ykka perdelerin arasından başını çıkarıyor. Hjarka'ya başını sallarken Çilek-Saman'a adam iç çekip yüzünü ona çevirene dek bakıyor. Ardından seni, Lerna'yı ve Hoa'yı süzüyor. "Vay. Hey. Güzel. Hepiniz içeri gelin."

İtiraz edecek oluyorsun. "Seninle baş başa konuşmam gerek."

Gözlerini sana diyor. Şaşkın ve kızgın halde gözlerini kırptırıyor. Gözlerini sana dikmeye devam ediyor. Lerna yanında, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor. Sessiz bir baskı. Hoa sadece senin gibi izliyor. Nihayet mesajı alıyorsun: Onun cemiyeti, onun kuralları ve burada yaşamak istiyorsan... İç çekip diğerlerinin arkasına geçiyorsun.

İçeride, dairenin cemiyetin çoğu yerine göre daha sıcak ve karanlık olduğunu görüyorsun; duvarlar ılık yaysa da perdeler fark yaratmış. Bu da gece hissi uyandırıyor, belki de öyledir. Yukarıda. Bunun kendi mekânında kullanmak için çalabileceğin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun. Tabii sonra kendini dizginliyorsun çünkü uzun vadeli düşünmemen gerek. Ardından Nassun ve Jija'nın izini kaybettiğin için ve bu yüzden uzun vadeli düşünmen gerektiğinden kendini bir kez daha dizginliyorsun. Sonra...

Ykka bıkkın bir sesle “Evet,” diyor. Basit, alçak bir sedire oturup çenesini yumruğunun altına yerleştiriyor. Diğerleri otursalar da onun gözü üzerinde. “Zaten ben de bazı değişiklikler yapmayı düşünüyordum. Siz ikiniz uygun bir zamanda geldiniz.”

Bir an için onun “siz ikiniz”e Lerna’yı da dâhil ettiğini düşünsen de Lerna, Ykka’ya en yakın sedire geçiyor ve tavrında bir şey, bir tür esneklik, rahatlık var. O halde Hoa’yı kastetmiş olmalı. Hoa yere oturuyor. Bu da onu daha da çocuğa benzetiyor... Her ne kadar çocuk olmasa da. Bunu anımsamak sana ne de güç geliyor.

Temkinli bir tavırla oturuyorsun. “Neye uygun?”

“Ben hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum,” diyor Çilek-Saman. Sana baksa da yüzünü Ykka’ya doğru eğmiş. “Henüz bu insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz Yeek.”

Hjarka “Düne kadar hayatta kaldıklarını biliyoruz,” deyip yana yaslanıyor ve dirseğini sedirin ayağına yaslıyor. “Bu da bir şeydir.”

“Hiç bir şey değildir.” Çilek-Saman –ismini gerçekten öğrenmek istiyorsun– çenesini sıkıyor. “Avcılarımız orada hayatta kalabiliyorlar.”

Avcılar. Şaşıırıyorsun. Eski –İmparatorluk yasalarınca kınanan– bir fayda sınıfı bu. Dolayısıyla artık kimse o sınıfa doğmuyor. Medeni toplumların avcı-toplayıcılara ihtiyacı yok. Castrima’nın avcılara ihtiyaç duyması sana bu cemiyetin durumu hakkında Ykka’nın anlattığı her şeyden daha fazla fikir veriyor.

“Avcılarımız araziyi biliyor ve evet, Yükçekerlerimiz de,” diyor Hjarka. “*Yakın çevreyi*. Yeni gelenler ise arazi-

mizin ötesindeki koşulları; insanları, tehlikeleri ve diğer her şeyi daha iyi biliyorlar.”

“İşe yarar bir şeyler bildiğimden emin değilim,” diye söz giriyorsun. Fakat sen bunu söylerken bile kaşların çatılıyor çünkü birkaç yol hanı öncesinde fark etmeye başladığın şeyi anımsıyorsun. Birçok Ekvatorlunun bileklerinde gördüğün saf ipekten kuşaklar ve çaputlar. Diğerleri savaş bunalımı içinde otururken sana çevirdikleri gözleri. Her karargâhta kendileri gibi hayatta kalanlara baktıklarını; daha iyi donanıma sahip olan, daha sağlıklı ya da ortalamadan daha iyi durumdaki Sanzelileri seçtiklerini görmüştün. O seçilmiş kişilerle sessizce konuştuklarını. Ertesi gün geldiklerinden daha kalabalık halde gittiklerini.

Bunun bir anlamı var mı? Benzerlerin birbirlerini kullanmaları eskiden beri süregelen bir eğilim olsa da uzun zamandır ırklar ve ulusların bir önemi kalmadı. Kadim Sanze'nin kanıtladığı gibi bir amaca hizmet eden ve çok çeşitli uzmanlık alanları olan cemiyetler daha etkin. Yine de Yumenes artık bir volkanik yarığın dibinde cürufa dönmüş halde ve artık imparatorluğun yasaları ve geleneklerinin geçerliliği yok. Belki de değişimin ilk işareti bu. Belki de birkaç yıl içinde Castrima'dan ayrılman ve kendin gibi, tenleri kahverengi fakat çok da kahverengi olmayan, iri fakat çok da iri olmayan, kıvrıkcık ya da dalgalı saçlı fakat asla küllerin savurduğu gibi veya düz olmayan orta kuşak insanlarıyla dolu bir cemiyet bulman gerek. Bunu yapacak olursan Nassun da seninle gelebilir.

Fakat siz ikiniz kim olduğunuzu ne kadar süre gizleyebileceksiniz? Hiçbir cemiyet roggaları istemiyor. Bu cemiyet hariç.

Ykka “Bizden daha fazlasını biliyorsunuz,” deyip seni dalgın halinden koparıyor. “Zaten bu konuda tartışacak sabrım yok. Sana birkaç hafta önce ona ne anlattıysam aynısını anlatıyorum.” Başını Lerna’ya doğru çeviriyor. “Bu Mevsim’i her ayrıntısıyla bilen danışmanlara ihtiyacım var. Ben senin yerine birini geçirene dek o danışmanlar siz olacaksınız.”

Epey şaşırıyorsun. “Bu cemiyet hakkında bir tek paslı şey bildiğim yok.”

“Bu benim işim-onun ve onun.” Ykka Çilek-Saman’a ve Hjarka’ya doğru başını sallıyor. “Neyse, öğreneceksin.”

Ağzın açık kalıyor. Sonra bu toplantıya Hoa’yı çağırmanın Ykka olduğunu anlıyorsun. “Hay yerin alevleri ve küflü kocalar, bir *taş yiyeni* danışmanın yapmak mı istiyorsun?”

“Neden olmasın? Onlar da buradalar. Sandığımızdan da fazlası.” Dikkatini kendisini izleyen Hoa’ya çeviriyor. İfadesini okumak imkânsız. “Bana öyle söylemiştin.”

Hoa sessizce “Bu doğru,” diyor. Sonra “Fakat onlar adına konuşamam diye ekliyor. Ayrıca biz cemiyetinizden değiliz.”

Ykka öne eğilip Hoa’ya sert bir bakış atıyor. İfadesi düşmanca ve temkinli arasında bir yerde. “Cemiyetimiz üzerinden bir etkiniz var. Her ne kadar potansiyel bir tehdit olsanız da.” Gözleri sana çevriliyor. “Ve sizin, hım, bağlı olduklarınız bu cemiyetten. En azından onların başına ne geleceğini umursarsınız. Değil mi?”

Ykka’nın taş yiyenini, saçları yakut rengi o kadını birkaç saattir görmediğini fark ediyorsun. Fakat kadının yakınlarda olmadığı anlamına gelmez bu. Antimony sana birinin görünürde ortalıkta görünmeyişine güven olma-

yacağını öğretti. Hoa, Ykka'ya yanıt vermiyor. Aniden, mantıksız bir şekilde oğlanın senin için görünür kaldığına seviniyorsun.

Doğrulup gözü hâlâ Hoa'nın üzerinde olsa da seninle konuşan Ykka "Neden sen ve doktor dersin," diyor, "bana farklı perspektifler gerek. Bir lider, liderlik etmek istemese de." Hjarka'yı süzüyor. "Bir başka yerel rogga, benim ne kadar aptal olduğumu söylemekten kaçınma gereği bile duymayan bir rogga." Çilek-Saman'a doğru başını sallıyor. Adam iç geçiriyor. "Bir Dirençli ve yolu bilen bir doktor. Bir taş yiyen. Ben. Ve sen, hepimizi öldürebilecek olan Essun." Hafifçe gülümsüyor. "Bunu yapmaman için sana bir neden vermek gayet mantıklı olur."

Ne diyeceğini bildiğin söylenemez. Hızla düşünüyor-sun, Castrima'yı yok etmek aranan bir vasıfsa Ykka'nın Alabaster'ı danışman grubuna davet etmesi gerektiğini. Fakat bu da istenmedik sorular doğurabiliri.

Hharka ve Çilek-Saman'a "İkiniz de buralı mısınız?" diye soruyorsun.

"Hayır," diyor Hjarka.

Ykka "Evet," diyor. Hjarka ona öfkeli bir bakış atıyor. "Sen çocukluğundan beri burada yaşıyorsun Hjar."

Hjarka omuz silkiyor. "Burada bunu senden başka anımsayan yok Yeek."

Çilek-Saman "Ben burada doğup büyüdüm," diyor.

Onları öldürmeyen bir cemiyette sağ kalıp erişkinliğe ulaşan iki orojen. "İsmin ne."

"Cutter Yükçeker." Bekliyorsun. Bekliyorsun. Adamın ağzında yarım yamalak bir gülümseme belirse de bu mi-miği gözlerine yansımıyor.

Ykka “Aslen biz çocukken Cutter’ın sırrı henüz ortaya çıkmamıştı,” diyor Ykka. Şimdi Ykka sedirin arkasındaki duvara yaslanıyor ve yorulmuş gibi gözlerini ovuşturuyor. “Yine de insanlar tahmin etmişti. Söylentiler onun eski erkek şefin yönetimindeki cemiyet tarafından sahiplenilmemesine yetti. Tabii ben ona şimdiye kadar cemiyet ismini vermeyi on kez teklif etmişimdir.”

Cutter “Tabii ben Yükçeker isminden vazgeçersem,” diye yanıt veriyor. Hâlâ yüzünde o belli belirsiz gülümseme var.

Ykka elini indiriyor. Çenesi gergin. “Ne olduğunu inkâr etmen insanların senin ne olduğunu anlamalarına engel olmadı.”

“Bunu ifşa etmek de seni kurtaran şey olmadı.”

Ykka derin bir nefes alıyor. Çenesindeki kaslar gerilip gevşiyor. “Senden bunu yapmanı istememin nedeni de bu Cutter. Fakat şimdi işimize bakalım.”

Böylece toplantı devam ediyor.

Toplantı boyunca oturup işittiklerinin altında yatan anlamları çözmeye çalışıyor; Ykka, Castrima’nın karşı karşıya olduğu sorunları sıralarken orada olduğuna hâlâ inanamıyorsun. Daha önce hiç düşünmek zorunda kalmadığın sorunlar bunlar: Ortak havuzlardaki sıcak suyun yeterince sıcak olmadığı. Çömlekçilerin sayısı çok azalmışken dikiş bilenlerin sayısının gereğinden fazla oluşu. Tahıl mağaralarında mantar oluşması ve aylarca yetecek mahsulün kalanlara da mantar bulaşmasın diye yakılması. Et kıtlığı. Tek kişiyi takıntı derecesinde düşünmekten birçok kişi hakkında endişelenmeye geçiyorsun. Biraz ani bir değişimle.

Şaşkın halinden sıyrılmaya çalışırken ağzından “Az önce banyo yaptım,” sözleri dökülüyor. “Su iyiydi.”

“Tabii ki su sana iyi gelir. Aylardır zor koşullarda yaşıyorsun; soğuk akarsularda banyo yaptın, tabii yapabiliyisen. Castrima’daki çoğu insan güvenilir jeo ve ayarlanabilir musluklar olmadan hiç yaşamadı.” Ykka gözlerini ovuşturuyor. Toplantı başlayalı bir saat kadar olsa da daha uzun zaman geçmiş gibi. “Herkes mevsimlerle kendilerine has şekilde başa çıkar.”

Olmayan sorunlardan şikâyet etmek sana başa çıkmak gibi gelmese de bunun üzerinde durmuyorsun.

Lerna kaşlarını çatıp “Etin azalması ciddi bir sorun,” diyor. “Son birkaç cemiyet paylaşımında etin ya da yumurtanın hiç olmadığını fark ettim.”

Ykka’nın yüzündeki endişe artıyor. “Evet. Sebep bu.” Sana açıklama yapıyor. “Henüz fark etmediysen bu cemiyette bir çimenliğimiz yok. Buradaki toprak verimsiz; bahçecilik için fena olmasa da çime ya da samana elverişli değil. Mevsim başlamadan önceki birkaç yıl boyunca herkes Boğan Mevsim öncesinden kalan duvarı yeniden inşa edip etmememiz gerektiğini tartışsa da kimsenin aklına bir tarım cemiyetiyle anlaşma yapıp birkaç düzine at arabası iyi toprak almak gelmedi.” Ykka iç çekip burun köprüsünü ovuşturuyor. “Zaten çiftlik hayvanlarının çoğunu madenlerden ve merdivenlerden indirmek mümkün değil. Hangi mantıkla burada, aşağıda yaşamaya çalıştığımızı da bilmiyorum. İşte tam da bu yüzden yardıma ihtiyacım var.”

Ykka’nın bitkinliği şaşırtıcı olmasa da hatasını kabul etmeye gönüllü olması şaşırtıcı. Endişe verici de. “Bir Mevsim’de bir cemiyetin sadece bir lideri olabilir.”

“Evet ve o lider hâlâ benim. Bunu sakın unutmayın.” Bu bir uyarı olabilirdi. Fakat kulağa öyle gelmiyordu. Bunun sadece Ykka’nın Castrima’daki konumunu gerçekçi bir şekilde kabullenmesi olabileceğini düşünüyorsun: İnsanlar onu seçmiş ve şu an için ona güveniyorlar. Seni, Lerna’yı ya da Hoa’yı tanımıyorlar ve belli ki Hjarka ve Cutter’a güvenmiyorlar. Ona onun herhangi birinize ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyacınız var. Ykka birden başını iki yana sallıyor. “Bu konuda daha fazla konuşamayacağım.”

Bu iyi çünkü gitgide büyüyen ayrılık hissi –bu sabah yolu, hayatta kalmayı ve Nassun’ı düşünüyordun– gitgide daha dayanılmaz olmaya başlıyor. “Yukarıya gitmem gerek.”

Konuyu aniden, durduk yere değiştirmiş olduğun için bir süre hepsi gözlerini sana diyor. Ykka “Paslı derdin ne senin?” diye soruyor.

“Alabaster.” Ykka boş gözlerle bakıyor. “Revirinizdeki on yüzüklü hani? Benden bir şey yapmamı istedi.”

Ykka yüzünü buruşturuyor. “Ha, şu adam.” Kendini onun bu tepkisine gülümseyerek karşılık vermekten alıkoymuyorsun. “İlginç. Buraya geldiğinden beri kimseyle konuşmadı. Sadece orada oturup antibiyotiklerimizi kullanıyor ve yiyeceklerimizi tüketiyor.”

“Daha yeni bir penisilin serisi yaptım Ykka.” Lerna gözlerini deviriyor.

“Prensip meselesi.”

Yerel mikro sarsıntıları ve kuzeyden gelen artçıları Alabaster’ın engelliyor olabileceğini düşünüyorsun ki bu onun orada tutulmayı hak etmesi için yeter de artar bile.

Fakat Ykka bunu kendisi duyumsayamıyorsa ona açıklamak anlamsız... Ayrıca ona şimdiden Alabaster'dan bahsedecek kadar güvenebileceğinden emin değilsin. "O eski bir dost." İşte. Bu eksik de olsa iyi bir özet.

"Bana dost edinecek biri gibi gelmedi. Sen de öyle." Bir süre gözlerini sana diyor. "Sen de mi bir on yüzüklüsün?"

Parmakların istemsizce geriliyor. "Bir zamanlar altı yüzük takıyordum." Lerna başını aniden çevirip gözlerini sana diyor. Eh. Cutter'ın yüzü seğirip çözemediğin bir ifade alıyor. "Merkez'de olduğum zamanlar Alabaster akıl hocamdı."

"Anlıyorum. Peki yukarıda senden ne yapmanı istiyor?"

Ağzını açıp hemen kapatıyorsun. Hjarka'ya bakmadan yapamıyorsun. Burnundan gülüp ayağa kalkıyor, senin onun yanında konuşmak istemediğini fark eden Lerna'nın ise yüzü gergin bir ifade alıyor. O bundan daha iyisini hak etse de... bir hımbıl. Nihayet "Orojenleri ilgilendiren bir mesele."

Bu yetersiz bir açıklama. Lerna'nın yüzünde boş bir ifade, gözlerinde sert bir bakış beliriyor. Hjarka el sallayıp perdeye yöneliyor. "O halde ben gidiyorum. Hadi Cutter. Ne de olsa sen sadece bir Yükçekersin." Bir kahkaha atıyor.

Cutter kaskatı kesilse de ayağa kalkıp Hjarka'nın peşinden giderek seni şaşırtıyor. Bir süre Lerna'ya bakıyorsun fakat o sadece kollarını kavuşturuyor. Bir yere gideceği yok. Pekâlâ. Bunun üzerine Ykka'nın yüzünde şüpheci bir ifade beliriyor. "Ne bu şimdi? Eski akıl hocandan son bir ders mi? Belli ki artık fazla yaşamayacak."

Elinde olmadan dişlerini sıkıyorsun. “Bunu bekleyip göreceğiz.”

Ykka kısa bir süre daha dalıp gittikten sonra kararlı bir şekilde başını sallayıp ayağa kalkıyor. “Peki o zaman. İzin ver yanıma birkaç yükçeker alayım, sonra yolumuza gideriz.”

“Dur biraz, sen de mi geleceksin? Neden?”

“Meraktan. Merkez’den bir altı yüzüklünün neler yapabileceğini görmek istiyorum.” Sana sırtıp onu ilk gördüğünde üzerinde olan, uzun, kürk yeleği alıyor. “Belki kendim de aynı şeyleri yapıp yapamayacağıma bakarım.”

Alaylı bir yabaninin bir sütuna bağlanmaya çalışması fikri karşısında irkiliyorsun. “Hayır.”

Ykka’nın yüzündeki ifade siliniyor. Lerna gözlerini sana diyor; senin amacına ulaşmışken bir çuval inciri berbat etmen karşısında şaşkın. Hemen hatanı telafi ediyorsun. “Benim için bile tehlikeli ve ben bunu daha önce yaptım.”

“Bunu derken?”

Eh, buraya kadar. Bilmemesi daha emniyetli olsa da Lerna haklı; cemiyetinde yaşayacaksan bu kadını kazanman gerek. “Sana söylerim fakat bana denemeyeceğine dair söz ver.”

“Hiçbir paslı söz vermeyeceğim. Seni tanımıyorum.” Ykka kollarını kavuşturuyor. Sen iri bir kadın olsan da o senden de iri ve saçlar durumu daha da beter yapıyor. Birçok Sanzeli küllerin savurduğu saçlarını onunki gibi kocaman, şişkin yelelere çeviriyor. Yele, hayvanlara has bir gözdağı aracı ve görünüşlerini destekleyecek güvenleri de varsa işe yarıyor. Ykka da kendisine epey güveniyor.

Fakat senin elinde bilgi var. Ayağa kalkıp gözlerini Ykka'nın gözlerine çeviriyorsun. "Yapamazsın," diyerek onu inandırmaya çalışıyorsun. "Gerekli eğitimi almadın." "Nasıl bir eğitim aldığımı bilmiyorsun."

Sonra yukarıdayken Nassun'ın izini kaybettiğini anladığında nasıl da çıldıracak gibi olduğunu anımsayıp afalılıyorsun. Ykka'nın sana gönderdiği o tuhaf, şiddetli, bir tokat gibi fakat daha şefkatli ve bir şekilde orojenik güç esintisi. Tabii bir de onun şu Castrima'nın kilometrelerce uzağındaki orojenleri çekme numarası var. Ykka'nın yüzükleri olmayabilir fakat orojeni rütbesel bir iş değil.

O halde elden bir şey gelmez. Durumu kabullenip "Bir sütun," diyorsun. Lerna'ya bakıyorsun; sana hayretle bakıp kaşlarını çatıyor. "Alabaster benden bir sütun çağır-mamı istiyor. Bunu yapıp yapamayacağıma bakacağım."

Gözleri parlayan Ykka'nın başını sallaması seni şaşırtıyor. "Aha! Ben o şeylerde bir şeyler olduğunu düşünmüş-tüm hep. Hadi gidelim o zaman. Bunu kesinlikle görmek istiyorum."

Of. Kahretsin.

Ykka yelege giydi. "Bana yarım saat verin, sonra benimle Manzaralı Tepe'de buluşun." Orası Castrima'nın girişi, yeni gelenlerin dev bir jeodun içine kurulu bir cemiyetin tuhaflığına hayretle şahit oldukları küçük bir platformdu. Ykka hemen sonra yanından geçip daireden çıktı.

Başını iki yana sallayıp Lerna'yı süzüyorsun. Lerna başını gergince sallıyor; o da gitmek istiyor. Hoa? O da her zamanki gibi arkanda yerini alıp "Bir *şüphen* mi vardı?" dermiş gibi sana uysalca bakıyor. Böylece bir ekip oluyorsunuz.

Ykka yarım saat sonra seninle tepede buluşuyor. Yanında silahlı ve yüzeyde kamufle olabilmek için soluk renklere ve grilere bürünmüş dört Castrimalı daha var. Yukarı çıkmak, inmekten daha zor bir iş: Epeyce yokuş ve merdiven basamağı çıkmak gerekecek. Yukarı vardığınızda sen Ykka'nın ekibinden bazıları kadar nefes nefese kalmasan da sen her gün kilometrelerce yürürken onlar yeraltı kasabalarının güvenli ve konforlu ortamında yaşamışlar. (Ykka'nın senden sadece biraz daha hızlı soluduğunu fark ediyorsun. Belli ki formda kalmış.) Niha yet yukarıdaki sahte evlerden birinin sahte bodrumuna varıyorsun. İçeri girerken kullandığın o aynı bodrum değil burası; bu da seni şaşırtmıyor; elbette ki "kapılarının" birden çok girişi ve çıkışı var. Yeraltı geçitleri sandığından da karmaşık; acilen cemiyetten ayrılman gerekirse aklında tutman gereken önemli bir ayrıntı bu.

Sahte evde diğerinde olduğu gibi Yükçeker gözcüler var; bazıları bodrum girişini kılımlarken bazıları da üst kattaki evde, dışarıdaki yolu gözlüyor. Üst kattaki gözcüler size etrafın güvenli olduğu işaretini verince akşamı geceye bağlayan saatlerde, kül yağmurunun içine doğru ilerliyorsunuz.

Ne yani Castrima'nın jeodunda bir günden kısa bir zaman mı geçirmişsiniz? Yüzeyin sana bu denli tuhaf görünmesi inanılmaz. Havadaki berbat sülfür kokusunu, gümüşü pusu, iri kül taneciklerinin ve ölü yaprakların yere çarparken çıkardığı hafif pıtırtiları haftalardır ilk kez *fark ediyorsun*. Sessizlik insanların konuştuğu, makaraların gıcırdadığı, demircilerin takırtılar çıkardığı, jeodun tuhaf ve gizli makinelerinin durmadan uğulda-

dığı Castrima'nın aşağısının ne denli gürültülü olduğunu sana fark ettiriyor. Burada, yukarıda hiçbir şey yok. Ağaçlar yapraklarını dökmüş; kıvrımlı, kurumuş tortulların arasında hiçbir şey hareket etmiyor. Dalların arasında kuşlar ötmüyordu; çoğu kuş bir Mevsim sırasında bölgelerini işaretlemeyi ve çiftleşmeyi bırakıyordu; ayrıca ötüşleri ancak yırtıcıları onlara çekiyordu. Başka hayvan sesleri de yok. Yolda hiç gezginler olmasa da bu bölgede küllerin yoğunluğunun daha az olduğu anlaşıyor. Yakın zamana kadar burada insanlar varmış. Öte yandan, rüzgâr bile esmiyor. Güneş batmış olsa da gökte hâlâ epeyce ışık var. Bulutlar bu kadar güneyde bile Yarık'ı hâlâ yansıtıyor.

Ykka gözcülerden birine “Gelen giden var mı?” diye soruyor.

“Kırk dakika kadar önce aileyi andıran bir grup geçti,” diyor gözcü. Adam sesini uygun bir şekilde alçak tutuyor. “İyi teçhizatlıydılar. Belki yirmi kadar, her yaştan insan. Hepsi de Sanzeli. Kuzeye gidiyorlar.”

Bu sözlerinin üzerine herkes ona bakıyor. Ykka “Kuzeye mi?” diye soruyor.

“Kuzeye.” Çok güzel, uzun kirpikli gözleri olan gözcü Ykka'ya bakıp omuz silkiyor. “Anlaşılan ulaşmaları gereken bir yer vardı.”

“Hah. “ Ykka kollarını kavuşturup dışarısı pek soğuk olmasa da hafifçe titriyor; bir Beşinci Mevsim'in soğuğunun oturması aylar alıyor. Castrima'nın aşağısı öyle sıcak ki o sığağa alışan birine yukarısının soğuk gelmesi doğaldı. Belki de Ykka sadece etrafını çeviren cemiyetin çıplaklığına tepki vermişti. Çok sayıda sessiz ev, ölü bahçe

ve bir zamanlar insanların geçtiği, şimdi küllerin tıkadığı yol vardı. Sen cemiyetin yüzeyini bir zoka olarak görüyordun; yani istenilen kişileri içeri alıp düşmanların dikkatini dağıtacak bir bal küpü. Fakat bir zamanlar burası gerçek bir cemiyetti; canlı, ıııklı ve hiç de sessiz olmayan.

“E?” Ykka derin bir nefes alıp gülümsüyor. Fakat gülümsemesi sana zorlama geliyor. Başını epey alçaktan süzülen kül bulutlarına doğru sallıyor. “Bu şeyi *görmek* gerekiyorsa sanırım yakınlarda bu şansın olmayacak.”

Haklı da; etrafınız külün pusuyla çevrili ve kırmızı bulutlardan dolayı hiçbir şey göremiyorsunuz. Verandanın inip göge bakıyorsun; nereden başlayacağından emin değilsin. Başlayıp başlamamak konusunda tereddütte-sin. Ne de olsa bir sütunla etkileşime girmeye ilk ve ikinci girişimlerinde az kalsın ölecektin. Ayrıca Alabaster da bunu istiyor ki kendisi dünyayı mahveden adam. Belki de Alabaster’ın senden istediğı her şeyi yapmamalısın.

Öte yandan Alabaster asla canını yakmadı. Dünya yaktı fakat o yakmadı. Belki de dünya yok olmayı hak ediyordu. Belki de Alabaster geçen onca yılın ardından biraz olsun güvenini kazanmıştı.

Bu yüzden gözlerini kapatıp düşüncelerine ket vurmaya çalışıyorsun. Etrafında işitilmesi gereken sesler var; nihayet bunun farkına varıyorsun. Yukarıdaki Castrima’nın ahşap kısımları külün ağırlığına tepki verirken çıkan çıtırtılar ya da hava ısısındaki değişim. Yakınlardaki bir çimenliğin kurumuş otları arasında birçok şey koşuyor; kemirgenler ya da başka küçük yaratıklar, endişe edecek bir şey değil. Castrimalılardan biri nedense çok sesli nefes alıp veriyor.

Ayaklarının altında toprağın sıcak titreşimi. Hayır. Yanlış yön.

Gökte öyle çok kül var ki neredeyse farkındalığıyla bulutları yakalayabileceksin. Kül toza dönüşmüş taş ne de olsa. Fakat senin istediğin bulutlar değil. Bulutları toprak katmanlarına yaptığın gibi yoklarken ne aradığından pek de emin değilsin...

Castrimalılardan biri "Daha ne kadar sürecek bu?" deyip iç çekiyor.

Ykka sözcükleri uzatarak "Ne o, randevun filan mı var yoksa?" diyor.

Adam önemsiz. Adam...

Adam...

Bir şey seni güçlü bir şekilde batıya çekiyor. Sarsılıp yüzünü ona çeviriyor, uzun zaman önce Allia adındaki bir cemiyette yaşadığın bir geceyi ve bir başka sütunu anımsayıp bir nefes alıyorsun. Ametist. *Onu görmesi değil, onunla yüzleşmesi gerekiyordu.* Görüş hatları, kuvvet hatları. Evet. Ve orada, dikkatinin menzili içinde kalan uzak bir noktada farkındalığının ağır ve... karanlık bir şeye doğru çekildiğini duyumsuyorsun.

Karanlık, çok karanlık. Alabaster bunun topaz olacağını söylemişti, değil mi? Bu o değil. Tanıdık geldiği söylenebilir, sana lâlı anımsatıyor. Ametisti değil. Neden? Lâl bozuktu, deliydi (bu sözcüğün neden aklına geldiğinden emin değilsin). Fakat daha da ötesinde bir şekilde daha güçlüydü. Her ne kadar bu şeylerin içeriğini tanımlamak için *güç* çok basit bir sözcük kalsa da. Canlılık. Tuhaflık. Daha koyu renkler, daha derin potansiyel? Fakat öyleyse...

Yüksek sesle “Oniks,” diyor, gözlerini açıyorsun.

Diğer sütunlar görüş hattın içinde hareket ediyor. Onlar da olasılıklar içinde. Fakat onlar senin bu neredeyse içgüdüsel çağrına yanıt vermiyor. Siyah sütun çok uzakta, Batı Kıyıları’nın ötesinde, Bilinmeyen Deniz’de bir yerde. Uçarak bile oraya varmak aylar alabilir. Fakat.

Fakat. Oniks seni *duyuyor*. Bunu bir zamanlar çocuklarının seni duyduğunu bildiğin gibi biliyorsun; seni duymazlıktan geldiklerinde bile. Ağır ağır dönüyor, sır dolu süreçler bir toprak çağında ilk kez uyanıyor; bu sırada da aşağıdaki denizi kilometrelerce bir çapta çalkalayan bir ses ve titreşim hücumu ortaya çıkıyor. (Bunu nereden biliyorsun? Duyumsamıyorsun bunu. Sadece biliyorsun.)

Sonra gelmeye başlıyor. Habis, toprağı yiyor.

Sana doğru uzanan hat boyunca ürperiyorsun. Yol üzerinde bir şey dikkatini çekiyor ve neredeyse aklına sonradan gelmiş gibi onu da çağırıyorsun; topazı. O daha açık renkli, canlı, yakın ve nasılsa daha duyarlı. Belki de bunun nedeni onun yarıklarında Alabaster’ı bir nebze algılaması; lezzetli bir yemeğe eklenen limon tadı gibi. Senin için Alabaster’ın hazırladığı bir yemek.

Sonra kendine gelip Ykka’ya doğru dönüyorsun. Sana kaşlarını çatmış. “Bunu takip edebiliyor musun?”

Ykka başını yavaşça iki yana sallasa da hayır anlamında yapmıyor bunu. Duyumsadıklarının bir kısmını bir şekilde o da yakaladı. Bunu onun yüzündeki bakıştan anlayabiliyorsun. “Ben... bu... bir şey sezdim. Fakat ne olduğundan emin değilim.”

“Buraya geldiklerinde ikisine de uzanma.” Çünkü onların geldiğinden eminsin. “Hiçbirine uzanma. Asla. “Sü-

tun demekte tereddüt ediyorsun. Çevrede çok fazla hımbıl var ve hâlâ seni öldürmemiş olsalar da hımbılların orojenleri olduklarından daha büyük bir tehlikeye çevirecek bir şeyin varlığını işitmelerine gerek yok.”

“Peki uzansam ne olur?” Bu bir meydan okuma değil, meraktan kaynaklanan bir soru. Fakat bazı sorular tehlikelidir.

Dürüst olmaya karar veriyorsun. “Ölürsün. Nasıl öleceğinden emin olsam da.” Aslında Ykka’nın bir anda için için yanan, çıgıllıklar atan bir ateş ve güç sütununa döneceğinden ve muhtemelen Castrima’yı da kendisiyle beraber mahvedeceğinden gayet eminsin. Fakat bundan yüzde yüz emin olmadığın için bildiğini söylemekten şaşmıyorsun. “Sü... O şeyler bazı ekvator cemiyetlerinin kullandığı piller gibi.” Kahretsin. “Yani eskiden kullandıkları. Onları işitmiş miydin? Bir pil enerjiyi depolar ve bu sayede elektriği hidro akmasa ya da jeo...”

Ykka alınmış gibi. Eh, o bir Sanzeli; pilleri onlar icat etti. “Paslanasica pil ne demek biliyorum! Ufacık bir sarıntıda diğer her şeyden önce asit yanıklarına neden olur; hepsi de azıcık meyve suyu depolamak uğruna.” Başını iki yana sallıyor. “Senin bahsettiğin şey bir *pil* değil.”

“Yumenes’ten ayrıldığım sırada şeker pilleri yapıyorlardı,” diyorsun. O da *sütun* demiyor. Güzel; anlıyor. “Asit ve metalden daha güvenli. Piller birçok yöntemle yapılabilir. Fakat bir pil bağlayacağın devreye fazla kuvvetli gelirse...” Bu kadarının ana fikri anlatmaya yettiğini fark ediyorsun.

Ykka başını yine sallasa da sana inandığını düşünüyorsun. O dönüp düşünceler içinde bir aşağı bir yukarı

yürürken Lerna'yı fark ediyorsun. Siz konuşurken o hep sessiz kalmış, sizi dinlemişti. Dalgın görünüyor ve bu seni rahatsız ediyor. Bir hımbılın bu konuya bu kadar kafa yorması hoşuna gitmiyor.

Fakat sonra Lerna seni şaşırtıyor. "Ykka. Sence bu cemiyet kaç yıllıktır?"

Ykka durup kaşlarını Lerna'ya çatıyor. Diğer Castri-malılar rahatsızlık duyuyorlarmış gibi kıpırdanıyorlar. Belki de onlara bir ölü medeniyetin harabeleri arasında yaşadıklarının hatırlatılması canlarını sıkan. "Hiçbir fikrim yok. Neden sordun?"

Omuz silkiyor. "Sadece benzerlikleri düşünüyorum."

O zaman anlıyorsun. Castrima'nın aşağısında anlayamadığın bir güç kaynağıyla parıldayan kristaller. Anlayamadığın bir güç kaynağıyla gökte süzülen kristaller. Her iki mekanizma da orojenlerden başka kimse tarafından kullanılmıyor.

Taş yiyenler de kristalleri kullanan orojenlere aşırı bir ilgi gösteriyorlar. Hoa'ya bakıyorsun.

Fakat Hoa göğe ya da sana bakmıyor. Verandadan inip yürüme yolunun etrafındaki küllü zeminde çömelmiş, bir şeye bakıyor. Onunla aynı yöne baktığında bir zamanlar yandaki evin ön bahçesi olan küçük tümseği görüyorsun. Belki bir metre yüksekliğindeki tümsek bir başka kül yığını gibi görünse de ucundan kurumuş bir hayvan ayağının çıktığını görüyorsun. Kedi, belki de tavşan. Muhtemelen orada, küllerin altına gömülü onlarca leş var; Mevsim'in başlangıcı geniş çaplı bir yok oluşa neden olmuş olmalı. Fakat bu leşin çevresindeki zeminden çok daha fazla kül toplamış olması tuhaf.

Adamlardan biri “Epeydir yiyecek bir şey kalmadı evlat,” diyor ve belli ki “evlat” dediğinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yok. Hoa ona şaşkınca bakıp mükemmel derecede bir huzursuzlukla dudağını ısıyor. Çocuk rolünü çok iyi oynuyor. Sonra ayağa kalkıp yanına geliyor ve onun aslında rol yapmadığını fark ediyorsun. Bir şey onu gerçekten huzursuz etmiş.

Sana çok alçak bir sesle “Başka şeyler onu yiyecek,” diyor. “Gitmeliyiz”

Ne? “Sen hiçbir şeyden korkmazsın.”

Hoa çenesini sıkıyor. Çenesinin içi elmas dişlerle dolu. Kaslarla kaplı elmas kemikler mi? Onu kaldırmaya hiç izin vermemiş olmamasına şaşmamak gerek. Hoa mermer kadar ağır olmalı. Fakat “O şeylerin seni inciteceğinden korkuyorum,” diyor.

Ve... ona inanıyorsun. Çünkü birden şu ana kadarki tuhaf tavrındaki tutarlı noktanın bu olduğunu fark ediyorsun. Orojenin için fazla hızlı olan kirkhusa’yla yüzleşme isteği. Taş yiyenlere karşı gaddarlığı. Seni koruyor. Hayatında seni korumaya çalışan çok az kişi oldu. Dürtüsel bir tepkiyle elini kaldırıp onun tuhaf, beyaz saçlarını okşuyorsun. Şaşıyor. Gözlerinde insancıl bir bakış beliyor. Ne düşüneceğini şaşıyorsun. Ona kulak veriyorsan sebebi onun bu yanı.

Ykka ve diğerlerine “Hadi gidelim,” diyorsun. Alabaster’ın isteğini yerine getirdin. Ona *fazladan* sütundan bahsettiğinde –tabii ki çoktan haberi yoksa– memnun kalacağını düşünüyorsun. Şimdi, belki de nihayet sana ortada ne paslanasica işler döndüğünü söyler.

Önce, sağlam kayaların içine her bir yurttaş için bir yıllık erzak yerleştirin: Üç sepet tahıl, beş sepet baklagil, çeyrek takas küpü dolusu kuru meyve, yarım depo dolusu iç yağı, peynir ya da konserve et. Her bir arzulanan yılla çarpın. Sonra en az üç yükçekeri her bir zulanın başına dikin: Biri zulayı, ikisi nöbetçiyi koruyacak şekilde.

Birinci Tablet, “Beka,” üçüncü ayet

Schaffa, unutulmuş

EVET. SEN AYNI ZAMANDA OSUN ya da Meov'a kadar oydun. Fakat artık o bir başkası.

Clalsu'yu sarsan güç havaya uygulan orojeni. Orojeni normalde havaya uygulanmasa da bunun işe yaramaması için hiçbir neden yok. Syenite orojeniye su üzerinde kullanmakta deneyimliydi. Allia'dan beri. Suda mineraller, havada da benzer bir şekilde toz zerrelere vardı. Havada ısı, sürtünme; kitle ve kinetik potansiyeli var. Toprakta olduğu gibi; sadece hava molekülleri birbirlerinden daha ayrık, atomların şekli daha farklı. Her halükârda işin içine bir sütunun karışması tüm bu ayrıntıları daha akademik kılıyor.

Schaffa sütunun nabzını hisseder hissetmez neyin geldiğini anlıyordu. Schaffa yaşlı, Syenite'in muhafızı o.

Çok yaşlı. Taş yiyenlerin ellerine fırsat geçtiğinde güçlü orojenlere neler yaptığını ve orojenlerin gözlerini gökten değil, yerden ayırmamalarının neden önemli olduğunu biliyor. Bir dört yüzüklünün –Syenite’i hâlâ öyle görüyor– bir sütunla bağlantı kurduğunda neler olduğunu gördü. Syenite’i içtenlikle önemsiyor; sen bunu (Syenite fark etmese de) fark ediyorsun. Tüm mesele kontrol değil. Syenite onun küçüğü ve Schaffa onu Syenite’in haberi bile olmadan farklı şekillerde korudu. Schaffa, Syenite’in acı ölümünü düşünmeye katlanamıyor. Sonrasında olanlar düşünüldüğünde bu ironik.

Syenite kaskatı kesilip bedeni ışıkla kaplandığı ve *Clalsu*’nun küçük, ön bölmesindeki hava titreyip neredeyse durdurulamaz, sağlam bir güç duvarına dönüştüğünde Schaffa şans eseri duvardaki dikey panelin önünde değil, yanında duruyordu. Schaffa’nın Syenite’in gaddar âşığını az önce öldüren dostu ise o kadar şanslı değil: Güç onu geriye savurduğunda talihsiz bir yükseklik ve açıyla yerinden fırlayan dikey panel adamın başını koparıp duvardan ayrıldı. Schaffa ise geriye, hiçbir şeye çarpmadan *Clalsu*’nun geniş ambarına doğru savruldu. Gemi bir süredir korsan saldırılarda kullanılmadığından ambar boştu. Ambarda Schaffa’nın hızının bir nebze kesilmesine ve Syneite’in indirdiği darbenin yanından geçip gitmesine yetecek kadar geniş bir alan vardı. Bir panele çarptığında çarpmanın etkisi kemikleri un ufak edecek değil, kıracak bir şiddette oldu. Çarptığı panel yamulup geminin geri kalanıyla birlikte parçalandı. Bunun da ona faydası oldu.

Sonra okyanus tabanından dişli, bıçağı andıran sivri parçalar molozların arasından fırladığında Schaffa’nın

şansı yine yaver gitti: Kopan parçaların hiçbiri bedeni-
ne isabet etmedi. Syenite bu noktada sütununun içinde
ve Essun'ın hayatında bile artçıları olacak bir kederin
ilk sancıları içinde kayboldu. (Schaffa çocuğun yüzünde
elini gördü; ağzını ve burnunu kapatıp bastırıyordu. An-
laşılabilir bir durumdu bu. Syenite; Schaffa'nın Syenite'in
oğlunu tıpkı Syenite'i sevdiği gibi seveceğini bilmiyor
muydu? Oğlanı nazikçe, son derece nazikçe tel sandalye-
ye oturtacaktı.) Syenite artık büyük ve küresel bir gücün
parçasıydı; bir zamanlar onun dünyasındaki en önemli
kişi olan Schaffa ise artık onun farkına bile varmıyordu.
Schaffa fırtınanın içinde uçarken bile bir şekilde bunun
farkındaydı ve bu farkındalık yüreğini dağlıyordu. Sonra
kendisini suyun içinde buldu; ölüyordu.

Bir muhafızı öldürmek zordur. Schaffa'nın kırılan çok
sayıda kemiği ve organlarının aldığı hasar onu öldür-
meye yetmeyecekti. Sıradan koşullar altında boğulması
bile bir sorun olmazdı. Muhafızlar farklıdır. Fakat onla-
rın sınırları vardır ve boğulmaya organ yetmezliğinin ve
çarpma travmasının eklenmesi o sınırları aşmaya yeter.
Suyun içinde debelenen, bedeni taş parçalarına ve par-
çalanan gemiden geri kalan moloza çarpıp seken Schaffa
bu durumun farkındaydı. Yukarının ne yönde kaldığın-
dan emin olmasa da bir yönün diğerinden daha aydınlık
olduğunun farkındaydı. Fakat geminin ağır ağır batan
kıcı Schaffa'yı o aydınlıktan uzağa sürüklüyordu. Schaf-
fa kendisini topluyor, bir kayaya çarpıyor, tekrar kendini
toplayıp kırık koluna rağmen aşağı yönelen akıntıya kar-
şı kulaç atmaya çalışıyordu. Akciğerleri boştu. Çarpmalar
akciğerlerindeki tüm havayı boşaltmıştı ve su yutmama-

ya çalışıyordu çünkü o zaman ölmesi kaçınılmaz olurdu. Ölemezdi. Yapacak çok işi vardı.

Fakat o bir insandı; daha çok insandı... ve korkunç basınç artıp siyah benekler görüşünü kapatırken tüm bedeni suyun ağırlığıyla uyuştı. Elinde olmadan bir akciğer dolusu su tuttu. Canı yandı: Göğsünde tuz asidi, boğazında ateş olsa da hiç hava yoktu. Üstüne üstlük –diğer her şeye direnebilirdi; uzun ve berbat hayatı boyunca çok daha beter durumlara göğüs germiştir– bu kadarı o ana dek Schaffa’nın zihnine kılavuzluk ve koruyuculuk eden düzenli ve titiz mantıksallığına fazla ağır gelmişti.

Paniğe kapıldı.

Muhafızlar asla paniğe kapılmamalıdır. Schaffa bunu biliyordu; bunun için iyi nedenler vardı. Yine de paniğe kapıldı; soğuk karanlığa çekilirken kollarını sallayıp çılgınlıklar attı. Yaşamak istiyordu. Bu ilk ve en büyük günahı; onun türünden biri için.

Aniden korkusu kayboluverdi. Kötüye işaretledi bu. He-men sonra korkunun yerini diğer her şeyi gölgede bırakan bir öfke aldı. Çılgılık atmaya bırakıp öfkeden titredi; fakat o sırada bile bir şeyin fakındaydı: Bu öfke ona ait değildi. Panik içinde kendisini tehlikeye açmıştı ve diğer tüm korkularından büyük korkusu zihninin ev sahibiyymiş gibi kapıdan içeri giriverdi.

Sonra ona şöyle seslendi: *Yaşamak istiyorsan bir ayarlama yapılabilir.*

Hay lanet toprak.

Başka teklifler, vaatler, öneriler ve bunların ödülleri. Schaffa daha fazla güce –akıntıyla, acıyla ve oksijensiz-

likle mücadele etmesine yetecek güce— sahip olabilirdi. Hayatta kalabilir... bir bedel karşılığında.

Hayır. Hayır. Bedelin ne olduğunu biliyordu. O bedeli ödemektense ölmeyi yeğlerdi. Fakat ölmeye karar vermek ve ölerken bu kararlılığı sürdürebilmek iki farklı şeydi.

Schaffa'nın kafatasının arkasında bir şey yandı. Soğuk bir yangıydı bu; burnunda, boğazında ve göğsünde hissettiği ateş gibi değildi. Orada bir şey uyanıyor, hazırlanıyor, toparlanıyordu. Schaffa'nın direncinin çöküşüne hazırdı.

Ayartıcının fısıltısı geldi: *Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız.* Geçen yüzyıllar boyunca Schaffa kendisi üzerinde de bu aynı mantık yürütmeyi defalarca kullanmış, bu şekilde birçok zulme kılıf uydurmuştu. Biri vazifesi için, yaşamak için ne gerekiyorsa yapardı.

Bu kadarı yetmişti. Soğuk varlık onu etkisi altına aldı.

Güç kollarına ve bacaklarına yayıldı. Kalbi aniden tekrar atmaya başlarken birkaç kalp atışı alacak kadar bir sürede kırık kemikler birleşip organlar her zamanki işlevlerine her zamankinden farklı olarak oksijenliğe çözüm olacak birkaç yöntemle kaldıkları yerden devam etti. Schaffa suda dönüp gitmesi gereken yönü sezerek yüzmeye başladı. Artık yukarı gitmiyordu; birden suda soluk alıp vermesine yetecek kadar oksijen bulur oldu. Solungaçları olmasa da bir anda akciğer kesecikleri suyu normalden fazla absorbe etmeye başladı. Fakat oksijen az miktarda, bedenini doğru dürüst besleyemeyecek düzeydeydi. Hücreler ölüyordu. Özellikle de beyninin bir bölgesindeki hücreler. Schaffa bu dehşet verici gerçeğin farkındaydı. Kendisini *Schaffa* yapan her şeyin ağır ağır öldüğünün farkındaydı. Fakat bedelin ödenmesi gerekiyordu.

Elbette bununla mücadele etti. Öfke onu ileri götürmeye, suda tutmaya çalışsa da Schaffa bunu yaparsa kendisine dair *her şeyin* öleceğini biliyordu. Bu yüzden hem ileri hem yukarı doğru yüzdü; gözlerini bulanık suların içinde ışığa doğru kıсарak. Ölmek uzun sürerdi. Fakat en azından içindeki öfkenin bir kısmı ona aitti; bu duruma gelmesinden dolayı hissettiği öfke, pes ettiği için kendisine duyduğu öfke elleri karıncalanmaya başlarken bile devam etmeye iten de buydu. Fakat...

Yüzeye ulaştı. Yüzeyi aştı. Su kusarken paniğe kapılmamaya odaklandı. Öksürerek epeyce su çıkardıktan sonra nihayet akciğerlerine hava çekti. Bu da canını yaktı. Yine de ilk nefesle birlikte ölüm hali sona erdi. Beyni ve uzuvları ihtiyaçları olanı aldı. Hâlâ görüşünde benekler olsa da, hâlâ ensesinde o feci soğuğu hissetse de Schaffa'ydı o. *Schaffa*. Bu düşünceye tutunup pençelerini geçirdi ve saldırgan soğuğu hırlayarak uzaklaştırdı. Toprağın altındaki ateş; o hâlâ Schaffa'ydı ve kendisinin bunu unutmasına asla göz yummayacaktı.

(Fakat başka birçok şeyi kaybetti. Şunu anla: O ana dek bildiğimiz Schaffa, Damaya'nın korkmayı, Syenite'in meydan okumayı öğrendiği Schaffa artık ölüydü. Geriye kalan gülümseme alışkanlığı, çarpık bir babalık içgüdü-sü ve şu andan sonra yaptığı her şeyi yönlendiren ve tam olarak ona ait olmayan bir öfkesi olan bir adamdı.

Belki sen ölen Schaffa için yas tutarsın. Bunu yapman da anlaşılır bir durum. Ne de olsa bir zamanlar o senin bir parçandı.)

Schaffa yüzmeye devam etti. Yedi saat kadar sonra – anılarının ona verdiği güçtü bu– ufukta Allia kraterinin

hâlâ dumanı tüten ucunu gördü. Kraterle arasındaki mesafe kıyıda daha uzundu. Fakat Allia'ya doğru yüzmek için yönünü değiştirdi. Orada yardım bulacak, bir şekilde bunu biliyordu.

Güneş batalı epey olmuş, hava iyice kararmıştı. Su soğuktu; Schaffa susamıştı ve acı çekiyordu. Neyse ki derinlerin canavarlarından ona saldıran olmamıştı. Şimdi karşı karşıya olduğu tek tehdit kendi iradesi ve iradesinin denizle olan savaşında yenik düşüp düşmeyeceği ya da buz gibi öfkesinin zihnini kemirip kemirmeyeceği sorularıydı. Kayıtsız yıldızlar.... ve sütun olmasa yapayalnız olduğu gerçeği de cabasıydı. Sütunu bir kez gördü; geriye baktığında sütun pırıltılı gece göğünde dalgalanan, artık renksiz bir şekildi. Schaffa'nın onu geminin güvertesinde gördüğü ve amacına odaklanmak adına görmezlikten geldiği anda olduğundan daha uzakta görünmüyordu. Ona daha çok dikkat etmesi, yaklaşıp yaklaşmadığından emin olması ve belli koşullar altında bir dört yüzlüğünün bile başının belaya girebileceğini unutmaması gerekirdi ve...

Kaşlarını çattı; bir süre suyun üzerinde sırtüstü durdu. (Bu tehlikeli bir durumdu. Bitkinlik hemen çöküvermişti. Ona mücadele gücü veren güç ancak bir yere kadar idare edebilirdi.) Sütuna gözlerini dikti. Bir dört yüzlük. Kim? Anımsamaya çalıştı. Biri vardı... önemli biri.

Hayır. O Schaffa'ydı. Önemli olan sadece buydu. Yüzmeye devam etti.

Şafak yaklaşırken ayaklarının altında kum taneciklerini hissetti. Sendeleyerek sudan çıktığında kendisine ve yere basan ayaklarının hareketine yabancı halde düşse kalka ilerledi. Arkasında dalgalar çekilirken ilerisindeki

ağacı gördü. Ağacın köklerinin dibine çöktü ve uykuyu andıran fakat komaya daha yakın bir hale girdi.

Uyandığında güneş yükselmişti ve bedeni her türlü acıyla yanıyordu: akciğerleri acıyor, kolları ve bacakları ağrıyor, önemsiz kemiklerindeki iyileşmemiş kırıklar zonkluyordu; boğazı kurumuş, derisi çatlamıştı (bir de içindeki daha derin sızı vardı.) Homurdandı. Yüzüne bir şeyin gölgesi düştü. Bir ses “Sen iyi misin?” diye sordu. Schaffa’ya sesi hissediyormuş gibi geldi. Hırıltılı, kuru ve pes bir ses.

Gözlerini açtığında önünde yaşlı bir adamın çömeldiğini gördü. Adam bir Doğuyakalıydı. Zayıf ve solgundu; kıvrırcık ak saçları başının arkasındaki bir tutam hariç saç kalmamıştı. Schaffa etrafına bakınca küçük, ağaçların gölgesi altında bir koyda olduklarını gördü. Adamın kayığı kıyıya, yakınlarda bir yere çekilmişti. Kayıktan bir olta uzanıyordu. Koyun ağaçları hep ölmüştü ve Schaffa’nın ayaklarının altındaki kumlar küllerle birlikte uçuşuyordu; Allia Yanardağı’na hâlâ çok yakındılar.

Buraya nasıl gelmişti? Yüzdüğünü anımsıyordu. Neden sudaydı? O kısım aklından çıkmıştı.

“Ben...” diye söze girdi Schaffa; dili şişmişti. Yaşlı adam yattığı yerde sırtını doğrultmasına yardım etti. Sonra ona ağzı açık bir matara uzattı. Hafif tuzlu, içine deri tadı sinmiş su Schaffa’ya hiç o kadar lezzetli gelmemişti. Yaşlı adam Schaffa sudan birkaç yudum aldıktan sonra matarayı geri çekti; Schaffa bunun akıllıca olduğunu bilse de homurdanarak bir kez mataraya uzandı. Fakat sadece bir kez. Yalvarmayacak kadar güçlüydü.

(İçindeki boşluk sadece susuzluk değildi.)

Odaklanmaya çalıştı. “Ben...” Bu kez konuşması daha kolay olmuştu. “Ben... iyi olup olmadığımıdan emin değilim.”

“Deniz kazası mı geçirdin?” Yaşlı adam boynunu eğip etrafa bakındı. Yakın mesafede, Syenite’in yükselttiği bıçak gibi taşlardan oluşan yükselti korsanların adasından anakaraya kadar uzanıyordu. “Orada mıydın? Neydi o, bir tür sarsıntı mı?”

Yaşlı adamın bilmesi imkânsız gelse de küçük, sıradan insanların dünyayı kavrayamayışları Schaffa’yı hep şaşırtmıştı. (Hep mi? *Hep* mi şaşırtmıştı? Gerçekten mi?) Schaffa türlerini tanımlayan ve kaba olmayan diğer üç heceli sözcüğü ağzından çıkaramayacak kadar yorgun olduğundan “Rogga,” dedi. Bu kadarı yeterdi. Yaşlı adamın yüzü sertleşti.

“Toprağın doğurduğu lanet olası canavarlar. İşte bu yüzden daha bebekken boğulmaları gerek.” Başını iki yana sallayıp Schaffa’ya odaklandı. “Benim kaldıramayacağım kadar irisin, seni sürüklersem de canın yanar. Kalkabilir misin sence?”

Schaffa aldığı yardımla doğrulmayı başarıp yaşlı adamın kayığına doğru sendeledi. O titreyerek kayığın başına oturduktan sonra yaşlı adam ikisini koydan uzaklaştırıp kıyı boyunca güneye ilerledi. Schaffa’nın titremesi kısmen soğuktan kaynaklanırken –giysileri hâlâ ıslaktı– kısmen de şokun devam etmesiydi. Kısmen ise bambaşka bir şeydi.

(Damaya! Bu isimi anımsaması büyük çaba gerektirdi; isimle birlikte bir görüntü canlandı: Küçük, korkmuş bir orta kuşak kızı uzun boylu ve cüretkâr bir orta kuşak kadınına yaslanmış. Kadının gözlerinde sevgi ve korku;

yüreğinde keder var. Schaffa kadını incitmiş. Onu bulması gerek fakat zihnine kazınmış olması gereken, kadına dair hislere uzandığında hiçbir şey bulamıyor. Kadın diğer her şeyle birlikte gitmiş.)

Yaşlı adam yolculuk boyunca onunla sohbet etti. İsmi Litz Yükçeker Metter; Metter, Allia'nın birkaç kilometre güneyinde küçük bir balıkçı köyü. Kasabalılar Allia faciasından beri taşınmayı düşünseler de yanardağ birden sönmüştü. Bu yüzden belki de Habis Toprak onların peşlerinde değildi; en azından bu seferlik. İki çocukları vardı; biri aptal, diğeri bencil; üç de torun vardı. Üçü de aptal olan çocuğundan olsa da neyse ki onlar çok da aptal değildiler. Ellerinde avuçlarında fazla bir şey yoktu; Metter pek çok kıyı cemiyetinden biri; doğru dürüst bir duvara bile para bulamadıklarından ağaçlar ve sopalarla idare ediyorlar. *Fakat halk ne yapması gerekiyorsa yapıyor, bilirsin işte, herkes sana iyi bakacak, meraklanma.*

(*Adın ne?* Schaffa yaşlı adamın boş lakırdısı arasında yönelttiği bu soruyu yanıtlıyor. Adam onun ismini kısa bulsa da Schaffa'nın sadece tek ismi var. *Orada ne yapıyordun?* Schaffa'nın içindeki sessizlik yanıt olarak esniyor.)

Köyün özellikle tehlikeli olmasının nedeni yarısının kıyıda yarısının suyun üzerinde kalması; iskelelerle birbirine bağlanmış ayaklıkları evler. İnsanlar Litz ve onun iskelelerinden birine çıkmasına yardım ettiği Schaffa'nın etrafında toplandı. Ellerin kendisine dokunmasıyla Schaffa irkildi. Fakat köylülerin niyeti yardım etmektir. Köylülerin içinde Schaffa'nın ihtiyacı olan şeyin çok az bulunması, bu yüzden de ona tuhaf gelmeleri onların

suçu değildi. Onu iteliyor, yönlendiriyorlardı. Bir temiz su duşu altına sokulan Schaffa'nın üzerine kısa pantolon ve elde örölmüş, kolsuz bir gömlek geçirdiler. Schaffa'nın yıkarken saçlarını geri atmasıyla köylüler onun boynundaki kalın, dikişli, saç çizgisinin arasında kaybolan yara izine baktılar (Schaffa da hayretle ize baktı.) Köylüler onun güneş ve tuzlu su yüzünden epey solmuş ve neredeyse tüm rengini kaybetmiş giysilerine de hayretle bakıyorlardı. Giysileri kahverengimsi bir griye çalmıştı (Schaffa giysilerinin şarap rengi olduğunu anımsasa da nedenini bilmiyordu.)

Daha fazla su, iyi su. Bu kez Schaffa kana kana su içebildi. Biraz yemek yedi. Sonra zihninde durmak bilmeyen, öfkeli bir fısıltıyla saatlerce uyudu.

Schaffa uyandığında gecenin geç saatleriydi ve yatağının önünde dikilen küçük bir oğlan vardı. Fenerin fitili epeyce kısılmışsa da Schaffa odanın içi yıkanıp kurulanmış giysilerini oğlanın kucağında seçebileceği kadar aydınlıktı. Oğlan bir cebi dışa çıkarmıştı ve işte tüm giysinin sadece o noktasında giysi asıl renginde kalmıştı. Şarap renginde.

Schaffa bir dirseğine yaslanarak kendisini yukarı itti. Oğlanda –galiba– bir şeyler vardı. “Merhaba.”

Oğlan Litz'e o kadar benziyordu ki birkaç on yıl daha yıpranmış, saçları daha seyrek olsa yaşlı adamın ikizi olabilirdi. Fakat oğlanın gözlerinde Litz'in gözlerinde olsa yersiz kaçacak çaresizce bir ümit vardı. Litz bu dünyadaki yerini biliyordu. Henüz belki on bir ya da on iki yaşındaki, cemiyeti tarafından tanınacak yaştaki bu oğlan ise... Bir şey onu sürüklemişti ve Schaffa bunun ne oldu-

ğunu bildiğini düşünüyordu. Oğlan giysiyi kaldırıp “Bu sizin,” dedi.

“Evet.”

“Siz bir muhafız mısınız?”

Schaffa’nın zihninde belirip kaybolan anılar. “O da nedir?”

Oğlan da en az Schaffa kadar şaşkın görünüyordu. Yatağa yaklaşıp durdu. (Yakına gel. Yakına.) Sizin hiçbir şey anımsamadığınızı söylediler. Hayatta olduğunuz için şanslı olduğunuzu.” Oğlan kararsızca dudaklarını yaladı. “Muhafızlar... korurlar.”

“Neyi korurlar?”

Oğlanın hayreti hissettiği korkuyu alıp götürdü. Biraz daha yaklaştı. “*Orojenler*. Demek istediğim... insanları onlardan koruyorsunuz. Böylece kimseye zarar veremiyorlar. Öykülerde anlatılan bu.”

Schaffa uzandığı yerde sırtını dikleştirip bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Nihayet yaralarının verdiği acı geçmiş, içindeki öfkeli gücün etkisiyle eti normalden hızlı iyileşmişti. Aslında kendisini iyi hissediyordu; bir şey hariç.

Schaffa dalgınca “Orojenleri korumak,” dedi. “Öyle mi yapıyorum?”

Oğlan biraz gülse de gülümsemesi hemen kayboldu. Nedense çok korkuyordu. Fakat Schaffa’dan değil. Oğlan sessizce “İnsanlar orojenleri öldürür,” dedi. “Onları bulduklarında. Yanlarında bir muhafız yoksa.”

“Öldürürler mi?” Bu hiç de medenice değildi. Fakat sonra Schaffa’nın aklına okyanusun üzerindeki sivri taşlardan oluşan o tepe ve bunun kesinlikle bir orojenin işi

olduğunu düşündüğünü geldi. *İşte bu yüzden daha bebek-ken boğulmaları gerek*, demişti Litz.

Birini gözden kaçırmışlar, diye düşündü Schaffa. Sonra isterik bir kahkaha attı.

“Ben kimseye zarar vermek istemiyorum,” diyordu oğlan. “Bir gün bunu yapacağım, eğitim... almazsam. Yanardağa o şeyler olduğu sırada az kalsın birilerine zarar veriyordum. Bunu yapmamakta çok zorlandım.”

“Bunu yapman hem kendinin hem de muhtemelen birçok insanın ölümüne neden olurdu,” dedi Schaffa. Sonra gözlerini kırptırdı. Bunu nereden biliyor olabilirdi? “Bir sıcak nokta senin güvenli bir şekilde durduramayacağın kadar istikrarsızdır.”

Oğlanın gözleri parladı. “Biliyorsun.” Öne çıkıp Schaffa’nın dizinin yanına çömeldi. Sonra “Lütfen bana yardım edin,” diye fısıldadı. “Sanırım annem... beni gördü... yanardağa o şey olduğunda... Normal davranmaya çalışsam da *yapamadım*. Sanırım annem biliyor. Büyükbabama söylerse...” Aniden, sesli bir nefes aldı; havasız kalmış gibi. Hıçkırmamak için kendini tutsa da hareketleri tıpkı boğulur gibiydi.

Schaffa boğulmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Eli ni uzatıp oğlanın gür saçlarını başının tepesinden ensesine kadar okşadı. Ellerini bir süre çocuğun ensesinde tuttu.

Schaffa “Yapmam gereken bir şey var,” dedi. Çünkü vardı. Ne de olsa içindeki öfke ve fısıltıların bir amacı vardı ve amacı bu olmuştu. *Onları topla, eğit ve olmaları gereken silahlara çevir*. “Seni yanımda götürürsem buradan uzaklara yolculuk etmemiz gerekecek. Bir daha aile ni hiç görmeyeceksin.”

Oğlan gözlerini kaçırdı. Yüzündeki keder daha da derinleşti. “Bilseler beni öldürürler.”

“Evet.” Schaffa hafifçe bastırıp oğlandan o şeyden ilk kez biraz çekti. Neyden? O şeye ne dendiğini anımsamıyordu. Belki adı bile yoktu. Tek önemli olan var olması ve Schaffa’nın ona ihtiyaç duymasıydı. Schaffa bir şekilde o şeyle olduğu şeyin (bir zamanlar olduğu şeyin) kalıntılarına daha sıkı tutunabileceğini biliyordu. Böylece ondan ilk yudumunu aldı ve bu yudum ona galonlar dolusu yakıcı tuzun ortasında taze suyla yıkanmış hissi verdi. Hepsini içmenin özlemini duyuyordu; Litz’in matarasını aradığı gibi kalan hepsini içmek istese de kendisini aynı nedenden ötürü vazgeçirdi. Şimdilik elindeki kadarıyla yetinecekti ve sabırlı olursa oğlan ona daha fazlasını sağlayacaktı.

Evet. Şimdi daha sağlıklı düşünebiliyordu. Fısıltıların arasında daha kolayca fikir yürütebiliyordu. Bu oğlana ve onun gibilere ihtiyacı vardı. Bu yüzden onları bulması gerekiyordu. Onların yardımıyla...

...şey...

...eh. Zihninde her şey berraklaşmamıştı. Bazı şeyler asla geri gelmeyecekti. Bir şekilde idare etmesi gerekiyordu.

Oğlan onun yüzünü süzüyordu. Schaffa onun kimliğinin parçalarını bir araya getirmeye çalışırken oğlan geleceği için çabalıyordu. Birbirleri için yaratılmışlardı. “Seninle geleceğim,” dedi oğlan; belli ki son bir dakikayı bir seçeneği olduğunu zannederek geçirmişti. “Nereye olursa. Kimseye zarar vermek istemiyorum. Ölmek istemiyorum.”

Schaffa bir gemide farklı biri olduğu birkaç gün öncesinden beri ilk kez gülümsedi. Oğlanın başını bir kez daha okşadı. “İyi bir ruhun var. Sana elimden geldiğince yardım edeceğim.” Oğlanın gerilimi birden çözüldü; gözleri yaşardı. “Gidip yolculuk için gereken eşyanı topla. Anne-babanla konuşacağım.”

Sözcükler Schaffa’nın ağzından kolayca dökülürmüştü. Bunları daha önce de söylemişse de ne zaman söylediğini anımsamıyordu. Fakat bazen işlerin vaat ettiği gibi yolunda gitmediğini hatırlıyordu.

Oğlan fısıltıyla teşekkür etti sonra minnetini Schaffa’nın içine zerk etmek istiyormuş gibi dizine yapıştı. Ardından gitti. Schaffa ağır ağır doğruldu. Oğlan rengi solmuş üniformasını ardında bırakmıştı; böylece Schaffa üniformayı bir kez daha giydi. Parmakları dikiş yerlerini anımsıyordu. Bir de pelerin olacaktı fakat onu kaybetmişti. Schaffa pelerinin nerede kaybolduğunu anımsayamıyordu. Öne doğru adım attığında odanın yanındaki bir aynanın gözüne takılmasıyla durdu. Ürperdi. Bu kez ürpermesinin nedeni haz değildi.

Bu tuhaftı. Çok tuhaf. Saçı güneş ve tuzun verdiği tahribattan dolayı yıpranıp kurumuştı; normalde siyah ve parlak olmalıyken mat, ipliksi ve kırık uçluydu. Kendi bedeninin bir kısmını kıyıya ulaşmak için yakıt olarak kullandığından üniforması üzerine bol geliyordu. Üniformanın renkleri öyle bozulmuştu ki ondan kim olduğunu, kim olması gerektiğini anlamak mümkün değildi. Ve gözleri...

Habis toprak, diye düşündü. Gözlerinin buz rengine çalan beyazına baktı. Gözlerinin böyle görüldüğünden haberi yoktu.

Kapının yanındaki zemin döşemelerinden bir gıcırtı gelince yabancı olduğu gözleri o yana çevrildi. Oğlanın annesi orada dikiliyor, elinde tuttuğu fenerin ışığına bakıp gözlerini kırptırıyordu. "Schaffa," dedi kadın. "Sesini işittim gibi geldi de. Eitz de burada sanırım?"

Oğlanın adın bu olmalıydı. "Bana bunları getirdi." Schaffa giysilerine dokundu.

Kadın odaya girdi. "Huh," dedi. "Güzelce sıkılıp kurtulunca üniformaya benzemiş."

Schaffa başını salladı. "Kendi hakkımda yeni bir şey öğrendim. Bir muhafızmışım."

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?" Gözlerinde şüphe vardı. "Eitz seni rahatsız mı ediyordu."

"Hiç rahatsız olmadım." Schaffa kadını teskin etmek için gülümsedi. Nedense kadının kaşları seğirip daha da çatıldı. Hah, bir de bu vardı; Schaffa insanları etkilemeyi de unutmuştu. Dönüp kadına doğru yürüdü. Kadın onun üzerine gelmesiyle bir adım geriledi. Kadının korkusu karşısında keyiflenen Schaffa durdu. "O da kendi hakkında bir şey öğrenmiş. Şimdi onu yanımda götüreceğim."

Kadının gözleri yine fal taşı gibi açıldı. Bir süre dudaklarından ses çıkmadı. Sonra çenesini sıktı. "Biliyordum."

"Biliyor muydun?"

"Bilmek istemesem de." Kadın yutkundu. Elini sıktı; küçük fener alevi kadının içinden geçen duygu ile birlikte titredi. "Onu götürme. Lütfen."

Schaffa başını yana eğdi. "Neden?"

"Babası kahrolur."

"Büyükbabası kahrolmaz mı?" Schaffa kadına bir adım yaklaştı. "Ya amcaları, teyzeleri, kuzenleri? Ya sen?"

Kadın bir kez daha titredi. “Ben... şu an ne hissettiğimi bilmiyorum.” Başını iki yana salladı.

Schaffa alçak sesle “Vah zavalılık,” dedi. Şefkat de kendiliğinden gelivermişti. Schaffa kederi derinden hissetti. “Fakat ben oğlanı alıp götürmezsem onu onlardan koruyacak mısın?”

“Ne?” Kadın hayretle ve panikle Schaffa’ya baktı. Bu gerçekten hiç başına gelmemiş olabilir miydi? Anlaşılan gelmemiştir. “Onu... korumak mı?” Schaffa kadının bunu sormasının bu görev için yetersiz olduğunun kanıtı olduğunu anladı.

Schaffa iç çekip uzandı. Kadının omzuna elini koymak istemiş gibi. Sonra pişmanlığını belli etmek istemiş gibi başını iki yana salladı. Kadın kısa bir süre için gevşeyince Schaffa’nın elinin boynuna uzandığını fark etmedi. Schaffa’nın parmakları kadının boynuna yerleşince kadın bir anda kaskatı kesildi. “Ne yapı...” Sonra ölü bedeni yere yığıldı.

Kadın yere düşerken Schaffa gözlerini kırptırdı. Bir an için şaşırdı. Bunun olması gerekiyor muydu? Sonra... kadının ona bir nebze, Eitz’ın sahip olduğuna kıyasla birazcık verdiği *bir şey* Schaffa’nın düşüncelerini daha da berraklaştırdı. Bu şey sadece orojenler için güvenliydi; o şey orojenlerde paylaşmaya yetecek kadar boldu. Kadın bir hımbıl olmalıydı. Fakat Schaffa şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Aslında...

Daha fazla al, diye fısıldadı zihninin bir köşesindeki öfke. *Diğerlerini de al. Onlar oğlan için, dolayısıyla da senin için tehdit.*

Evet. Schaffa’ya akıllıca gelmişti bu.

Böylece Schaffa doğrulup sessiz ve karanlık evde hareket ederken Eitz'ın ailesinin her üyesine dokunup onlardan bir parçayı yedi. Çoğu uyanmadı. Aptal oğul diğerlerinden fazlasını verdi; hani neredeyse bir orojen (neredeyse bir muhafız) kadar. En bereketsizleri Litz çıktı; belki yaşlı olduğundan ya da uyanıp ağzını ve burnunu kapatan Schaffa'nın eliyle mücadele ettiği için. Schaffa'yı yastığının altından çekip çıkardığı bir balık bıçağını saplamaya çalışmıştı. Böyle feci bir korku yaşaması ne yazık-tı! Schaffa, Litz'in ensesine ulaşmak için adamın başını sertçe çevirdi. Bunu yapmasıyla da bir çıtırtı geldi. Schaffa sesi fark etmedi. Ne olduğunu ancak Litz'den akan *bir şey* yumuşayıp, ölü, işe yaramaz hale geldiğinde fark etti. Ah, evet, Schaffa geç de olsa bunun ölümler üzerinde işe yaramadığını anımsadı. Gelecekte daha dikkatli olacaktı.

Fakat şimdi içindeki o gergin sızının durulmasıyla her şey daha iyi olmuştu. Kendisini... bütünlenmiş hissetmiyordu. Bir daha asla. Fakat içinde bir başka mevcudiyetten fazlaca varken biraz olsun ilerleme kat edebilmesi bir lütuftu.

“Ben Schaffa Muhafız... Warrant?” diye mırıldandı. Son kısım aklına geldiğinde gözlerini kırptırdı. Hangi cemiyetti bu Warrant? Anımsayamadı. Yine de isminde bu sözcüğün geçmesinden memnundu. “Ben sadece gerekeni yaptım. Dünyanın iyiliği için olanı.”

Sözcükler onda iyi hisler uyandırıyor. Evet. Schaffa belli bir amaca ihtiyaç duyuyordu; o amaç da şimdi beyninin arka köşesine kurşun gibi oturmuştu. Daha önce orada olmaması inanılmazdı. Şimdi ne olacaktı peki? “Şimdi yapacak işlerim var.”

Eitz onu oturma odasında buldu. Oğlan nefes nefese kalmıştı; heyecanla küçük bir çanta taşıyordu. “Annemle konuştuğunuzu duydum. Ona... söylediniz mi?”

Schaffa oğlanla göz göze gelmek için çömelip çocuğu omuzlarından tuttu. “Evet. Bana ne hissettiğini bilmediğini söylese de sonra da başka bazı şeyler.”

Eitz’ın yüzü buruştu. Evin erişkinler odasına açılan koridora baktı. Koridorun sonunda herkes ölmüştü. Kapılar kapalı, odalar sessizdi. Schaffa, Eitz’ın kardeşlerini ve kuzenlerini hayatta bırakmıştı. Bunun nedeni de bütünü bir canavar olmamasıydı.

Alçak sesle “Ona veda edebilir miyim?” diye sordu.

“Bence bu tehlikeli olur,” dedi Schaffa. Sözleri samimiydi. Henüz oğlanı öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. “En iyisi bu tür işleri temiz halletmektir. Gel; artık yanında ben varım ve seni asla bırakmayacağım.”

Oğlan bu sözler karşısında afallayıp sırtını biraz dikleştirdi. Sonra titreyerek başını salladı. Böyle sözlerin üzerinde bir etkisi olmayacağı kadar büyüktü çocuk. Schaffa’ya göre sözlerinin etkili olmasının nedeni oğlanın son birkaç ayını ailesinden korkarak geçirmesi idi. Öylesi yalnız ve bitkin bir ruh haline etki etmek işten bile değildi. Hem söylediği yalan bile değildi.

Yarı ölü evi arkalarında bıraktılar. Schaffa’nın oğlanı götürmesi gerekiyordu... Bir yerlere. Kapkara duvarları ve yaldızlı parmaklıkları olan bir yere; on yıla kadar alevler içinde yok olacak bir yer. Bu yüzden belki de Schaffa’nın bu yeri anımsayamayacak kadar hasar almış olması iyiydi. Her halükârda öfkeli fısıltılar onu farklı bir yöne çevirmeye başlamıştı. Güneyde bir yere. Yapacak işleri olduğu o yere.

Eitz'ı teselli etmek için elini oğlanın omzuna koydu. Belki de kendisini teselli etmek için. Birlikte şafak öncesi karanlığına doğru yürüdüler.

Yanılığa düşmeyin. Muhafızların tarihi Kadim Sanze'den çok daha eskilere gider ve onlar bizim için çalışmıyorlar.

İmparator Mutshatee'nin idamından önceki son sözleri

4

sana meydan okunurken

SÜTUNU ÇAĞIRDIKTAN SONRA YORGUN DÜŞÜYORSUN. Odana döndüğünde daireye taşındığında içinde olan hasır şiltede yarım dakika kadar geriniyorsun; aniden uykuya dalıyorsun. Öyle ki bunu yaptığını bile fark etmiyorsun. Gecenin bir yarısında –vücut saatinin sana söylediği kadarıyla– gözlerin açılıyor ve sana kısa bir an geçmiş gibi geliyor. Fakat Hoa yanında kıvrılmış; belli ki ilk kez doğru dürüst uyumuş. Tonkee'nin de yan odada hafifçe horladığını görebiliyorsun ve aç da olsan kendini çok daha iyi, belki haftalardır ilk kez iyice dinlendiğini hissediyorsun.

Açlık seni yukarı, dairenin oturma odasına itiyor. Orada, masanın üzerinde küçük bir kendir çanta var. Tonkee'nin getirmiş olması gereken çantanın açık ağzından mantarlar, küçük bir kurutulmuş fasulye yığını ve diğer konserve yiyecekler görünüyor. Castrima'ya kabul edildiğinizden artık cemiyetin deposundaki yiyecekler-

den pay alıyorsunuz. Yiyeceklerin hiçbirisi atıştırılmalık değil; belki mantarlar hariç. Fakat böyle mantarları ilk kez görüyorsun ve bazı mantar türlerinin yenebilmesi için pişirilmesi gerekiyor. Yemek yiyesin var fakat... castrima yeni gelenlere hiçbir uyarıda bulunmadan tehlikeli yiyecekler verecek türde bir cemiyet mi?

Hım. Tabii ya. Bohçanı alıp Castrima'ya getirdiğin erzakın geri kalanını karıştırıyorsun. Sonra kurutulmuş portakallardan, peksimet kırıntılarından ve geçtiğiniz son cemiyette değişik tokuşla aldığın, su borusunda ısıtılmış sıçan eti olduğundan kuşkulandığın, tadı kötü bir kurutulmuş et topağından bir yemek hazırlıyorsun. Ariflerin dediği gibi: Seni besleyen her şey yiyecektir.

Kurutulmuş eti yutup oturuyor, uyuklu bir halde sırf bir sütunu çağırmanın seni neden bu kadar yorduğunu düşünüyorsun. Sanki sütunlara dair herhangi bir eylemin söz konusu olduğu yerde *sırf* denebilirmiş gibi! O sırada dışarıdan tiz ve ritmik kazıma sesleri geldiğini fark ediyorsun. Bu cemiyette akla yatkın hiçbir şey yok; cemiyetin tuhaf seslerine alışman herhalde haftalar olmasa da aylar alacak (Aylar demek? Nassun'dan bu kadar kolayca mı vazgeçiyorsun?) Böylece gitgide kuvvetlenen ve yaklaşan sesi duymazlıktan geliyorsun ve esnemeye devam ediyorsun. Kalkıp yatağa döneceğin sırada geç de olsa işittiğin sesin *çığlıklar* olduğu kafana dank ediyor.

Kaşlarını çatıp dairenin kapısına doğru gidiyor ve ince perdeyi açıyorsun. Çok da endişeli bir halin yok; sessapine'n seğirmede bile. Hem zaten Castrima'nın aşağısında bir sarsıntı olsa evlerinden ne kadar çabuk çık-salar da herkes ölür. Dışarıda gezinen birçok insan var.

Bir kadın kucagında büyük bir mantar sepetiyle kapının yanından geçiyor; az kalsın yiyecek olduğun o mantarlardan. Dışarı çıktığında dalgınca başını sana sallıyor. Sonra gürültüye doğru döndüğünde az kalsın elindekileri dökecek oluyor ve muhtemelen helâlardan gelen, üzeri kapalı, tekerlekli bir çöp kutusunu iten bir adama çarpmasına ramak kalıyor. İşlevsel bir gündüz-gece döngüsünün olmadığı bir cemiyet olan Castrima'da kimse doğru dürüst uyumuyor. Ayrıca normalde üç iş vardiyası olurken bu cemiyette altı vardiya olduğunu biliyorsun çünkü seni de vardiyalarda görevlendirdiler. Vardiyalar gün ortasından –ya da Castrima sakinlerinin deyişiyle on iki zilinden– önce başlamayacak. Senden o saat geldiğinde demirci ocağının oralarda Artith adında bir kadını bulman istendi.

Ve şu an bunların bir önemi yok çünkü Castrima'nın dağınık taşlarının çıkıntıları arasından jeodun girişi olarak kullanılan büyük, dikdörtgen tünel ağzına gelen küçük bir insan grubunu görebiliyorsun. Koşuyorlar ve çığlıkları atan bir başka kişiyi taşıyorlar.

O andan sonra bile bu manzarayı görmezlikten gelip uyumak istiyorsun. Bir Mevsim yaşıyor. İnsanlar ölüyor; bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu insanlar senin halkın değil. Onları önemsemen için hiçbir neden yok.

Sonra biri "*Lerna!*" diye bağıyor. Sesinin tonunda öyle bir panik var ki irkiliyorsun. Lerna'nın dairesinin bulunduğu bodur, gri kristali balkonundan görebiliyorsun; üç kristal ötede ve senin kaldığın kristalin biraz aşağısında kalıyor. Kapı perdesi açılıyor ve adam aceleyle çıkıyor; en yakındaki merdiven basamaklarından koş-

rak inerken gömleğini çekiştiriyor. O da koşuşan grup gibi revire doğru gidiyor.

Adını koyamadığın nedenlerden ötürü dönüp kendi dairenin kapı aralığına bakıyorsun. Taşlaşmış odun gibi uyuyan Tonkee çıkmamışsa da Hoa orada, heykel gibi hareketsizce seni izliyor. İfadesindeki bir şey yüzünden kaşların çatılıyor. Kendi türünün o hissiz, taş gibi yüz ifadesini takınamıyor gibi. Belki de gerçekten taştan bir yüzü olmadığından. Her neyse, ifadesinde okuduğun ilk şey... acıma.

Bir solukta, hiç düşünmeden daireden çıkıp zemin kata koşuyorsun (Koşarken düşünüyorsun: Kılık değiştirmiş bir taş yiyenin yüzündeki acıma senin gibi bir insanın çılgınlıklarının yapmadığını yapıp seni harekete geçirdi. Tam bir canavarsın.) Castrima'nın karmaşası sinir bozucu olsa da bu kez diğer insanların köprülerde ve yürüme yollarında soruna doğru koşuyor olmaları ve senin de kendini akışa bırakabilecek olman bir teselli.

Sen oraya varana kadar revirin etrafında küçük bir kalabalık oluşmuş bile; çoğu insan merakla ve endişeyle koşuşturuyordu. Lerna ve yaralı arkadaşlarını taşıyan insanlar içeri girmiş, o korkunç, tiz sesin ne olduğu da belli olmuştu: müthiş, dayanılmaz bir acı çeken ve bu acıya bir şekilde katlanmaya zorlanan birinin boğazını parçalayacak kadar feci çılgıydı bu.

Bilerek ve isteyerek revire girmek için kalabalığı yarıyorsun. Tıbbi müdahaleye dair hiçbir bilgin yok... Fakat acıya aşinasın. İnsanların sana öfkeyle bakmalarına şaşıyorsun; afallayıp kenara çekiliyorsun. Boş gözlerle bakanların, gözlerini fal taşı gibi açmış olanlar tarafından

bir kenara çekilip kulaklarına bir şeyler fısıldadıklarını fark ediyorsun. Ah-ha. Demek Castrima bir süredir hakkında konuşuyormuş.

Sonra revire giriyorsun ve elinde bir tür şırıngayla yanından geçen bir Sanzeli kadının seni devirmesine ramak kalıyor. Öyle şırıngayla etrafta koşturmak güvenli olamaz. Kadının peşinden gidip revirdeki bir yatağa ulaşıyorsun; orada altı kişi çığlıklar atan adamı zaptediyorlar. İçlerinden birinin yana çekilmesiyle adamın yüzünü görebiliyorsun. Tenini, giysilerini ve saçını kaplayan gri kül tabakasına bakılırsa bir süredir yeryüzüne çıktığı belli olan bir orta kuşak erkeği bu. Şırıngalı kadın birini omzuyla kenara itiyor ve belli ki şırınganın içeriğini adama zerk ediyor. Hemen sonra adam titriyor ve ağzı kapanmaya başlıyor. Çığlığı ağır ağır kesiliyor. Bir kez titriyor, hem de nasıl; bu hareketinin kuvveti onu tutan herkesi sarsıyor. Sonra nihayet, neyse ki adam bilincini kaybediyor.

Neredeyse çınlayan bir sessizlik var. Lerna ve Sanzeli şifacı oradan oraya yürümeyi sürdürüyor, adamı tutmayı bırakıp geri çekilen ve şimdi ne yapacaklarını soruyormuş gibi bakışan insanların arasından geçiyorlar. Artık sessizlikle birleşen şaşkınlığın arasında elinde olmadan gözlerin revirin uzak ucuna çevriliyor. Orada Alabaster hâlâ revirin yeni konukları tarafından fark edilmeden oturuyor. Yatakların üzerinden Alabaster'ın yüzünü görebiliyorsun; gözlerini gözlerine çevirse de hemen sonra kaçırıyor.

Dikkatin yeniden çevresindeki insanları geri kaçıran, yataktaki adama çevriliyor. Başta sorunun ne olduğunu

anlamıyorsun; adamın pantolonunun yer yer, tuhaf bir şekilde ıslanmış ve çamurlu küle bulanmış olması hariç. Islaklık kırmızı değil; kan değil bu. Fakat tarif edemediğin bir koku var. Salamura edilmiş et gibi. Isıtılmış yağ gibi. Adamın çizmeleri yok; çıplak ayakları hâlâ spazmlarla bir nebze seğiriyor, ayrıık ayak parmakları o bilinçsiz halinde bile tereddütle gevşiyor. Lerna bir makasla pantolonun bir paçasını kesiyor. O, ıslak kumaşı sıyrırken ilk fark ettiğin adamın teninin çeşitli noktalarındaki küçük, yuvarlak, yarımküreler oluyor. Her birinin çapı beş, boyu iki buçuk santim. Yarımküreler parlak ve ete yabancı. On ya da on beş tane var. Hepsi de adamın bacaklarında birer karış alan kaplayan şişmiş pembe-kahverengi beneklerin merkezinde. Başta bu yumruların mücevher olduğunu düşünüyorsun. Öyle görünüyorlar; mavinin üzerinde metalik ve güzel duruyorlar.

Biri “Lanet olsun,” diyor. Sesi hayretten sessiz çıkıyor. Bir başkası “Hay paslar adına,” diyor. Bir başkası kapıyı tutan insanlarla kısa bir tartışmanın ardından onları itip revire giriyor. Kadın yanında dikiliyor ve Ykka’ya bakıyorsun. Gözleri hayretle ve tiksintiyle fal taşı gibi açılmış. Yüzüne ifadesiz bir maske oturtan Ykka gözlerini diken insanları irkiltip dikkatlerini kendisine çekecek kadar sertçe “Ne oldu?” diyor.

(Geç de olsa ya da belki tam zamanında taş yiyenin odada olduğunu, tablonun çok da uzağında olmadığını fark ediyorsun. Tanıdık bir yüz, Castrima’ya geldiğinde seni ve Ykka’yı selamlayan kızıl saçlı kadın. Şimdi hevesle Ykka’yı izliyor fakat Ykka’nın sert bakışı ara sıra sana da çevriliyor. Birden Hoa’nın sen daireden ayrıldık-

tan sonra seni takip etmediğinin fazlasıyla farkına varıyorsun.)

Küllerle kaplı bir başka adam Ykka'ya "Çevre devriyesi," diyor. Bir Yükçeker olamayacak kadar ufak tefek biri. Belki yeni avcılardan biridir. Yatağın çevresindekiler etrafından dolaşp gözlerini Ykka'ya diyor. Zihni paralanana dek yaralı adama bakmasının önündeki tek engel Ykka'ymış gibi. "Tu-tuz madenindeydik; avlanmak için iyi bir yer olabileceğini düşündük. Bir akarsunun kenarında bir tür çökme çukuru vardı. Beled... Bilmiyorum. O öldü. Başta ikisinin de çığlık attığını gördüm. Fakat nedenini bilmiyordum. Akıntıya doğru ilerliyor, hayvan izlerine bakıyordum. Oraya vardığımda Terteis'i gördüm; küllerin içinden çıkmaya çalışıyor gibi bir hali vardı. Çıkmasına yardım etsem de çoktan üzerine çullanmışlardı ve diğerleri ayakkabılarından tırmanmaya başladığından ayakkabılarını kesmek zorunda kaldım..."

Bir tıslama gelince gözlerini konuşan adamdan çeviriyorsun. Lerna adamın elini sıkıyor, adamın parmaklarını canını yakıyormuş gibi gergince tutuyordu. Bir başka adama "Şu paslanasica forsepsi uzat bana!" diyor. Adam irkilip forsepsi ona uzatmak için dönüyor. İlk kez Lerna'nın küfrettiğine şahit oluyorsun.

Adama iğne yapan Sanzeli kadın "Bir tür çıban," diyor. Kadının ağzından çıkanlara inanamıyormuş gibi bir hali var; Lerna'yla konuşsa da ondan çok kendisini ikna etmek istiyormuş gibi bir hali var. (Lerna sadece yüzünde ciddi bir ifadeyle, yaralı olmayan eliyle yanıkların çevresini yokluyor ve kadını duymazlıktan geliyor.) Öyle olması gerek. Bir fümerole, bir gayzere, eski ve paslanası bir jeo

boruya düştü.” Demek ki böcekler sadece bir tesadüftü.

“... yoksa benim de üzerime çullanacaklardı.” Avcı hâlâ o dalgın ses tonuyla konuşuyordu. “Çökme çukurunun sadece gevşek küller olduğunu sanmıştım fakat aslında... Bilmiyorum. Bir karınca yuvası gibiymiş.” Avcı yutkundu; dişlerini sıktı. “Geri kalan böcekleri üzerinden dökemediğim için onu buraya getirdim.”

Ykka’nın dudakları kenetlense de kollarını sıyırıp şoke olmuş insanları yararak ilerledi. “Geri çekilin,” diye haykırdı. “Bu işe yardımınız dokunmayacaksa paslanasica işime karışmayın.” Dolanan insanların bazıları diğerlerini alıp götürmeye başladı. Bir başkası mücevherimsi nesnelerden birini tutup çekip çıkarmaya çalıştı. Sonra elini çekip Lerna gibi ciyakladı. Nesne değişiyor, parlak ve mavi yüzeyden iki parça ayrılıp kalktıktan sonra yeniden yerine oturuyor; sonra aniden anlıyorsun. Bu bir mücevher değil; bir böcek. Bir tür kanatlı böcek ve üzerinde gökkuşağı renklerinde bir kabuk var. Böcek kanat örtülerini kaldırdığında yaratığın yuvarlak bedeninin yarısaydam olduğunu ve içinde hareketli, kabarcıklar çıkaran bir şey olduğunu görüyorsun. Bulunduğun yerden bile o şeyin ısınısını hissedebiliyorsun. Adamın böceğin etrafını çeviren etinden buharlar çıkıyor.

Biri Lerna’ya forsepsi uzatıyor. Lerna böceklerden birini çekip çıkarmaya çalışıyor. Böceğin kanat örtüleri tekrar kalkıyor ve Lerna’nın parmaklarına bir şey fışkırıyor. Lerna ciyaklayıp forsepsi elinden düşürüyor ve geriye sendeliyor. Biri “Asit!” diyor. Bir başkası Lerna’nın elini tutup sıvıyı hızla silmeye çalışıyor fakat daha Lerna haykırmadan sen gerçeği anlıyorsun. “Hayır!” diyor Lerna,

“Bu sadece su. Kaynar su.”

Diğer avcı geç de olsa “Dikkatli olun,” diyor. Ellerinden birinin su kabarcıklarıyla kaplandığını fark ediyorsun. Ayrıca adamın ne revir masasına ne de oradaki insanlardan herhangi birine baktığını fark ediyorsun.

İzlemesi çok korkunç bunu. Paslanasınca böcekler adamı haşlayıp öldürüyor. Fakat gözlerini adamdan ayırdığından Alabaster’ın yine seni izlediğini görüyorsun. Kendisi de yanıklar içindeki, *ölmüş olması* gereken Alabaster. Kimse kotayı kaplayan bir fümerolun ortasında dikilip sadece yer yer üçüncü derece yanıklarla kurtulmazdı. Alabaster’ın Yumenes’in erimiş sokaklarında küle dönmüş olması gerekirdi.

Alabaster’ın sana baktığını fark etsen de yüzünde bir başka adamın ateşle imtihanına karşı kayıtsız bir ifade var. Bu tanıdık bir kayıtsızlık... Merkez’den aşına olduğun. Çok sayıda ihanetin, durduk yere kaybedilen birçok dostun ve “izlenemeyecek kadar korkunç” çok sayıda feci sahnenin doğurduğu bir kayıtsızlık bu.

Yine de... Alabaster’ın orojenisinin yansımaları umursamazca güçlü, son derece kesin ve fazlasıyla aşına olduğundan gözlerini kapatıp sallantılı bir gemi güvertesi ısız bir otoban ve rüzgârlı, kayalarla kaplı bir adaya dair anıları aklından çıkarmaya uğraşıyorsun. Çevirdiği hal-ka çok küçük –ancak iki buçuk santim genişlikte– ve öyle zayıf ki merkezini bulamıyorsun. O hâlâ senden daha iyi.

Sonra bir nida işitiyorsun. Gözlerini açtığına böceklerden birinin titrediğini ve bir çaydanlık gibi tısladığını görüyorsun. Sonra böcek donuyor. Çevresindeki kaynamış ete kancalanmış bacakları kırılıp sökülüyor. Böcek öldü.

Fakat sonra hafif bir homurtu işitiyorsun ve orojeni dağılıyor. Dönüp baktığında Alabaster'ın başını öne eğip belini büktüğünü görüyorsun. Alabaster'ın taş yiyeni yavaş ve zorlu bir hareketle onun yanına çömeliyor. Yüzünde her zamanki gibi sakın bir ifade olsa da duruşunda endişesini belli eden bir şeyler var. Kızıl saçlı taş yiyen de –içindeki hiddetle şimdilik ona Yakut Saçlı demeye karar veriyorsun– Alabaster'a bakıyor.

Demek öyle. Tekrar adama bakıyorsun ve gözlerin donmuş böceğe hayretle bakan Lerna'ya takılıyor. Lerna başını kaldırıp odaya bakınıyor, sonra gözleri gözleriyle buluşuyor. O gözlerdeki soruyu görüyor ve başını iki yana sallamaya başlıyorsun: Hayır, böceği sen dondurmadın. Fakat doğru soru bu değil. Hatta Lerna'nın sorduğu soru bile bu değil belki. Bunu senin yapıp yapmadığını bilmek istemiyor. Bilmek istediği bunu *yapıp yapamayacağını*.

Lerna, Hoa, Alabaster; anlaşılan bugün sessiz, imalı bakışlar yönlendiriyor seni.

Öne çıkıp sessapine'ni odakladığında böceklerin sıcak noktalarının jeotermal yarıklar gibi olduğunu duyumsuyorsun. Küçük bedenlerinde bol miktarda kontrollü basınç var; suyu bu şekilde kaynatıyorlar. Bir elini alışkanlıkla adama doğru uzatıyorsun ki herkes senin bir şeyler yaptığını bilsin. Sonra kulağına bir küfür, bir tıslama, ayak ve itişme sesleri geliyor. İnsanlar yaratabileceğin bir halkadan sakınmak için senden uzaklaşıyorlar. Budalalar. Senin sadece ortamdan güç çekmen gerektiğinde bir halkaya ihtiyaç duyduğunu bilmiyorlar mı? Böceklerde ihtiyaç duyduğun şey fazlasıyla var zaten. Asıl zorluk gücü adamın alt-

taki, fazlasıyla ısınmış etine ilişmeden sadece böceklerden çekmek.

Ykka'nın taş yiyeni yavaşça bir adım daha yaklaşıyor. Onun hareketini duyumsuyorsun; sana doğru hareket eden bir dağ gibi. Sonra Yakut Saçlı yoluna bir başka dağın –kımtısız, sessiz ve soğuk Hoa'nın– çıkmasıyla birden duruyor. Hoa nereden geldi? Şu an bu yaratıklara kafa yoracak halin yok.

Yavaşça başlıyor, nerede duracağını belirlemek için gözlerin kadar sessapine'ni kullanıyorsun... Fakat Alabaster sana çıkış yolunu gösterdi. Halkayı onun yaptığı gibi böceklerin sıcak, küçük bedenlerinden çıkarıyorsun. Sen bunu yaparken böceklerden bazıları yüksek ve şiddetli bir tıslamayla çatlayıp açılıyor. Hatta içlerinden biri patlayıp odanın yanına savruluyor. (İnsanlar böcekten senden kaçtıklarından da hızlı kaçıyorlar.) Üstlendiğin görevi başarıyorsun.

Herkes gözlerini sana diyor. Ykka'ya bakıyorsun. Öyle ince bir odaklanma bir tepeyi yerinden oynatmaktan zor olduğu için nefes nefese kalıyorsun. "Sarsılması gereken bir şey var mı?"

Ykka gözlerini kırıştırıyor. Sonra ne kastettiğini duyumsuyor. Kolunu tutuyor. Bir... Bu da nesi? Bir evirim söz konusu. Güç dışarı kanalize oluyor; bir sütunda yapacağınız gibi fakat tek fark ortada bir sütunun olmaması ve bu senin orojenin olsa da kanalizasyonu gerçekleştiren sen değildin. Bir anda dışarıda bağrışan insanların sesini işitiyorsun ve revirin kapısından dışarı bakıyorsun. Revir jeodun devasa kristallerine oyulmamış, inşa edilmiş bir bina. İçi de sadece elektrik

lambalarıyla aydınlatılıyor. Öte yandan perdesiz kapı aralığından dışarıya baktığında cemiyetin her yerinde jeod kristallerinin fark edilir derecede daha fazla ışıdığını fark ediyorsun.

Ykka'ya bakıyorsun. Ciddi, meslektaşlara has bir tavırla sana başını sallıyor. Senin onun az önce ne yaptığını anlamış olman gerekiyormuş ya da bir yabaninin yüzüklü bir Merkez orojeninin yapamadığını görüp de rahat olabilecekmışsin gibi. Ykka öne çıkıp yardım etmek için bir başka forseps alıyor. Lerna yanan parmaklarına rağmen böceklerden birini daha çıkarıyor ve bu kez böcek gömüldüğü yerden çıkıyor. Haşlanmış etten böceğin bedeni kadar uzun bir burun çıkarken daha fazla bakamıyorsun.

(Bir kez daha göz ucuyla Yakut Saçlı'ya bakıyorsun. Aranızda bir heykel gibi hareketsizce dikilen Hoa'ya aldırış etmiyor ve şimdi Ykka'ya gülümsüyor. Dudakları hafifçe aralanmış. Parlak dişler görüyorsun. Bunu daha çok farkındalığınla seziyorsun.)

Böylece revirin uzak ucuna geriliyor; yastık yığınınına, Alabaster'ın yanına oturuyorsun. Hâlâ eğiliyor, nefes alıp verirken körük gibi sesler çıkarıyor. Taş yiyen onu az çok dik tutabilmek için omzundan mengene gibi eliyle kavramış. Geç de olsa Alabaster'ın kütük gibi olmuş bileklerinden birini karnına yasladığını fark ediyorsun ve... Of, toprak adına... Daha önce sadece sağ dirseğini kaplayan gri-kahverengi taş şimdi dirseğine kadar uzanıyor.

Alabaster başını kaldırıyor; yüzünde bir ter tabakası var. Az önce bir süpervolkanı susturmuş gibi bitkin görünse de en azından bu kez kendinde ve gülümsüyor.

“Syen hep iyi bir öğrenci olmuştur,” diye mırıldanıyor. “Fakat paslı toprak adına, sana ders vermenin bedeli ağır oluyor.”

Ne kastettiğini anlayanla yaşadığın şok içinde sessizlik gibi dalgalanıyor. *Alabaster artık orojeni yapamıyor*. Yani... istenmeyen sonuçlar olmadan. İçgüdüsel bir şekilde Antimony’ye bakıyorsun ve taş yiyenin gözlerinin Alabaster’ın yeni taşlaşmış koluna dikildiğini gördüğünde için kalkıyor. Fakat Antimony hareket etmiyor. Bir süre sonra Alabaster doğrulmayı başarıyor ve Antimony’nin eliyle verdiği destekten dolayı ona minnettar bir bakış atıyor. Sessizce “Sonra,” diyor. Bunun “*kolumu sonra ye*” anlamına geldiğini biliyorsun. Antimony’nin verdiği tek karşılık elinin yerini Alabaster’ı arkadan desteklemek için değiştirmek oluyor.

Antimony’yi kenara itme, Alabaster’ı tutup kaldırma isteği öyle güçlü ki onlara bakamıyorsun.

Doğruluyor, revirden çıkmak için insanların arasından geçiyorsun. Ardından jeod duvarından yeni yeni çıkmaya başlayan bir kristalin düz ucuna oturuyorsun. Kimse seni rahatsız etmese de onların bakışlarının baskısını hissedebiliyor, fısıltılarının yankısını işitebiliyorsun. Orada uzun süre kalmaya niyetli olmasan da öyle yapıyorsun. Sebebini bilmiyorsun.

Nihayet ayaklarının dibine bir gölge düşüyor. Başını kaldırdığında Lerna’nın orada dikildiğini görüyorsun. Onun ötesinde Ykka onunla konuşmaya çalışan bir adamla yürüyor; belli ki Ykka adamı öfkeyle görmezlikten geliyor. Kalabalığın geri kalanı nihayet dağılıyor. Fakat aralık kapından revirde hâlâ normalden fazla insan

olduğunu görebiliyorsun. Herhalde yarı pişmiş, zavallı avcıyı ziyaret ediyorlar.

Lerna sana bakmıyor. Onlarca kristalin puslu parıltısında kaybolmuş jeodun uzak duvarına gözlerini dikmiş. Ayrıca sigara içiyor. Sigaranın kötü kokusu ve sarıldığı kâğıdın sarımsı renginden bunun bir gevşetici harman olduğunu anlıyorsun. Kurutulduğunda uyuşturucu etkisi olan derminther Mela yaprakları ve çiçek tomurcukları. Güney kuşaklılar bu bitkiyle ünlüdür. Zaten güney kulaklılar pek çok şeyle ünlü. Yine de Lerna'nın bu bitkiyi içtiğini görmek seni şaşırtıyor. Ne de olsa o bir doktor. Gevşetici harmanlar sağlığa zararlı.

“İyi misin?” diye soruyorsun.

Başta yanıt vermeyip sigarasından uzun bir nefes alıyor. Tam konuşmayacağını düşündüğün sırada “Oraya döndüğümde onu öldüreceğim,” diyor.

O zaman anlıyorsun. Böcekler adamın derisini, kaslarını yakıp deldi; belki de kemiklerine indi. Yumenesli doktorlardan kurulu bir ekip ve en etkili biomesstrik ilaçlarla adam iyileşecek kadar uzun süre hayatta tutulabilir. Fakat o zaman bile bir daha asla yürüyemeyebilir. Castrima'nın elindeki teşhizat ve ilaçlarla Lerna'nın elinden ancak adama amputasyon uygulamak gelebilir. Adam ameliyattan sağ çıkabilir. Fakat bu bir Mevsim ve her cemiyet sakini- nin barınma hakkını küllerin arasında, soğuşun ortasında söke söke alması gerekiyor. Az sayıda cemiyette bacakları olmayan bir avcıya iş düşer ve bu cemiyet zaten bir süredir yanmış bir yatalağın bakımını üstleniyor.

(Ykka hayatı için tartışıyormuş gibi görünen adama aldırış etmeden uzaklaşıyor.)

Demek Lerna'nın durumu hiç de iyi değil. Konuyu bir nebze değiştirmeye çalışıyorsun. "Daha önce bu böcekler gibi bir şey görmemiştim."

"Yerliler onlara haşlar-böcekler dendiğini söyleseler de şu güne dek bunun nedenini bilen yoktu. Akarsuların çevresinde ürüyor, içlerinde su taşıyorlar. Kuraklıklarda hayvanlar bu böcekleri yiyor. Genellikle leş yiyen böcekler bunlar. Zararsızlar." Lerna kolundaki külleri silkeliyor. Castrima'nın sıcaklığından dolayı sadece bol, kolsuz bir gömlek giymiş. Önkollarındaki deride benekler var... Ne benekleri olduğunu anlamasan da, gözlerini kaçırıyor. "Fakat bir Mevsim gelip çatınca her şey değişir."

Evet. Pişmiş leş daha uzun süre dayanabilir.

"Daha kapıdan içeri girer girmez o şeyleri onun üzerinden alabilirdin," diye ekliyor Lerna.

Gözlerini kırptırıyor. Sonra bu ifadesinin bir saldırı olduğu kafana dank ediyor. Yumuşakça dillendirildiğinden ve hiç beklemediğin birinden geldiğinden kızamayacak kadar şaşırıyorsun. "Yapamadım," diyorsun. "En azından yapabileceğimi bilmiyordum. Alabaster..."

"Ondan hiçbir şey beklemiyorum. O buraya yaşamak değil, ölmek için geldi." Lerna sana bakmak için dönüyor ve bir anda onun yumuşak tavrının büyük öfkesini gizlediğini fark ediyorsun. Bakışları soğuk olsa da diğer her şey öfkesini belli ediyor: Beyaz dudakları, çenesinin gerginliği, şişen burun delikleri. "Neden buradasın Essun?"

İrkiliyorsun. "Nedenini biliyorsun. Nassun'ı bulmaya geldim."

"Nassun erişemeyeceğin bir yerde. Amaçların değişti; artık hayatta kalmak için buradasın. Hepimiz gibi. Artık

bizden birisin.” Lerna’nın dudakları küçümsemeyi andıran bir ifadeyle bükülüyor. “Bunu söylüyorum çünkü anlamı sağlamazsam paslanasica bir sinir krizi geçirip hepimizi öldürebilirsin.”

Yanıt vermek için ağzını açıyorsun. Fakat Lerna sana doğru bir adım atıyor ve bu hareketi öyle saldırganca ki doğruluyorsun. “Bana bunu yapmayacağını söyle Essun. Öfkелendirdiğin birilerinin beni yakalayıp boğazımı kesmeyeceğini dileyerek *bu* cemiyeti bir gece yarısı terk etmek zorunda kalmayacağımı söyle bana. Oraya dönmek, paslanasica *böcekler* beni yiyene dek hayatım için savaşmak ve yardım etmeye çalıştığım insanların durmadan ölmelerini izlemek zorunda kalmayacağımı söyle bana.”

Lerna boğulurmuş gibi bir ses çıkarıp susuyor ve hızla dönüyor. Onun gergin sırtına bakıp susuyorsun. Çünkü söyleyebileceğin hiçbir söz yok. İkinci kez Tirimo’yu katlettiğini hatırlatıyor. Peki bu şaşırtıcı mı? Lerna orada doğup büyüdü; sen oradan ayrıldığında annesi hâlâ orada yaşıyordu. Belki o son gün onu da öldürmüştür.

Suçluluk ağzının tadını kaçırdığından söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Yine de çabalıyorsun. “Üzgünüm.”

Lerna gülüyor. Sesi kendi sesi gibi bile çıkmıyor. Çok çirkin ve öfkeli bir ses bu. Sonra biraz önceki pozisyonunu alıp uzaktaki jeod duvara bakıyor. Şimdi kendine daha hâkim; çenesindeki o kas az önceki kadar seğirmiyor. “Üzgün olduğunu kanıtla.”

Başını iki yana sallıyorsun; bir ret değil, şaşkınlık hareketi bu. “Nasıl?”

“Söylentiler yayılıyor. Cemiyetin en fena dedikoducularından birkaçı sen Ykka’yla buluştuğunda yanınızday-

dı ve anlaşılan sen pek çok rogganın aralarında fısıldaştıkları şeyi doğruladın.” Lerna’nın *rogga* sözcüğünü kullanması karşısında neredeyse irkiliyorsun. Bir zamanlar ne de nazik bir oğlandı oysa “Yukarıda bu mevsimin bin yılda bile bitmeyeceğini söyledin. Bu bir abartı mı yoksa gerçek miydi?”

İç çekip elini saçlarında gezdiriyorsun. Saçlarının kökleri kalın, dolaşık bir karmaşaya dönmüştü. Saçlarını yeniden örmen gerekiyor. Fakat örmedin çünkü bunu yapmaya zamanın olmadığı gibi sana anlamsız gelmişti.

“Mevsimler hep sona erer,” diyorsun. “Toprak Baba dengesini kurar. Tek soru ne kadar süreceği.”

“Ne kadar?” Bu bir soru bile sayılmazdı. Lerna’nın hissiz sesinde kabullenmişlik vardı. Şimdiden yanıtı şüphe ediyordu.

Ayrıca senin en dürüst, en iyi tahminini hak ediyordu o. “On bin yıl?” Yumenes Yarığı’nın volkanik buharlar çıkarmayı kesmesi ve göğün temizlenmesi için gereken süre. Tektonik plakaların ölçeği düşünüldüğünde uzun bir süre bile değil fakat asıl tehlike külün neden olabileceklerinde. Denizin ılık yüzeyini kaplayacak kadar kül oluşabilir ve kutuplardaki buz artabilir. Bu da daha tuzlu denizler anlamına gelir. Daha kuru iklimler. Sürekli don oluşabilir. Buzullar hareketlenip yayılabilir. Ayrıca bunlar olursa dünyanın en yaşamaya elverişli kısmı olan ekvator kuşağı hâlâ sıcak ve zehirli olur.

Mevsimler sırasında asıl can alan kış. Açlık. Sert hava koşulları. Hava açtığında bile Yarık *milyonlarca yıl* süren bir kış çağına yol açabilir. Bunların hiçbirisi önemli değil çünkü daha o zaman gelmeden insanlık ortadan kalkar.

Geriye sadece sonsuz beyaz düzlüklerin üzerinde süzülen sütunlar kalır ve onlara hayretle bakacak ya da onları görmezlikten gelecek kimse olmaz.

Lerna'nın göz kapakları seğiriyor. "Hıh." Yüzünü sana çevirmesine şaşıırıyorsun. Daha da şaşırtıcı olanı öfkesi-nin kaybolmuş olması. Ancak o öfkenin yerini sana tanı-dık gelen bir tür soğukluk alıyor. Seni asıl afallatan ise sorusu oluyor:

"Peki bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

Ağzın gerçekten hayretten açık kalıyor. Ancak bir süre sonra yanıt verebiliyorsun. "Bu konuda bir şeyler *yapa-bileceğimin* farkında değildim." Tıpkı haşlar-böceklere karşı bir şeyler yapabileceğinin farkında olmadığı gibi. Dahı olan Alabaster. Sen ayakçısın.

"Sen ve Alabaster sütunlarla ne yapıyorsunuz?"

"*Alabaster* ne yapıyor?" diye düzeltiyorsun. "Benden bir sütun çağırmamı istedi. Muhtemelen sebep..." Bunu söy-lemek canını acıtıyor. "Artık o tür orojeni yapamıyor."

"Yarık'ı Alabaster yaptı, değil mi?"

Ağzını öyle hızlı kapatıyorsun ki dişlerin takırdıyor. Az önce Alabaster'ın artık orojeni yapamadığını söyledin. Yeterince çok Castrimalı onun yüzünden bir yeraltı kaya bahçesinde yaşadıklarını iştirse taş yiyen olsa da olmasa da onu bir şekilde öldürürler.

Lerna'nın yüzünde çarpık bir gülümseme beliriyor. "Parçaları birleştirmek güç değil Essun. Yaralarının nedeni buhar, abrazyon aşınması ve aşındırıcı gaz; ateş değil. Bu da patlayan bir volkanın yakınlarında görülen bulgular. Nasıl kurtulduğunu bilmiyorum fakat bu dene-yim onda iz bırakmış." Omuz silkiyor. "Ayrıca sizin beş

dakikada hiç zorlanmadan bir kasabayı yerle bir ettiğini-
 zi gördüm. Bu yüzden bir on yüzüklüğünün neler yapabi-
 leceğine dair bir fikrim var. Sütunlar ne için?”

Çeneni sıkıyorsun. “Bana bunu altı farklı şekilde so-
 rabilirsin Lerna, ben de sana altı farklı şekilde ‘Bilmiyo-
 rum,’ derim. Çünkü bilmiyorum.”

“Bence en azından bir fikrin var. Fakat bana yalan
 söylemek istiyorsan söyle.” Lerna başını iki yana sallıyor.
 “Burası artık senin cemiyetin.”

Bu sözlerinin ardından Lerna senden bir yanıt bekli-
 yormuş gibi susuyor. Yanıt verme fikrine şiddetle karşı çı-
 kıyorsun. Fakat Lerna seni çok iyi tanıyor; bunu işitmek
 istemediğini biliyor. Bu yüzden tekrar söylüyor. “*Essun*
Rogga Castrima. Artık busun sen.”

“Hayır.”

“Öyleyse ayrıl buradan. Herkes sen gitmeyi kafana ko-
 yarsan Ykka’nın sana engel olamayacağını biliyor. Gerek
 duyarsan hepimizi öldüreceğini biliyorum. Bu yüzden, git.”

Orada öylece oturup dizlerinin arasından sarkan elle-
 rine bakıyorsun. Kafanın içi bomboş.

Lerna başını eğiyor. “Gitmiyorsun çünkü aptal değil-
 sin. Belki dışarıda hayatta kalabilirsin fakat Nassun’un
 bir daha asla görmek istemeyeceği bir şeye dönüşürsün.
 Her şey bir yana, onu nihayetinde bulabilmek için hayat-
 ta kalmak istiyorsun... Onu bulman ne kadar düşük bir
 olasılık da olsa.”

Ellerin bir kez seğiriyor. Sonra yine gevşekçe sallanı-
 yorlar.

Lerna “Bu Mevsim bitmediğinde...” diye devam edi-
 yor. Mevsim’in ne kadar süreceğini sorarken kullandığı

o aynı, bezgin ve monoton sesle konuşması durumu çok daha kötüleştiriyor. Mutlak gerçeği söylüyormuş, bunu biliyor ve bu durumdan nefret ediyormuş gibi. "... yiyeceğimiz bitecek. Yamyamlık bizi bir süre götürse de ancak sürdürülebilir olmayacak. O noktada cemiyet yağmacılara dönüşecek ya da diğer kimsesizlerden oluşan başıboş gruplara katılıp dağılacak. Fakat bu bile bizi uzun vadede kurtaramayacak. Sonunda Castrima'dan geri kalanlar açlıktan ölecek. Toprak Baba eninde sonunda kazanır."

Yüzleşmek istesen de istemesen de gerçek bu. Lerna'nın kısa bir süre bir kimsesiz olarak sürdürdüğü kariyerinin onu ne denli değiştirdiği de bunun bir başka kanıtıydı. Hem de kötü yönde bir değişim sayılmazdı bu. Sadece onu bazen bir kişinin korkunç bir acı vermesi –bir kemiği yeniden kırması, bir uzvu koparması ya da zayıfı öldürmesi– gerektiğini bilen bir şifacıya çevirmişti.

"Nassun da senin gibi güçlü," diye ekliyor Lerna. Sertçe ve gaddarca. "Diyelim Jija'nın elinden kurtuldu. Diyelim onu bulup buraya ya da sana güvenli gelen bir başka yere getirdin. Depolar boşaldığında o da geri kalan herkes gibi açlıktan ölecek. Fakat belki orojenisıyla başkalarını kendisine yiyecek vermeye zorlayabilir. Belki birilerini öldürüp depoladıklarını eline geçirebilir. Fakat depolar nihayet tüenecek. Cemiyeti terk etmek zorunda kalacak ve külleri eşeleyip altlarında yiyecek ne varsa arayacak. Tabii yabani hayvanlarla ve diğer tehlikelerle karşı karşıya gelmeyeceğini ümit edersek. Son öleceklerden biri olacak: Aç, üşümüş ve kendinden nefret eden. Senden nefret eden. Ya da belki o zaman geldiğinde kendisini dış dünyadan soyutlamış olur. Belki sadece hayatta kalma

içgüdüleriyle güdülenen fakat o amacı gerçekleştirmekte bile başarısız olan bir hayvana dönüşür. Belki sonunda kendisini yer, her canavarın yapabileceği gibi ve...”

“Kes,” diyorsun. Sesin bir fısıltı. Neyse ki Lerna susuyor. Tekrar arkasına dönüp bir süredir unuttuğu gevşetici harmandan uzun bir nefes çekiyor.

Nihayet “Buraya geldiğinden beri birileriyle konuştun mu?” diye soruyor. Konuyu değiştirdiği söylenemez. Gevşemiyorsun. Başını revire doğru sallıyor. “Alabaster ve birlikte seyahat ettiğin o ayaklı hayvanat bahçesi hariç? Bir toplantıdan değil, sohbetten bahsediyorum.”

Sayacak kadar kişiyle bile konuşmadın. Başını sallıyorsun.

“Söylentiler yayılıyor Essun. Şimdi herkes çocuklarının ne kadar yavaş öleceklerini düşünüyor.” Nihayet elindeki gevşetici harmanı bir fiskeyle atıyor. Sigara hâlâ yanıyor. “Bu konuda ellerinden hiçbir şey gelmediğini de.”

Fakat sen bir şeyler yapabilirsin. Bunu söylemeye gerek bile duymuyor.

Yapabilir misin?

Lerna öyle aniden uzaklaşıyor ki şaşıyorsun. Sana söyleyeceği her şeyi söylediğini fark etmedin. Müsrifliğe karşı kökleşmiş bir tepkiyle Lerna’nın attığı sigarayı yerden alıyorsun. Boğulmadan dumanı nasıl içeceğini anlamak biraz zaman alıyor; daha önce bunu hiç denememiştin.

Fakat bir Mevsim’de orojenlerin de hayatta kalması imkânsız. Merkez’de depolar boşalmıştı. Kimse bundan bahsetmese de bir Mevsim Yumenes’i yeterince kötü vurursa muhafızların burayı yıkıp hepinizi tek tek öldüreceğinden gayet eminsin. Senin türün mevsimleri engelle-

mekte faydalı olsa da Merkez bu görevde başarısız olursa, Kara Yıldız'ın ya da İmparator'un önemli isimleri bir sarsıntının gerçekleşeceğinin kokusunu alırlarsa, sen ve senin gibi İmparatorluk Orojenleri sağ bırakılarak ödüllendirilmezlerdi.

Hem neden sağ bırakılasınız ki? Bir rogga'nın ne tür hayatta kalma becerileri var ki? Bir sarsıntıda insanları ölümden kurtarabilirsiniz, evet. Yiyecek kalmadığında bunun kime ne faydası olur ki?

"Yeter!" Yakından bir yerden Ykka'nın sesinin geldiğini işitsen de zemin kat kristallerinin arasında onu göremiyorsun. Bağırıyor. "Yeter! Orada olmak mı istersin yoksa burada nefesini benimle harcamak mı?"

Ayağa kalkıyorsun. O yöne ilerliyorsun.

Yolunun üzerinde yüzünde öfkenin ve yeni yeni yeşeren kederin gözyaşları var. Yanından hışımla geçip revire giriyor. Yoluna devam ediyorsun ve nihayet Ykka'yı yüksek, dar bir kristalin yanında dikilir halde görüyorsun. Elini kristale yaslamış, başı önde dikiliyor. Saçları yüzüne düştüğünden yüzünü göremiyorsun. Ykka'nın hafifçe titriyor olabileceğini düşünüyorsun.

Belki de hayal gücünün bir oyunudur. Katı yürekli bir görünüşü var. Fakat senin de var.

"Ykka."

"Bir de sen başlama," diye mırıldanıyor Ykka. Söyleceklerini işitmek istemiyorum Böcek Katili."

Geç de olsa fark ediyorsun: Haşlar-böcekleri öldürmekle Ykka'nın seçimini zorlaştırdın. Daha önce Avcı'nın haline acıyıp öldürülmesini emredebilirdi. O zaman suç böceklerin olurdu. Şimdi ise sebep pragmatizm, cemiyet

politikasıydı. Şimdi suç ona ait oluyordu.

Başını sallayıp ona yaklaşıyorsun. Doğrulup hızla dönüyor ve onun orojenisinin savunmaya odaklandığını duyumsuyorsun. Gücüyle bir şey yapmıyor; bir halka yaratmıyor ya da havadan güç çekmeye başlamıyor. Yine de bunu zaten yapmazdı, değil mi? Bunlar Merkez teknikleri. Ykka'nın, o tuhaf bir eğitim almış yabaninin kendisini savunmak için ne yapacağını bilmiyorsun.

Bir yanın merak içinde, dalgınca. Diğer yanın ise Ykka'nın yüzündeki gerilimi fark ediyor. Böylece hâlâ yanan gevşetici harmanı ona uzatıyorsun.

Gözlerini kırptırarak sigaraya bakıyor. Orojenisi yenden durulsa da gözlerini gözlerine çevirip seni süzüyor. Sonra hayretle başını yana eğip düşünüyor. Nihayet bir elini beline koyup diğer eliyle gevşetici harmanı parmaklarının arasından alıp uzun bir nefes çekiyor. Sigara etkisini hemen gösteriyor; bir süre sonra Ykka dönüp sırtını kristale yaslıyor ve ağzından dumanlar çıkarken yüzüne gergin değil, bitkin bir ifade oturuyor.

İkinizin elden ele dolaştırdığınız sigaranın bitmesi bir on dakika daha alıyor. İkiniz de sessiz bir anlaşma yapmışsınız gibi bir süre orada kalıyorsunuz. Ancak arkanızdan, revirden birinin yüksek sesli, kesik kesik hıçkırıklarını işittiğinizde birbirinizden ayrılıyorsunuz.

Herhangi sağduyulu medeniyetin ana depo mağaralarını cesetlerle dolduracak kadar müsriflik etmesi düşünülemez bile! O insanların, artık her kimseler, yok olup

gitmemelerine şaşmamak gerekir. Tahminimce kemikleri, kül vazolarını ve molozları temizlememiz bir yıl daha, ardından bölgeyi haritalandırıp yenilememiz bir altı ay alacaktır. Bana talep ettiğim o kara ceketlileri getirebilirseniz bu süre kısalır! Dünya'ya mal olsalar umurumda değil; bu odaların bazıları dengesiz.

Fakat burada tabletler var. Dizeler halinde yazılar fakat bu tuhaf dili anlayamıyoruz. Taş irfanına benziyor. Üç değil, beş tablet. Onlarla ne yapmak istiyorsunuz? Ben tabletleri Dördüncü'ye verelim diyorum ki tarihi fazlaca yok ediyoruz diye mızırdaşmasınlar.

*Kadın Gezgin Fogrid Arif Yuemes'in Jeondislik
Eğitimi Raporu, Doğu Ekvator: "Yüzey-altı Mahzen
Mezarların Farklı Kullanımı İçin Teklif, Firaway Şehri."
Sadece usta düzeyinde incelemeye açıktır.*

PERDE ARASI

Bir ikilem: Olmak istemeyeceğin çok sayıda insandan oluşuyorsun. Ben dâhil.

Fakat beni çok az tanıyorsun. Sana ayrıntılara girmesem de beni anlatacağım. Her şey –ben– bir savaşla başladı(m).

Savaş zayıf bir sözcük. İnsanlar istenmeyen bir yerde haşere istilası bulasalar ve bu istilayla ateşle ve zehirle mücadele etmeye çalışsalar buna savaş denir mi? Eh, bu da zayıf bir metafor çünkü kimse tek tek farelerden ya da tah-takurularından nefret etmez. Kimse öç almak için o tek yarattığı hedef almaz; oradaki şu üç bacaklı, sırtı benekli küçük pisliği ve onun bir insan ömrünü kapsayan yüzlerce haşere nesli boyunca doğan yavrularını. Ve üç bacaklı, benekli sırtlı küçük pisliklerin insanların canını sıkıkmaktan fazlasını yapma şansları yoktur; oysa sen ve türün gezegenin yüzeyini çatlatıp ayı kaybettiniz. Bahçenizdeki, Tirimo'daki fa-

reler Jija'nın Uche'yi öldürmesine yardım etmiş olsaydı, orada taş üstünde taş bırakmaz ve gitmeden önce de harabeleri ateşe verirdiniz. Her şekilde Tirimo'yu yerle bir ettiniz fakat konu kişisel olsa daha beterini yapardınız.

Fakat tüm nefretine rağmen haşereleri öldürmeyi başaramayabilirdin. Hayatta kalanlar büyük bir değişim geçirecekti; daha sert, güçlü ve sırtları daha benekli olacaktı. Belki de onlara çektirdiğin güçlükler çocuklarının her birinin farklı ilgi alanları olan çok sayıda gruba ayrılmasına neden olacaktı. Bu ilgi alanlarının bazılarının seninle hiçbir ilgisi olmayacaktı. Bazıları gücünden dolayı sana saygı duyacak ve seni hor görecekti. Bazıları ise kendilerini senin mahvına senin kendini onların mahvına adadığın kadar çok adayacaktı. Fakat husumetlerinden dolayı harekete geçecek kadar güçlendiklerinde sen onların varlığını bile unutturdun. Onlar için senin düşmanlığın bir efsaneden ibaret olurdu.

Bazıları seni yatıştırmaya ya da en azından tatlı dille seni huzurlu bir hoşgörü ortamı yaratmaya ikna etmeye çalışabilir. Ben o kişilerden biriyim.

Hep böyle değildim. Uzunca bir süre kin güdenlerden oldum... fakat eninde sonunda mesele şuraya varıyor: Dünya olmadan hayat var olamaz. Fakat yaşamın savaşını kazanıp

Dünya'yı yok etmesi de olanaksız değil. Birkaç kez o duruma yaklaştık.

Bu olamaz. Kazanmamıza izin verilemez.

Bu bir itiraf Essun'ım. Sana zaten ihanet ettim ve yine edeceğim. Henüz kendine bir taraf seçmedin ve seni davaları için yanlarına alacak olanları da şimdiden defediyorum. Şimdiden ölümünü planlıyorum. Ölümün gerekli. Fakat en azından dünyanın sonu gelene kadar sürecek olan hayatına bir anlam vermek için elimden geleni yapabilirim.

S

Nassun dizginleri ele geçiriyor

ANNEM BANA SANA YALAN SÖYLETTİ, diye düşündü Nassun. Saatlerdir at arabasını süren babasına bakıyordu. Babasının gözleri yolda olsa da çenesinde bir kas seğirdi. Ellerinden biri –Uche’ye ilk darbeyi indiren ve sonunda onu öldüren eli– dizginleri tutarken titriyordu. Nassun babasının hâlâ öfkesinin etkisi altında olduğunu, belki zihninin içinde hâlâ Uche’yi öldürdüğünü anlayabiliyordu. Nassun bunun nedenini anlamıyor, bundan hoşlanmıyordu. Fakat babasını seviyor, ondan korkuyor, ona tapıyordu. Bu yüzden de içinde bir yerlerde onu yatıştırma özlemi vardı. Kendisine sordu: *Bunlara neden olmak için ne yaptım ben?* Sonra yanıt geldi: *Yalan söyledin. Yalan söyledin ve yalanlar hep kötüdür.*

Fakat yalan söylemek senin seçimin değildi. Annen böyle emretmişti; birçok emrin yanında verdiği bir emirdi bu: *Güce uzanma, buz yaratma, ben yeri sarsarken sen tepki verme, dinlemek bile tepkidir, normal insanlar öyle*

dinlemez, beni dinliyor musun sen, hay paslanıca dursana, toprak aşkına bir işi düzgün yapamaz mısın, ağlamayı kes, şimdi tekrar başla. Sonu gelmez emirler. Sonu gelmez memnuniyetsizlik. Arada sırada gelen tehditkâr buz darbeleri, bir tokat, Nassun'ın halkasının rahatsız edici evirtimi, kolunu çekiştiren bir el. Annesi ara sıra Nassun'ı sevdiğini söylese de Nassun buna dair bir kanıtı hiç görmemişti.

Babası farklıydı. Babası oynasın diye Nassun'a yontulmuş taştan kirkhususını ya da Nassun annesi gibi bir Dirençli olduğu için ona kötü gün bohçasına koysun diye bir ilk yardım çantası verirdi. Babası yetiştirecek siparişleri olmadığı günlerde Tirika Dere'sinde balık tutardı. Annesi asla Nassun'la çimlik çatıya uzanmaz, yıldızlara işaret edip bazı ölü medeniyetlerin o yıldızlara isim verdiğinden fakat bu isimleri artık kimsenin anımsamadığından bahsetmezdi. Babası işten dönünce asla konuşamayacak kadar yorgun olmazdı. Babası annesinin yaptığı gibi sabah banyolarından sonra Nassun'ı kontrol etmez, kulaklarını yeterince iyi yıkayıp yıkamadığına ya da yatağını iyi düzeltip düzeltmediğine bakmazdı. Nassun yaramazlık yaptığında ise babası sadece iç çekip başını iki yana sallar ve "Tatlışım, yaptığının yanlış olduğunu biliyorsun," derdi. Çünkü Nassun yanlış yaptığının hep farkında olurdu.

Nassun'un evden kaçıp bir arif olmak istemesinin nedeni babası değildi. Nassun şimdi babasının öfkeli olmasından hiç hoşlanmıyordu. Ona buna da annesi sebep olmuş gibi geliyordu.

Bu yüzden "Sana söylemek istemiştım," dedi.

Babası tepki vermedi. Atlar ağır adımlarla yürümeye

devam etti. At arabasının önündeki yol uzayıp gidiyor; yolun çevresindeki ağaçlar ve tepeler yavaş yavaş hareket ediyordu. Başlarının üzerinde açık, mavi bir gök vardı. O gün çevrelerinde fazla yolcu yoktu; sadece ağır at arabalarında ticari mal taşıyan bazı arabacılar, ulaklar ve devriye gezen bazı eyalet muhafızları. Arabacılarından bazıları, sık sık Tirimo'ya gelenler, babasını tanıdıkları için onu başlarıyla ya da el sallayarak selamlıyorlardı. Fakat baban onlara karşılık vermiyordu. Bu da Nassun'ın hoşuna gitmedi. Babası dost canlısı bir adamdı. Oysa Nassun'ın yanında oturan adam ona bir yabancı gibi geliyordu.

Babasının yanıt vermemesi dinlemediği anlamına gelmiyordu. Nassun "Anneme sana ne zaman söyleyebileceğimizi sordum," diye ekledi. "Ona bunu defalarca sordum. Asla dedi. Senin anlamayacağını söyledi."

Babası hiçbir şey söylemedi. Elleri hâlâ titriyordu; biraz azalmış mıydı ellerinin titremesi? Nassun emin olamıyordu. Şüphe etmeye başladı; babası öfkeli miydi? Uche'ye mi üzülmüyordu? (Ya *Nassun*, Uche'ye üzülmüyor muydu? Olanlar ona gerçek gibi gelmiyordu. Küçük kardeşini düşündüğünde aklına geveze, kıkırdayıp duran, bazen insanları ısırarak ve hâlâ ara sıra bezine kakasını yapan ve bir eyalet kadar büyük bir orojenik varlığa sahip bir ufaklık geliyordu. Evlerindeki iki büküm, hareketsiz şey Uche olamazdı. Çünkü o şey çok küçük ve durgundu.) Nassun babasının titreyen eline dokunmak istese de tuhaf bir şekilde bunu yapmaktan çekindiğini fark etti. Nedeninden emin olamadı... Sebep korku muydu? Belki de yanındaki bu adamın bir yabancı gibi olması ve Nassun'ın yabancılardan hep çekinmesiydi.

Fakat... Hayır. O babacığydı. Şimdi onun her nesi varsa sebebi Nassun'ın annesiydi.

Böylece Nassun uzanıp babasının elini tutup sıkıttı. Çünkü ona korkmadığını, öfkeli olduğunu fakat babasına öfkeli olmadığını göstermek istiyordu. "Sana söylemek istemişim!"

Dünya bulanıklaştı. Başta Nassun neler olduğundan emin olamadı ve kendisini kilitledi. Annesinin ona afalladığında ya da acı çektiğinde yapmayı öğrettiği şeyi yaptı: Bedeninin içgüdüsel korku tepkisini, sessapinesinin içgüdüsel toprağa uzanışını kilitlemek. Ayrıca hiçbir koşulda Nassun orojeniyle tepki vermemeliydi. Çünkü normal insanlar bunu yapmazdı. Annesinin sesi Nassun'ın kafasının içinde cınladı: *Başka her şeyi yapabilirsin. Çılgılık at, ağla, bir şeyler fırlat, ayağa kalkıp kavga çıkar. Orogeni hariç her şeyi yapabilir.*

Böylece Nassun yere çarpmaması gereken bir şiddette çarptı. Çünkü tepki vermeme becerisinde ustalaşmamıştı. Orojenik tepki vermediğinde hâlâ fiziksel olarak kasatı kesiliyordu. Her şeyin bulanıklaşmasının nedeni sadece at arabasından düşmesi değil İmparatorluk Yolu'nun kenarından düşüp çakıllarla kaplı bir yokuştan aşağı, dereden beslenen küçük bir göle yuvarlanmasıydı.

(Birkaç gün sonra Essun o gölü besleyen dereye sabunun ne işe yaradığını unutmuş gibi davranan tuhaf, beyaz bir çocuğu yıkayacaktı.)

Nassun şaşkın ve nefessiz halde aniden durdu. Henüz canı pek yanmıyordu. Her şey yerli yerine oturup da neler olduğunu –*Babam bana vurup beni arabadan düşürdü*– anlayana dek. Babası yokuştan aşağı düşse kalka koşup

ismini haykırdığı Nassun'ın yanına çömelip onun yattığı yerde doğrulmasına yardım etti. *Gerçekten* ağlıyordu. Nassun gözlerindeki tozu gözlerini kırptırarak temizlerken ve gözlerinin önünden yıldızlar geçerken şaşkın halde uzanıp babasının yüzüne dokundu ve babasının yüzünün ıslak olduğunu fark etti.

“Üzgünüm,” dedi babası. “Çok üzgünüm tatlışım. Canını yakmak istemedim. Elimde senden başka hiçbir şeyim kalmadı...” Babası Nassun'ı kendisine çekip onun canını yaksa da kızını sıkıca kavradı. Nassun'ın her yanı morarmıştı. “Çok üzgünüm. Ben öyle paslanasica üzgünüm ki! Ah, Toprak, ah Toprak, seni paslanasica şeytan! Bu çocuk olmaz! Bunu da alamayacaksınız!”

Bunlar keder hıçkırıklarıydı. Uzun, hırıltılı ve isterik. Nassun bunu sonra (çok da sonra olmasa da) anlayacaktı. Bu anı anımsayacak, babasının yaraladığı kızı kadar öldürdüğü oğlu için de ağladığının farkına varacaktı.

Fakat o an “*Beni hâlâ seviyor,*” diye düşünen Nassun da ağlamaya başlamıştı.

İşte tam o anda, babası Nassun'a sıkıca sarılmışken ve ferahlayan fakat üzerindeki şoku atamayan Nassun titrerken kuzeyde ikiye ayrılan kıtadan yayılan şok dalgası onlara ulaştı.

İmparatorluk Yolu'na yaklaşık bir günlük yolları kalmıştı. Kısa bir süre önce Essun, Tirimo'da şok dalgasının yönünü kasabanın etrafından geçecek şekilde değiştirmişti; yani Nassun'ın üzerine gelen şok dalgası gitgide güçleniyordu. Zaten tam olarak kendinde olmayan Nassun'ın becerileri ve deneyimi eksikti. Sarsıntının yarattığı dalgayı ve o katıksız gücü gördüğünde tam olarak

yanlış tepkiyi verdi: Bir kez daha kendisini kilitledi.

Babası başını kaldırdı. Kızının bir nefes verip aniden kaskatı kesilmesi karşısında şaşırmıştı ve o an çekiç indi. O bile sarsıntıyı duyumsadı. Fakat şok dalgası öyle hızlı ve güçlü geliyordu ki kafasının içinde sadece kaç kaç kaç kaç sesleri yankılanıyordu. Kaçmak anlamsızdı. Sarsıntı tam olarak yeni yıkanmış bir yatak örtüsü çırpıldığında gerçekleşen şeydi; tek farkı kıtasal ölçekte gerçekleşmesi ve bir asteroitin hızı ve çarpma gücüyle hareket etmesiydi. Küçük, sabit ve ezilebilir insanlar söz konusu olduğunda ayaklarının altındaki yeryüzü katmanları kabarıyor, ağaçlar sarsılıp parçalanırdı. Göldeki su bir an için sıçrayıp havada asılı kaldı. Nassun'ın babası suya baktı; anlaşılan dünya yüzeyi dört bir yanda soyulurken bu tek, sabit noktaya çakılıp kalmıştı.

Nassun melez de olsa yetenekli bir orojendi. Fakat kendisini zamanında toplayıp Essun'ın yaptığı şeyi yapmakta, şok dalgasının gücünü dalga onlara çarpmadan kırmakta geç kaldığından en iyi ikinci tepkiyi verdi. Katmanlara görünmez güç sütunları gönderdi. Olabildiğince derine. Litosfere kadar uzandı. Dalganın kinetik gücü onlara çarptığında gezegenin yukarıdaki kabuğu tepki olarak gerildi ve Nassun gerilimin doğurduğu ısıyı, basıncı ve sürtünmeyi alıp bunu sütunlarına güç vermek için kullandı. Katmanları ve toprağı yapıştırmışçasına sağlam bir şekilde oldukları yere mıhladı.

Topraktan çekecek epey güç olsa da Nassun bir çevresel halka oluşturdu. Halkanın ortasını *babası* içinde olduğu için geniş tuttu çünkü ona zarar veremezdi. Halkayı gerektmediği halde sertçe, amansızca çevirdi. İçgüdüleri

ona böyle yapmasını söylüyordu ki içgüdüler hep haklı çıkardı. Halkanın ortasını çeviren dondurucu duvar, merkezindeki sabit alana doğru gelen her şeyi parçalara ayırırdı. Bu da Nassun ve babasına saplanıp ikisini öldürebilecek olan onlarca uçan parçayı onlardan uzak tuttu.

Tüm bunlar dünya yıkıldığında bunun her yerde hissedildiği anlamına geliyordu. Kısa bir süre için tek görebildikleri havada süzülen bir küreye dönen bir göl, her şeyi paramparça eden bir fırtına ve o fırtınanın merkezindeki sessiz vaha oldu.

Sonra sarsıntı geçti. Gölün suları çalkalanmayı bırakıp üzerlerine çamurlu kar yağdırdı. Parçalanmayan ağaçlar yeniden dikleşirken bazıları tepkisel ivmeyle diğer yöne bükülüp koptu. Uzakta –Nassun’ın halkasının ötesinde– havaya kalkan insanlar, hayvanlar, kayalar ve ağaçlar yere düştü. İnsanların ve insan olmayan yaratıkların çığlıkları geldi. Çatırdayan odun, ufalanan taş, insan elinden çıkmış, metal bir şeyin uzak bir gıcırtyla dağılışı.

Sonra sessizlik oldu. O sessizlikte Nassun nihayet yüzünü babasının omzundan çekip etrafına bakındı. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Babasının kolları ona dolanmıştı –şok– ve Nassun babası onu bırakana dek kıvranıp ayağa kalktı. Babası da. Uzunca bir süre dünyadan geri kalan enkaza öylece baktılar.

Sonra babası dönüp Nassun’a baktı ve Nassun onun yüzünde Uche’nin son anlarında görmüş olması gereken o ifadeyi gördü. “Bunu sen mi yaptın?” diye sordu.

Orojeni Nassun’ın zihninden atılmıştı. Öyle gerektiğinden. Bu bir hayatta kalma mekanizmasıydı; sessapine’nin yoğun bir şekilde uyarılmasına genellikle bir adrenalin

hücumu ve bedeni uçuşa hazırlayan diğer fiziksel değişimler –ya da gerektiğinde uzatmalı orojeni– eşlik ederdi. Bu durum da zihni boşaltıp daha sağlıklı düşünmeyi sağlıyordu; Nassun da bu şekilde babasının kızı düştüğü için telaşlanmadığını fark etti. Bir de o an babasının gözlerinde gördüğü şeyin sevgiden çok farklı bir şey olduğunu.

O an kalbi kırıldı. Diğer pek çoklarının arasında başka küçük, sessiz trajedi. Fakat nihayet Nassun konuştu. Çünkü nihayetinde annesinin kızıydı o ve Essun küçük kızına hiç yoktan hayatta kalma eğitimi vermişti.

Nassun “O sarsıntı benim gerçekleştiremeyeceğim kadar büyüktü,” dedi. Sesi sakın ve hissizdi. “Benim yaptığım buydu...” Eliyle çevrelerine; kendilerini çeviren, az ötedeki kaostan uzak, güvenli çembere işaret etti. “Tamamını durduramadığım için üzgünüm babacığım. Denedim.”

Babacığım sözcüğü işe yarardı. Tıpkı daha önce göz yaşlarının onu kurtardığı gibi. Babasının yüzündeki cinai ifade silindi; yüzü çarpıldı. Kendi kendine “Seni öldüremem,” diye fısıldadı.

Nassun onun tereddüdünü fark etti. Öne çıkıp babasının elini tutması da içgüdüsel bir tepkiydi. Babası irkildi. Belki de bir kez daha Nassun’a vurmayı düşünüyordu. Fakat bu kez Nassun direndi. Bir kez daha “*Babacığım*,” dedi. Bu kez sesine muhtaç bir inilti ekleyerek. Babasını tereddüde düşüren buydu; ona düşman kesilmeye yaklaştığı anlarda Nassun’ın küçük kızı olduğunu anımsaması. Ona o güne dek iyi bir baba olduğunun hatırlatılması.

Bu bir manipölasyon. Nassun’a dair bir şeyler çarpılıp samimi olmaktan çıktı. O andan itibaren babasına karşı

şefkati hesaplı ve rol gereği olacak. Çocukluğu her açıdan öldü. Fakat Nassun bunun *gerçek anlamda* ölmesine yeğ olduğunu biliyordu.

İşe yaramıştı. Jija gözlerini hızlıca kırıştıırıp kendi kendisine bir şeyler geveledi. Nassun'ı daha da sıkıca kavradı. "Hadi yola dönelim," dedi.

(Artık Nassun için babası Jija'ydı. Bundan böyle, sonsuza dek Jija olacak, asla "babacığım" olmayacaktı. Nassun'ın babasını yönetmek için dizginleri eline geçirmeye ihtiyaç duyduğu zamanlar hariç.)

Böylece yeniden yukarı çıktılar. Asfalta ve kayalara sertçe çarptığı için sırtı acıyan Nassun hafifçe topallıyordu. Yol boyunca bir çatlak oluşmuşsa da at arabalarının yakınında kalan yol kullanılamayacak kadar kötü durumda değildi. Atlar hâlâ arabaya bağlıydı. Sadece bir tanesi dizlerinin üzerine çöküp kolanına dolanmıştı. Neyse ki bacağı kırılmamıştı. Diğer at hâlâ şoktaydı. Nassun atları sakinleştirmeye koyuldu; tatlı dille düşen atı ayağa kaldırmaya, neredeyse katatonik haldeki diğer atı da kendisine getirmeye çalıştı. Bu sırada babası da yolun dört bir yanına dağılmış diğer gezginlerin başına gitti. Nassun'un halkasının geniş çemberi içinde kalanların durumu iyiydi. Dışarıda kalanların durumu ise... iyi değildi.

Atlar hâlâ titreseler de iş görececek hale geldiklerinde Nassun, Jija'nın peşinden gitti ve onu bir ağacın altında kalan bir adamı kaldırmaya çalışır halde buldu. Ağaç adamın belini kırmıştı; bilinci açık adam küfretse de Nassun onun artık işe yaramaz haldeki bacaklarını görebiliyordu. Adamı hareket ettirmelerinin olumsuz sonuçları olacaksa da Jija onu o halde orada bırakmalarının daha

beter olacağını düşünüyordu. “Nassun,” dedi Jija. Adamı daha sıkıca kavramaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. “Arabanın yatağını aç. Pleasant Water’da, bir günlük mesafede doğru dürüst bir hastane var. Bence oraya ulaşmayı başarabiliriz; tabii eğer...”

Nassun alçak sesle “Babacığım,” dedi. “Pleasant Water orada yok artık.”

Jija durdu. (Yaralı adam inledi.) Nassun’a doğru dönen Jija kaşlarını çatı. “Ne?”

“Sone de yok,” dedi Nassun. *Annem Tirimo’da olduğu için Tirimo hâlâ ayakta*, diye eklemeydi. Geri dönmek istemiyordu. Dünyanın sonu gelse bile. Jija geçtikleri yola bir baksa da elbette görebildikleri yol boyunca parçalanmış ağaçlar, kopmuş asfalt parçaları... ve cesetlerdi. Bir sürü ceset. Şöyle bir bakıldığında cesetler Tirimo’ya dek uzanıyor gibi görünüyordu.

“Hay paslanasica, bu da ne demek?” diye mırıldandı Jija.

Nassun “Kuzeyde büyük bir çukur var,” diye ekledi. “*Gerçekten* büyük bir çukur. Buna sebep olan da o çukurdu. Başka sarsıntılara, başka şeylere de neden olacak. Kül ve gazın bu tarafa geldiğini duyumsayabiliyorum babacığım... Sanırım bu bir Mevsim.”

Yaralı adamın ağzından bir inilti çıktı. Tamamen acıdan kaynaklanmayan bir inilti. Jija’nın gözleri korkuyla açıldı. Fakat o önemli soruyu sordu: “Emin misin?”

Bu soru önemliydi çünkü Jija’nın Nassun’ı dinlediğini gösteriyordu. Bu bir güven göstergesiydi. Nassun kendisini zafer kazanmış gibi hissetse de bunun nedenini bilmiyordu.

“Evet.” Nassun dudağını ısırıldı. “Gerçekten kötü olacak babacığım.”

Jija’nın gözleri tekrar Tirimo’ya çevrildi. Şartlı refleksti bu: Bir Mevsim esnasında cemiyet üyeleri iyi karşılanacakları tek yerin orası olduğunu bilirlerdi. Geri kalan her yer riskliydi.

Fakat Nassun geri dönmeyecekti. Bir kez oradan uzaklaşmışken bunu yapmayacaktı. Jija onu severken –her ne kadar tuhaf bir şekilde olsa da– ve onu uzaklara götürüp, onun bir orojen olduğunu bilmesine rağmen ona kulak verip onu *anlarken* Nassun geri dönemezdi. Annesi bu konuda yanılmıştı. Jija’nın anlamayacağını söylemişti.

Jija, Uche’yi anlamamıştı.

Bu düşünce Nassun’ın dişlerini sıkmasına neden oldu. Uche çok küçüktü. Nassun ondan daha akıllı olacaktı. Hem annesi sadece yarı yarıya haklıydı. Nassun annesinden de akıllı olacaktı.

Bu yüzden Nassun alçak sesle “Annem biliyor babacığım,” dedi.

Nassun böyle demekle ne kastettiğinden emin bile değildi. Annesi Uche’nin öldüğünü mü biliyordu? Jija’nın Uche’yi ölene dek dövdüğünü mü biliyordu? Annesi Jija’nın kendi evladına böyle bir şey yapabileceğine inanabilir miydi? Buna Nassun’ın kendisi bile güçlkle inanabiliyordu. Fakat Jija, Nassun’ın sözleri bir suçlamamış gibi irkildi. Uzunca bir süre ona baktı. Yüzündeki ifade korkudan dehşete, dehşetten ümitsizliğe evrildi... ve sonra ağır ağır kabullenmişliğe.

Jija başını eğip yaralı adama baktı. Nassun’ın tanıdığı biri değildi adam. Tirimo’lu değildi. Üzerinde bir ulağın

rahat giysileri ve sağlam ayakkabıları vardı. Fakat adam artık koşmayacaktı. Ana cemiyeti her neredeyse oraya geri koşmayacağı kesindi.

“Üzgünüm,” dedi Jija. Eğilip adamın boynunu kırdı. Daha adam “Niçin?” sorusunu soramadan.

Sonra Jija doğruldu. Elleri yine titrese de dönüp bir elini uzattı. Nassun kendisine uzanan eli tuttu. Sonra arabaya geri dönüp güneye yaptıkları yolculuğa devam ettiler.

Mevsim hep geri döner.

İkinci Tablet, “Eksik Gerçek,” birinci ayet

B

kendini davaya adıyorsun

“**B**İR NE?” DİYE SORUYOR TONKEE. Saçları-
nın arasından gözlerini kısarak sana bakıyor.
Günün bir kısmını çalışma vardiyalarından birinde av-
cılarının kullanması için arbalet oklarına tüy takmak ve
ok tamir etmekle geçirdin. Belli bir fayda sınıfına dâhil
olmadığından sırayla hepsine, her gün biraz yardım edi-
yorsun. Fakat bu seferki işi Ykka’nın tavsiyesiyle aldın.
Her ne kadar Ykka senin cemiyete uyum sağlamak için
sergilediğin kararlılığa şüpheyle yaklaşıp da.

Sana bir diğer önerisi de Tonkee’yi de aynısını yapma-
ya teşvik etmendi. Zira Tonkee’nin o ana dek yaptıkları
cemiyetin eli açıklığını kullanarak yiyip içmek, uyumak
ve banyo yapmaktı. Tabii yıkanmasının cemiyetteki sos-
yallık adına gerekli olduğu su götürmezdi. Şimdi Tonkee
odasındaki su dolu leğenin üzerine çömelmiş, saçındaki
keçeleşmiş tutamları kesiyor. Oda küf ve ter koktuğun-
dan ve suda Tonkee’nin kesilmiş saçları dışında bir şeyin

de hareket ettiğini gördüğünü düşündüğünden epeyce geri duruyorsun. Tonkee'nin kimsesiz görünüşüne büründüğünde girdiği kılığın bir parçası olarak bedenini kirliymiş gibi göstermesi gerekmiş olabilir fakat o kirin gerçek olmadığı anlamına da gelmez bu.

“Bir ay,” diyorsun. Tuhaf bir sözcük bu; kısa ve yuvarlak. Alabaster başka ne demişti? “Bir... uydu. Bir jeomes-tin bileceğini söyledi.”

Tonkee inatçı bir bukleyi keserken kaşlarını çattı. “Eh, onun neden bahsettiğini bilmiyorum. Hiç ‘ay’ diye bir şey duymadım. Benim uzmanlık alanım sütunlar, unuttun mu?” Sonra gözlerini kırıştırıp duraksıyor. Yarım yamalak kesilmiş saç tutamı sarkıyor. “Fakat, teknik açıdan, sütunlar da uydulardır. Anlıyorsun ya?” Tonkee omuz silkiyor. “O anlaşılmaz astronomestlerin bahsettiği bir şey bu. *Yörüngesel mekanik*.” Gözlerini deviriyor.

“Ne?”

“Saçmalık. Göğün levha tektoniği gibi bir şey.” İnanzamaz gözlerle ona bakıyorsun. Tonkee bir elini sallıyor. “Neyse, sana sütunların seni nasıl Tirimo'ya kadar izlediğini anlatmıştım. Sen nereye, onlar oraya. Bu da seni ana gezegen, onları senin uyduların yapıyor.”

Aklına gelen düşünceden hoşlanmadığın için ürperiyorsun; ince, görünmez iplerin seni ametise, daha yakındaki topaza ve karanlık varlığı zihninde gitgide büyüyen uzak onikse bağladığı düşüncesi bu. Tuhaf bir şekilde aklına Merkez geliyor. Seni merkeze bağlayan ipler, görünüşte Merkez'den ayrılıp seyahat etme özgürlüğün olsa da. Fakat hep geri döndün ya da Fulcrum –muhafızlar kılığında– peşinden geldi.

Sessizce “Zincirler,” diyorsun.

Tonkee dalgınca “Hayır, hayır,” diyor. Yine o tutamla uğraşıyor ve tutam onu gerçekten zorluyor. Bıçağı körelmiş. Bir süre için oradan ayrılıp Hoa’yla paylaştığınız odaya gidiyorsun ve çantandan bileme taşını alıyorsun. Taşı uzattığın Tonkee şaşırıyor. Sonra başını sallayıp teşekkür ediyor ve bıçağı bilemeye başlıyor. “Seninle bir sü-tun arasında bir zincir olsa sen sütuna kendini *takip ettir-diğin* için seni takip ediyor olurdu. Bu da kuvvet olurdu; kütleçekim değil. Yani bir sütuna istediğini yaptırabilseydin.” Buna küçük bir kahkahayla karşılık veriyorsun. “Fakat bir uydu senin ona tepki verdirmeye çalışmadan bağımsız olarak tepki verir. Varlığına ve evrendeki ağırlığına doğru çekilir. Elinde olmadan etrafında dolaşır.” Tonkee bir elini dalgınca sallarken sen de gözlerini tekrar ona dikiyorsun. “Tabii sütunlara motivasyon ya da niyet atfettiğim yok; bu aptalca olurdu.”

Tonkee işine devam ederken sen odanın uzak ucundaki duvarın başında çömeliyorsun. Tonkee’nin saçlarından kalanlar gevşerken nihayet onun küllerin savurduğu, gri saçları olmadığını; kendininki gibi kıvrıkcık ve siyah saçları olduğunu fark ediyorsun. Belki kıvrıkcıkları biraz daha gevşek. Orta kuşak saçı; muhtemelen ailesinin onu küçük görmelerinin bir başka nedeni. Bunların haricindeki sıradan Sanzeli görünüşü –o biraz kısa ve armut biçimli bir bedeni var, fakat Yumenes ailelerinin kendilerini geliştirmek için damızlıkları kullanmamalarının bir sonucu bu– düşünüldüğünde, saçları Tonkee’nin uzun zaman önce Merkez’e yaptığı ziyaretten hatırlayacağın bir özelliği idi.

Alabaster'ın şu ay denen şeyden bahsettiğinde sütunları kastettiğini sanmıyorsun. Yine de... “Merkez’de bulduğumuz şu şeyin, şu *cebin*, sütunları inşa ettikleri yer olduğunu söylemiştin.”

Tonkee'nin ilgisini yeniden uyandırdığını hemen anlıyorsun. Tonkee bıçağı bırakıp öne eğiliyor; saçlarından kalan düzensiz tutamların arasından seçilen yüzünde heyecanlı bir ifade var. “Hı-hı. Belki hepsi değil. Kayda geçen sütunların hepsinin boyutlarında küçük farklılıklar vardı. Bu yüzden sadece bir kısmı –hatta belki biri– o cebe uyabilir. Ya da belki cep her seferinde içine bir sütun yerleştirildiğinde değişim geçirip kendisini sütuna uyduruyordur!”

“Sütunları oraya *yerleştirdiklerini* nereden biliyorsun? Belki de başta... onları orada büyütüyorlardır; sonra yontulup ya da çıkarılıp götürülüyor olabilirler.” Bu sözler Tonkee'yi düşüncelere sevk ediyor; onun aklına gelmeyen bir şeyi düşünmüş olman sende çarpık bir gurur uyandırıyor. “Ve ‘onlar’ kim?”

Tonkee gözlerini kırıştırıyor. Sonra tekrar otuyor. Heyecanı belirgin bir şekilde sönüyor. Nihayet “Güya Yumenes Liderliği’nin soyu Paramparça Mevsim’den sonra dünyayı kurtaranlardan geliyormuş. O zamandan bize ulaşan metinlerimiz var; her ailenin saklamakla görevli olduğu ve bize de fayda ve cemiyet isimlerimizi kazandıığımızda açıklanan sırlar var.” Kaşlarını çatıyor. “Ailem ise bunu yapmadı çünkü zaten beni evlatlıktan reddetmeyi düşünüyorlardı. Bu yüzden ben de kasayı açıp doğuştan gelen hakkımı *aldım*.”

Başını sallıyorsun çünkü bu tam da anımsadığın Binof. Fakat aile sırrından şüpheye düşüyorsun. Yumenes,

Sanze'den önce yoktu ve Sanze mevsimler boyunca kurulup yıkılan sayısız medeniyetten sadece biri. Liderlere dair efsanelerde toplumdaki yerlerini meşru kılmak için uydurulmuş mitoloji havası var.

Tonkee “Kasada her tür şeyi buldum,” diye devam ediyor. “Haritalar, tuhaf ve daha önce gördüğüm dillere hiç benzemeyen bir dilde yazılmış yazılar; anlamsız nesneler... Mesela küçük, mükemmel yuvarlıkta ve yaklaşık iki buçuk santim çapında, sarı bir taş. Biri taşı bir cam kutuya koymuş, kutuyu mühürleyip üzerine kimsenin dokunmaması için uyarılar koymuş. Anlaşılan o şeyin insanlarda delikler açmak gibi kötü bir şöhreti vardı. İrkiliyorsun. “Yani ya aile öykülerinde doğruluk payı var ya da inanılmaz bir şekilde, zengin ve güçlü olmak kıymetli ve kadim nesneler toplamayı kolaylaştırıyor. Ya da her ikisi.” Tonkee yüzündeki ifadeyi fark edince keyiflenir gibi oluyor. “Evet, muhtemelen her ikisi olamaz. Zaten o nesneler de taş irfanı değil, sadece... sözcükler. Yumuşak, sertleştirmem gereken bilgi.”

İşte bu tam anlamıyla Tonkee'ydi. “Demek Merkez'cebi bulmak için gizlice girdin çünkü ailenin nesilden nesle aktardığı paslanasica, eski öyküyü doğruluyor. Öyle mi?”

“Bulduğum haritalardan birinde vardı bu.” Tonkee omuz silkiyor. “Öyküde gerçeklik payı varsa –hani şu Yumenes'te şehrin kurucuları tarafından kasten gizlenen bir cep olduğu meselesi– o zaman kalan kısmı da gerçek olabilir, evet.” Bıçağı kenara bırakan Tonkee rahat bir pozisyon alıp kestiği saçları ağır ağır bir elinde topluyor. Saçlarının çok kısa ve düzensiz kesildiğini gördüğünde için-

den makası ondan eline alıp saçlarına şekil vermek geliyor. Fakat önce saçlarını bir kez daha yıkamasını bekliyorsun.

“Öykülerin diğer kısımlarında da gerçeklik payı var,” diyor Tonkee. “Demek istediğim, öykülerin çoğu pastan ve dumandan ibaret; öyle değillermiş gibi davranacak halim de yok. Fakat Yedinci Üniversite’de sütunların tarihin başlangıcından beri var olduğunu ve daha fazlasını öğrendim. On, on beş hatta yirmi bin yıl öncesinde mevsimlerin gerçekleştiğine dair kanıtlarımız var; sütunlar daha da eskiye dayanıyor. Sütunların Parçalanma’dan önce bile var olması muhtemel.”

İlk Mevsim, dünyayı az kalsın yok edecek olan. Sadece arifler o mevsimin adını anar ve Yedinci Üniversite ariflerin öykülerinin çoğunu asılsız ilan etti. Muhalefet etmek adına “Belki Parçalanma olmamıştır bile. Belki hep Beşinci Mevsimler olmuştur.”

“Belki de.” Tonkee omuz silkiyor. Ya senin sinir bozucu olmak için çaba sarfettiğini fark etmedi ya da bunu umursamıyor bile. İkincisi daha olası. “Parçalanma-dan bahsetmek beş saatlik bir akademik tartışma başlatmanın iyi bir yoluydu. Ah, o yaşlı gerzekler.” Tonkee eski günleri anımsayıp kendi kendine gülümsüyor. Sonra bir anda kendine geliyor. Bir anda anlıyorsun. Yedinci Üniversite’nin bulunduğu şehir, Dibars, Ekvator Kuşağı’nda, Yumenes’in biraz batısında.

Kafasını toplayınca “Fakat ben buna inanmıyorum,” diyor Tonkee. “Yani hep mevsimler olduğuna.”

“Neden?”

“Bizden dolayı.” Tonkee sırtlıyor. “Hayat yani. Yeterince farklı değil.”

“Ne?”

Tonkee öne eğiliyor. Sütunlardan bahsedildiğindeki gibi heyecanlı olmasa da uzun süre gizli kalmış herhangi bir bilginin onu canlandırdığı açık. Bir an için açılmış, muzip yüzünün ışıltısında Binof'u görüyorsun; sonra konuşmasıyla yeniden jeomest Tonkee oluyor. “Bir Mevsim’de her şey değişir, değil mi? Fakat yeterince değil. Şöyle düşün: Yerde yetişen ya da yürüyen her şey dünyanın havasını içine çekiyor, yiyeceklerini yiyor ve dünyanın alışageldik ısı değişimlerinde hayatta kalabiliyor. Bunu yapmak için *değişmek* zorunda değiliz; tam da olmamız gerektiği gibiyiz çünkü dünyanın işleyişi bu. Öyle değil mi? Belki de insanlar canlıların en kötüsüdür çünkü kürkümüz olmadığından paltolar yapmak için ellerimizi kullanmak zorundayız... fakat paltolar yapabiliyoruz. Bunu yapabilecek yapıdayız; dikiş dikebilen usta ellerimiz ve kürkleri için hayvanları avlamamızı ya da beslememizi mümkün kılan beyinlerimiz var. Fakat külleri betona dönüşmeden akciğerlerimizde süzecek şekilde yaratılmamışız...”

“Bazı hayvanlar bunu yapabiliyor.”

Tonkee sana çirkin bir bakış atıyor. “Sözümü kesmeyi bırak. Kabalık bu yaptığın.”

İç çekip ondan devam etmesini istiyorsun. Sakinleşen Tonkee başını sallıyor. “Şimdi... *Evet*, bazı hayvanlar bir Mevsim sırasında akciğer filtreleri oluşturabiliyor ya da suda nefes almaya başlayıp daha güvenli olan okyanusa gidebiliyor, kendilerini gömüp kış uykusuna yatabiliyor falan filan. Bizler sadece paltolar yapmayı değil; depolar, duvarlar ve taş irfanı inşa etmeyi de öğrendik. Fakat burada sadece beyin fırtınası yapıyoruz.” Kollarını geniş

bir açıyla sallayıp doğru sözcükleri bulmaya çalışıyor. “Mesela... bir at arabasının tekeri çıkar da iki cemiyetin arasında kalırsan doğaçlama yaparsın. Anlıyorsun ya? Bir araba tamircisine ulaşana dek idare etmesi için kırık tekerin olduğu yere bir sopa ya da metal çubuk koyarsın. Bir kirkhusa'nın bir mevsimde bir anda et yemeye başlamasının nedeni de budur. Neden her zaman et yemezler? Neden *hep* et yememişlerdir? Çünkü aslında yapıları başka bir şeye uygundur; başka bir şeyi yemekte hâlâ daha iyidirler ve bir Mevsim boyunca et yemeleri doğaçlama bir değişim, kirkhusa'ların soyu tükenmesin diye doğanın ortaya attığı bir son dakika çözümü.”

“Bu yüzden...” Biraz şaşırıyorsun. Kulağa delice gelse de bunlar bir şekilde doğru da geliyor sana. Teoriye yüklenecek açıklar bulamıyorsun. Bunu yapmak istediğinden emin de değildin. Bir mantık savaşıyla çarpışmak isteyeceğin biri değil Tonkee.

Tonkee başını sallıyor. “Bu yüzden sütunları düşünmeden edemiyorum. Onları insanlar inşa etti. Bu da demek oluyor ki geçmişimiz bir tür olarak onlar kadar eskiye uzanıyor. Ya da Liderlik öyküleri doğruysa... belki de bir çözüm bulacak kadar zaman vardır. Gerçek çözümler üretilene dek bizi idare edecek bir şey.”

Kaşlarını çatıyorsun. “Dur biraz. Yumenes Liderliği sütunların –ölü medeniyet çöplerinin– çözüm olacağını mı düşünüyor?”

“Temelde evet. Öykülere göre sütunlar dünyayı yıkılacağı sırada bir arada tutmuş. Yine öyküler günün birinde mevsimleri sonra erdirmenin sütunlarla ilintili bir yolu olabileceğini ima ediyor.”

Tüm mevsimleri sona erdirmek mi? Hayal etmesi güç bunu. Kötü gün bohçalarına gerek yok. Depolar yok. Cemiyetler sonsuza dek var olabilir ve gelişebilir. Her şehir Yumenes gibi olabilir.

“Bu müthiş olurdu,” diye mırıldanıyorsun.

Tonkee sana sert bir bakış atıyor. “Orojenler de bir tür çözüm olabilir,” diyor. “Ayrıca mevsimlerin yokluğunda size ihtiyaç da olmaz.”

Tonkee’ye onun gibi kaşlarını çatarak karşılık veriyorsun. Bu sözleri karşısında huzursuz mu olman, yoksa rahat bir nefes mi alman gerektiğinden emin olamıyorsun. Ta ki Tonkee geri kalan saçlarını parmaklarıyla tarayana ve sen söyleyecek sözün kalmadığını fark edene dek.

Hoa gitti. Nereye gittiğinden emin değilsin. Onu revirde, Yakut Saçlı’ya bakar halde bıraktın ve dairene dönüp birkaç saat daha uyumaya çalıştığında uyandığında onu yanında bulamadın. Hoa’nın küçük taş yığını hâlâ odanda, yatağının kenarında. O halde yakında geri dönmeyi planlıyor olmalı. Muhtemelen önemli bir şey yoktur. Yine de, onca haftadan sonra, onun tuhaf ve belli belirsiz varlığı olmadan kendini tuhaf bir şekilde yoksun hissediyorsun. Fakat belki de bu iyi. Bir ziyarette bulunman gerekiyor ve... düşmanlık olmadan bu ziyaret daha iyi gidebilir.

Tekrar revire gidiyorsun. Yavaşça, sessizce. Henüz akşamın erken saatleri... Fakat Castirma’nın aşağısında saatten emin olmak hep zor oluyor. Yine de bedeninin hâlâ yüzeyin ritmine alışkın. Şimdilik buna güveniyorsun.

Platformlardaki ve yürüme yollarındaki bazı insanlar sen yanlarından geçerken gözlerini sana dikeyyorlar; belli ki bu cemiyet dedikoduya epey zaman ayırıyor. Bunun önemi yok. Önemli olan sadece Alabaster'ın geçen sürede iyileşip iyileşmediği. Konuşmanız gerek.

O sabahki ölü Avcı'nın bedeninden hiçbir iz yok; her şey temizlenmiş. Lerna içeride. Üzerinde temiz giysiler var. Sen içeri girdiğinde gözlerini sana çeviriyor. Yüzündeki ifadede sana karşı hâlâ mesafeli olduğunu çıkarsan da gözlerine sadece kısa bir an için baktıktan sonra başını sallayıp cerrahi araç gereci andıran şeylerle her ne iş yapıyorsa ona dönüyor. Yanında bir başka adam var. Adam bir dizi cam şileciğin içine bir şey akıtıyor ve başını kaldırıp sana bakmıyor bile. Burası bir revir. Buraya herkes girebilir.

Ancak revirin uzun, ana koridorunu yarılادığında; sıra sıra karyolaların arasından geçerken ne zamandır işittiğin sesi bilinçli olarak fark ediyorsun: Bir çeşit uğultu. Uğultu başta monoton gelse de sese konsantre olduğunda birden çok ton, uyumlu sesler ve derinden bir ritim fark ediyorsun. Müzik mi bu? Çok yabancı, ayırt etmesi çok güç bir müzik olduğundan sözcüğün işittiğin şeyi tanımladığından emin olamıyorsun. Başta sesin nereden geldiğini çıkaramıyorsun. Alabaster hâlâ o sabah onu gördüğün yerde, zemine serili bir minder ve battaniye yığınının üzerindeydi. Lerna'nın onu neden bir karyolaya yatırmadığını anlamak mümkün değildi. Yakındaki bir komodinin üzerinde deney tüpleri, bir bandaj rulosu, makaslar, bir merhem kavanozu vardı. Neyse ki son temizlendiğinden beri kullanılmış olan, yine de Alabaster'ın yanında kötü kokular yayan bir lazımlık.

Alabaster ve taş yiyenin karşısında çömeliyorsun ve müziğin taş yiyenden geldiğini hayretle fark ediyorsun. Antimony, Alabaster'ın "yuvasının" yanında bağdaş kurmuş, hiç kıpırdamıyor; birisinin yonttuğu, bir eli havada, bağdaş kuran bir kadın heykeli gibi duruyor. Alabaster uyuyor; fakat tuhaf, neredeyse yattığı yerde belini dik tuttuğu bir pozisyonda. Neden sonra Alabaster'ın sırtını Antimony'nin eline yasladığını fark ediyorsun. Belki de Alabaster sadece bu şekilde rahat uyuyabiliyor olabilir mi? Bugün kollarında üzerleri merhemden parıldayan bandajlar var. Ayrıca üzerinde gömlek yok ve bu sayede onun sandığın kadar kötü yaralanmadığını görebiliyorsun. Göğsünde ya da göbeğinde taştan yamalar yok ve omuzlarının çevresinde sadece çoğu iyileşmiş, birkaç küçük yanık var. Fakat göğsünün kemikleri sayılıyor; orada çok az kas var, kaburgaları meydanda ve göbeği neredeyse çukurlaşmıştı.

Ayrıca Alabaster'ın sağ kolu sabahkinden çok daha kısaydı.

Antimony'ye bakıyorsun. Müzik Antimony'nin içinden bir yerden geliyor. Taş yiyenin siyah gözleri Alabaster'a odaklanmış; sen geldiğinden beri o gözler kıpırdamadı. Bu tuhaf müzik huzur verici. Alabaster da rahat görünüyor.

Alabaster'ın kaburgalarına bakıp onun önüne yemek koyduğun, o yiyecekleri bitkince çiğnerken ona öfkeyle baktığın, Innon'la Alabaster'a diğerleriyle birlikte yemek yedirmek için planlar kurduğunuz sayısız akşamı anımsayıp "Ona iyi bakmamışsın," diyorsun. Alabaster birilerinin gözlerinin üzerinde olduğunu düşündüğünde hep

her zamankinden fazla verdi. “Madem onu bizden çalacaktın, en azından onu doğru dürüst besleyebilirdin. Onu yemeden önce şişmanlatabilirdin mesela.”

Müzik devam ediyor. Antimony’nin siyah, kabaşon gözleri nihayet sana çevrilirken taş gıcırıltıları çıkıyor. Bunlar insan gözleriyle yüzeysel bir benzerlik taşısalar da son derece yabancı gözler. Antimony’nin gözlerinin beyazlarını içeren kuru, mat maddeyi görebiliyorsun. Damarlar, benekler, kirli beyaz renk yok; yorgunluğu, endişeyi ya da insansı diğer herhangi bir hissi belli edecek hiçbir şey yok. İrislerinin siyahı içinde gözbebekleri olduğundan bile emin olamıyorsun. Bildiğin bir şey varsa o da Antimony’nin o gözlerle göremediği; senin varlığını ve yönünü saptamak için dirseklerini kullandığı.

Gözlerin o gözlerle buluşuyor ve aniden içinde pek de korku kalmadığını fark ediyorsun.

“Onu bizden aldın ve biz yalnız başımıza başaramadık.” Hayır, bu eksik bir yalan. Bir yabani olan Innon’ın muhafızlara ve eğitimli bir Merkez orojenine karşı hiç ümidi yoktu. Ya senin? Her şeyi mahveden sendin. “Ben yalnız başaramadım. Alabaster orada olsaydı... senden nefret ediyordum. Sonrasında, gayesizce dolaşırken seni öldürmenin bir yolunu bulmaya ant içtim. Seni o diğeri gibi bir obeliskin içine koyacaktım. Okyanusa, seni bir daha kimsenin seni kazıp çıkaramayacağı kadar uzağa gömecektim.”

Antimony seni izliyor ve hiçbir şey söylemiyor. Onun soluklandığını bile göremiyorsun çünkü nefes alıp vermiyor. Fakat müzik durup yerini sessizliğe bırakıyor. En azından bir tepki bu.

Bu gerçekten anlamsız. Fakat sonra sessizlik şiddetleniyor ve sen hâlâ kendini biraz kavgacı bir ruh hali içinde hissettiğinden “Yazık,” diye ekliyorsun, “müzik çok güzeldi oysa.”

(Sonra, yatağa uzanıp o günkü hatalarını gözden geçirirken geç de olsa “*Şimdi Alabaster’ın eskiden olduğu kadar deliyim*” diye düşüneceksin.)

Kısa bir süre sonra Alabaster kıpırdanıyor. Başını kaldırıp düşüncelerini ve kalbini on yıl öncesine götürüp geri getiren, alçak bir homurtu çıkarıyor. Alabaster bir an afallamış halde, gözlerini kırıştırtarak sana bakarken iki kat uzamış saçların, yıpranmış tenin ve Mevsim’in soldurduğu giysilerinle onun seni tanımadığını fark ediyorsun. Sonra sana tekrar şaşkınca baktığında derin bir nefes alıyorsun ve ikiniz de o ana geri dönüyorsunuz.

Uyku mahmuru sesi hırıltılı çıkan Alabaster “Oniks,” diyor. Tabii ki biliyor. “Hep boyundan büyük işlere kalkışmışsındır Syen.”

İsmi düzeltmeye tenezzül etmiyorsun. “Bir sütun demiştin.”

“Paslanasınca topaz demiştim. Fakat oniksi çağırabiliyseyen gelişimini hafife almışım demektir.” Alabaster’ın başı yana yatıyor; yüzünde dalgın bir ifade var. “Şu son birkaç yılda ne yaptın da kontrolünü bu kadar iyileştirebildin?”

Başta bir yanıt düşünemesen de neden sonra düşünebiliyorsun. “İki çocuğum vardı.” Bir orojen çocuğu etrafındaki her şeyi yok etmekten alıkoymak o ilk yıllarda büyük bir enerji gerektiriyordu. Bir gözün açık uyumayı, sessapineni çocuk korkusu ya da dargınlığını –daha be-

teri her iki çocuğu tepki vermeye teşvik edecek yerel bir sarsıntıyı— duyumsamak için hazır tutmayı öğrenmiştin. Bir gecede bir düzine felaketi engellediğin olmuştı.

Alabaster başını sallıyor ve geç de olsa Meov'da geceleri bazen uyandığında Alabaster'ın uyku mahmuru, Corundum'u izlediğini anımsıyorsun. Coru aslında kimse için bir tehdit değilken endişelendiği için ona takıldığını da.

Toprak yakasınca, tüm bunları iş işten geçtikten sonra anlamak seni kahrediyor.

Neredeyse kendi kendine konuşurmuş gibi “Ben doğduktan birkaç yıl sonra beni annemle bıraktılar,” diyor. Bir sahil dili konuştuğuna bakarak bunu zaten tahmin etmiştin. Fakat Merkez'de yetişmiş annesinin bunu nasıl bildiği asla çözülemeyecek olan bir gizem. “Ben ciddi bir tehdit olacak kadar büyüdüğümde beni alıp götürdüler. Fakat daha öncesinde birkaç kez Yunmenes'i buzlar içinde bırakmamı engellemiş anlaşılan.” Alabaster duraksıyor, bakışları dalgın. “Yıllar sonra tesadüfen karşılaştım onunla. Sanırım o kıdemli danışma kurulunun bir üyesi, yani *üyesiydi*. Doğru anımsıyorsam dokuz yüzüğe varınca görevini bırakmıştı.” Bir süre sessiz kalıyor. Belki annesini de öldürdüğü gerçeğiyle yüzleşiyor. Ya da belki annesine dair, iki yabancıнын bir koridorda alelacele görüşmesinden farklı bir şeyler anımsamaya çalışıyor.

Alabaster'ın gözleri bir anda yeniden odaklanıyor ve şimdiki zamana, sana dönüyor. “Herhalde artık bir dokuz yüzüklü olmuştundur.”

Kendini şaşırmaktan ve keyiflenmekten alıkoyamasan da bu her iki hissi de kayıtsızlık maskesiyle örtüyor-

sun. “Ben artık bu tür şeylerin bir önemi kalmadığını düşünüyordum.”

“Kalmadı da. Yumenes’i yıkarken Merkez’i tamamen yok etmeye özen gösterdim. Şehrin olduğu yerde hâlâ boğazın kenarlarına kurulu binalar var. Tabii o zamandan beri çökmedilerse. Fakat obsidiyen duvarlar moloza döndü ve ilk önce ana duvarın çukura çökmesi için ne gerekiyorsa yaptım.” Sesinde derin, acımasızca bir memnuniyet var. Sesi sana senin taş yiyenleri öldürmenin hayalini kurduğunda hissettiklerini anımsatıyor.

(Antimony’ye bakıyorsun. Yeniden Alabaster’ı izlemeye başlamış, eli hâlâ onun sırtını destekliyor. Alabaster’ın ellerinin, ayaklarının ve ön kolunun Antimony’nin midesi sayılabilecek noktadan geçtiğini bilmesen neredeyse taş yiyenin bunu adanmışlıktan ya da iyilikten yaptığını düşüneceksin.)

“Yüzüklerden bahsetmemin tek nedeni sana bir referans noktası sağlamak.” Alabaster kıpırdanıyor, dikkatlice belini doğrultuyor ve sonra senin ne düşündüğünü işitmişçesine kalın, taşla kaplı sağ kolunu uzatıyor. “Bunun içine bak. Bana ne gördüğünü söyle”

“Bana neler olup bittiğini söyleyecek misin Alabaster?” Fakat yanıt vermiyor. Sadece sana bakıyor ve iç çekiyor. Peki.

Artık dirsekte biten koluna bakıyorsun ve “içine bakmakla” ne kastettiğini merak ediyorsun. Sonra aniden aklına Alabaster’ın gücünü kullanarak kendi bedeninin hücrelerinden zehir çıkardığı geceyi anımsıyorsun. Fakat bunu yapmak için yardım almıştı. Kaşlarını çatıyor; içgüdüsel bir tepkiyle Alabaster’ın arkasındaki tuhaf biçimli,

pembe nesneye bakıyorsun. Son derece uzun, büyük kab-zalı bir bıçağı andıran fakat aslında bir sütun olan şeye. Alabaster'ın lâl taşı dediği şeydi bu.

Ona bakıyorsun; nesneye göz attığını görmüş olmalı. Hareket etmiyor: Yanmış ve taş kabuklarla kaplı yüzü seğirmiyor bile; olmayan kirpikleri titremiyor. Peki o zaman. Onun istediklerini yaptığın sürece ne olacaksa olsun.

Alabaster'ın koluna bakıyorsun. Lâl taşıyla risk almak istemiyorsun. Taşın ne yapacağı belli olmaz. Bu yüzden öncelikle farkındalığını kolun içine yöneltiyorsun. Tuhaf bir his bu; hayatını yerin kilometrelerce altındaki toprak katmanlarını duyumsamakla geçirdin. Fakat duyumsa-manın Alabaster'ın koluna *uzanabildiğini* görünce şaşırı-yorsun. Kol küçük, tuhaf, çok yakın ve neredeyse ufacık fakat orada çünkü en azından Alabaster'ın dış katmanı taştan. Kalsiyum, karbon ve bir zamanlar kan olması muhtemel oksitlenmiş demir benekleri ve...

Duraksıyor, kaşlarını çatıp gözlerini açıyorsun. (Gözle-rini yumduğunu anımsamıyorsun.) "O nedir?"

"O nedir?" Alabaster'ın ağzının yanıp birbirine yapış-mayan kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Kaşlarını çatıyorsun. "Bu şeyin içinde senin bir şey var. Senin..." *Dönüştüğün bir şey.* "Bu taş şey, bilemiyo-rum, bu hem taş hem de değil."

"Kolun daha aşağısındaki eti duyumsayabiliyor mu-sun?"

Aslında bunu yapamaman gerek. Fakat dikkatini iyice odakladığında, gözlerini kısıp dilini damağına yapıştırıp burnunu kırıstırıyorsun ve işte et de orada. İri, yapışkan

kürecikler birbirlerine çarpıp sekiyor... Tiksintiyle hemen geri çekiliyorsun. En azından taş temiz.

“Tekrar bak Syen. Korkak olma.”

Öfkelenebilirdin fakat artık bu tarz saçmalıklar için fazla büyüksün. Çeneni sıkıp tekrar dönüyorsun; miden bulanmasın diye derin bir nefes alıyorsun. Alabaster’ın içindeki her şey çok ıslak ve su kil katmanlarının arasında ayrılmamış bile ya da...

Duraksıyorsun. Dikkatini daha da odaklıyorsun. Aniden Alabaster’ın taşında bulduğun o aynı şeyi duyumsuyorsun. Soğuğun içinde olsa da hareket eden, hareketi daha yavaşça ve çok da organik olmayan şeyi. Maddesel olmasa da algılayabildiğin şeyi. Bu şey Alabaster’ın parçaları arasına gerili ipliklerin içinde ısıldıyor, kendi kendisiyle kesişerek ızgara şekilleri oluşturuyor ve durmadan hareket ediyor. Bir... gerilim mi bu? Bir enerji, parlak ve akıcı. Bir potansiyel. Bir niyet.

Başını iki yana sallayıp geri çekiliyor ve ona odaklanıyorsun. “Nedir bu?”

Bu kez Alabaster yanıt veriyor. “Orojeninin özü.” Yüzünün ifadesini pek de değiştiremediği için sesine dramatik bir ton veriyor. “Sana daha önce yaptığımızın mantıklı olmadığını söylemiştim. Toprağı hareket ettirmek için kendimizden bir parçayı sisteme koyuyor *tamamen ilgisiz şeylerin* gerçekleşmesini sağlıyoruz. Hep ikisini birbirine bağlayan bir başka şey vardı. Bu.” Kaşlarını çatıyorsun. Alabaster oturduğu yerde öne eğiliyor, heyecanı onu eski günlerdeki gibi canlandırıyor. Fakat sonra bedeninden bir çatırtı geliyor ve acıyla irkiliyor. Dikkatle tekrar sırtını Antimony’nin eline yaslayıp oturuyor.

Fakat onu işitiyorsun. Haklı da. Orojeninin işleyişi hiçbir zaman anlamlı gelmemişti, değil mi? İşe yaraması, irade gücü, konsantrasyon ve sezişin dağları yerinden oynatmaması gerekirdi. Dünyada başka hiçbir şey bu şekilde işlemez. İnsanlar iyi dans etmekle çığları durduramaz ya da işitme duyularını geliştirerek fırtınalar yaratamazlar. Ayrıca bir şekilde sen bu şeyin orada olduğunu, iradeni açığa çıkardığını hep *biliyordun*. Bu –artık her ne ise– şeyi.

Alabaster seni hep kolayca okuyabilmişti. Bazı şeyleri kavradığını görünce başını sallıyor. “Sütunları yapan medeniyet bu şeye bir isim vermişti,” diyor. “Sanırım bizim vermememizin bir nedeni var. Sebep sayısız nesiller boyunca ne yaptığımızı orojenlerin *anlamalarını* kimse- nin istememiş olması.”

Başını yavaşça sallıyorsun. “Allia’dan sonra kimsenin sütunları manipüle etmeyi öğrenmemizi istemeyişini anlayabiliyorum.”

“Paslanasica sütunlar. Bizim daha iyi bir şeyler yaratmamızı istemediler. Ya da daha kötüsünü.” Alabaster dikkatli, derin bir nefes alıyor. “Artık taşları manipüle etmeyi bırakacağız Essun. İçimde gördüğün o şey var ya? Kontrol etmeyi öğrenmen gereken o. O şeyi her nerede varsa algılamayı öğrenmelisin. Sütunlar bu şeyden yapılmış ve yarattıkları etkileri bu şekilde yaratabiliyorlar. Senin de o şeyleri yapabilmeni sağlamalıyız. Seni en azından bir on yüzüklü yapmalıyız.”

En azından. Söylemesi ne de kolaydı. “*Neden?* Alabaster, bir şeyden bahsetmiştin. Bir... aydan. Tonkee ay denen o şeyin ne olduğunu bilmiyor. Ayrıca tüm o söylediklerin,

o yarığa sebep olmak hakkında ve benden daha beter bir şey yapmamı istediğini söylemen...” Göz ucuyla bir hareket fark ediyorsun. Gözlerini çevirdiğinde Lerna’yla çalışan adamın ellerinde bir kâseyle yaklaştığını görüyorsun. Akşam yemeği. Alabaster için. Sesini alçaltıyorsun. “Bu arada hayır, yapmayacağım. Senin her şeyi daha da kötüleştirmene yardımcı olmayacağım. Zaten yapacağını fazlasıyla yapmadın mı?”

Alabaster da yaklaşan hemşireye bakıyor. Onu izlerken alçak sesle “Ay bir zamanlar bu dünyada olan bir şeydi Essun. Gökteki, yıldızlardan daha yakın bir nesne. Sana sürekli iki farklı isimle sesleniyor. Dikkat dağıtıcı oluyor bu. “Ayın kaybı mevsimlerin oluşumunun nedenlerinden biri.”

Arifler Toprak Baba’nın başından beri hayattan nefret etmediğini söylüyorlar. *Nefretinin nedeni tek çocuğunu kaybetmesini affedemeyişi.*

Fakat ariflerin öykülerinde sütunlar zararsız da.

“Nereden biliyorsun...” Fakat susuyorsun çünkü adam senin yanına vardı. Adam Alabaster’ı kaşıkla beslerken sen yakınındaki bir karyolaya oturuyorsun. Alabaster’a verilen bir tür sulu lapa ve az miktarda. Alabaster orada oturup beslenmek için bir bebek gibi ağzını açıyor. Bu sırada gözlerini senden ayırmıyor. Sinir bozucu bir durum bu. Sonunda gözlerini kaçırmak zorunda kalıyorsun. Aranızdaki bazı şeylerin değişmesini kaldıramıyorsun.

Nihayet adam işini bitiriyor ve sana Alabaster’ı beslemesi gerekenin sen olduğunu belli eden, donuk bir bakış atıp gidiyor. Fakat sen yeni sorular sormak için doğrulup ağzını açtığında Alabaster “Sanırım yakında o lazımlığı

kullanmam gerekecek,” diyor. “Artık bağırsaklarıma yeterince söz geçiremiyorum fakat en azından hâlâ düzenli çalışıyorlar.” Yüzündeki ifadeyi görünce Alabaster’ın yüzünde hafif buruk bir gülümseme belirliyor. “Sana görmek istediğinden fazlasını göstermek istemiyorum. Bu yüzden neden sonra görüşürüz demiyoruz? Öğle vakti benim iğrenç ve doğal bedensel fonksiyonlarıma ilişmeye gelmez.”

Haksızlık bu. Eh, haksızlık olsa da azarlanmayı hak ediyorsun. Fakat sadece sen değil. “Neden kendine bunu yaptın?” Koluna, mahvolmuş bedenine işaret ediyorsun. “Ben sadece...” Belki anlarsan bu durumu kaldırman kolaylaşabilir.

“Yumenes’te yaptıklarımın sonucu.” Alabaster başını iki yana salladı. “Gelecekte kendi seçimlerini yaptığında bunu unutma Syen: Bazı seçimlerin korkunç sonuçları oluyor. Her ne kadar bazen bu ödemeye değer bir bedel olsa da.”

Onun bunu, bu korkunç ve yavaş ölümü neden herhangi bir şey için ödemeye değer bir bedel olarak gördüğünü anlayamıyorsun; hele bunun karşılığında aldığı şeyi, dünyanın mahvını hiç anlamıyorsun. Ayrıca bunların taşıyıcılarla, aylarla, sütunlarla ya da diğer her şeyle ne ilgisi olduğunu da.

Elinde olmadan “Daha iyi olmaz mıydı sence,” diyorsun, “yaşaman?” Geri dönmesinden bahsedemiyorsun. Meov yok olduktan sonra fakat Syenite, Tirimo’yu ve Jija’yı bulup kaybettiği aileye hayalindekinden daha basit bir alternatif yaratmaya çalışmadan, Syenite sen olmadan önce Alabaster’ın onunla iyi kötü bir hayat kurabileceğinden de.

Alabaster'ın yanıtı gözlerinin aldığı ölgün ifadede. İkiniz bir keresinde bir düğüm istasyonundayken yüzünde beliren bakıştı bu. Belki de Innon'ın ölüm haberini aldığı anda da yüzünde bu bakış vardı. Uche'nin ölümünden sonra senin yüzünde bu bakışın belirdiğinden ise hiçbir şüphen yok. İşte bu yüzden artık sorunun yanıtını alma ya ihtiyacın yok. Bu kadar kayıp ikinize de fazla. İkkinizin elinden de çok şey alındı; durmadan alındı, ta ki geriye sadece ümit kalana dek ki sana çok acı verdiği için o ümitten de vazgeçtin. Ta ki sen ölmeyi ya da öldürmeyi yeğleyene veya elindeki bir başka şeyi kaybetmemek adına başkalarına bağlanmaktan sakınana dek.

Corundum'un burnuna ve ağzına elini koyduğunda yüreğinde yeşeren duyguyu düşünüyorsun. Zihnindeki düşünceyi değil. Düşünce basit ve öngörülebilirdi: *Köle olarak yaşamaktansa ölmek yeğdir. Fakat o anda hissettiğin bir tür soğuk, canavarca sevgiydi. Oğlunun hayatının o güne dek olduğu gibi güzel ve düzgün kalmasını sağlama kararlılığı; bu onun hayatını vaktinden önce sonlandırmak demek olsa da.*

Alabaster sorunu yanıtlamıyor. Artık bunu yapmasına gerek de görmüyorsun. En azından karşında itibarını korusun diye kalkıp gidiyorsun. Çünkü elinde ona verecek bir bu kaldı. Sevginin ve saygının artık kimse için pek bir değeri yok.

Belki aklında hâlâ itibar varken bir soru daha soruyorsun; konuşmanıza ümitsiz bir nokta konmasın diye Ayrıca böylece ona zeytin dalı uzatıyor, ona sana öğretmek zorunda olduğu her şeyi öğrenmeye karar verdiğini belli ediyorsun. Mevsimi daha beter hale getirmek ya da Alabaster'ın niyetlendiği her ne ise seni ilgilendirmiyor...

Fakat onun bir açıdan buna ihtiyaç duyduğu açık. Birlikte yaptığınız çocuk öldü; birlikte kurduğunuz hayat sonsuza dek yarım kalacak fakat hiç yoktan o hâlâ akıl hocan.

(Alaycı yanın buna ihtiyacın olduğunun farkında. Aslında bu iyi bir değiş tokuş değil; ona karşılık Nassun, bir eski aşğın amacına karşılık bir annenin amacı, Jija'nın neden kendi oğlunu öldürdüğü sorusu bu gizemleri daha da güçlü ve önemli kılıyor. Fakat Nassun'ın yokluğunda motive olmak için bir şeye ihtiyacın var. Yoluna devam etmeni sağlayacak herhangi bir şey.)

Bu yüzden sırtın ona dönük, "Onu neden çağırdılar?" diye soruyorsun.

"Hı?"

"Sütunların mimarları. Sütunların içlerindeki şeye bir isim verdiklerini söylemiştin." Alabaster'ın bedenindeki hücrelerin arasında uğuldayan, bedeninde oluşan taşlarda yoğunlaşan ve sıkışan o şey." Orojeni hammad-desi. Onların kullandığı sözcük neydi; artık biz buna bir isim vermediğimize göre?"

"Hım." Alabaster kıpırdanıp kendisini lazımlığa hazırlıyor. "Sözcüğün önemi yok Essun. İstersen sen bir sözcük uydur. Tek bilmen gereken bu maddenin varlığı."

"Ona ne isim taktıklarını bilmek istiyorum" Alabaster'ın sana dayattığı gizemin küçük bir parçası bu. Bu gizemi kavramak, yutup sindirmek en azından boğazından geçerken tadını almak istiyorsun. Ayrıca sütunları yapanlar güçlüydüler. Aptal olabilirdiler; ayrıca torunlarına mevsimleri bela edecek kadar kötüydüler. Tabii bunu yapan onlarsa. Fakat güçlüydüler. Belki de ismi bilmek sana bir şekilde güç verirdi.

Alabaster başını iki yana sallıyor; bu hareketinin bedeninin bir yerlerinde acıya neden olmasıyla iç çekiyor. “Ona *büyü* diyorlardı.”

Bu anlamsız. Sadece bir sözcük. Fakat belki buna bir şekilde anlam verebilirsin. “*Büyü*,” diyor, aynı anda sözcüğü ezberliyorsun. Sonra başını sallayıp Alabaster’a veda ediyor ve arkana bakmadan gidiyorsun.

Taş yiyenler burada olduğumu biliyorlardı. Bundan eminim. Sadece bunu umursamıyorlardı.

Hareketsizce dikilen taş yiyenleri saatlerce gözlemledim. Sesleri gaipten gelip yankılanıyordu. Konuştukları dil... tuhaftı. Kutup diliydi belki de? Sahil dillerinden biri miydi yoksa? Böyle bir dili hiç işitmemiştim. Her ne ise, on saat kadar sonra uyuyakaldım. Müthiş bir şangırtı ve çatırtı sesiyle uyandım. Ses öyle şiddetliydi ki Parçalanma’nın ortasında kaldığımı sandım. Gözlerimi çevirdiğimde taş yiyenlerden birinin parçalarının yere dağıldığını gördüm. Diğeri az önce olduğu gibi oturuyordu; tek farklılık bana neşeli, pırıltılı bir gülümsemeyle bakmasıydı.

*Amatör jeomest Ouse Mucit (Yükçeker değil)
Ticastries’in Hatıra Defteri’nden. Beşinci Üniversite
tarafından onaylanmamıştır.*

7

Nassun ayı buluyor

NASSUN'ın ve babasının güneye yolculuğu uzun ve gergin oluyordu. Yolculuğun büyük bir kısmında at arabasıyla gitmişlerdi ki bu da yürüyen ve onlara gitgide yaklaşan Essun'dan daha hızlı yol aldıkları anlamına geliyordu. Jija yiyecek ve erzak karşılığında yolcu alıyor, bu da sık sık durup değiş tokuş yapmalarına gerek kalmadığından daha hızlı ilerlemelerini sağlıyordu. Bu hızlarından dolayı değişen iklimin en kötü etkileri, k l yağmuru, et il kirkhusa'lar, haşlar-böcekler ve arkalarındaki topraklarda kalan daha feci şeyler onlara yetişemiyordu. Öyle hızlı gidiyorlardı ki Castrima'nın yukarısından geçerlerken Nassun, Ykka'nın çağrılarını güçbelâ hissetti; bu çağrıları rüyalarında hissettiğinde ise onu aşağı, sıcak toprağa ve beyaz kristalimsi ışığa doğru  ekeliyordu. Fakat bu rüyaları Castrima'dan on beş kilometre ötede görüyordu. Çünkü Jija o gün yıkılmamış ve boş binaların davetkâr cazibesine kapılmamaları için daha öteye kamp

yapmaları gerektiğini düşünmüştü.

Cemiyetlerde durmaları gerektiğinde bazılarının sadece tecrit halinde olduğunu ve henüz Mevsim Yasası ilan etmediklerini gördüler. Belki de güneyin derinlerinde en kötü olasılıklar akla getirilmiyordu; mevsimlerin bir keredede tüm kıtayı etkilemesi nadir rastlanan bir durumdu. Nassun yabancılara ne olduğundan hiç bahsetmese de bunu yapabilecek olsa onlara bu mevsimden hiçbir yerde gizlenilemeyeceğini söylerdi. Sükûnetin bazı yerleri mevsimin tam etkilerini diğer bölgelerden daha geç hissedecek olsa da nihayetinde her yerde durum kötü olacaktı.

Mola verdikleri bazı cemiyetler onlara yanlarında kalmaları teklifinde bulunuyordu. Jija yaşlı olsa da hâlâ sağlıklı ve güçlüydü. Ayrıca keskici olarak becerisi ve Dirençli fayda sınıfından olması onu değerli kılıyordu. Nassun'ın yaşı neredeyse her beceri alanında eğitilecek kadar küçüktü ve annesi gibi Orta kuşaklılara has güçlü bir fiziği olacağı şimdiden belli oluyordu. Birkaç yerde durdular; epey erzak depolamış, sakinleri dost canlısı, güçlü cemiyetlerdi bunlar. Nassun kalıp bu cemiyetlerde yaşamalarını isterdi. Fakat Jija teklifleri reddediyordu. Aklında ulaşması gereken bir yer vardı.

İçlerinden geçtikleri birkaç cemiyet onları öldürmeye çalıştı. Bir adam ve bir kız üzerlerinde onları öldürmeye degecek kadar değerli eşyalar taşıyamayacağından bunun hiçbir mantığı yoktu. Fakat bir Mevsim sırasında mantığa yer de yoktu. Bazı cemiyetlerden kaçtılar. Jija ikisini kapılarından içeri buyur edip sonra hapsetmeye çalışan bir cemiyette uzun bıçağını bir adamın başına sapladı. Atlarını ve at arabalarını kaybettiler; muhteme-

len cemiyetin istediği de bunlardı. Fakat Jija ve Nassun kaçabildiler ki bu her şeyden önemliydi. Artık yayan gideceklerdi. Daha yavaş ilerleyecek de olsalar hayattaydılar.

Arbaletlerini onlara nişanlamadan önce uyarıda bile bulunmayan sakinleri olan bir başka cemiyette ikisini kurtaran Nassun oldu. Bunu da kollarını babasına dolayıp toprağa uzanarak cemiyetteki tüm yaşamı ve ısıyı son damlasına kadar çekerek yaptı. Ta ki geriye buzlarla kaplanmış duvarlar ve hareketsiz, katılaşmış bedenler kalana dek.

(Nassun bunu bir daha asla yapmayacaktı. Yaptıklarından sonra Jija'nın ona attığı bakış...)

Ölü cemiyette birkaç gün kalıp boş evlerde dinlendiler ve erzaklarını tazelediler. Nassun duvarları buzlarla kaplı tuttuğu ve bu da o bölgeden geçenler için bir *tehlike* tabelası işlevi gördüğü için ikisi oradayken kimse gelip cemiyette neler olup bittiğine bakmadı. Elbette orada uzun süre kalamadılar. Eninde sonunda bölgedeki diğer cemiyetler birleşip hepsi için tehlike teşkil ettiğini düşüncükleri rogga'yı öldürmeye geleceklerdi. Sıcak su ve taze yiyeceklerle geçen birkaç günün ardından –Jija cemiyetin donan tavuklarından birini pişirip ikisine gerçek bir ziyafet çekmişti– yollarına devam ettiler. Cesetler çözülüp kötü kokmaya başlamadan önce.

Ve gerisi geldi: Haydutlar, sahtekârlar, az kalsın canlarına mal olacak bir gaz esintisi, yakınından sıcak bedenler geçtiğini sezdiğinde odundan çiviler fırlatan bir ağaç; hepsinden kurtuldular. Nassun hep aç olmasına ve midesinin nadiren dolmasına rağmen boy atmıştı. Nihayet Jija'nın şöhretini işittiği yere yaklaştıklarında

Nassun'ın boyu yedi buçuk santim uzamıştı ve aradan bir yıl geçmişti.

Nihayet güney kuşağından çıkmış güney kutbuna yaklaşmışlardı. Nassun, Jija'nın onu kutup bölgesindeki az sayıdaki şehirlerden biri olan, yakınlarında bir uydu Merkez olduğu rivayet edilen Nife'a götürmeye niyetlendiğinden kuşkulanmaya başlamıştı. Fakat Jija Pellasane-Nife İmparatorluk Yolu'nda yön değiştirip doğuya ilerlemeye başladı. Arada sırada durup yoldan geçen insanlara danışarak doğru yönde ilerleyip ilerlediklerinden emin olmaya çalışıyordu. Ancak fısıltılarla konuşulan ve sonrasında Jija'nın hep Nassun'ı uyuyor zannettiği ve aklı başında gördüğü kişilerle birkaç saat havadan sudan konuşup yiyecek paylaştığı bu tür sohbetlerden birinin ardından Nassun nihayet nereye gittiklerini öğrendi. Yerel cemiyetlerden biri için keşif yapan bir kadının avladığı eti Jija'nın yaktığı ateşte pişirip birlikte akşam yemeği yemelerinin ardından Jija'nın kadına *"Söyle bana,"* diye fısıldadığını işitti. *"Ay diye bir şey işittin mi hiç?"*

Bu soru Nassun'a hiçbir anlam ifade etmedi. Ay sözcüğü de. Fakat kadın iç çekti. Jija'ya İmparatorluk Yolu'ndan ayrılıp güneye uzanan yerel yola geçmesini; sonra da kısa süre sonra varacakları bir ırmak kıvrımında güneye sarmalarını söyledi. Sonrasında Nassun kadının kısık gözlerini üzerinde hissettiğinden uyuyor taklidi yaptı. Nihayet Jija çekingence kadına sırt yatağını ısıtmayı teklif etti. Sonrasında Nassun babasının et karşılığında kadını inletmeye ve Nassun'ın varlığını unutturmaya çalışmasını dinlemek zorunda kaldı. Sabah olduğunda Nassun'ın

peşine takılıp ona zarar vermeye çalışmasın diye kadın uyanmadan yola koyuldular.

Günler sonra ırmağa varıp yön değiştirip ormana girdiler. Ağaçların gölgesinde kalan ve ormanın çalıları ve otları arasında soluk renkli bir kurdeleyi andıran bir patikada ilerlediler. Dünyanın bu taraflarında gök uzun süre karanlık kalmıyordu: Ağaçlarında çoğunda hâlâ yapraklar vardı. Nassun etrafta koşuşturup ikisinden kaçan hayvanların seslerini bile işitebiliyordu. Ara sıra kuşlar ötüp cıvıldıyordu. Bu patikada başka kimse olmasa da yolun üzerinde fazla ot bitmediğinden belli ki yakın zaman öncesine dek birileri patikadan geçmişti. Nassun eski hayatında, ders kitaplarında Güney Kutbu'nun dünyanın ıssız, fazla insanın yaşamadığı bir bölümü olduğunu okuduğunu anımsıyordu. Burada tek tük cemiyetler, daha az sayıda İmparatorluk yolları vardı. Bir mevsim yaşanmazken bile kışlar sert geçiyordu. Burada eyaletleri aşmak da haftalar alıyordu. Kıtanın güney ucu tamamen buzdan ibaretti ve buz denizin içlerine doğru uzanıyordu. Nassun bulutların arasından seçilebilirse gece göğünün bazen tuhaf, dans eden ışıklarla dolduğunu okumuştı.

Fakat Güney Kutbu'nun bu kısmında hava hafif soğuga rağmen neredeyse ılıktı. Nassun ayaklarının altında aktif bir kalkan yanardağının ağır ağır çalkalandığını duyumsayabiliyordu; aslen yanardağ püskürüyor fakat bunu ağır ağır yapıyor, güneye yavaş yavaş lav sızdırıyordu. Nassun farkındalığının topografyası üzerinde gaz çıkan yarıkları, kaplıcalar ve gayzerler şeklinde yüzeye çıkan bazı yeraltı hareketlerini belirleyebiliyordu. Tüm bu nem ve sıcak zemin ağaçları yeşil tutuyordu.

Sonra ağaçlar seyrekleşti ve ikisinin karşısına Nassun'un daha önce hiç görmediği bir şey çıktı. Nassun bunun bir kaya formasyonu olduğunu düşündü. Fakat yukarı eğim alan onlarca uzun, sütunumsu, kahverengi-gri taşın oluşturduğu, alçak bir dağ ya da yüksek bir tepe sayılabilecek bir kaya formasyonuydu bu. Nassun bu taş ırmağının tepesinde gür, ağaçların oluşturduğu sayvanı görebiliyordu; kaya formasyonu o noktada düzleşiyor, bir platoya dönüşüyordu. Nassun platonun tepesinde, ağaçların arasında yuvarlak bir çatı ya da depo kulesi olabilecek bir şeyi seçebiliyordu. Bir tür yerleşim yeri. Fakat Nassun tehlikeli görünen sütun dizilerini tırmanıp aşmadıkça oraya nasıl çıkılabileceğini bilemiyordu.

Tabii eğer... eğer... Farkındalığını kaşıyan sezginin baskısını artırmasıyla Nassun emin oldu. Kendisi gibi taşların oluşturduğu ırmağa gözlerini diken babasına baktı. Uche öldüğünden beri geçen aylarda Nassun, Jija'yı her zamankinden daha iyi anlar olmuştu çünkü hayatı buna bağlıydı. Nassun, Jija'nın dışarıdan sert ve soğuk dursa da kırılğan olduğunu anlıyordu. Jija'nın ruhundaki çatlaklar yeni fakat tehlikeliydi; tıpkı tektonik levhaların kenarları gibi: Hep hassas ve istikrarsızdılar ve kadim zamanlardan beri biriken bir enerjiyi salıp yakınlardaki her şeyi yok etmeleri için basit bir etki yeterliydi.

Fakat nasıl yapılacağını biliyorsanız depremleri yönetmek kolaydı.

Bu yüzden Nassun, Jija'yı dikkatle izleyip "Bunu oro-jenle yapmış babacığım," dedi.

Nassun, Jija'nın gerileceğini tahmin etmişti. Öyle de oldu. Ayrıca onun sakinleşmek için derin bir nefes alacağı-

nı da ki aldı da. Jija orojenlerin düşüncesine bile Nassun'ın annesinin kırmızı şaraba tepki verdiği gibi tepki veriyordu: Nefesi hızlanıyor, elleri titriyor, bazen ise dizleri donuyor ya da zayıflıyordu. Nassun'ın babası eve şampanya renkli hiçbir şey getiremiyordu. Fakat bazen unutup bunu yaptığında karısıyla uzlaşması imkânsız oluyordu. O zamanlarda Jija'nın elinden karısının titremelerinin, seri nefeslerinin kesilmesini ve kendi ellerini sıkmayı bırakmasını beklemekten başka bir şey gelmiyordu.

(Ellerini *ovuşturmasının*. Nassun ayırdına varamasa da Essun bir elini ovuşturuyordu. Kemiklerindeki o eski sızı yüzünden.)

Jija yeterince sakinleştiğinde Nassun “Sanırım o yokuşu da ancak orojenler aşabilir,” diye ekledi. Aslında bundan emindi. Yaş sütunlar zor seçilir bir şekilde *hareket ediyordu*. Tüm bu bölge son derece yavaş püsküren bir yanardağdı. Yanardağdan düzenli bir şekilde, ağır ağır akan ve soğuması yıllar alan lavlar katılaşp birbirlerinden ayrı, uzun, altıgen sütunlar oluşturmuştu. Eğitimsiz de olsa bir orojenin bu yukarı basınca karşı çıkarak yavaşça düşen ısının tadına bakıp bir başka sütunu yerden yükseltmesi kolay olurdu. Sonra o sütuna binip platoya ulaşırdı. Karşılarındaki taş sütunların çoğu daha soluk gri bir renkte, daha yeni ve keskindi. Yakın zaman önce başkaları da bunu yapmıştı.

Sonra babası başını sarsakça sallayıp Nassun'ı şaşırttı. “Burada... senin gibi başkaları da var.” Jija asla o harfiyle ve r harfiyle başlayan o iki sözcüğü telaffuz etmiyordu. Hep *senin gibiler, senin türün ve o türdekiler* demeyi tercih ediyordu. “Bu yüzden seni buraya getirdim tatlışım.”

“Burası Güney Kutbu Merkezi mi?” Belki de Nassun bulundukları yeri yanlış tahmin etmişti.

“Hayır.” Jija’nın dudakları büküldü. Fay hattı titredi. “Daha iyisi.”

İlk kez Jija bu konuda konuşmaya gönüllüydü. Hem nefes alıp veriş i de hızlanmamış ya da Nassun’ın kızı olduğunu anımsamak için çaba sarf ettiğinde sıkça yaptığı gibi gözlerini ona dikmiyordu. Nassun onu biraz yoklamaya, katmanlarını sınamaya karar verdi. “Daha iyisi mi?”

“Daha iyisi.” Jija ona baktı ve Nassun’a sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından ilk kez, eskiden yaptığı gibi gülümsedi. Bir babanın kızına gülümsemesi gerektiği gibi. “Seni tedavi edebilirler Nassun. Efsanelerde anlatılıyor bu.”

Neyi tedavi edecekler? Bu soru Nassun’ın dilinin ucuna gelse de hayatta kalma içgüdüsünün baskın çıkmasıyla bu saçma soru ağızından çıkmadan dilini ısır dı. Jija’nın gözünde Nassun’ın mustarip olduğu sadece bir hastalık, onun küçük kızının kanından arındırılması için dünyanın çevresini yarılmasına neden olan bir tek zehir vardı.

Bir tedavi. *Bir tedavi.* Orojeni için mi? Nassun ne düşüneceğini bilmiyordu. Olduğundan farklı mı olacaktı? Normal mi olacaktı? Mümkün müydü ki bu?

Nassun öyle afallamış tı ki bir an için babasını izlemeyi unuttu. Sonra bunu fark ettiğinde ürperdi çünkü babası onu izliyordu. Fakat Jija, Nassun’ın yüzündeki bakışa memnun bir ifadeyle başını sallayarak karşılık verdi. Görmek istediği Nassun’ın şaşkınlığıydı; ya da belki meraklanması, keyiflenmesi. Jija onun hoşnutsuzluğunu ya da korkusunu hoş karşılamayacaktı.

“Nasıl?” diye sordu Nassun. Jija merakı hoş görebilirdi.

“Bilmiyorum. Fakat eskiden seyyahlardan işitmiştim.” Jija’nın *senin türün* derken kastettiği bir tek tür olduğu gibi her ikisi için *eskiden* sözcüğü de bir tek zaman dilimine karşılık geliyordu. “Beş ya da on yıl kadar bir zamandır bir tedavi olduğu söyleniyor.”

“Peki ya Merkez?” Nassun şaşkın halde başını iki yana salladı. Nassun olsa olsa oraya gideceklerini düşünmüştü.

Babasının yüzü çarpıldı. “Eğitim alsa da, ipe bağlansa da bir hayvan yine hayvandır.” Jija sırtını taştan yükseltiye çevirdi. “Ben kızımı geri istiyorum.”

Hiçbir yere gitmedim ki. Nassun böyle düşünse de bu düşüncesini dile getirmeyecek kadar akıllıydı.

Ortada takip edilecek bir yol, yön gösterecek herhangi bir işaret yoktu. Mevsimlere has savunma önlemlerinin bir parçası olabilirdi bu; ikisi sadece duvarlarla değil, aşılamaz görünen engeller ve kamuflajla korunan birkaç cemiyet görmüştü. Cemiyet üyelerinin platoya ulaşmak için kullandıkları gizli bir yol olduğundan şüphe olmasa da bu yolu bilmeyen Nassun ve Jija çözülmesi gereken bir bulmacayla karşı karşıyaydılar. Ayrıca tepeyi aşmanın kolay bir yolu da yoktu; çevresinden dolanıp diğer yanda basamaklar olup olmadığına bakabilirlerdi. Fakat bu günler alırdı.

Nassun yakınındaki bir kütüğe –üzerinde Mevsim’in başlanmasının ardından saldırganlaşmış olabilecek böcekler ve diğer yaratıklar olup olmadığına baktıktan sonra– oturdu. (Nassun doğaya da, babasına da benzer bir temkinle yaklaşmayı öğrenmişti.) Bir aşağı bir yukarı yürüyen ve arada sırada durup zeminden yükselen kes-

kin taşları tekmeleyen Jija'yı izledi. Jija kendi kendine mırıldanıyordu. Yapılması gereken asıl işi kabullenmesi için zaman gerekiyordu.

Nihayet Jija, Nassun'a doğru döndü. "Yapabilir misin?"

Nassun ayağa kalktı. Jija bu ani hareket karşısında afallamış gibi geriye sendeledi. Sonra durup Nassun'a öfkeli bir bakış attı. Nassun orada öylece dikilirken babasının ondan o denli korkmasının onu nasıl incittiğini fark etmesini diledi.

Jija'nın çenesinde bir kas gerildi; öfkesinin bir kısmı (sadece küçük bir kısmı) yerini kedere bıraktı. "Bunu yapmak için ormanı da öldürmen gerekecek mi?"

Nassun şimdi babasının endişesini anlayabiliyordu. Burası bir yıldır gördükleri ilk yeşil alandı. "Hayır babacığım," dedi Nassun. "Bir yanardağ var." Eliyle ayaklarının altına işaret etti. Jija bir kez daha irkilip ara sıra Nassun'a yönelttiği o çıplak nefretle kaşlarını çatarak yere baktı. Fakat Toprak Baba'dan nefret etmek mevsimlerin sona ermesini dilemek kadar anlamsızdı.

Jija derin bir nefes alıp ağzını açtı. Nassun onun *peki* demesini bekliyordu. Şimdiden yüzüne Jija'yı teskin etmek için oturtacağı gülümsemeyi hazırlamıştı. Etraflarını çeviren ormandan bir yerlerdeki bir kuş sürüsünün havalanmasına neden olan, şiddetli bir çatırtı geldiğinde ikisi de neye uğradıklarını şaşırды. Bir şey yakınlardaki zemini yarıyor, darbenin yer katmanlarındaki belli belirsiz çınlamaları karşısında Nassun gözlerini kırptırıyor-du. Küçük fakat kuvvetli darbeler indiren bir şeydi bu. Sonra Jija çığlık attı.

Afallayan Nassun donakaldı. Annesinin verdiği eği-

tim bunu gerektiriyordu. Bu şartlanma geçen yılda kısmen azalsa da Nassun hâlâ hiç kıpırdamadan duruyor, fakat bir yandan da farkındalığını toprağın içine –sadece birkaç metre aşağıya da olsa– yöneltiyordu. Fakat babasının baldırına saplanıp ucu dışarı çıkmış ağır, iri, dikenli metal oku gördüğünde zihni de bedeni gibi donakaldı. “*Babacığım.*”

Jija bir dizinin üzerine çökmüş, bacağına tutuyor ve dışlerinin arasından çığlık olmasa da en az bir çığlık kadar acı dolu bir ses çıkarıyordu. Nesne kocamandı: Epey uzundu ve beş santim genişliğindeydi. Nassun nesnenin içinden geçtiği eti nasıl feci bir şekilde yardığını görebiliyordu. Ucu Jija’nın baldırının diğer yanında yere saplanmış, onu olduğu yere mıhlamıştı. Bir arbalet oku değil, zıpkındı bu. Sivri olmayan ucundan ince bir zincire bağlıydı.

Bir zincir mi? Nassun dönüp zinciri gözleriyle takip etti. Zincirin ucu birinin elindeydi. Yakınlardaki yer katmanları adımlarla dövülüyor, ayaklar hareket ettikçe yapraklar hışırdıyordu. Hızlı hareket eden gölgeler ağaç gövdelerinin yanından hızla geçip gözden kayboluyordu; Nassun’ın kulağına daha önce işittiği fakat bilmediği bir kutup dilindeki bir haykırış geldi. *Haydutlar.* Geliyorlardı.

Nassun bir kez daha babasına baktı. Jija derin nefesler almaya çalışıyordu. Yüzü solgundu. Çok fazla kan akmıştı. Fakat Jija, Nassun’a acıdan fal taşı gibi açılmış, akı görünen gözlerle baktığında bir anda Nassun’ın aklına saldırıya uğradıkları, dondurduğu cemiyet ve sonrasında Jija’nın ona nasıl baktığı geldi.

Haydutlar. *Öldür onları.* Nassun bunu yapması gerektiğini biliyordu. O onları öldürmezse, onlar onu öldürecekti.

Fakat babası küçük bir kız istiyordu. Bir hayvan değil.

Nassun gözlerini uzun uzun dikip derin bir nefes aldı. Kendisini gözlerini dikmekten alıkoyamıyor, *harekete* geçemiyordu. Tek yapabildiği hayatta kalma güdüsü ve baba sevgisi arasında kalmış bir halde orada öylece dikilmek, titremek ve hızlı hızlı solumaktı. Fakat adam tepelerin tabanındaki çakıllı toprağın ortasına sert, meşum bir *küt* sesi çıkarak indi. Yapılıydı. Nassun adam daha hafifçe doğrulmadan bile onun ne kadar iri olduğunu fark etmişti; adamın gözü Nassun'ın arkasındaki ağaçlardaki bir şeye odaklanmıştı. Uzun, korkutucu bir cam bıçak çıkardı. (Ve yine de, bir şekilde, adamın yere indiğinde yaydığı titreşimler Nassun'ın duyularında yankılanmamıştı. Ne demek oluyordu bu? Hem ayrıca bir... Nassun başını iki yana salladı; işittiğini sandığı tuhaf uğultuyu bir böceğin çıkardığını düşünse de aslında bu bir ses değil, histi.)

Sonra adam dosdoğru çalıların arasına koştu; ayakları zemini öyle güçlü dövüyordu ki ardında topraklar havaya kalkıyordu. Onu takip etmek için döndüğünde Nassun'ın ağzı açık kaldı; adamın izini yeşilin içinde kaybetse de yine o aynı dilde haykırışları işitti... Sonra, adamın koştuğu tarafta alçak, gırtlaktan bir ses geldi. Biri aldığı sert bir darbeye tepki veriyormuş gibi. Ağaçların arasında hareket eden insanlar durdular. Nassun sarmaşıklar ve yaşlı, yıpranmış bir kaya arasında hareketsizce dikilen bir kutup kadınına gördü. Kadın dönüp birine seslenmek için nefes alırken ancak bir karaltı olarak seçilen adam kadının arkasında bitip onun sırtına bir yumruk indirdi. Hayır, hayır, bıçağı kullanmadı... Sonra adam giderken kadın yere düştü. Saldırının şiddeti ve hızı afallatıcıydı.

“Na-Nassun...” dedi Jija. Nassun bir kez daha irkildi. Bir an için Jija’yı unutmuştu. Jija’nın yanına gidip çömel-di ve birisi zinciri ona daha fazla acı vermek için kullan-masın diye ayağını sincirin üzerine koydu. Jija, Nissan’ın kolunu fazla sertçe tuttu. “Nassun, ah, kaçman gerek.”

“Hayır babacığım.” Nassun zincirin zıpkına nasıl bağ-landığını çözmeye çalıştı. Silahın gövdesi pürüzsüzdü. Nassun zinciri gevşetebilirse ya da dikenli ucu kesebilir-se babasının bacağına kurtarıp onu kurtarabilirdi. Fakat sonra? Jija feci bir yara almıştı. Kan kaybından ölecek miydi? Nassun ne yapacağını bilmiyordu.

Nassun zinciri çevirerek gevşetip gevşetemeyeceği-ni görmek için, deneme amacıyla sallayınca Jija tısladı. “Ben... Sanırım kemik...” Jija iki yana sallandı. Nassun onun dudaklarının beyaza çalmasının kötü bir işaret ol-duğunu düşündü. “Kaç.”

Nassun, Jija’yı duymazlıktan geldi. Zincir mızrağın gövdesinin ucundaki bir halkaya lehimlenmişti. Tuhaf adamı görmesiyle artık hareketsiz halinden sıyrılan Nas-sun zincirin uzununu parmağıyla yoklayıp hızlı düşünmeye çalıştı. (Fakat elleri titriyordu. Derin bir nefes alıp korku-sunu dizginlemeye çalıştı. Ağaçların içinde bir yerden bo-ğuk bir hırıltı ve bir öfke haykırışı geldi.) Nassun, Jija’nın keskiçi aletlerinin onun çantasında olduğunu bilse de zıp-kın çeliktendi. *Dur biraz...* Metal yeterince soğukta kırıl-ırdı, değil mi? Belki de Nassun yüksek ve dar bir güç halkası kullanırsa...

Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Yanlış yaparsa Jija’nın bacağına dondurur, bacak kopardı. Yine de nasıl-sa, içgüdüsel bir şekilde bunun *yapılabileceğinden* emin-

di. Annesi ona orojeniye içeri çekilip dışarı verilen ısı ve hareket olarak düşünmesi gerektiğini öğretmişti ve Nassun bunu hep yadırgamıştı. Fakat bunda doğruluk payı vardı; deneyimlerinden yola çıkarak bunun işe yaradığını biliyordu. Fakat bunda... bir tuhaflık vardı. İncelikten yoksun bir yan. *Orojeniyi ısı olarak düşünmezsem...* Nassun sık sık böyle düşünmüş fakat düşüncesinin sonunu faydalı bir şekilde getiremiyordu.

Annesi orada değildi; ölüm ise oradaydı ve artık Nassun'un babası dünyada onu seven tek kişiydi. Her ne kadar sevgisi acıya sarılı olsa da.

Böylece Nassun bir elini mızrağın kılına koydu. "Kı-mıldama babacığım."

"N-ne?" Jija titriyor fakat aynı zamanda hızla güçten düşüyordu. Bu iyiydi; Nassun dikkatini dağıtacak hiçbir etken olmadan odaklanabilirdi. Boştaki elini Jija'nın bacağına üzerine koydu. Çünkü orojenisi her zaman *Nassun'ın kendisini* dondurmaktan sakınıyordu; eskiden orojenisini tamamen kontrol edemediği zamanlarda bile. Nassun gözlerini yumdu.

Yanardağın sıcaklığının altında, toprağın içinde dans eden hareket dalgacıklarının arasına serpişmiş bir şey vardı. Dalgaları ve ısıyı manipüle etmek kolay olsa da bu diğer şeyi *algılamak* bile güçtü. Belki de bu yüzden annesi Nassun'a o şey yerine dalgaları ve ısıyı aramasını öğretmişti. Fakat Nassun ısıdan ve dalgalardan daha ince, daha hassas ve daha kesinlikli olan o diğer şeyi yakalayabilirse... o şeye bir tür keskin uç şekli verip onu sonsuz bir inceliğe ulaştırarak zıpkının gövdesinden geçirebilirdi. Böylece de...

Jija'yla Nassun'ın aralarındaki havada bir hareketlilik oldu ve kısa, tiz bir tıslama çıktı. Ardından zıpkının zincirli ucu gevşedi ve ikinci ışığının altında metalin kesik yüzleri parıldadı.

Ferahlayıp tuttuğu nefesi veren Nassun gözlerini açtı. Jija'nın gerildiğini, yüzünde korku ve öfkenin birbirine karıştığı bir ifadeyle Nassun'ın ötesine baktığını fark etti. Şaşırان Nassun döndüğünde bıçaklı adamın arkasında olduğunu gördü.

Adamın saçları siyahtı ve kutup insanlarına has bir şekilde düz, beline gelecek kadar uzundu. Adam öyle uzundu ki Nassun ona bakmaya çalışırken kış üstü yere düştü. Ya da belki bunun nedeni bir anda bitkin düşüvermesiydi, kim bilir? Adam hızlı hızlı soluyordu ve giysilerine –evde dikilmiş bir giysi ve şaşırtıcı ölçüde düzgün, plili, eski bir pantolon– üzerine elindeki cam bıçakta yoğunlaşan, bol miktarda kan sıçramıştı. Adam Nassun'ın az önce kestiği metal kadar parlaktı. Adamın gülümsemesi de neredeyse bakışları kadar keskindi.

Adamın “Merhaba ufaklık,” demesiyle Nassun gözlerini ona dikti. “Yaptığın esaslı bir numaraydı.”

Jija hareket etmeye çalıştı. Bacağını zıpkının gövdesi boyunca hareket ettirdi ve sonuç kötü oldu. Metale sürtünen kemiğin feci sesi, homurtu ve öksürüğün birbirine karıştığı acı dolu bir haykırış geldi. Jija spazmı andıran hareketlerle Nassun'a uzandı. Nassun onu omzundan tutsa da Jija ağır, Nassun yorgundu. Nassun cam bıçaklı adamla dövüşmesi gerekirse bunu yapacak gücünün kalmadığını dehşet içinde fark etti. Jija'nın omzu Nassun'ın elinin altında titriyor, Nassun da en az Jija'nın eli kadar

çok titriyordu. Belki de bu yüzden kimse ısının altındaki o şeyi kullanmıyor olabilir miydi? Şimdi Nassun ve babası Nassun'ın budalalığının bedelini ödeyeceklerdi.

Fakat siyah saçlı adam çömelip daha kısa bir süre önce çevik hareketlerle gaddarlığını sergileyen birine göre epey yavaşça zarifçe hareket ediyordu. "Korkma," dedi adam. Sonra gözlerini kırıştırdı. Gözlerinde titreyen, tereddüt-lü bir şey vardı. "Seni tanıyor muyum?"

Nassun daha önce buz beyazı gözlü, dünyanın en uzun bıçağına sahip olan bu devî hiç görmemişti. Bıçak hâlâ adamın elinde olsa da şimdi damlaların aktığı silahı yere bakıyordu. Nassun başını iki yana salladı; gereğinden biraz daha sertçe ve hızlıca.

Adam gözlerini kırıştırdı. Tereddüdü kaybolurken gülümsemesi geri geldi. "Canavarlar öldü Sana yardıma geldim, değil mi?" Bu soruda bir tuhaflık vardı. Sanki onaylanmak istiyordu adam: *Değil mi* Nasılsa bu sözün çok içten ve yürekten bir yanı vardı. Sonra adam "Kimse-nin canını yakmasına izin vermeyeceğim," dedi.

Belki de adamın gözlerinin bu sözlerinin ardından Nassun'ın babasına çevrilmesi sadece bir tesadüftü. Fakat... Nassun'ın içinde bir şeyler kıpırdandı. Birazcık da olsa.

Sonra Jija tekrar hareket etmeye çalıştı ve acı dolu bir ses daha çıkardı. Adamın bakışı sertleşti. "Ne nahoş bir durum. İzin ver, sana yardım edeyim..." Bıçağı yere bırakıp Jija'ya uzandı.

Jija'nın ağzından "Hay paslanasica, uzak dur benden," sözleri dökülüyordu. Geri kaçmaya çalışan Jija'nın tüm bedeni bu hareketin ona verdiği acıyla titredi. Ayrıca ne-

fes nefese kalmış ve terlemişti. “Kimsin sen? Yoksa sen...” Gözleri altıgen taşlardan oluşan tepeye çevrildi. “Oradan mısın?”

Jija’nın tepkisi karşısında geri çekilen adam onun baktığı tarafa baktı. “A, evet. Cemiyetin gözcüleri gelişinizi görmüşler. Sonra da haydutların içeri girdiğini gördük. Bu yüzden yardıma geldim. Onlarla daha önce de sorun yaşamıştık. Tehdidi ortadan kaldırmak için uygun bir fırsat oldu.” Beyaz gözleri yeniden Nassun’a dönerken bir an için gözü ayrılmış zıpkına çevrildi. Bu süre zarfında gülümsemesi kaybolmamıştı. “Fakat *senin* onlarla sorunun olmaması gerekirdi.”

Adam Nassun’un ne olduğunu biliyordu. Nassun babasına sığınamayacağını bilse de ona sokuldu. Bir alışkanlıktı bu.

Babası gerildi; nefesi hızlanıp bir hırıltıya dönüştü. “Yoksa... sen...” Yutkundu. “Ayı arıyoruz biz.”

Adamın gülümsemesi yayvanlaştı. Aksanı Ekvatorluları andırıyordu; Ekvatorluların hep güçlü, beyaz dişleri olurdu. “A, evet,” dedi. “Onu buldunuz.”

Babası rahat bir nefes alıp kendisini yere bıraktı; bacağı elverdiğince. “Of... of. Habis Toprak adına, nihayet.”

Nassun daha fazla dayanamadı. “Ay da nedir?”

“Bulunmuş Ay.” Adam başını eğdi. “Cemiyetimizin adı bu. Çok özel bir yer, çok özel insanlar için.” Sonra bıçağını kınına sokup avucu yukarıya bakan elini uzattı. “Adım Schaffa.”

Nassun nedenini bilmesede el sadece ona uzatılmıştı. Belki de sebep adamın onun kim olduğunu bilmesi miydi? Belki de Jija’nın her iki eli kanlıyken Nassun’ın ellerinin

temiz oluşuydu. Nassun yutkunup kendisine uzatılan eli tuttu. Adamın eli hemen, sertçe onun elini kavradı. Nassun güçbelâ “Ben Nassun, bu da babam,” diyebilirdi. Çenesini kaldırdı. “Nassun *Dirençli Tirimo*.”

Nassun annesinin Merkez’de eğitildiğini biliyordu. Bu da annesinin fayda adının asla “Dirençli” olmadığı anlamına geliyordu. Ayrıca Nassun sadece on yalındaydı ki Tirimo’da yaşasaydı bile oranın cemiyet adını alamayacak kadar küçüktü. Yine de adam ağırbaşlı bir tavırla başını eğdi. Nassun yalan söylememiş gibi. “Gel o zaman,” dedi adam. “Bakalım ikimiz babanı kurtarabilecek miyiz?”

Adam doğrulurken Nassun’ı da çekip kaldırdı. Sonra Nassun, Jija’ya doğru döndü. Schaffa’nın yardımıyla belki Jija’yı zıpkından kurtarabileceğini, bunu yeterince hızlıca yaparlarsa belki Jija’nın canının fazla yanmayacağına düşünüyordu. Fakat Nassun bunu söylemek için ağzını açmadan Schaffa iki parmağını Nassun’ın ense sine bastırdı. İrkilen Nassun ona doğru döndü. Nassun hemen kendisini savunmaya geçerken Schaffa silahsız olduğunu göstermek için her iki elini kaldırıp parmaklarını oynattı. Nassun ensesinde bir ıslaklık hissetti. Muhtemelen kandı bu.

“Görev her şeyden önce gelir,” dedi Schaffa.

“Ne?”

Schaffa, Nassun’ın babasına bakıp başını salladı. “Ben onu kaldırıabilirim. Sen de o sırada bacağına hareket ettirsin.”

Kafası karışan Nassun bir kez daha gözlerini kırptırdı. Adam, Jija’nın yanına gitti. Kurtarmaya çalıştıkları

babasının haykırışları Nassun'ın dikkatini o tuhaf dokunuşun yol açtığı şaşkınlıktan uzaklaştırdı.

Epey sonra ise o dokunuşun ardından gelen bir anı, adamın parmaklarının mızrağın kesici uçları gibi parladığını anımsayacaktı. Isının altında kalan örümcek ağı inceliğindeki bir sicim Nassun'dan adama doğru titreşmişti sanki. Nassun o ışıık siciminin bir an için diğerlerini aydınlattığını da anımsayacaktı: Ani bir darbeyle kırılan camın üzerinde beliren örümcek ağlarını andıran çatlaklar gibi adamın üzerine zikzaklı çizgiler yayılmıştı. Çarpma noktası, yani örümcek ağının ortası başının arkasında bir yerdeydi. Nassun o an şöyle düşündüğünü anımsayacaktı: *Orada yalnız değil.*

O an için bunun önemi yoktu. Yolculukları sona ermişti. Görünüşe bakılırsa Nassun yuvasını bulmuştu.

Muhafızlar yaratıldıkları yer olan Warrant'tan bahsetmezler. Kimse oranın nerede olduğunu bilmez. Muhafızlara sorulduğunda sadece gülümserler.

*Charta Eyaleti, Eadin Cemiyeti'nde seyyah Mell Arif
Taş tarafından kayda geçirilen arif öyküsü
"Başlıksız 759"dan*

uyarmadı deme

KENDİ HANENE DÜŞEN haftalık payını almak için sırada beklerken ilk fısıltıyı işitiyorsun. Aslında konuşan kişi fısıltısına başkalarının kulak misafiri olmasına niyetlenmemişse de telaşından dolayı sessiz olmaya dikkat etmiyordu. Kendi düşüncelerinden konuşmaları anlayacak kadar sıyrıldığında yaşlı bir adamın genççe bir adama “Çoğu yerateşine gelesice,” dediğini işitiyorsun. “Ykka’da sorun yok, o yerini hak etti, değil mi? Birkaçı mutlaka iyi olmalı. Fakat geri kalanlar? Bize sadece *bir tanesi* gerek...”

Diğer adam yaşlı adamı hemen susturuyor. Gözlerini sepetler dolusu mineral madenini mağaranın bir ucundan diğerine kılavuzlu bir teleferik hattıyla taşımaya çalışan uzak bir gruba odaklıyorsun. Bu yüzden genç adam etrafına baktığında senin onlara baktığını görmeyecek. Fakat hatırlıyorsun.

Haşlar-böceklerin yol açtığı olayın üzerinden bir hafta geçmişse de sana bir ay geçmiş gibi geliyor. Konu sadece

günlerin ve gecelerin ucunu kaçırmış olman değil. Zamanın bu tuhaf elastikliği biraz da Nassun'ı ve onunla beraber amacının aciliyetini kaybetmiş olmandan geliyor. O amaç olmadan kendini zayıflamış ve başıboş hissediyor-sun; belki Göçebelik Mevsimi'ndeki pusula ibreleri kadar amaçsız. Alışmaya, farkındalığını yeniden odaklamaya, yeni sınırlarını keşfetmeye karar versen de bunun pek de bir faydası olmuyor. Castrima'nın jeodu sadece zaman algına değil büyüklük algına da meydan okuyor. Duvarlarından birinin yanında, karşı duvarın onlarca zikzaklı, çapraz çizgiler oluşturan kuvars dikitlerle kapandığı noktada dikilirken Castrima sana karman çorman geliyor. Kristaller dolusu kullanılmayan dairenin yanından geçerken jeod sana boş geliyor ve burasının şimdikinden çok daha fazla insanın barınması için inşa edildiğini fark ediyorsun. Yüzeydeki ticaret merkezi Tirimo'dan küçük olsa da Ykka'nın Castrima'ya yeni üyeler kazandırmak için verdiği çabanın son derece başarılı olduğunu fark etmeye başlıyorsun. Cemiyette tanıştığın insanların en az yarısı senin gibi yeni. (Ykka'nın doğaçlama danışma kurulunda yeni insanlar istemesine şaşmamak gerek; *yenilik* burada bir topluluk vasfı.) Gergin bir metal arifiyle ve Jija'ya hiç benzemeyen üç metal arifiyle, iki günde bir Lerna'yla birlikte çalışan bir biyomest ve bir zamanlar hayatını ustaca hazırladığı deri hediyelik eşyalar satarak kazanan, şimdi ise günlerini avcılarının getirdiği postları tabaklamakla geçiren bir kadınla tanışıyorsun.

Yeni gelenlerden bazılarının yüzlerinde buruk bir ifade var. Çünkü Lerna gibi onların da niyeti Castrima'ya katılmak değilmiş. Ykka ya da bir başkası onları bir za-

manlar sadece tüccarlar ve madencilerden oluşmuş olan bir cemiyet için faydalı addetmişti. Bu da yolculuklarının sona erdiği anlamına geliyordu. Bazıları ise cemiyete katkı sağlamak ve onu korumak için açıkça yanıp tutuşuyor. Bunlar gidecek yerleri olmayan, cemiyetleri Yumes Yarığı açıldığında ya da artçı sarsıntılar sırasında yok olanlar. Hepsinin de faydalı becerileri yok. Çoğu genç sayılır; birçok cemiyet bir mevsim sırasında yaşlı ya da tedaviye muhtaç kişileri kabul etmediğinden bu akla yatkın. Onlarla konuştuğunda öğrendiğin gibi Ykka yeni gelenlerden son serece açık bir soruyu yanıtlamalarını istiyor: *Orojenlerle yaşayabilir misiniz?* Olumlu yanıt verenler cemiyete kabul ediliyor. Olumlu yanıt *verebilenler* de gençlerden çıkıyor.

(Olumsuz yanıt verenlerin bilerek ve isteyerek orojenlere kucak açan bir cemiyete saldırmaları olasılığına karşı başka cemiyetlere ya da kimsesiz gruplara katılmaları için yolculuklarına devam etmelerine izin verilmediğini daha sormadan anlıyorsun. Belli ki yakınlarda bir yerde, rüzgâr yönünde uygun bir taş ocağı var. Taş ocağı Castrima'nın yukarısındaki yağmacıları da uzaklaştırmaya yarıyor.)

Bir de yerliler var; mevsim başlamadan önce Castrima'nın bir parçası olanlar. Çoğu yeni gelenlerden rahatsız olsa da herkes cemiyetin eski haliyle ayakta kalamayacağının farkında. Fazla küçük bir cemiyetti bu. Lerna'dan önce doktorları yokmuş; sadece nalbantlık işine ek olarak ebelik, savaşlarda cerrahlık ve büyükbaş hayvanlara baytarlık yapan bir adam varmış. Ayrıca sadece iki orojenleri varmış; Ykka ve Cutter. Fakat kimse Cutter'ın mevsimin

başlangıcına dek bir orojen olduğunu bilmiyormuş; işte günün birinde işitmek isteyeceğin bir öykü. Orogenler olmadan Castrima'nın aşağısı bir ölüm tuzacağına dönüşüyor; bu yüzden de yerliler Ykka'nın kendi türdeşlerini cemiyete çekme çabasına gönülsüzce razı oluyorlar. Eski Castrimalılar sana şüpheyle baksalar da işin iyi yanı tüm yeni gelenlere aynı şekilde bakmaları. Onları rahatsız eden senin bir orojen olman değil. Kendini ispatlamamış olman.

(Bunun ne denli ferahlatıcı olduğunu fark ettiğinde şaşırıyorsun. Ne olduğunla değil, ne yaptığınla yargılanmak.)

Son zamanlarda sabahları bahçe işleriyle uğraşan bir ekibe katılıyorsun; ıslak kumaşta tohumlar filizlendiriyor, sonra fideleri büyüebilmeleri için su kaplarına ve biomeslerin hazırladığı kimyasallara yerleştiriyorsunuz. Rahatlatıcı bir iş bu. Ayrıca sana Tirimo'daki seranı hatırlatıyor. (Uche yenebilir eğretilerinin arasında oturur, sen ona engel olamadan bir avuç dolusu toprağı çiğneyip suratını buruştururdu. Bu anı bir an için seni gülümsetse de yüzüne yeniden acının sebep olduğu o boş ifade oturuyor. Corundum'ın yaptıklarına ise hâlâ gülümseyemiyorsun ve o günlerin üzerinden on –hayır, on bir– yıl geçti.

Akşamları Ykka'nın yanına gidiyor; onunla, Lerna'yla, Hjarka'yla ve Cutter'la cemiyet sorunlarını tartışıyorsun. Bu tartışmalarda yelpaze sattığı için Jever Mucit Castrima'ya ceza verilmesi gerekip gerekmediği –çünkü İmparatorluk Yasası gereğince bir mevsim sırasında pazar ekonomisi yasak– ya da (o kadar da yaşlı olmayan) Yaşlı Adam Crey'in ortak banyoların fazla soğuk olduğuna dair

şikâyetlerinin nasıl önüne geçilebileceği gibi konular ele alınıyor. Yaşlı Adam Crey herkesi kızdırıyor. Ayrıca çömlekçi Ontrag'ın iki çırağının yaptığı kötü çömlekleri kırmasına kim dur diyecek? Ontrag'e doğrusunun bu olduğu öğretildiği gibi çömlekçilik öğrenmek *isteyenlere* böyle öğretiliyor zaten. Ontrag'ın çıraklarının ondan ders almalarının tek nedeni Ykka'nın onlardan yaşlı kadın nalları dikmeden önce onun sanatını öğrenmelerini emretmiş olması. İşler böyle giderse çıraqları kadını vaktinden önce öldürebilirler.

Gülünç, sıradan, sıkıcı konular ve... sen buna bayılıyorsun. Neden peki? Kim bilir? Belki de bu tartışmalar hayatının bir aileye sahip olduğun o iki dönemindeki tartışmalara benzediği için. Innon'la Corundum'a aksanlı konuşmasın diye Sanzeceyi erkenden mi yoksa daha ileri yaşlarda; Coru, Meov'dan ayrılmak isterse mi öğretmeniz daha doğru olacağı hakkında tartıştığınızı hatırlıyorsun. Bir keresinde Jija'yla meyveleri soğuk hazneye koymanın tatlarını bozduğunu söylediği, sen de meyveler daha uzun süre dayandığı sürece bunun umurunda bile olmadığını söylediğin için tartışmıştınız. Danışmanlarla tartışmaların daha önemli: Kararların binden fazla kişiyi etkiliyor. Fakat bu kararlar sana yine aptalca ve müşkülpesentçe geliyor. Aptalca ayrıntılarla uğraşmak hayatında nadiren tadını çıkarabildiğin bir şey.

Yine yukarı çıkıyor, düşen küllerin altındaki bir evin verandasında dikiliyorsun. Bugün gök biraz farklı: yoğun gri-kırmızı kül perdesinin yerini ince, gri-sarı bir perde almış ve bulutlar Yarılma'dan beri gördüğün boncuk boncuk zincirler değil, uzun ve dalgaları andıran şekiller

oluşturuyor. Yükçeker muhafızlardan biri yukarı bakıp “Belki de her şey iyiye gidiyordur,” diyor. Bulutların sarısı neredeyse günışığı hissi veriyor. Ara sıra güneşi görebiliyorsun; zaman zaman etrafı nazik, sürüklenen kıvrımlarla çevrelenen soluk ve güçsüz bir disk.

Muhafıza duyumsadığın şeyden bahsetmiyorsun. Yani sarı bulutların normalden daha çok sülfür içerdiğinden. Ona bildiğin şeyi de söylemiyorsun. Yani şimdi yağmur başlarsa Castrima’yı çevreleyen ve şu an cemiyetin yiyeceklerinin önemli bir kısmını karşılayan ormanın öleceğini. Kuzeyde bir yerde, Alabaster’ın açtığı yarıktan uzun zamandır yerin altında bekleyen bir cepten büyük miktarda gaz sızdı. Sen ve Hjrarka’yla buraya gelen Cutter sana bakıyor; yüzüne hislerini yansıtmamak için özel bir çaba harcıyor. O da biliyor. Fakat o da tek kelime etmiyor. Nedenini bildiğini düşünüyorsun. Muhafız ve onun her şeyin iyiye gittiğine dair özlemi. O ümidi kendi kendine solmadan yok etmek zalimlik olur. İkinizin de merhametli davrandığınız o anda Cutter’a kanın biraz daha ısınıyor.

Sonra başını biraz çeviriyorsun ve o his kayboluyor. Yakınlarda bir başka taş yiyen var; çok da uzağınızda olmayan bir evin gölgeleri arasında bekliyor. Bu taş yiyenin erkeksi bir görünümü var; bedeni kahverengi damarlarla kaplı tereyağı sarısı mermerden, kıvrır kıvrır saçları pirinçtendi. Belli birine bakmıyor, kıpırdamıyordu. Günışığının pusuyla müthiş bir kontrast oluşturan saçının parlak metali olmasa onu fark etmek mümkün olmazdı bile. Üçüncü, belki dördüncü kez onların neden Castrima’nın çevresinde kümelandiklerini düşünüyorsun. Hoa’nın sana

yardım ettiği gibi yardımcı olmaya mı çalışıyorlar? İçinizden daha fazla kişinin lezzetli ve çiğnenebilir taşa dönüşmesini mi umuyorlar? Yoksa sadece canları mı sıkılıyor?

Bu yaratıklarla baş edemezdin. Tereyağı Mermer'i aklından çıkarıp gözlerini ondan ayırıyorsun. Sonrasında, gitmeye hazırlandığında yine ona doğru baktığında gitliğini görüyorsun.

Üçünüz yukarıda, avcılardan birinin peşinden ormanda yol alıyorsunuz. Çünkü senden gelip bir şeyi görmeni istiyorlar. Ykka Yükçekerler ve Direnççiler arasındaki vardiyaların uzunluğu yüzünden çıkan bir tartışmada arabulucu olduğu için size katılamadı. Lerna da gönüllülere yara bakımı hakkında ders vermeye başladığı için gelemeydi. Hoa da yanında değil çünkü bir haftadır ortalıkta görünmüyor. Fakat sana yedi Castrima Yükçekeri, iki avcı ve Castrima'daki ilk gününde tanıştığın ve isminin Esni olduğunu öğrendiğin, sarı saçlı, beyaz kadın eşlik ediyor. Esni cemiyete bir Yükçeker olarak kabul edilmişse de ancak elli kilo ağırlığında ve rengi kül gibi solgun. Anlaşılan Yarılma sırasında davar tüccarlığı yapan bir klanın reisiymiş. Bu da onun iri hayvanları ve devasa egoları olan insanları yola getirmeyi bildiği anlamına geliyor. O ve halkı Castrima'ya kendi rızalarıyla katıldılar. Çünkü kendi, kutuptaki ana cemiyetlerine göre Castrima çok daha yakındı. Kalan son sığırlarının kurtulmuş, salamura yapılmış, tuzlanmış etleri Yarılma'dan beri Castrima'nın yegane et kaynağı olmuştu.

Sen yürürken kimse konuşmuyor. Çalıların arasındaki küçük yaratıkların hisırtıları ve ağaçları oyan hayvanların uzaktan, ara sıra gelen tıkırtıları da olmasa

orman sessiz. Ağaçların arasında yürürken onların değiştiğini fark ediyorsun. Uzun ağaçlar yapraklarını aylar önce kaybetti. Soğuşun saldırısından ve yüzey toprağının rutubetlenmesinden dolayı reçinelerini geri çektiler. Öte yandan çalılar ve orta boy ağaçların yaprakları arttı ve bu ağaçlar bulabildikleri tüm ışığı özümseyip bazen geceleri külleri dökmek için yapraklarını kıvırdılar. Bu yüzden de yollardaki kül tabakası daha ince, hatta öyle ince ki bazen toprak yüzeyini görebiliyorsun.

Bu da iyi bir şey çünkü çevrede beliren en yeni oluşumlar daha kolay göze çarpıyor: Höyükler. Höyüklerin boyu doksan ve yüz yirmi santim arası; betonlaşmış küllerden, yapraklardan ve dallardan oluşuyorlar. Böyle açık bir havada höyükleri fark etmek daha kolay çünkü hafifçe buhar çıkarıyorlar. Ara sıra uçları her bir höyüğün tabanından fırlamış küçük kemikler, pençe ve kuyruk kalıntıları görüyorsun. Haşlar-böcek yuvaları. Sayıları fazla olmasa da geçen hafta ormanın bu bölgesinde dolaşırken yuvaları gördüğünü anımsamıyorsun. (Zaten ısıyı duyumsardın.) Bu sana çoğu bitkinin ve hayvanın bir Mevsim'de hayatta kalma mücadelesi verirken içlerinden az sayıda bir grubun bundan fazlasını yaptığını anımsatıyor: Alışageldik düşmanları olan yırtıcıların yokluğunda ve ideal koşullar bulmaları durumunda serpiliyor, bir yiyecek kaynağı buldukları yerde müthiş bir hızla ürüyorlar ve türlerinin sürekliliğini teminat altına almak için sayı çokluklarına bel bağlıyorlar.

Fakat bu iyi değil. Sık sık ayakkabılarının altını yokluyorsun. Diğerlerinin de aynısını yaptığını fark ediyorsun.

Sonra geniş orman havzasına bakan bir tepenin zirve-

sine ulaşıyorsunuz. Havzanın Castrima'nın orojenlerinin sağladığı koruma alanının dışında kaldığı belli çünkü buradaki ormanın geniş parçaları Yarılma'nın ardından dümdüz olmuş ve ölmüş. Kül perdesi olmasa yüzlerce kilometre öteyi görebilirdin. Fakat böyle güneşli ve kül oranının düşük olduğu bir günde de belki yirmi otuz kilometre kadar öteyi görebiliyorsun ki bu da yeterli.

Çünkü puslu, altın rengi ışıktaki dümdüz olmuş ormanın tepesinde dikilen bir şeyi görebiliyorsun: dik durmak için zemine oturmuşlarsa da hepsi yan yatmış çıplak fidanlardan ya da uzun dallardan oluştuğu anlaşılan bir küme. Her birinin ucunda sallanan dikkat çekici koyu kırmızı noktalar var. Kırmızının boya ya da başka bir şey mi olduğunu anlayamıyorsun. Neden sonra her bir sırığa bir beden takıldığını fark ediyorsun. Sırıkların uçları bedenlerin ağızlarından ya da başka yerlerinden çıkmış; insanlar bu sıriklar kullanılarak kazığa oturtulmuş.

“Bizim insanlarımız değiller,” diyor Hjarka. Bir uzak camıyla bakıp aleti ayarlıyor ve avcılardan biri ellerini biraz havaya kaldırmış, Hjarka değerli aleti kurcalar ya da kendisinden bekleneceği bir şekilde fırlatıp atar diye hazır bekliyor. “Demek istediğim bu mesafeden ayırt etmek güç olsa da o kadar uzağa kimseyi gönderdiğimizizi sanmıyorum. Ayrıca üstleri başları kirli. Belki bir grup kimsesizdir.”

Avcılardan biri “Boyundan büyük işlere kalkışan bir grup,” diye mırıldanıyor.

Esni kollarını kavuşturup “Devriyelerimizin hepsinin kaydı tutulur,” diyor. “Ben sadece Yükçekerlerin kayıtlarını tutuyorum.”

larını tutuyorum, demek istediğim avcılar işleri bildikleri gibi hallederler fakat onların da geliş gidişlerini not alırız.” Uzak camıyla cesetleri incelemişti bile. Cemiyet liderlerinin bunu kendi gözleriyle görmeleri için yukarı getirilmesi fikri ondan çıkmıştı. “Suçluların seyyahlar olduğunu düşünüyorum. Ana cemiyetlerine dönmekte geç kalmış, kimsesizler grubundan daha iyi silahlanmış ve onlardan daha şanslı bir grup.”

Cutter sessizce “Seyyahlar bunu yapmaz,” diyor. Genellikle konuşmuyor. Hjarka’nın zor biri olacağını umabilirsiniz fakat sert görüntüsüne kıyasla gerçekten öngörülebilir ve yumuşak başlı biri o. Cutter ise Ykka ve diğerlerinin neredeyse her önerisine muhalefet ediyor. O sessiz tavrının altında paslanasica bir inatçı keçi o. “Yani kazığa oturtmazlar demek istiyorum. Burada o kadar uzun süre oyalanmaları için bir neden yok. Biri bu sıırıkları kesmekle ve sivirtmekle, sonra da oturtmak için çukur kazmakla ve kilometrelerce öteden görülebilecek şekilde dikmekle epey uğraşmış. Seyyahlar... seyahat eder.”

Şimdi anlıyorsun ki Cutter’ı okumak da Hjarka’yı okumaktan güç. Hjarka çapını ve gücünü asla gizleyemeyen, bu yüzden de bunu yapmaya çalışmaya tenezzül etmeyen bir kadın. Cutter ise hayatını dağların gücünü sahte bir uysallık maskesinin ardında gizlemekle geçirmiş bir adam. Artık onu daha iyi çözüyorsun. Fakat söylediklerinde haklılık payı var.

“Öyleyse sence kim yaptı?” Dayanaksız bir tahminde bulunuyorsun. “Bir başka kimsesizler çetesi mi?”

“Onlar da bunu yapmazlar. Bu noktada cesetleri heba etmeyeceklerdir.”

Yüzünü buruşturuyorsun. Gruptaki birçok kişinin iç çektiğini ya da huzursuzca kıpırdandıklarını görüyorsun. Hâlâ avlayacak hayvanlar olsa da kış uykusuna yatmamış olanlar çok hazırlıklı avcılar hariç herkese ağır bedeller ödebilecek kadar vahşi, zırhlı ya da zehirliydi. Kimsesizlerin elinde nadiren çalışan arbaletleri olurdu. Çaresizlikleri de gizli hareket etmelerinin önüne geçirdi. Haşlar-böceklerin de gösterdiği gibi cesetler için bir rekabet de söz konusuydu.

Elbette Castrima yakında yeni bir et kaynağı bulmazsa sen ve diğerleri de artık cesetleri heba etmeyeceksiniz. Yüzünün buruşmasının birden çok nedeni vardı.

Hjarka nihayet uzak camını bırakıyor. Cutter'a cevaben “Evet,” deyip iç çekiyor. “Lanet olsun.”

“Ne?” Herkes bir anda farklı bir dil konuşmaya başlamışçasına kendini bir budala gibi hissediyorsun.

“Biri bölgesini işaretliyor.” Hjarka elindeki uzak camıyla ileriye işaret edip omuz silkince avcı çevik bir hareketle aleti onun elinden alıyor. “Bunu uyarı olsun diye yapmışlar fakat diğer kimsesizlere değil... Onlar zaten bunu umursamazlar ve muhtemelen cesetleri atıştırmak için kazıklardan indirirler. Uyarı *bize*. Sınırlarını aşarsak neler yapacaklarını göstermişler.”

Avcılardan biri “O yöndeki tek cemiyet Tettehee,” diyor. “Onlar da yıllardır dost canlısıdır. Üstelik biz onlar için tehdit de değiliz. O yönde diğer cemiyetleri destekleyecek fazla su da yok; ırmak kuzeye kıvrılıyor.”

Kuzey. Bu seni huzursuz ediyor. Nedenini bilmiyorsun. Diğerlerine bundan bahsetmeye gerek olmasa da... “Bu Tettehee’den en son ne zaman haber aldınız?” Soru-

nun yanıtı sessizlik oluyor ve etrafına bakıyorsun. Herkes gözlerini üzerine dikmiş. Eh, bu da sorunu yanıtlıyor. “O halde Tettehee’ye birini göndermemiz gerek.”

“Sonu bir kazığa oturtulmak olabilecek birini mi?” Hjarka sana öfkeli bir bakış atıyor. “Bu cemiyette kimse harcanabilir değildir, *yeni gelen*.”

İlk kez Hjarka’yı öfkелendirdin. Hem de çok. O daha yaşlı ve sivriltilmiş dişlerine ilaveten siyah ve amansız gözleriyle attığı sert bakışlar var. Fakat sana bir şekilde Innon’ı anımsattığından yanıtında öfkeye yer olmuyor.

“Zaten bir değiş tokuş grubu göndermek zorunda kalacağız.” Bunu elinden geldiğince nazıkçe söylemen onu şaşırtıyor. Son zamanlarda cemiyetin gitgide derinleşen et açığı hakkında yaptığın konuşmaların kaçınılmaz sonucu bu. “Madem ortada bir uyarı var, biz de gönderilecek grubu yeterince silahlandırırız. Ayrıca kimsenin bedel ödemedен dalaşamayacağı kadar kalabalık bir grup oluştururuz.”

“Peki ya bunu yapan her kimse daha kalabalık ve daha iyi silahlanmış bir grupsa?”

Bir Mevsim esnasında güç belirleyici olmaz. Sen bunu biliyorsun. Hjarka da. Fakat “Grupla beraber bir orojen gider,” diyorsun.

Hjarka hakiki bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor. Sonra bir kaşını kaldırıyor. “O da grubu korumaya çalışırken yarısının ölümüne neden olsun, öyle mi?”

Gözlerini Hjarka’dan kaçırıp bir elini uzatıyorsun. Hiçbiri senden uzaklaşmasa da hiçbiri İmparatorluk Orojenleri’nin sıkça ziyaret edeceği kadar kalabalık cemiyetlerden değil. Bu yüzden bu hareketinin ne an-

lama geldiğini bilmiyorlar. Yine de ağızlarından hayret nidaları çıkıyor ve sen birkaç adım ötedeki çalıya bir buçuk metre genişliğinde bir halka gönderdiğinde geri çekilip mırıldanıyorlar. Küller ve ölü yapraklar halkanın içinde dönerken sülfürlü ikinci ışığının altında üzerlerindeki buzlar parılıyor. Halkayı o kadar da hızlı döndürmene gerek yoktu. Dramatik bir etki yaratmak adına yaptın bunu.

Sonra halkadan çektiğin şeyi kullanıp dönüyorsun ve havzadaki kazığa geçirilmiş bedenlere doğru yöneliyorsun. Bu mesafeden ne olduğunu çıkarman başta imkânsız olsa da gölgedeki ağaçlar titriyor ve kazıklar sağa sola sallanmaya başlıyor. Hemen sonra bir yarık açılıyor. Kazıkları ve uçlarındaki dehşet verici süsleri o yarıktan içeri atıyorsun. Kimseyi telaşlandırmamak için ellerini yavaşça birleştiriyorsun ve ağaçlar artık titremez oluyor. Fakat kısa bir süre sonra herkes üzerinde dikildiğin tepenin hafifçe sarsıldığını hissediyor çünkü artçı sarsıntının bir kısmının o tarafa ulaşmasına izin verdin. Bir kez daha bunu yapmana gerek yoktu. Sadece bir mesaj vermen gerekiyordu.

Gözlerini açıp ona doğru döndüğünde Hjarka'nın telaşlı değil etkilenmiş görünmesi takdire şayan. "Güzel," diyor Hjarka. "Demek *sen* etrafındaki herkesi öldürmeden birini buzlayabiliyorsun. Zaten her rogga bunu yapabilseydi insanların rogga'larla sorunu olmazdı."

Ykka ne düşünürse düşünsün o paslanasica sözcükten nefret ediyorsun.

Ayrıca Hjarka'nın yaptığı değerlendirmeye hemfikir olduğundan emin değildin. İnsanların rogga'larla oroje-

niyle hiçbir ilgisi olmayan sorunları oluyor. Yanıt vermek için ağzını açsan da duruyorsun. Çünkü artık Hjarka'nın kurduğu tuzağı görebiliyorsun; bu sohbetin nereye varacağına biliyorsun ve oraya gitmek istemiyorsun. Fakat bundan kaçman da mümkün değil. Hay paslanasica.

Böylece yepyeni bir Merkez'in (yani onun gibi bir şeyin) başına geçiriliyorsun.

"Aptalca," diyor Alabaster.

İç çekiyorsun. "Biliyorum."

Ertesi gün ve yine inanılmazın prensiplerine dair bir sohbet; bir sütunun işleyişi, kristalimsi yapısının bir canlılığının hücreleri arasındaki tuhaf güç zincirlerini taklit edişi ve kimse görmemişse ya da varlığını ispat etmemişse de hücrelerden küçük şeylerin varlığına dair kuramlar.

Her gün sabah vardiyarla akşamki politik işlerinin arasında Alabaster'la bu konularda konuşuyorsun çünkü Alabaster sonunun yaklaştığını hissettikçe acele ediyor. Alabaster'ın gücü sınırlı olduğundan sohbetler çok da uzun sürmüyor. Ayrıca şu ana kadarki konuşmalarınız pek de faydalı olmadı. Bunun en önemli nedeni Alabaster'ın berbat bir öğretmen olması. Emirler yağdırıp nutuklar atıyor, sen bir soru sorduğunda yanıt vermiyor. Sabırsız ve ters. Bu tavrı kısmen çektiği acıdan kaynaklansa da sebep daha çok Alabaster'ın kendisi gibi davranması. Gerçekten değişmemiş.

"Zaten birinin gençleri eğitmesi gerekiyordu," diyorsun. Cemiyetin orojenlerinin büyük bir kısmı çocuklardan

ve ergenlerden oluşuyor. Bunun da nedeni çoğu yabaninin çocukluk çağını aşamadan ölmesi. Kulağına yaşı ileri orojenlerin onlara eğitim verdiği, onlara sadece ayaklarını bir yere çarpmalarının öfkesiyle eşyaları buzlamamayı öğrettiklerine ve bunun da Castrima'nın bir zamanlar Ekvatorluların olduğu gibi istikrarlı olmasını sağladığına dair söylentiler gelmişti. Fakat o durumda yabaniler yabanilere ders vermiş oluyor. "Peki ya yapmam için ısrar ettiğin şeyi yapmakta başarısız olursam..."

"Onların hiçbirine güven olmaz. Onlara birazcık dikkat ettiysen bunu kendin de duyumsamışsındır. Me-sele sadece beceri değil, aynı zamanda doğal yetenek; Merkez'in bizi çoğaltmasının tüm nedeni buydu Essun. Ayrıca çoğu enerjinin yeniden dağılımı safhasının ötesine geçemezler." Sen ve Alabaster'ın ısı ve kinetik enerjyle –Merkez tarzı– gerçekleştirilen orojeni için uydurduğunuz terimdi bu. Alabaster'ın şimdi sana öğretmeye çalıştığı ve anlamsız şeylere dayandığı için öğrenmekte güçlük çektiğin şeye de *büyünün yeniden dağılımı* adını verdin. Fakat bu da doğru bir tabir değil; söz konusu yeniden dağılım değil fakat sen konuyu anlayana dek bu terimle idare edeceksin.

Alabaster'ın akıllı hâlâ senin vermeye razı geldiğin orojeni dersinde ve o derse girecek çocuklardaydı. "Onlara ders vermek zaman kaybı."

Bu umursamazlık anlaşılabilir bir şekilde sabrını tüketmeye başlıyor. "Başkalarını eğitmek asla zaman kaybı değildir."

"Kreş öğretmenini gibi konuştun şimdi. A, bir dakika, unutmuşum, tabii ya..."

Ucuz bir deneme bu. Sana yıllarca paravan olan mesleğine saygısızlık etmesi. Aslında buna kafanı takmanın gerek fakat yarana tuz basılmış gibi hissediyorsun ve öfken taşıyor. “Kes... şunu...”

Alabaster afallıyor. Sonra kaşlarını elinden geldiğince çatıyor. “Seni şımartacak zamanım yok Syen...”

“*Essun.*” Artık, burada, bu önemli. “Ayrıca senin her paslanasica gün ölüme yaklaşıyor olman umurumda değil. Benimle böyle konuşamazsın.” Ayağa kalkıyorsun çünkü birden artık paslanasica canına tak ediyor.

Alabaster gözlerini sana diyor. Antimony her zamanki gibi orada, sessizce onun bedenini destekliyor. Taş yiyenin gözleri bir an için sana çevriliyor. O gözlerde şaşkınlık gördüğünü sansan da muhtemelen bu sadece kendi hislerinin bir yansıması. “Ölmem umurunda değil.”

“Hayır, değil. Hem neden olsun ki? Sen bizim ölmemizi umursamıyorsun. Bunu bize *sen* yaptın.” Odanın diğer ucundaki Lerna gözlerini size çevirip kaşlarını çatıyor ve sesini alçaltman gerektiğini hatırlıyorsun. “Bizden daha çabuk ve kolayca öleceksin. *Biz* açlıktan öleceğiz, sen külün içindeki toza dönüştükten çok sonra. Ve sen bana bir şeyler öğretmeye bile tenezzül etmiyorsun, bu yüzden canın cehenneme; işleri kendi başıma düzeltmenin yolunu bulacağım.”

Hızlı adımlarla, yumruklarını sıkarak revir kapısına giden yolu yarılادığında Alabaster öfkeyle “O kapıdan çıkarsan açlıktan *öleceksiniz*,” diyor. “Burada kalırsan bir şansınız olabilir.”

Yürümeye devam ediyor, omzunun üzerinden “*Bir yol* buldun demek!”

“On yılımı aldı! Ve... hay lanet, hay paslanasıc, seni inatçı ve taş kalpli...”

Jeod sarsılıyor. Sadece revir değil, tüm lanet olası yapı. Dışarıdan alarm sesleri geldiğini işitiyorsun. Bu sana yetiyor. Duruyor, yumruklarını sıkıyor ve Alabaster'ın Castrima'nın altına az önce yerleştirdiği güç halkasına karşı bir karşı halka gönderiyorsun. Halkan onunkini yerinden oynatmıyor; henüz bunu yapabilecek kadar kesin müdahalelerde bulunamıyorsun ve zaten fazla çaba sergileyemeyecek kadar öfkeli. Fakat sarsıntı kesiliyor. Sarsıntıyı belki sen durdurdun; belki de epey şaşırttığın için Alabaster durdurdu. Bu umurunda değil.

Sonra dönüp Alabaster'ın üzerine öyle bir hışımla gidiyorsun ki Antimony kaybolup bir anda Alabaster'ın yanında dikiliyor. Sessiz bir gözcü uyarısı bu. Antimony'yi umursamıyorsun. Alabaster'ın tekrar eğilip nefes almakta güçlük çekerek kalın hırıltılar çıkarmasını da. Hiçbiri umurunda değil.

Dişlerini sıkıp “Beni dinle seni bencil pislik,” diyorsun. Taş yiyenden başkası seni iştmesin diye öne eğiliyorsun. Baster belirgin bir acıyla titriyor ve bir gün önce olsa bu seni durdururdu. Fakat şimdi ona acımayacak kadar öfkeli. “Sen ölmeyi bekliyor olsan da benim burada yaşamam gerekiyor ve kendini dizginleyemiyorsun diye bu insanların bizden nefret etmesine neden olacaksan...”

Dur biraz. Susuyorsun, dikkatin dağılıyor. Bu kez Alabaster'ın kolundaki değişimi gerçekleştirdiği anda görüyorsun; sol kolu, daha uzun olan. Kolundaki taş ağır ağır, düzenli bir şekilde ilerliyor; eti bir başka şeye çevirirken cılız bir tıslama çıkarıyor. Neredeyse istemsiz-

ce, Alabaster'ın sana öğrettiği gibi görüşünü yönlendirip onun soğuk baloncuklarının arasında o belli belirsiz bağlantı filizlerini arıyorsun. Sonra aniden daha da parlaklaşmış olduklarını görüyorsun; neredeyse gümüş metal gibi sıklaşıp bir örgü oluşturuyor ve daha önce hiç görmediğin şekillerde hizalanıyorlar.

Alabaster dişlerinin arasından “Öyle paslanasica bir kibrin var ki,” diyor. Bu sözler seni onun koluna dair şaşkınlığından koparıp yerine başka kimsenin değil *onun sana* kibirli demesi karşısında hissettiğin kırgınlığı koyuyor. “*Essun*. Hatalar yapan, içi ölen fakat hayatını sürdürmek zorunda kalan bir senmişsin gibi davranıyorsun. Hiçbir şey bilmiyor, hiçbir halı dinlemiyorsun...”

“Çünkü bana hiçbir şey anlatmıyorsun! Benden seni dinlememi bekliyorsun fakat paylaşıyorsun; sadece talep ediyor, emrediyorsun ve... Ben... Çocuk değilim ben! Habis Toprak adına, bir çocukla bile böyle konuşmam ben!”

(*Fakat konuştun*. Böyle fısıldıyor sana ihanet eden bir yanın. *Nassun*'la böyle konuşurdun. Sonra sadık yanın karşılık veriyor. *Çünkü Nassun anlamazdı. Sen daha nazik olsan, daha ağırdan alsan güvende olmazdı. Bu onun iyiliği içindi ve...*)

Alabaster dişlerini gıcırdatıp “Bu senin kendi paslanasica iyiliğin için,” diyor. Taşın kolunun üzerindeki ilerleyişi durdu. Bu kez sadece iki üç santim kadar ilerledi. Neyse ki. “Dünya aşkına, seni korumaya çalışıyorum ben!”

Durup ona öfkeli bir bakış atıyorsun. O da sana sert bir bakışla karşılık veriyor ve sessizlik çöküyor.

Arkandan gelen, ağır ve metalik bir şeyin yere konmasıyla çıkan tangırtıyı işitiyorsun. Bunun üzerine gözlerini yeniden Lerna'ya çeviriyorsun. Lerna sana bakıyor, kollarını kavuşturmuş. Castrima'daki pek çok kişi, hatta orojenler, sarsıntının nedenini bilmeyecekler. Fakat Lerna biliyor çünkü vücut dilini gördü. Şimdi ona açıklama yapman gerekecek. Tabii öncesinde Alabaster'ın sonraki pelte kâsesine zehirli bir şeyler karıştırmazsa.

Artık eski günlerde olmadığının ve eskisi gibi tepkiler veremeyeceğinizi hatırlatıyor bu size. “Hiçbir zaman kimseye bir şey öğretmedin, değil mi?”

Alabaster şaşırıyor. Sesinin tonundaki değişime karşı belirgin bir kuşkuyla kaşlarını çatıyor. “Sana öğrettim.”

“Hayır Alabaster. Geçmişte imkânsız şeyler yaptın ve ben sadece seni izleyip taklit ederken ölmemeye çalıştım. Fakat sen asla bilerek ve isteyerek bir başka erişkine bilgi vermek istemedin, değil mi?” Daha soruyu sormadan yanıtını biliyorsun fakat o yanıt onun ağzından işitmek önemli. Öğrenmesi gereken bir şey bu.

Çenesinde bir kas geriliyor. “Denedim.”

Gülüyorsun. Alabaster'ın sesindeki savunmacı ton sana her şeyi anlatıyor. Kısa bir süre düşünmenin –ve kendini kontrol etmek için aldığı derin bir nefesin ardından– tekrar oturuyorsun. Böylece Antimony şimdi ikinizin de tepesinde dikiliyor. Fakat ona aldırış etmiyorsun. “Dinle,” diyorsun. “Bana sana güvenmem için bir neden vermelisin.”

Gözleri kısılıyor. “Bana hâlâ güvenmiyor musun?”

“Dünyayı mahvettin Alabaster. Bana daha da beteri ni yapmak istediğini söyledin. Bence bütün bunlar beni sana sorgusuz sualsiz itaat etmekten alıkoyacak şeyler.”

Alabaster'ın burun delikleri şişiyor. Taşlaşmanın verdiği acı azalmış gibi. Fakat ter içinde ve hâlâ hızlı hızlı nefes alıp veriyor. Fakat sonra ifadesi değişiyor ve hemen sonra kendini külçe gibi yere bırakıyor. Tabii bırakabildiği kadar.

Gözlerini kaçırıp “Onun ölmesine göz yumdum,” diye mırıldanıyor. “Tabii ki bana güvenmeyeceksin.”

“Hayır Alabaster. Muhafızlar Innon'ı öldürdüler.”

Yarım yamalak gülümsüyor. “Onu da.”

O zaman anlıyorsun. On yıl geçse de sanki her şey dün olmuş gibi. Yeniden “Hayır,” diyorsun. Fakat bu kez daha alçak sesle. Güçsüzce. Alabaster seni Corundum'a yaptığığından dolayı affetmeyeceğini söylemişti... Fakat belki de onun affetmediği tek kişi sen değilsindir.

Uzun bir sessizlik oluyor.

Nihayet Alabaster “Peki,” diyor. Sesi çok yumuşak. “Sana anlatacağım.”

“Ne?”

“Son on yılımı nerede geçirdiğimi.” Alabaster başını kaldırıp hâlâ tepenizde dikilen Antimony'ye bakıyor. “Tüm bunların nedenini.”

“O hazır değil,” diyor taş yiyen. Sesi seni irkiltiyor.

Alabaster omuz silkmeye çalışıyor. Bedeninin bir noktasının verdiği acıyla yüzünü buruşturuyor. İç çekiyor. “Ben de değildim.”

Antimony tepenizden ikinize bakıyor. Sen buraya döndüğünden beri sana bakışından çok da farklı bir bakış olmasa da sana hislerini gizliyormuş gibi geliyor. Belki de senin hüsnükuruntun bu. Fakat sonra, birdenbire ortadan kayboluyor. Bu kez kaybolma anını görüyorsun.

Bedeni bulanıklaşıp cisimsiz, yarı saydam bir hal alıyor. Sonra ayaklarının altında bir çukur açılmış gibi yere iniyor. Öylece yok oluveriyor.

Alabaster iç çekiyor. “Gel yanıma otur,” diyor

Hemen kaşlarını çatıyorsun. “Neden?”

Onu bir kez sevmiştin. Muhtemelen hâlâ da seviyorsun. İç çekip ayağa kalkıyor, duvarın başına gidiyorsun. Alabaster’ın sırtı yanmamış olsa da temkinli hareketlerle ona yaslanıp bir elini Antimony’nin sıkça yaptığı gibi onu dik tutmak için sırtına dayıyorsun.

Alabaster bir süre sessiz kaldıktan sonra “Teşekkür ederim,” diyor.

Sonra... sana her şeyi anlatıyor.

İnce kül yağmurunu içine çekme. Kızıl suyu içme.
Sıcak toprağın üzerinde fazla yürüme.

Birinci Tablet, “Beka,” yedinci ayet

Nassun'a ihtiyaç var

SEN ESSUN OLDUĞUN İÇİN sana Nassun'ın Bulunmuş Ay'dan önce tek bildiğinin Tirimo ve bir Beşinci Mevsim'de küllerin kararttığı yollar olduğunu hatırlatmama gerek yok. Kızını tanıyorsun, değil mi? Bu yüzden Bulunmuş Ay onun daha önce varlığına hiç inanmadığı bir şeye dönüşüyor: Gerçek bir yuvaya.

Burası bir yeni cemiyet değil. Merkezinde yüzlerce yıl nceki Boğan Mevsim'den önce bir şehir olan Jekity köyü var. O mevsim sırasında Akok Dağı Güney Kutbu'nu küllerle örttü. Fakat Jekity'yi yok olmanın eşiğine getiren bu olmamıştı. Çünkü o dönemde şehrin büyük dkknları, sağlam ahşap ve damtaşı duvarları vardı. şehir olan Jekity insanların toplu hataları yüzünden yok olmuştu: Çocuğun biri fener yakacağım derken yağ dökmüş, böylece cemiyetin batı ucunu silip süpüren ve kontrol altına alınmadan halkın üçte birini yakan bir yangın çıkmıştı. Cemiyetin erkek şefi yangında ölmüş,  nitelikli aday onun

yerine geçmek için öne çıktığında hizipçilik ve iç çatışmalar yüzünden duvarın yanan kısmı yeterince çabuk inşa edilmemişti. Bir koştav saldırısı –yiyecek kıtlaştığında karıncalar gibi akın eden küçük, kürklü hayvanlar– cemiyete girip yerden kalkamayacak kadar yavaş hareket eden herkesin canına okumuş ve zemin seviyesindeki depoları boşaltmış. Hayatta kalanlar bir süre kalanlarla idare ettikten sonra açlıktan ölmüşlerdi. Beş sene sonra gök yeniden temizlendiğinde mevsimin başında sayıları yüz bin olan şehir sakinlerinden geriye beş bin kişi kalmıştı.

Şimdiki Jekity daha da küçük. Boğan Mevsim sırasında duvarda yapılmış yetersiz, beceriksizce yamalar hâlâ yerlerinde. Dükkânların yükseltip içeriklerinin imparatorluk standartlarına yeterli gelecek şekilde tazelendiği söylene de bu sadece kâğıt üstünde kalmış: Cemiyet depolarındaki eski, bozulmuş yiyeceklerin yerine yenilerini koymakta başarılı olamamış. Geçen yıllarda yabancıların Jekity'ye katılımı az olmuş. Güney Kutbu standartlarına göre bile cemiyet talihsiz görülüyor. Gençleri genellikle büyüyen, işlerin daha bol olduğu ve çekilen acıların taze olmadığı diğer cemiyetler de kendilerini kabul ettirmek ya da o cemiyetlerin üyeleriyle evlenmek için Jekity'yi terk ediyorlar. Schaffa on yıl önce bu sakin, taraça tarımı cemiyetini bulup o zamanlarda da cemiyetin kadın şefi olan Maite'den cemiyetin duvarları arasında özel bir muhafız tesisi kurmak için izin aldığı anda Maite bunun yuvası için önemli bir gelişme olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa muhafızlar her cemiyet için sağlıklı bir eklentiydi, değil mi? Şimdi Jekitty'de farklı yaşlardan dokuz çocuk ve Schaffa dâhil üç muhafız vardı. Daha önce on çocuk

vardı. Fakat çocuklardan biri bir akşam öfke krizi geçirip kısa fakat şiddetli bir yer sarsıntısına yol açınca ortadan kaybolmuştu. Maite soru sormadı. Muhafızların işlerini yaptıklarını bilmek ne iyi.

Nassun ve babası cemiyete katıldıklarında bunu bilmeseler de eninde sonunda diğerlerinden duyacaklar. Şifacılar –yaşlı bir doktor ve bir orman aktarı– yarasına cerrahi müdahalede bulunulmasından kısa süre sonra ateşlenen Jija'yı tehlikeden kurtarmak için yedi gün çabaladılar. Nassun tüm bu zaman boyunca Jija'yla ilgilendi. Jija'nın ölmeyeceği anlaşıldığında Schaffa onları Maite'yle tanıştırdı. Schaffa, Jija'nın keskici olduğunu işitince sevindi. Cemiyette on yıllardır bir keskici olmadığından otuz kilometre ötedeki Deveretis cemiyetindeki keskilere sipariş veriyorlardı. Cemiyette bitişiğinde bir ocak olan boş bir ev vardı. Bir demirci ocağı daha faydalı olurdu. Fakat Jija ocağın işini görebileceğini söyledi. Maite emin olmak için ona bir ay verdi. Halkından onun Jija'nın kibar, dost canlısı ve sağduyulu biri olduğunu işitiyordu. Ayrıca fiziksel açıdan güçlüydü de. Yarası bir Dirençli'ye yakışır bir şekilde iyileşiyordu. Ayrıca sadece küçük bir kızla birlikte yoldan sağ çıkmayı başarmıştı. Herkes Jija'nın kızının ne kadar terbiyeli ve azimli olduğunun farkındaydı da. Bir rogga'dan hiç beklemeycekleri vasıflardı bunlar. Böylece, ayın sonu geldiğinde Jija, *Jija Dirençli Jekity* adını aldı. Onu cemiyette pek çok kişinin asla şahit olmadığı bir törenle cemiyete kabul ettiler. Bunun nedeni epeydir cemiyete yeni katılan birilerinin olmamasıydı. Maite'nin törenin ayrıntılarını eski bir irfan kitabında araştırması gerekti. Sonra bir

parti verdiler. Güzel bir parti oldu. Jija onlara onur duyduğunu söyledi.

Nassun'ın adı *Nassun* kaldı. Kimse ona Nassun Di-rençli Tirimo demese de yeni insanlarla tanıştığında kendisini hâlâ bu isimle tanıtıyordu. Schaffa'nın ona olan ilgisi barizdi. Fakat Schaffa hiç sorun çıkarmadı. Jekity halkı da ona Jija'ya olduğu kadar dostça yaklaştılar. Her ne kadar biraz daha temkinli davranmalar da.

Nassun'ı olduğu gibi kabul edip ona utanmadan kucak açanlar diğer orojen çocuklar oldu.

İçlerinden en büyüğü Eitz adında bir sahil çocuğuydu; Nassun'un egzotik gördüğü aksanıyla tuhaf, kesik kesik konuşuyordu. On sekiz yaşındaki oğlanın yüzü boyu gibi uzundu. Yüzünde sürekli kasvetli bir ifade olsa da Nassun'ın gözünde bu durum oğlanın yakışıklılığını bozmuyordu. Jija'nın hayatta kalacağı belli olduktan bir gün sonra Nassun'a hoş geldin karşılaması yapan Eitz olmuştu. Nassun'ın kalbini hızlandıran kalın bir sesle “Bulunmuş Ay *bizim* cemiyetimizdir,” demiş, onu Schaffa'nın halından insanların Jekity'nin en zayıf duvarının yanına inşa ettikleri küçük komplekse götürmüştü. Kompleks bir tepenin üzerindeydi. Eitz, Nassun'ı yaklaştıklarında açılan bir çift kapıdan geçirmişti. “Yumenes'te Merkez varsa Jekity'de de bu var: Kendin olabileceğin ve her zaman güvende olabileceğin bir yer. Schaffa ve diğer muhafızların da bizim için burada olduklarını unutma. Burası bize ait.”

Bulunmuş Ay'ın bu bölgede bolca bulunan sütunumsu taşlardan yontulmuş kendi duvarları vardı. Fakat buradaki taşların hepsinin şekli aynı ve mükemmel bir uyum içindeydi. Kompleks bir avuç küçük binadan oluşuyordu.

Birkaçı yeni olsa da çoğu cemiyetin nüfusu azaldığında kullanılmaz olan eski Jekity'den kalma binalardı. Eskiden bu binalar her ne amaçla kullanıyorlarsa artık muhafızlar için bir eve, yemekhaneye, geniş yer karolarıyla kaplı bir antrenman alanına, çok katlı depo kulübelerine ve çocuklar için bir yatakhaneye dönüştürülmüştü.

Diğer çocuklar Nassun'ı büyülüyorlardı. İkisi Batıyakalıydı; ufak tefek, kahverengi tenli, siyah saçlı ve çekik gözlü. Bu ikisi birbirlerine benzeyen Oegin ve Ynegen adında kız kardeşlerdi. Nassun daha önce hiç Batıyakalı görmemişti. Onlara uzun uzun baktı. Ta ki onların da kendisine baktığını fark edene dek. Kızlar ondan saçlarına dokunmak için izin istediler. O da onların saçlarına dokunmak için izin istedi. Hepsi de bunun ne kadar tuhaf ve aptalca bir teklif olduğunu fark edince kıkırdayıp birbirlerinin başlarını okşamadan hemen arkadaş oldular. Bir de Paido vardı. Bir başka Güney kuşaklı. Saçları açık sarı olduğundan ve teni neredeyse ışıldayacak kadar beyaz olduğundan biraz da Güney Kutuplu kanı taşıması olasıydı. Diğerleri görünüşü yüzünden ona takılsalar da Nassun ona bazen kendi teninin güneşin altında durmaktan karardığını söylediğinde –tabii güneşin altında dakikalarca değil günün büyük bir kısmında yandığı kısmını es geçerek– Paido'nu yüzünde güller açmıştı.

Diğer çocuklar aşağı Güney Kuşağı cemiyetlerinden diler. Hepsinin Sanzeli tarafı açıkça seçiliyordu. Deshati muhafızlar onu bulmadan önce bir taş kesicisi olmak için eğitim alıyordu. Deshati ona babası hakkında çeşitli sorular sordu. (Nassun ona Jija'yla yalnız konuşmaması uyarısında bulunmuştu. Deshati hemen bunun nedenini

anlasa da bu duruma üzülmüştü.) Wudeh belli tip tahılları yediğinde rahatsızlanıyordu. Yeterince iyi beslenemediği için ufak tefek ve çelimsiz olsa da gruptaki en güçlü orojeni ondaydı. Kashar, Nassun'a soğuk bir bakış atıp aksanıyla alay etmişse de Nassun kendi konuşmasıyla Lashar'ın konuşması arasında pek de fark göremiyordu. Diğerleri Nassun'a bunun nedeninin Lashar'ın büyükbabasının bir Ekvatorlu, annesinin ise yerel bir cemiyet lideri olması olduğunu söylemişlerdi. Ne yazık ki Lashar bir orojen olduğundan artık bunların hiçbirinin bir önemi yoktu... fakat yetiştirilişinden ebeveyni hakkında fikir sahibi olmak mümkündü.

Shirk* Shirk'ün ismi olmasa da gerçek ismini kimsele söylemiyordu. Bu yüzden bir öğleden sonra angarya işlerden kaçmaya çalıştığında ona bu ismi takmışlardı. (Artık işten kaçmasa da isim ona yapışmıştı bir kere.) Peek'e** de ismi benzer bir şekilde yakıştırılmıştı. Müthiş utangaçtı ve çoğu zaman bir başkasının arkasına gizleniyordu. Tek gözü ve yüzünün yanında berbat bir yara izi vardı. Yara izi büyükannesini onu bıçaklamaya çalışırken olmuştu. Diğerleri Peek ortalarda gözükmeyi zamanlarda onun hakkında fısıldaşıyordu. Gerçek adı Xif'ti.

Nassun'la on kişi olmuşlardı. Diğer çocuklar ona dair her şeyi öğrenmek istiyorlardı: Nereden geldiğini, ne tür yiyeceklerden hoşlandığını, Tirimo'da yaşamının nasıl bir şey olduğunu, hiç yavru bir kirkhusa'yı –kirkhusa'ların yumuşak olduğunu iştmişlerdi– kucasına alıp almadığını. Fısıltılarla da başka şeyleri soruyorlardı;

* *Ing.* Shirk; kaytarmak anlamında. (ç.n.)

** *Ing.* Peek; gizlice bakmak anlamında. (ç. n.)

Schaffa'nın onu el üstünde tuttuğunu gördükten sonra başlamıştı fısıltılar. Yarılma'nın olduğu gün ne yapıyordu? Orojeni alanında bunca beceriyi nasıl edinmişti? Böylece Nassun kendi türünün orojen ebeveynlerden doğmasının nadir görülen bir durum olduğunu anlamış oldu. İçlerinde buna örnek olmaya yaklaşan sadece Wudeh'ti. Çünkü teyzesi onun ne olduğunu fark etmiş ve yapabileceklerini ona gizlice öğretmişti. Fakat Wudeh bu eğitimle ancak nasıl insanları kazara buzlamayacağını öğrenebilmişti. Diğerleri ise bu dersi zor yoldan öğrenmişlerdi ve Oegin bu sohbet sırasında gitgide sessizleşmişti. Deshati bir orojen olduğunu Yarılma'ya kadar öğrenmemişti ve bu durum Nassun'a anlaşılabilir geliyordu. Soruların çoğunu Deshati soruyordu. Fakat ikisi yalnız kaldığında ve utanç bir ses tonuyla.

Nassun'un keşfettiği bir başka şey de diğerlerinden *çok* daha üstün olduğuydu. Bu sadece bir eğitim meselesi de değildi. Eitz ondan yıllarca daha fazla eğitim görmüşse de orojenisi Wudeh'in bedeni kadar zayıf ve çelimsizdi. Eitz'ın orojenisi üzerinde başkalarına zarar vermeyecek kadar kontrolü olsa da gücüyle pek bir şey beceremiyordu. Elmaslar bulmak ya da sıcak bir günde içine geçebileceği soğuk bir nokta yaratmak ya da bir zıpkını ikiye ayırmak gibi. Nassun zıpkın konusunu açıklamaya çalıştığında diğerleri ona öylece bakakalmıştı. Sonra yakınlardaki bir binanın duvarının dibinde duran Schaffa (çocuklar bir araya gelip antrenman yaparken ve oyun oynarken muhafızlardan biri hep onları izliyordu) gelip Nassun'ı yürüyüşe çıkarmıştı.

İkisi yürürken bir elini Nassun'un omzuna koyan Schaffa "Anlamadığın şey bir orojenin yeteneğinin sadece

pratik meselesi değil doğuştan gelen bir kabiliyet olduğu,” dedi. “O lütfle mazhar olabilmek için çok şey yapıldı.” Hafifçe iç çekti. Sesindeki hüsrân seziliyordu. “Yüksek yetenek düzeyiyle doğan bir avuç orojen kaldı.”

Nassun “Babam bu yüzden kardeşimi öldürdü,” dedi. “Uche’nin orojenisi benden büyüktü. Fakat gücüyle tek yaptığı dinlemek ve bazen tuhaf şeyler söylemekti. Beni güldürürdü.”

Bu sözleri söylemek hâlâ canını yaktığı ve bunları nadiren söylediği için Nassun alçak sesle konuşuyordu. Jija bunları asla işitmek istemiyordu. Bu yüzden Nassun’ın o ana dek kederini paylaşabileceği biri olmamıştı. Güney taraçalarına vardılar. Lav yatağı vadisinin zeminin epey üzerinde yükselen ardışık platformlardı bunlar. Taraçalarda hâlâ bolca tahıl, yeşillik ve fasulye ekiliyordu. Bitkilerden bazıları günışığının zayıflamasından dolayı hasta görünmeye başlamıştı. Muhtemelen kül bulutları iyice büyümeden önceki son hasat olacaktı bu.

“Evet ve bu bir trajedi küçüğüm, üzgünüm.” Schaffa iç çekti. “Sanırım kardeşlerim halkı eğitimsiz orojenlerin yol açacağı tehlikelere karşı uyarma işini fazlasıyla iyi yaptılar. Bu uyarılar yanlış da değildi. Sadece... abartılıydı belki.” Schaffa omuz silkerken Nassun söz konusu *abartının* babasının ona bazen nefretle bakmasının nedeni olmasına öfkelenmişti. Fakat bu öfke belirsiz, hedefsizdi; Nassun belli birilerinden değil dünyadan nefret ediyordu. Bu da nefret edecek çok fazla şey demekti.

Nassun’ın ağzından “Benim kötü olduğumu düşünüyor,” sözleri çıkıverdi.

Schaffa uzunca bir süre ona baktı. Bir an için bakışında bir tür şaşkınlık vardı. Kaşları bazen şaşırdı-

ğında olduğu gibi çatılmıştı. Nassun kasten olmasa da Schaffa'yı kısa bir an için duyumsadı ve evet... o tuhaf gümüşü iplikler yine Schaffa'nın içinde ısıldıyor, etinin üzerinde danteller oluşturup başının arkasındaki bir yerden zihnini çekiştiriyordu. Schaffa'nın yüzündeki şaşkınlık ifadesi kaybolunca Nassun durdu. Çünkü Schaffa, Nassun'ın orojeni kullanmasına karşı son derece duyarlıydı. Ayrıca Nassun'ın ondan izin almadan herhangi bir şey yapması da hoşuna gitmiyordu. Fakat o parlak iplikler zihnini çekiştirirken Schaffa olup bitenlerin daha az farkında oluyordu.

Schaffa kararlı bir sesle "Sen kötü değilsin," dedi. "Tam da doğanın seni yarattığı gibisin. Ve özelsin Nassun; senin türünde bile az rastlanacak kadar özel ve güçlüsün. Merkez'de olsan şimdiye kadar yüzüklerin olurdu. Belki dört hatta beş tane. Senin yaşında biri için inanılmaz bir şey bu."

Schaffa'nın söylediklerini tam olarak anlamasa da bu sözler Nassun'ı mutlu etmişti. "Wudeh Merkez yüzüklerinin ona kadar çıkabildiğini söylüyordu sanırım." Wudeh üç muhafızın içinde en konuşkan olandan, akik gözlü Nida'dan ders alıyordu. Nida bazen anlaşılmaz laflar etse de faydalı bilgiler paylaşıyordu. Bu yüzden çocuklar onun anlaşılmaz konuşmalarının içindeki incileri çıkarmayı öğrenmişlerdi.

"Evet, ona kadar." Nedense Schaffa bu sorudan hoşnut kalmamış gibiydi. "Fakat burası Merkez değil Nassun. Burada kendini eğitmen gerek çünkü seni eğitecek kıdemli orojenler yok. Bu da iyi bir şey çünkü senin... yapabileceğin bazı şeyler var." Yüzü seğirdi. Yine içinde o

gümüş ışık parladı. Sonra ışık kesildi. Yapmana ihtiyaç olan şeyler, bunlar... merkez'deki eğitimle yapamayacağın şeyler.”

Nassun bir an için gümüşü parıltıya aldırış etmeden Schaffa'nın sözlerini düşündü. “Orojenimi yok edecek şeyler mi?” Nassun babasının Schaffa'dan bunu istediğini biliyordu.

“Belli bir gelişim düzeyine eriştiğinde bu mümkün olacak. Fakat o noktaya erişmek için güçlerini önyargısız kullanmayı öğrenmen iyi olur.” Nassun'a baktı. İfadesi belirsiz olsa da bir şekilde Nassun anlamıştı: Schaffa onun bir hımbıla dönüşmesini istemiyordu. Bu mümkün olsa bile. “Seni çocukken yetiştirebilecek kadar yetenekli bir orojenden doğduğun için şanslısın. Muhtemelen çocukluğun o ilk yıllarında epey tehlikeliydin.”

Bu kez omuz silkme sırası Nassun'a gelmişti. Gözlerini yere çevirip ayağını iki bazalt sütun arasında uzamış bir yabani ota sürttü. “Sanırım öyle.”

Schaffa, Nassun'a baktı. Bakışları sertleşti. Schaffa'da her ne sorun varsa –Bulunmuş Ay'ın tüm muhafızlarında sorun vardı– Nassun ne zaman ondan bir şeyler gizlemeye çalışsa o sorun ortadan kayboluveriyordu. Sanki Schaffa, Nassun'ın gizlemeye çalıştıklarını duyumsayabiliyordu. “Bana annenden biraz daha bahset.”

Nassun annesi hakkında konuşmak istemiyordu. “Herhalde ölmüştür.” Fakat annesinin Yarılma'yı Tirimo'dan uzak tutma çabasını hissetmişse de pekâlâ ölmüş olabilirdi. İnsanlar onun çabasını fark etmiş olmalıydılar, değil mi? Annesi Nassun'ı her zaman bir sarsıntı sırasında orojeniye başvurmaması için uyarmıştı. Çoğu orojen bu

şekilde fark ediliyordu. Bir orojen fark edildiğinde olanlar ise Uche'nin başına gelenlerdi.

“Belki.” Schaffa başını bir kuş gibi yana eğdi. “Tekniğinde Merkez eğitiminin izlerini gördüm. Çok iyi odaklanıyorsun. Bu olağan dışı bir durum, yani bir çaylağın..” Duraksadı. Bir an için yine şaşırmış gibi göründü. Gülümsedi. “Senin yaşında bir çocuğun böyle bir yeteneği olması... Annen seni nasıl eğitti?”

Nassun yine omuz silkti. Ellerini ceplerine soktu. Schaffa'ya söylerse Schaffa ondan nefret ederdi. Nefret etmese de kesinlikle ona iyi gözle bakmazdı. Belki ondan vazgeçebilirdi bile.

Schaffa yakınındaki bir taraça duvarının üzerine oturdu. Bir yandan Nassun'ı izleyip nazikçe gülümsüyordu. Bekliyordu. Bu da Nassun'ın aklına üçüncü bir olasılığı getirdi: Nassun ona söylemezse kızıp onu ve babasını Bulunmuş Ay'dan atar mıydı? O zaman Nassun'ın hayatta Jija'dan başka bir şeyi kalmazdı.

Ve... Nassun çaktırmadan Schaffa'ya baktı. Schaffa'nın alnı hafifçe kırışmıştı. Fakat memnuniyetsizlikten değil, endişeden. Endişesi yersiz de değildi. Schaffa, *Nassun* için endişe ediyordu. Bir yıldır kimse onun için endişelenmemişti.

Nihayet Nassun “Vadinin sonundaki bir yere, Tiri-mo'dan uzağa gidiyorduk,” dedi. “Annem babama beni şifalı otlar aramaya götüreceğini söylüyordu.” Schaffa başını salladı. Ekvator düğümü ağı dışında kalan cemi-yetlerde çocuklara normalde öğretilen bir şeydi bu. Bir Mevsim gelip çatarsa faydalı bir beceriydi. “Annem buna ‘kızlar zamanı’ derdi. Babam da gülerdi.”

“Ve orada orojeni çalışıyordunuz?”

Nassun ellerine bakıp başını salladı. “Babam evde olmadığına annem bana orojeniden bahsederdi. ‘Kız kıza sohbet.’” Dalga mekaniği ve matematik tartışıyorlardı. Annesi sonu gelmez sınavlar yapıyordu. Nassun hemen ya da doğru yanıt vermediğinde öfkeleniyordu. “Fakat Uç’ta –beni götürdüğü yerde– sadece pratik yapıyorduk. Yere daireler çizerdi. Gücümle bir kayayı itmeme gerekiyordu. Halkam beşinci daireden daha geniş olmamalıydı. Sonra dördüncüden ve üçüncüden. Bazen kayayı üzerime fırlatırdı.” Üç ton taşın yerde gümbürdeyerek ona doğru gelmesi kadar “*Yapamazsam annem kayayı durdurur mu?*” sorusu da dehşet vericiydi.

Nassun başarılı olduğundan bu soru yanıtsız kalmıştı.

Schaffa kıkırdadı. “İnanılmaz.” Nassun’un şaşkın ifadesini gördüğünde “Merkez’de orojen çocuklar tam da böyle eğitiliyorlar; yani eğitiliyorlardı. Fakat anlaşılan sen epey hızlandırılmış bir eğitim almışsın.” Başını yeniden yana yatırıp düşündü. “Pratik derslerini babandan gizlemek için ancak ara sıra alabiliyordun demek...”

Nassun başını salladı. Sol eli sıkılıp açıldı. Eli bu hareketi kendi kendine yapmıştı sanki. “Bana nazikçe öğretecek zamanı olmadığını söylerdi. Zaten ben de çok güçlüydüm. Onun da gereken her şeyi öğretmesi gerekiyordu.”

“Anlıyorum.” Yine de Nassun, Schaffa’nın onu izlediğini ve beklediğini hissedebiliyordu. Schaffa onun her şeyi anlatmadığının farkındaydı. “Yine de zorlanmış olmalısın,” dedi.

Nassun başını salladı. Omuz silkti. “Nefret etmiştim. Bir keresinde ona bağırdım. Ona acımasız olduğunu söy-

ledim. Ondan nefret ettiğimi ve bana zorla bir şeyler yaptıramayacağını.”

Schaffa’nın nefes alıp veriş i gümü ş i ış ık onun içinde yanıp sönmediğ inde ya da ışı ldamadığ ında epey düzenli oluyordu. Nassun daha önce de onun nefeslerinin uyuyan birinin nefesleri gibi sakin olduğ unu düşünmü ş tü. Schaffa’nın nefes alıp veriş ini dinledi. Uyumasa da nefes sesleri sakinleşt iriciydi.

“Sessizleşt i. Sonra ‘Kendini kontrol edebileceğ inden emin misin?’ diye sorup elimi tuttu.” Nassun dudağ ını ısırdı. “Sonra da kırdı.”

Schaffa’nın nefesleri bir an için donakaldı. “Elini mi?”

Nassun baş ını salladı. Bir parmağ ını avucunda, uzun kemiklerin bilekle birleşt iğ i ve hâlâ bazen hava soğ ukken ağ rıyan yerde gezdirdi. Schaffa baş ka bir şey söylemeyince Nassun konuşmaya devam etti. “Bana ondan nefret etmemin ö-önemi olmadığ ını söyledi. Orojenide usta olmayı *istemememin* de önemi yokmuş. Sonra elimi tutup hiçbir şeyi buzlamamamı söyledi. Elinde yuvarlak bir taş vardı. Onunla e-elime vurdu.” Ete ç arpan taş ın sesi. Annesi kemikleri yerine oturturken kemik, et ve kan sesi birbirine karış mış tı. Nassun’ın kulaklarına kendi ç ığ lıkları geliyordu: *Sen ateş sin Nassun. Toprağ a akmadı kça tehlikeli ş imş eksin. Fakat acı ç ekerken kendini kontrol edebilirsen güvende olduğ undan emin olacağ ım.* “Hiçbir şeyi buzlamadım.”

Sonrasında annesi Nassun’ı eve götürüp Jija’ya Nassun’ın takılıp elinin üzerine dü ş tüğ ünü söylemiş ti. Sözünde durup Nassun’ı bir daha hiç Uç’a gitmeye zorlamamış tı. Jija o yıl Nassun’ın ne kadar sessizleşt iğ ini fark

etmişti. *Kızlar büyürken bu durum normaldir*, demişti annesi.

Hayır. Babası Jija olduysa annesi de Essun olmalıydı.

Schaffa çok sessizdi. Artık Nassun'ın ne olduğunu biliyordu; öyle direngen bir çocuktuk ki annesi karar vermek için onun elini kırmıştı. Annesinin asla sevmediği, sadece *geliştirdiği* bir kız. Babası ise onu ancak imkânsız başarıp olmadığı bir şeye dönüşürse yeniden sevecekti.

“Bu yanlıştı,” dedi Schaffa. Sesi öyle alçaktı ki Nassun onu güçlükle işitti. Dönüp hayretle ona baktı. Schaffa gözlerini yere dikmişti ve yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Ara sıra yüzüne oturan, alışageldik dalgın ve şaşkın ifade değildi bu. Bir şey anımsamış gibiydi ve yüzünde... suçluluk mu vardı? Pişmanlık. Hüzün. “Sevdiğin birini incitmek yanlıştır Nassun.”

Nassun gözlerini ona dikti. Nefesi kesildi. Epeydir nefesini tuttuğunu ancak göğsü ağrıdığına fark etti. Sevdiğin birini incitmek yanlıştır. Yanlıştır. Yanlış. Hep de öyle olmuştur.

Sonra Schaffa elini Nassun'a uzattı. Nassun onun elini tuttu. Schaffa'nın onu çekmesiyle Nassun bilerek düştü ve kendisini Schaffa'nın kollarında buldu. Kolları onu sıkıca ve kuvvetlice sardı. Babası Uche'yi öldürdüğünden beri ona hiç böyle sarılmamıştı. O anda Nassun onu sadece birkaç haftadır tanıyan Schaffa'nın onu sevmesinin imkânsız olduğunu umursamıyordu. Nassun onu seviyordu. Nassun'ın ona ihtiyacı vardı. Nassun onun için her şeyi yapardı.

Başını Schaffa'nın omzuna yaslayan Nassun gümüşü parıltının yine gerçekleştiğini duyumsadı. Bu kez, ona

dokunurken Schaffa'nın kaslarının hafifçe seğirdiğini hissetti. Belli belirsiz bir dalgalanmaydı bu ve herhangi bir şey olabilirdi: Bir böcek ısırığı, akşam esintisiyle gelen bir ürperti. Fakat nasılsa Nassun bunun aslında acı olduğunu fark etti. Schaffa'nın üniformasına yaslı kaşları çatılan Nassun ihtiyatla Schaffa'nın başının gerisindeki o tuhaf, ipliklerin geldiği yere uzandı. İplikler açtı. Bir şekilde, Nassun onlara yaklaştığında iplikler onu yoklayıp bir şey aradı. Meraklanan Nassun onlara dokundu ve... bir şey duyumsadı. Fakat ne? Belli belirsiz bir çekim. Sonra yorgun düştü.

Schaffa'nın kasları bir kez daha seğirdi. Geri çekildi. Nassun'u bir kol mesafesi mesafeden tutmaya devam etti. "Ne yapıyorsun?"

Nassun ne yapacağını bilemez halde omuz silkti. "Buna ihtiyacın vardı. Canın acıyordu."

Schaffa başını yavaşça iki yana salladı. Bunu Nassun'u kınamak için yapmamıştı. Sanki başının içinde olması gereken fakat artık orada olmayan bir şeyi kontrol ediyordu. "Hep canım yanıyor ufaklık. Muhafızların kaderi budur. Fakat..." Yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. Nassun o an acının kaybolduğunu anladı. En azından bir süre için.

"Hep canın mı yanıyor?" Nassun kaşlarını çattı. "Sebebi başının içindeki o şey mi?"

Schaffa'nın gözleri hemen yeniden Nassun'a çevrildi. Nassun onun buz beyazı gözlerinden hiçbir zaman korkmamıştı. O an içlerinde soğuk bir bakış belirdiğinde bile. "Ne?"

Nassun kendi kafatasının arkasına işaret etti. Sessapine orada bulunuyordu. Nassun bunu kreşteki biyomest-

ri derslerinden biliyordu. “Sende küçük bir şey var. Burada. Ne olduğunu bilmiyorum fakat seninle tanıştığımda onu duyumsadım. Sen boynuma dokunduğunda.” Durumu kavrayan Nassun gözlerini kırıştırdı. “Demek o şey sana daha az rahatsızlık versin diye bir şey aldın.”

“Evet. Aldım.” Schaffa elini başının Nassun’ın arkasına götürüp iki parmağını tam onun omurgasının tepesine, kafatasının arka kenarının altına yerleştirdi. Bu dokunuşun Nassun üzerinde öncekiler kadar rahatlatıcı bir etkisi olmadı. İki parmağı bir pantomim oyununda eline bıçak şekli veriyormuş gibi kaskatıydı.

Fakat Nassun bunun bir oyun olmadığını fark etti. Ormanda, Bulunmuş Ay’a ulaştıklarında ve haydutların saldırısına uğradıkları o günü anımsadı. Schaffa güçlüydü; hem de çok... Onun için iki parmağını kemik ve kasın içinden kâğıdı delercesine geçirmek işten bile değildi. Onun Nassun’ın elini kırması için taş ihtiyacı yoktu.

Schaffa’nın gözleri Nassun’ın gözlerini aradı. O gözleri bulduğunda Nassun onun ne yapmaya çalıştığını tam olarak anladı. “Korkmuyorsun,” dedi Schaffa.

Nassun omuz silkti.

“Bana neden korkmadığını söyle.” Sesinden itaatsizliği hoş görmeyeceği anlaşıyordu.

“Sadece...” Nassun kendisini tutamayıp yine omuz silkti. Aklındakini nasıl dillendireceğini gerçekten bilemiyordu. “Ben... Yani, bunu yapmak için iyi bir nedenin var mı?”

“Nedenlerime aklın ermez ufaklık.”

“*Biliyorum.*” Nassun kaşlarını çatı. Kaşlarının çatılmasının nedeni her şeyden önce hayal kırıklığıydı. Sonra

aklına bir açıklama geldi. “Babamın küçük kardeşimi öldürdüğünde bir nedeni yoktu.” Ya da Nassun’ı at arabasından aşağı attığında. Ya da defalarca, on yaşında bir çocuğun bile niyetini anlayacağı bir şekilde Nassun’a bakıp onu öldürmeyi düşündüğünde.

Buz beyazı gözler kırıştı. O an olanları izlemek büyüleyiciydi: Schaffa’nın cinai düşüncelerin acımasızlığından arınan yüz ifadesi yumuşayarak yeniden yerini hayrete bıraktı. Ardından yüzünde öyle bir keder belirdi ki Nassun’ın boğazı düğümlendi. “Ve öyle amaçsız eziyetler gördün ki senin için bir nedenden ötürü ölmek bile katlanılır kalıyor, öyle mi?”

Schaffa konuşmakta çok daha başarılıydı. Nassun duygudaş bir tavırla başını salladı.

Schaffa iç çekti. Nassun onun parmaklarının oynadığını hissetti. “Fakat bunu mezhebim dışında kimse bilmemeli. Bir keresinde bir çocuğun yaşamasına izin vermiştim. O da görebiliyordu. Fakat bunu yapmamalıydım. Sonra ikimiz de merhametimden dolayı acı çekmiştik. Bunu unutmuyorum.”

“Acı çekmeni istemiyorum,” dedi Nassun. Ellerini onun göğsüne yasladı; içindeki gümüş parıltıları daha da besledi. Pırıltılar ona doğru meyletmeye başladı. “Hep mi canın yanıyor? Bu çok kötü.”

“Birçok şey acıyı dindiriyor. Mesela gülümsemek, belirli endorfinlerin salgılanmasını sağlıyor...” Schaffa irkilip elini Nassun’ın ensesinden çekti. Tam gümüş ipelikler Nassun’ı bulduğu sırada onun ellerini tutup kendisinden uzaklaştırdı. Paniğe kapılmış gibiydi. “Bu seni öldürür!”

“Beni zaten öldüreceksin.” Nassun bu fikri makul görüyordu.

Schaffa gözlerini ona dikti. “Babalarımız ve annelerimizin toprağı adına.” Fakat bu sözlerin ardından öldürücü gerilim yavaşça bedeninden dışarı akmaya başladı. Bir süre sonra Schaffa iç çekti. “Başkalarının yanında... benim içimde ne duyumsadığından bahsetme. Diğer muhafızlar senin bildiğini öğrenirlerse seni koruyamayabilirim.”

Nassun başını salladı. “Bahsetmem. Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Belki bir gün.” Schaffa ayağa kalktı. Nassun, Schaffa’nın çekmeye çalıştığı elini sıkıca tuttu. Schaffa hayretle ona kaşlarını çattı. Fakat sonra sırtıttı ve elini biraz salladı. Bir süre sonra başını iki yana salladı. Sonra komplekse geri yürümeye başladılar. O gün Nassun’ın orayı *yuvası* olarak gördüğü ilk gün oldu.

Beşiğindeki orojeni ara. Dairenin merkezini izle. Orada [gerisi okunmuyor]

İkinci Tablet, “Eksik Gerçek” beşinci ayet

10

seni bekleyen önemli bir iş var

QEFALARCA ONA DELİ DEDİN. Onu sevmeye başlarken kendine ondan nefret ettiğini söyledin. Neden? Belki de dönüşeceğin şeyin o olduğunu erkenden anladığın için. Daha da büyük olasılık ise daha onu kaybedip tekrar bulmadan çok önce onun deli *olmadığından* kuşkulandı. Ne de olsa herkes tüm rogga'ların deli olduğunu düşünürdü; taşın içinde geçirdikleri zaman, Habis Toprak'la sözde ittifakları, yeterince insan olmaları zihinlerini bulandırır.

Fakat.

İtaat etmeyi seçen rogga'lar da itaat etmeyenlere “deli” derler. Sen bir zamanlar itaat etmiştin. Çünkü bunun seni güvende tutacağını düşünmüştün. Sana –defalarca, bıkip usanmadan, aksi mümkünmüş gibi davranmana izin vermeden– birini muhafızlardan, düğümlerden, linçlerden, damızlık olmaktan ya da saygısızlıktan koruyamıyorsa itaat etmenin bir anlamı olmadığını göstermişti.

Oyuna oynanamayacak kadar çok hile bulaşmıştı.

Ondan nefret ediyormuş gibi yaptın çünkü bir korkaktın. Fakat sonunda onu sevdin ve artık senin bir parçan. Çünkü o zamandan bu yana cesaretin arttı.

Alabaster “Antimony’yle sonuna dek mücadele ettim,” diyor. “Bu aptalcaydı. Üzerimdeki hâkimiyetini kaybetse, konsantrasyonu bir an için bile bozulsa taşın bir parçası olurum. Ezilmezdim bile, sadece... taşın içine karışırdım.” Budanmış kolunu kaldırıyor. Onun parmaklarını kıpırdatacağını bilecek kadar tanıyorsun. Tabii parmakları olsaydı. İç çekiyor, parmaklarının yokluğunu fark etmeden. “Muhtemelen Innon öldüğünde çekirdeğe ulaşmıştık.”

Alçak sesle konuşuyor. Revir sessizleşti. Çevrene bakıyorsun; Lerna gitti ve yardımcılarından biri boş yataklardan birine yatmış, hafifçe horluyor. Sen de alçak sesle konuşuyorsun. Bu sadece ikinizin arasındaki bir sohbet.

Soru içini sızlatırsa da sorman gerek. “Biliyor musun?..”

“Evet. Onun nasıl öldüğünü duyumsadım.” Bir süre sessizleşiyor. Kendi kederin onunkine karışıyor. “Duyumsamadan edemedim. O muhafızlar, yaptıkları büyü... Çok... yanlıştı. Türlerine dair diğer her şey gibi kirlenmiş. Birini sarsarak parçaladıklarında o kişiyle aranda bir bağ varsa hissettiğin sana dokuz şiddetinde bir sarsıntı gibi geliyor.”

Ve elbette ikinizin de Innon’la aranızda bir bağlantı vardı. O senin bir parçandı. Ürperiyorsun çünkü bağını daha

da güçlendirmek istiyor; toprağa, orojeniye, sütunlara ve büyüünün birleştirici kuramına. Fakat sen bunu tekrar tecrübe etmek istemiyorsun. Görmek, ortaya çıkan dehşetin bir zamanlar sarıldığın ve sevdiğin birinin bedeni olduğunu bilmek yeterince kötüydü zaten. Sana bir dokuzluktan daha beter hissettirmişti bu. “Durduramadım.”

“Hayır. Durduramadın.” Alabaster’ın yanında oturuyor, bir elinle onu dik tutuyorsun. Öyküsünü anlatmaya başladığından beri gözlerini senden kaçırıp biraz öteye dikeyor. Omzunun üzerinden sana bakmıyor. Herhalde bunu yaparsa acı çekeceğinden. Fakat sana sesinde bir rahatlık var gibi geliyor.

Alabaster “Onun basıncı, ısıyı ölmeme engel olacak şekilde nasıl manipüle ettiğini bilmiyorum. Nerede olduğumu bilirken, sana dönmek isterken, çaresiz olduğumun farkındayken, boğuluyormuşum hissine kapılırken nasıl delirmediğimi de bilmiyorum. Senin Coru’ya yaptığın şeyi duyumsadığımda zihnimi kapattım. Yolculuğun geri kalanını ne hatırlıyorum ne de hatırlamak istiyorum. Herhalde biz... Bilmiyorum.” Titriyor ya da titremeye çalışıyor. Sırtındaki kasların seğirdiğini hissediyorsun.

“Kendime geldiğimde yeniden yüzeydeydim. Orası...” Duraksıyor. Sessizliği öyle uzuyor ki tüylerin diken diken oluyor.

(Oraya gittim. Tasvir etmesi zor. Suç Alabaster’da değil.)

Nihayet Alabaster “Dünyanın diğer yakasında bir şehir var,” diyor.

Sözleri sana anlamsız geliyor. Dünyanın diğer yakası kafanda uçsuz bucaksız bir boşluk. Sadece okyanustan

ibaret bir hiçlik. “Bir... adada mı? Orada kara parçaları var mı?”

“Var denebilir.” Artık gerçekten kolay gülümseyemiyor. Fakat sesinden içinin gülümsediğini işitebiliyorsun. “Orada devasa bir kalkan yanardağ var. Bugüne dek duyumsadıklarımın en büyüğü; öyle ki Güney Kutbu’nu sığdırabilirsin içine. Şehir onun hemen üzerinde, okyanusta. Etrafı bomboş; ne tarım yapılabilecek toprak ne de tsunamilere engel olacak tepeler var. Rıhtım ya da tekneler için palamar babaları da yok. Sadece... binalar var. Ağaçlar ve diğer bazı bitkiler, daha önce başka yerde görmediğim türler. Yabani bitkiler. Fakat bir orman da değil. Şehirle bütünleştirilmiş gibi. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Tüm o yeri dengede ve işler tutacak altyapılar var. Fakat hepsi de bir tuhaf. Tüpler, kristaller ve canlıymış gibi görünen şeyler. Sana oradakilerin onda birinin bile nasıl işlediğini anlatamam. Şehrin ortasında da bir...çukur var.”

“Bir çukur.” Hayal etmeye çalışıyorsun. “Yüzmek için mi?”

“Hayır. İçinde hiç su yok. Çukur yanardağın içine uzanıyor... daha da ötesine.” Alabaster derin bir nefes alıyor. “Şehrin varlık nedeni çukuru içine alması. Taş yiyenler bana şehrin adını söylediler ve ismi bile bunu doğruluyor: *Corepoint*.* Orası bir harabe Essun; diğerlerine hiç benzemeyen bir ölü medeniyet harabesi. Fakat farklı hâlâ ayakta olması. Sokaklar çökmemiş. Binalar boş fakat içlerindeki mobilyaların bir kısmı hâlâ kullanılabilir halde; doğal olmayan, çürümeyen malzemelerden yapılmış mobilyalar. İstesen o binalarda yaşayabilirsin bile.” Du-*

* *Ing.* Corepoint; çekirdek nokta(sı). (ç.n.)

raksadı. “O binalarda yaşadım da. Antimony beni oraya götürdüğünde. Gidecek başka hiçbir yer, konuşacak başka hiç kimse yoktu... Taş yiyenler hariç. Onlarcası, Es-sun, belki yüzlercesi. Şehri inşa etmediğini söyleseler de şehir artık onlara ait. On binlerce yıldır da öyle.”

Alabaster’ın sözünün kesilmesinden nasıl da nefret ettiğini bilsen de ses etmiyor. Belki de yorum yapmanı umuyor ya da anlattıklarını hazmetmen için sana zaman tanıyor. Ensesine bakmakla yetiniyorsun. Saçlarından geri kalanlar uzamış; yakında Lerna’dan makas ve kazma istemen gerekecek. Zihninde bunun dışında doğru dürüst bir düşünce belirmiyor.

“Karşı karşıya geldiğinde düşünmeden edemediğin bir şey bu.” Sesi yorgun çıkıyor. Dersleriniz nadiren bir saati aşıyor ve şimdiden o süreyi aştınız. Büyük bir şaşkınlıktan başka bir duygu hissetsen suçluluk duyardın. “Sütunlar bunu işaret etse de onlar...” Alabaster’ın omuz silkmeyle çalıştığını hissediyorsun. Anlıyorsun. “Onlar dokunabileceğin ya da içlerinde yürüyebileceğin şeyler değil. Fakat bu şehir. Yazılı tarih, hım, on bin sene öncesine kadar mı uzanıyor? Üniversitenin hâlâ tartıştığı gibi tüm mevsimleri sayarsan yirmi beş. Fakat *insanlar* yirmi beş bin yıldan çok daha önce de vardı. Kim bilir, farklı türde atalarımızdan bazıları küllerin içinden çıkıp birbirleriyle konuşmaya başlamış olabilirler belki de? Otuz bin yıl önce belki? Belki de kırk. Şu an olduğumuz, duvarlarımızın ardına gizlenen, tüm zekâmızı, tüm bilgimizi sadece hayatta kalma amacına vakfeden acınası yaratıklar olmamız için yeterince uzun bir zaman. Artık tek yaptığımız bu: Doğaçlama teçhizatla cephe cerrahisi

uygulamanın daha iyi yollarını bulmak. Daha etkili kimyasallarla daha az ışıktaki daha çok fasulye yetiştirmek. Bir zamanlar bundan çok daha fazlasıydık.” Alabaster yeniden sessizleşti. Uzunca bir süre. “Senin için, Innon ve Coru için üç gün boyunca ağladım; eskiden olduğumuz şeyi temsil eden o şehirde.”

Yüreğin sızlıyor. Kederine seni de dâhil ettiği için. Bunu hak etmiyorsun.

“Ben... Onlar bana yiyecek getirmişlerdi ve...” Alabaster ilk aklına gelen şeyi söylemeyip atladığı için cümlesi başta anlam ifade etmiyor. “Yiyecekleri yedim, sonra onları öldürmeye çalıştım.” Sesi buruklaştı. “Bundan vazgeçmem biraz zaman alsa da beni beslemeye devam ettiler. Onlara beni oraya neden getirdiklerini defalarca sordum. Beni neden hayatta tuttuklarını. Başta benimle konuşan sadece Antimony oldu. Başta bunun nedeninin Antimony’ye saygıları olduğunu düşünsem de sonra dilimi konuşmadıklarını fark ettim. Bazıları insanlarla iletişime girmeye alışık bile değildi. Gözlerini bana dikiyorlardı. Bazen onları kışkıırlamam gerekiyordu. Bazılarını büyülerken, bazılarında tiksinti uyandırıyor gibiydim. Bu his karşılıklıydı.

Nihayet dillerini biraz öğrendim. Öğrenmek zorundaydım. Şehrin bazı kısımlarında o dil *konuşuluyordu*. Doğru sözcükleri bilersen kapıları açabiliyor, ışıkları açabiliyor, bir odayı ısıtabiliyor ya da soğutabiliyordun. Tabii her şey çalışmıyordu da. Şehir *dökülüyordu*. Sadece ağır oluyordu bu.

Fakat çukur... Çevresinde işaretler vardı. Yaklaştığında ışık saçan.” (Birden aklına Merkez’in kalbindeki o oda geli-

yor. Sen cebe doğru yürürken art arda yanan uzun, dar paneller; üstelik ışıklarının kaynağı ne ateş ne de filamanlardı.) “Kendi başlarına binalar kadar büyük bariyerler; bunlar geceleri bazen parlardı. Karşında havaya yazılı uyarılar belirirdi; belli bir noktaya yaklaştığında çalan sirenler vardı. Antimony beni çukura götürdü... Benim... işlevsel hale geldiğim o ilk gün. Bariyerlerden birinin üzerinde dikilip aşağı, o derin karanlığa baktım. Öyle derindi ki...”

Alabaster’ın durması gerekiyor. Yutkunduktan sonra konuşmasına devam ediyor.

“Bana zaten beni Meov’dan götürmesinin nedeninin onların öldürülme riskimi göze alamamaları olduğunu söylemişti. Bu yüzden Corepoint’in merkezinde bana şöyle söyledi: “Seni işte bu yüzden kurtardım. Yüzleştğin düşman bu. Bunu sadece sen başarabilirsin.”

“Ne?” Aslında şaşırmıyorsun. Anladığını düşünüyorsun. Sadece anlamak istemiyorsun. Bu yüzden hayrete düşmen gerektiğine karar veriyorsun.

“Antimony’nin bana söylediği buydu,” diye yanıt veriyor Alabaster. Şimdi öfkeli. Fakat sana değil. “Kelimesi kelimesine. Bunu iyi hatırlıyorum çünkü Innon ve Coru’nun ölmelerinin, senin paslanasica köpeklerin önüne atılmanın nedeninin *bu* olduğunu düşünüyordum. Çünkü tarihin en kötü döneminde bir ara o çok zeki atalarımızdan bazıları ortada hiçbir paslanasica sebep yokken dünyanın merkezine bir çukur kazmaya karar verdiklerini düşünüyordum. Hayır; Antimony onların bunu güç için yaptıklarını söyledi. Nasıl işlediğini bilmiyorum fakat bir şekilde başarmışlardı. O gücü kullanmak için sütunları ve diğer araçları kullanmışlardı.

Fakat bir şeyler ters gitti. Antimony'nin bile bu tersliğin ne olduğunu bilmediği hissine kapıldım. Ya da belki taş yiyenler hâlâ bu konu üzerinde tartışıyor fakat bir fikir birliğine varamamış olabilirler. Bir şeyler ters gitmiş işte. Sütunlar... ters tepmiş. Ay gezegenden uzaklaşmış. Belki bu yüzden, belki bazı başka şeylerden, artık sebep her ne ise sonuç Parçalanma olmuş. Parçalanma gerçekten olmuş Essun. Mevsimlere neden olmuş.” Avucunun altındaki sırt kasları hafifçe geriliyor. Alabaster gergin. “Anlıyor musun? Biz sütunları kullanıyoruz. Hımbıllara göre ise sütunlar sadece büyük, tuhaf taşlar. O şehir, tüm o harikalar... O ölü medeniyet *orojenler tarafından yönetiliyordu*. Hep söyledikleri gibi dünyayı biz yok ettik. *Rogga'lar*.”

Alabaster bunları o kadar sert ve şiddetli söylüyor ki ağzından çıkan o son sözcükle bedeni titriyor. Onun konuşurken nasıl da kaskatı kesildiğini hissediyorsun. Coşkusu canını yakıyor. Böyle olacağını bilse de söyleyeceğinden geri kalmadı.

“Fakat yanıldıkları nokta...” diye devam ediyor. Sesi şimdi bitkin çıkıyor. “Sadakat. Efsanelere göre bizler Toprak Baba'nın temsilcileriyiz. Fakat aslında tam tersi: Biz onun düşmanlarıyız. Bizden hımbıllardan nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyor. Yaptığımızdan dolayı. Bu yüzden bizi muhafızlara kontrol ettiriyor ve...”

Başını iki yana sallıyorsun. “Baster... sanki... gezegen gerçekmiş gibi konuşuyorsun. Canlıymış gibi yani. Bilinçliymiş gibi. Toprak Baba'ya dair tüm bu şeyler. Bunlar sadece dünyayla ilgili tersliğin nerede olduğunu açıklamak için uydurulmuş öyküler. Tıpkı zaman zaman ortaya çıkan o tuhaf tarikatlar gibi. Bunlardan birinde her uyu-

duklarında gökteki bir adama sabaha canlı çıkmak için dua edildiğini işitmiştim. İnsanlar dünyada var olandan fazlası olduğuna inanmaya ihtiyaç duyarlar.”

Ve dünya tek kelimeyle berbat. Şimdi, iki çocuğunun ölümünden ve hayatının defalarca mahvolmasından sonra bunu anlıyorsun. Gezegeni intikam peşindeki bir tür kötücül güç olarak hayal etmeye gerek yok. Gezegen sadece bir kaya. Hayatın böyle olması gerekiyor. Korkunç, kısa olması ve –eğer şanslıysan– sen hiçbir şey anlamadan bitmesi gerekiyor.

Alabaster gülüyor. Bu onun canını yaksa da kahkahası tüylerini diken diken ediyor. Çünkü Yumenes-Allia ana yolunun kahkahası bu. Ölü bir düğüm istasyonunun kahkahası. Alabaster asla deli olmadı; sadece öyle çok şey öğrendi ki bu kadarı daha güçsüz birinin abuk sabuk konuşmasına neden olabilirdi. İşte ara sıra olan da bu. İçinde biriken dehşetle ancak bir manyak gibi saçmalayarak baş edebiliyor. Aynı zamanda bu şekilde seni uyardığını, naifliğini biraz daha eksilttiğini de biliyorsun artık. Hiçbir şey senin istediğin kadar basit olmuyor.

Kahkahası dindiğinde “Muhtemelen onlar da öyle düşündü,” diyor Alabaster. “Dünyanın çekirdeğine bir çukur açmaya karar verenler yani. Fakat senin bir şeyi göremiyor ya da anlayamıyor olman o şeyin sana zarar vermeyeceği anlamına gelmez.”

Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Fakat daha da önemlisi Alabaster’ın sesindeki bilgiyi işitiyorsun. Bu gerilmene neden oluyor. “Ne gördün?”

“Her şeyi.”

Tüylerin diken diken oluyor.

Alabaster derin bir nefes alıyor. Yeniden konuştuğunda sesi monoton çıkıyor. “Üç taraflı bir savaş bu. Aslında daha da fazla taraf olsa da senin endişe etmen gereken üç taraf var.” Üç taraf da savaşın sona ermesini istiyor; mesele sadece nasıl sona ereceği. Sorun bizi, anlıyorsun ya... İnsanlar. Taraflardan ikisi bize ne olacağına karar vermeye çalışıyor.”

Bu sözleri sana çok şey açıklıyor. “Toprak ve... taş yiyenler mi?” Hep pusuda olan, planlar kuran ve bilinmeyen bir şeyi isteyenler.

“Hayır. Onlar da insan. Essun. Bunu anlamadın mı? Onlar da ihtiyaç duyuyor, arzuluyor ve hissediyor. Tıpkı bizim gibi. Ayrıca uzun zamandan beri bu savaşı sürdürüyorlar. Senden veya benden daha uzun zamandır. Bazıları başlangıçtan beri.”

“Başlangıç mı?” Ne, Parçalanma mı?

“Evet, onlardan bazıları o kadar yaşlı. Onlardan biri de Antimony. Sanırım senin peşinden gelen o ufaklık da öyle. Başkaları da var. Ölemiyorlar, bu yüzden... evet. Bazıları her şeyin gerçekleşmesine şahit olmuşlar.”

Tepki veremeyecek kadar şaşkınsın. Hoa mı? Yedi yaşında görünürken otuz bin yaşında mı yani? Hoa mı?

“Bir taraf bizim –insanların– ölmemizi istiyor,” diyor Alabaster. “Sanırım her şeye son vermenin bir yolu bu. Bir taraf ise insanların... etkisiz hale getirilmesini istiyor. Hayatta kalmalarını fakat zararsız hale getirilmelerini. Taş yiyenler gibi: Toprak onları kendisine benzetmeye, kendisine bağımlı kılmaya çalıştı. Bunun onları zararsız hale getireceğini düşünerek.” İç geçiriyor. “Sanırım gezegenin de çuvalayabileceğini bilmenin güven telkin eden bir yanı var.”

İrkilişin geç gelen bir tepki oluyor. Çünkü aklında hâlâ Hoa var. “O eskiden insanmış,” diye mırıldanıyorsun. Evet. Artık insan bedeni onun için sadece gerçek kimliğini gizleyen bir kabuk. Eski zamanların hatırına üzerine geçirdiği, uzun zaman önce bir kenara attığı bir kıyafet. Geçmişte etten kemikten, tam olarak şimdiki gibi görünen bir oğlanmış. Onun Sanzeli bir yanı da yok çünkü *onun zamanında Sanzeliler ortada yoktu bile.*

“Hepsi insandı. Onlardaki terslik de bu.” Alabaster şimdi iyice yorgun. Daha alçak sesle konuşmasının nedeni de bu belki. “Ben elli yıl önce başıma gelenleri hayal meyal anımsıyorum; bir de beş bin yıl önce olanları anımsamanın nasıl olacağını hayal et. On bin, yirmi bin yıl önce. Kendi adını unuttuğunu hayal et. Bu yüzden onlara kim olduklarını sorduğumuzda asla yanıt vermiyorlar.” Kafanın içinde taşlar yerine otururken bir nefes alıyor. “Taş yiyenleri bu denli farklı kılanın bedenlerinin yapıtaşları olduğunu sanmıyorum. Sanırım sebep kimse- nin o kadar uzun yaşayıp da büsbütün yabancı bir şeye dönüşmemesinin imkânsız oluşu.”

Alabaster sana *hayal etmeni* söyleyip dursa da bunu yapamıyorsun. Tabii ki yapamazsın. Fakat o an Hoa’yı gözünün önüne getirebiliyorsun. Sabun karşısında büyülenişini. Uyurken yanına kıvrılışını. Ona bir insan gibi davranmayı bıraktığındaki kederi. Çok çabalıyordu. Elinden geleni yaptı. Nihayetinde başarısız oldu.

“Üç taraf olduğunu söylemiştin,” diyorsun. Yapamayacakların için sızlanmaktansa yapabileceklerine odaklanarak. Alabaster’ın hareketleri yavaşlamaya başlıyor. Eline daha da fazla yaslanıyor. Dinlenmesi gerek.

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki onun uyuyakalmış olabileceğini düşünüyorsun. Sonra “Bir gece, Antimony yokken gizlice dışarı sıvıştım,” diyor. “Orada... yıllardır mı kalıyordum? Zaman kavramı esnekleşmişti artık. Onlardan başka konuşacak kimse de yoktu. Onlar da insanların konuşmaya ihtiyaç duyduklarını zaman zaman unutuyorlardı. Bir yanardağın homurtusu dışında toprakta dinlenecek bir şey de yoktu. Dünyanın o yakasında yıldızlar da bir tuhaftı...” Bir an için susuyor. Serbest kaldığı anlar zihninde canlanıyor. “Sütunların şemalarına bakıp inşacılarının niyetini anlamaya çalıştım. Başıma ağrılar girdi. Senin hayatta olduğunu biliyordum ve seni çok özliyordum. Bu beni hasta ediyordu. Sonra aklıma o çılgınca, dayanaksız fikir geldi. Belki çukurdan geçip senin yanına dönebilirdim.”

Ne vardı Alabaster’ın tutabileceğin bir eli olsaydı. Elini tutmak yerine sırtındaki parmaklarını oynatıyorsun. İkisi aynı şey değil.

“Böylece koşup çukura atladım. Niyetin ölmek değilse yaptığın intihar değildir; kendi kendime böyle söyledim.” İçten bir gülümseme daha. “Fakat... Çukurun çevresindeki o şeyler, onlar mekanizmalar. Fakat sadece uyarı amaçlı değiller. Bir şeyi tetiklemiş olmalıydım. Ya da belki o şekilde çalışıyor olmalıydılar. Aşağı gitsem de düşmek gibi değildi bu. Bir şekilde kontrollüydü. Hızlı fakat düzenli. Ölmem gerekirdi. Hava basıncı, ısı, Antimony’nin bana taşsız yaşattığı o aynı şeyler. Fakat Antimony orada değildi ve benim ölmem gerekirdi. Çukur boyunca, aralıklı ışıklar var. Sanırım pencerelerdi bunlar. İnsanlar gerçekten bir zamanlar aşağıda yaşıyormuşlar! Fakat

orada daha çok karanlık vardı.

Nihayet... saatler ya da günler sonra... yavaşladım. Vardığım yer..."

Duruyor. Tüylerinin diken diken olduğunu hissediyorsun.

"Toprak *gerçekten* canlı." Sesi boğuluyor, hırıltılı, biraz da isterik çıkıyor. "Eski öykülerin bazıları öyküden ibaret, haklısın, fakat *o öykü değil*. Sonrasında taş yiyenlerin bana ne anlatmaya çalıştıklarını anladım. Yarık'ı yaratmak için neden sütunları kullanmam gerektiğini. Dünyayla o kadar uzun zamandır savaştayız ki unuttuk Essun. Fakat *dünya* unutmadı. Bizim buna yakın zamanda son vermemiz gerek yoksa..."

Alabaster duraksıyor. Uzun ve gergin bir süre boyunca. Ona o denli kadim bir savaş yakın zamanda bitmezse neler olacağını sormak istiyorsun. Ona orada, dünyanın merkezinde neler olduğunu; onu bu denli sarsacak neler görüp yaşadığını da. Sormuyorsun. Sen cesur bir kadınsın. Fakat neye katlanabileceğini ve neye katlanamayacağını biliyorsun.

Alabaster fısıldıyor: "Öldüğümde beni gömme."

"Na..."

"Beni Antimony'ye ver."

İsminin söylendiğini işitmiş gibi, Antimony bir anda tekrar beliriyor ve karşınızda dikiliyor. Bunu Alabaster'ın gücünü tükettiği ve sohbetin bitmesi gerektiği anlamına geldiğini fark ederek Antimony'ye öfkeli bir bakış atıyorsun. Alabaster'ın zayıflığına sinirleniyor, ölüyor olduğu gerçeğinden nefret ediyorsun. Bu nefretin için bir günah keçisi arıyorsun.

Antimony'ye bakıp "Hayır," diyorsun. "O seni benden aldı. Seni kendisine saklayamayacak."

Alabaster kıkırdıyor. Kahkahası öyle yorgun ki öfken kırılıyor. "Beni ya o, ya Habis Toprak alacak Essun. Lütfen."

Alabaster bir yana yatmaya başlıyor ve belki de sandığın kadar feci bir canavar değilsin sen. Çünkü pes edip ayağa kalkıyorsun. Antimony taş yiyenlere has bir şekilde bulanıklaşıyor, tek farkı onlara kıyasla bunu yavaşça yapması. Uykuya dalan Alabaster'ı her iki eliyle tutup destekliyor.

Antimony'ye bakıyorsun. Onca zamandır onu bir düşman olarak görsen de Alabaster'ın söylediği doğruysa...

"Hayır," diye çıkışıyorsun. Bunu aslında Antimony'ye değil, kendi kendine söylemiş olsan da işe yarıyor. "Henüz seni bir müttefik olarak görmeye hazır değilim. Belki asla da olamayacağım."

Taş yiyenin göğsündeki ses "Olsaydın bile," diyor, "ben *onun* müttefikiyim. Senin değil."

Bizim gibi istekleri ve ihtiyaçları olan insanlar. Bunu da inkâr etmek istiyorsun fakat Antimony'nin senden hoşlanmadığını bilmek tuhaf bir şekilde seni teselli ediyor. "Alabaster senin yaptığın şeyi neden yaptığını anladığını söylemişti. Fakat ben onun yaptığı şeyi neden yaptığını ya da şimdi ne istediğini anlamıyorum. Bunun üç taraflı bir savaş olduğunu söyledi; üçüncü taraf nedir? Alabaster hangi tarafta? Yarık... Yarık'ın bunlarla ne ilgisi var?"

Ne kadar uğraşsan da Antimony'nin bir zamanlar insan olduğunu hayal edemiyorsun. Bunun önünde birçok engel var: Antimony'nin yüzünün hareketsizliği, sesinin doğru

yerden çıkmaması. Ondan nefret etmen. “Sütun Kapısı hem fiziksel hem de gizemli enerjileri güçlendiriyor. Yüzeydeki hiçbir fümerol noktası bu enerjileri yeterli miktarda üretmiyor. Yarık güvenilir, yüksek hacimli bir kaynak.”

Bu da demek oluyor ki... Geriliyorsun. “Yani Yarık’ı çevresel güç kaynağım olarak kullanıp halkamdan kanallize edersem...”

“Hayır. Bu sadece seni öldürür.”

“Eh, uyarı için teşekkürler.” Fakat anlamaya başlıyorsun. Alabaster’ın derslerinde görmeye başladığın aynı sorun bu; burada rol oynayan güçler ısı, basınç ve hareketten ibaret değil. “Demek istediğin toprağın büyü de ürettiğini söylüyorsun? Ve ben o büyüü bir sütuna sokarsam...” Gözlerini kırpıştırıyor, Antimony’nin sözlerini hatırlıyorsun. “Obelisk Kapısı mı?”

Antimony’nin gözleri bir süredir Alabaster’ın üzerindeydi. Şimdi o hissiz, siyah gözler nihayet gözlerinle buluşuyor. “Birbirinden ayrı, kontrol kaboşonuyla birbirlerine bağlanan iki yüz on sütun.” Sen burada dikilmiş, kontrol kaboşonunun ne olduğunu merak edip o lanet şeylerden iki yüzden fazlasının olduğuna hayret ededur, Antimony “Yarığın gücünü kanallize etmek için *bunu* kullanmak yeterli gelecektir,” diye ekliyor.

“Ne yapmak için?”

İlk kez sesinde bir duygunun izlerini fark ediyorsun: Kızgınlık. “Dünya-Ay sistemine denge vermek için.”

Ne? “Alabaster, Ay’ın savrulduğunu söylemişti.”

“Kötüleşen, uzun elipsli bir yörüngeye doğru.” Siz ona boş gözlerle bakınca yine sizin dilinizden konuşuyor. “Ay geri geliyor.”

Of, eyvah. Of, kahretsin. Yo, hayır. *“Benden lanet olası Ay’ı yakalamamı mı istiyorsun?”*

Antimony öylece gözlerini sana diyor ve geç de olsa neredeyse bağırarak konuştuğunu fark ediyorsun. Alabaster’a suçluluk dolu bir bakış atsan da uyanmıyor. Uzaktaki karyoladaki hemşire de. Antimony senin sustuğunu görünce *“Bu bir seçenek değil,”* diyor. Ardından aklına sonradan gelmiş gibi ekliyor: *“Alabaster Ay üzerinde yapılması gereken iki düzeltmenin ilkini yaptı. Ay’ı yavaşlatıp yörüngesini yeniden gezegenin yanından geçecek şekilde değiştirdi. İkinci düzeltmeyi bir başkası yapmalı. O da Ay’ı yeniden sabit yörüngesine oturtup sihirli hizasına sokmak. Denge yeniden sağlanırsa mevsimlerin sona ermesi ya da sıklıklarının türünüz için tehlike teşkil etmeyecek kadar azalması olası.”*

Bir nefes alıyorsun. Şimdi anlıyorsun. Toprak Baba’ya kayıp çocuğu geri verilmeli ki öfkesi dinsin. O halde üçüncü taraf belli: Ateşkes isteyenler, insanlar ve Toprak Baba’nın birbirlerini hoş görmesini isteyenler. Bu uğurda Yarık’ı yaratıp milyonların ölümüne neden olursa bile. Her ne yolla olursa olsun sağlanacak barışçıl bir birliktelik.

Mevsimlerin sonu. Kulağa... imkânsız geliyor. Mevsimler hep olmuştur. Tabii sen artık bunun doğru olmadığını biliyorsun.

Nihayet *“O halde bu bir seçenek değil,”* diyorsun. *“Mevsimlerin sonunu getirmek ya da sonsuza dek sürecek bu mevsimde her şeyin öldüğünü görmek ha? O halde ben...”* *Ay’ı yakalayacağım* demek sözü kulağa gülünç geliyor. *“Taş yiyenlerin isteğini yerine getireceğim.”*

“Hep seçenekler vardır.” Antimony’nin bakışı, o insana yabancı bakış bir anda, belli belirsiz değişiyor... Ya da artık onu daha iyi okumaya başladın. Birden Antimony gözüne insani ve çok, çok buruk görünüyor. “Ayrıca türümün tamamı aynı şeyi istemiyor.”

Ona kaşlarını çatıyorsun fakat daha fazlasını söylemiyor.

Başka sorular da sormak istiyorsun, anlamak için daha çok çaba sarf etmek. Fakat Antimony haklıydı: Buna hazır değildin. Başın dönüyor ve kafanın içine tıkkışan sözcükler bir bulmacaya dönüyor. Bu kadarı seni aşıyor.

İstekler ve ihtiyaçlar. Yutkunuyorsun. “Burada kalabilir miyim?”

Antimony yanıt vermiyor. Bu soruya aslında gerek bile olmadığını düşünüyorsun. Ayağa kalkıp en yakın karyolaya yürüyorsun. Karyolanın başı duvara yaslanmış. Böylece başın Alabaster’ın ve Antimony’nin arkasında kalacak. İçinden taş yiyenin ensesine bakmak gelmiyor. Bu yüzden yastığı eline alıp başını yatağın ayak tarafına koyup kıvrılıyorsun. Böylece Alabaster’ın yüzünü görebileceksin. Bir zamanlar onu Innon’ın geniş omuzlarının üzerinden görürken daha iyi uyuyordun. Şu an ona bakarken o aynı güven hissini yaşamasan da... bu da hiç yoktan iyi.

Bir süre sonra Antimony tekrar şarkı söylemeye başlıyor. Şarkısının tuhaf, rahatlatıcı bir yanı var. Aylardır uyumadığın kadar iyi uyuyorsun.

Kötüleşen [okunmuyor] güney göğünde ara.
Büyüdüğünde [okunmuyor]

İkinci Tablet, “Eksik Gerçek,” altıncı ayet

11

Schaffa yerde yatarken

YİNE O. KEŞKE SANA o kadar çok şey yapmamış olsaydı. O olmak hiç hoşuna gitmiyor. Onun Nassun'ın bir parçası olduğunu bilmek ise hiç mi hiç hoşuna gitmeyecek... Fakat şimdi bunu düşünme.

Schaffa adını taşıyan adam her ne kadar tam anlamıyla aynı kişi sayılamayacak olsa da rüyasında benliğinin parçalarını görüyordu.

Muhafızlar kolay kolay rüya görmezler. Schaffa'nın sessapine'sinin sol lobunun diplerindeki nesne uyku-uyaklılık döngüsüne etki ediyor. Uykuya sıkça ihtiyacı olmuyor. Olduğunda ise bedeni rüya görmeyi mümkün kılan daha derin uyku haline nadiren giriyor. (Sıradan insanlar rüya gördükleri uyku halinden mahrum bırakıldıklarında delirirler. Muhafızlar o tür bir delilikten muaftır-

lar. Ya da belki hep deli onlar.) Schaffa o aralar daha sık rüya görmesinin kötüye işaret olduğunu biliyordu. Fakat elinden bir şey gelmezdi. Bedeli ödemek kendi seçimi idi.

Bu yüzden Schaffa bir kulübedeki yatakta yatıyor, bedeni nöbet geçiriyormuş gibi seğirirken zihninden görüntüler geçiyordu. Zihni antrenmansız olduğundan zayıf bir rüya haliydi bu. Rüyaları kuracak malzemeden geriye çok az şey kalmıştı. İleride kendi kendine bunun hakkında konuşacak. Başını tutup kimliğinin dağınık parçalarını bir araya getirmeye çalışırken. Ben de ona işkence edenin ne olduğunu o şekilde anlayacağım. O debelenirken ve rüyasında...

... iki kişi görürken. Hafızasında yüz hatları şaşırtıcı bir şekilde net olan iki kişi. Fakat onlara dair, geriye kalan her şey eksikti. İsimleri, onunla ilişkileri, onları hatırlama nedeni. Tahminimce rüyasında gördüğü o iki kişiden biri buz beyazı gözlerine ve o gözleri çevreleyen kalın, siyah kirpiklere bakılırsa annesi olmalıydı. Adam ise daha sıradandı. Fazla sıradan... Sıradan olmaya özen gösteriyormuş gibi, öyle ki bu durum Schaffa'nın muhafız zihninde hemen şüphe uyandırdı. Yabancılar sıradan görünmek için büyük çaba verirdi. Nasıl olmuş da Schaffa'yı ortaya çıkarmışlar ve nasıl olmuş da nihayetinde Schaffa onlardan ayrılıp Toprak'ın eline düşmüştü. Fakat hiç olmazsa ebeveyninin yüzleri ilginçti.

...Warrant'ı ve volkanik kaya katlarının içine oyulmuş, siyah duvarlı odaları görürken. Nazik eller, acıma dolu sesler. Schaffa seslerin kimlere ait olduğunu anımsamıyordu. Onu bir kablolu koltuğa oturtuyorlardı. (Hayır, bunları ilk kullananlar düğümler değildi.) Bu koltuk

karmaşık, otomatik, Schaffa'nın gözüne eski görünse de mükemmelen çalışan bir koltuktu. Dönüyor, yeniden şekil alıyor ve Schaffa'yı yüzü parlak, yapay ışıkların altında yere bakana dek döndürüyordu. Schaffa'nın yüzü geçit vermeyen parmaklıkların arasına kısılmıştı ve ensesi çıplaktı. Saçları kısaydı. Arkasından ve üzerinden inen kadim mekanizmaların seslerini işitiyordu; bunlar öyle ezoterik ve tuhaf şeylerdi ki isimleri ve amaçları uzun zaman önce yitip gitmişti. (O an aklına asli amaçların kolayca yanlış yola saptırabileceği gelmişti.) Çevresinde oraya onunla birlikte getirilen diğerlerinin burunlarını çekip yakardıklarını işitebiliyordu. Bu anında bir çocuk olduğunu fark etti. Ardından diğer çocukların çığlıklarını işitti. Çığlıklar vızıltılara ve kesme seslerine karıştı. Ayrıca bir daha asla işitmeyeceği alçak sesli, şırıltılı bir uğultu (bu ses senin ve bir sütunun yakınında olan diğer tüm orojenlerin aşına olacağınız bir sest) bardı. Bunun nedeni o andan itibaren sessapine'si yeniden tasarlanıyor ve yer hareketlerine değil, orojeniye duyarlı olacak hale getiriliyordu.

Schaffa mücadele ettiğini anımsadı. Çocukken bile çoğu kişiden güçlü olduğunu. Makineler ona ulaşmadan önce başını ve bedeninin üst kısmını kurtarmıştı bile. Bu yüzden ilk kesikte terslik oldu. Boynunda gerekenin epey aşağısında bir nokta kesilmiş, kesiğin onu öldürmesine ramak kalmıştı. Cihaz yılmadan yeniden ayarlama yaptı. Schaffa bedenine sokulan demir parçasının soğuşunu, içindeki diğer varlığın soğuşunu hemen hissetti. Biri boynunu dikti. Acı korkunçtu ve sona erecek gibi değildi. Fakat Schaffa acıyı kendini kaybetmeyecek kadar yatış-

tırmayı öğrendi. İmplantasyondan sağ çıkan herkes gibi. Gülümsemek, anlıyorsun ya. Endorfinler acıyı hafifletir.

... merkez'i ve Ana Bina'nın kalbindeki yüksek tavanlı odayı, duvarlarından sonu gelmez demir parçaları çıkan derin bir çukura doğru uzanıp çukurun etrafından dolaşan o tanıdık, yapay ışıkları görürken. O ve diğer muhafızlar çukurun dibindeki ufak tefek, parçalanmış, iki büküm olmuş cesede bakıyorlardı. Ara sıra çocuklar parayı buluyorlardı; zavallı, ahmak yaratıklar. Anlamıyorlar mıydı ki? Toprak gerçekten habisti ve zalimdi. Schaffa onları ondan koruyacaktı. Elinden gelse. Hayatta kalan biri vardı. Muhafız Leshet'e bağlı çocuklardan biri. Kız Leshet ona yaklaşıırken korktu. Fakat Schaffa, Leshet'in kızın yaşamasına izin vereceğini biliyordu. Leshet hep olması gerekenden daha yumuşak ve iyi yürekli biri olmuştu. Çocukları da bunun ceremesini çekiyordu...

... yolu ve Schaffa'nın buz beyazı irislerini ve o hiç değişmeyen gülümsemelerini gören ve tersliğin nerede olduğunu bilmeseler de bir terslik olduğunu bilen yabancıların ona çevrilen gözlerini görürken. Bir gece, bir handa bir kadın vardı. Korkacağı yerde meraklı davranıyordu. Schaffa onu uyarsa da kadın ısrarcıydı. Schaffa elinde olmadan zevkin acısını birkaç saatliğine, belki de bütün gece uzak tutacağını düşündü. Bir süreliğine insan gibi hissetmek güzeldi. Fakat Schaffa'nın ona uyarısı boşuna değildi. Aylar sonra döndüğünde kadının karnında bir bebek vardı. Kadın bebeğin Schaffa'ya ait olmadığını söylese de Schaffa şüpheye yer bırakamazdı. Warrant'ta üretilen siyah camlı hançeri kullandı. Kadın ona karşı şefkatli olduğundan Schaffa sadece çocuğu hedef aldı;

kadının çocuk ölse de hayatta kalacağını umuyordu. Fakat kadın öfkeliydi; korkmuştu. İmdat çılgınlıkları atan kadın da bıçak çekip Schaffa'yla mücadele etti. Schaffa "bir daha asla" diye düşünüp kararını verdi. Hepsini öldürdü. Kadının tüm ailesini, olanları izleyen bir düzine insanı, hep beraber onun üzerine çullanan kasabanın yarısını. Bir daha asla insan olmadığını, hiçbir zaman da olmayacağını unutmuyacaktı.

... bir kez daha Leshet'i görürken. Bu kez onu güçbelâ tanıdı: Saçları beyazlaşmış ve bir zamanlar pürüzsüz olan yüzü çizgilerle kaplanıp sarkmıştı. *Küçülmüştü*, kuzey kutupluların çoğuna olduğu gibi yumuşayan kemikleri kamburunu çıkarmıştı. Fakat Leshet, Schaffa'dan daha çok yüzyıllar görmüştü. *Yaşlı* sözcüğünün onlar için güçsüzlük, ihtiyarlık ve çökme gibi anlamlara gelmemesi gerekiyordu. (Mutluluk ve acıyı hafifletmekten fazlası demek olan bir gülümseme. Onlarda olmaması gereken iki şey daha.) Schaffa, Leshet'in yayvan, *kucak açan* gülümsemesine bakarken Leshet, Schaffa'nın onun izini sürerek ulaştığı kulübeden çıkıp aksak adımlarla ona doğru yürüyordu. Schaffa içine dolan belli belirsiz dehşeti ve tomurcuklanan tiksintiye ancak Leshet onun karşısında durduğunda kurulmuşçasına uzanıp Leshet'in boynunu kırdığında fark edebildi.

... kızı görürken. *O kızı*. Onlarca, yüzlerce kızıdan birini; sonu gelmez yılların ardından bulanıklaşan kızlar... Bu kız hariç. Schaffa o zavallı, korkmuş ve üzgün kızı bir ahırda buldu. Kız ona ilk görüşte âşık oldu. Schaffa da kızı seviyordu. Ona karşı daha şefkatli olmayı diliyordu. Kızı kırık kemiklerle, sevgi dolu tehditler ve vermemesi

gereken şanslarla itaatkâr olması için eğitirken elinden geldiğince nazik davranıyordu. Leshet kıza kendi yumuşak mizacını mı bulaştırmıştı yoksa? Belki, belki... fakat *yüzü. Gözleri.* Kızda bir şey vardı. Sonrasında Schaffa Allia'daki bir sütunun kaldırılmasında kızın da rolü olduğunu işitince şaşırılmamıştı. Schaffa'nın nadidesi. Sonrasında Schaffa kızın öldüğüne de inanmamıştı. Onu geri almak için gittiğinde de içi gururla doluydu. Kafasının içindeki sese kız onu kendisini öldürmesi için zorlamasın diye dua ediyordu. Kız...

... yüzü Schaffa'yı sessiz haykırıyla uyandıran kız.
O kız.

Diğer iki muhafız ona Toprak'ın yargılayan gözleriyle baktı. En az Schaffa kadar arızalıydılar. Daha da fazla. Üçünde de Muhafız mezhebinin onları kendilerini sakınmaları için uyardığı tüm vasıflar vardı. Schaffa ismini anımsasa da onlar anımsamıyorlardı. Schaffa'yla onlar arasındaki tek fark buydu... Öyle değil mi? Buna karşın bir şekilde onların Schaffa'dan *eksikleri* bundan çok daha fazlasıydı sanki.

İlgisiz şeyler. Schaffa karyoladan kalkıp dışarı çıktı. Yüzünü ve başını ovuşturdu.

Çocukların kulübesi. Schaffa onları kontrol etme zamanının geldiğini düşünse de dosdoğru Nassun'ın karyolasına yöneldi. Schaffa kızın yüzüne bakmak için fenerini kaldırdı. Nassun uyuyordu. Evet. Gözlerinde, belki elmacıkkemiklerinde gizli olan, Schaffa'nın zihnini kaşıyan o şey. Hafızasındaki parçalar ve kızın yüz hatları nihayet birleşmişti. Schaffa'nın Damaya'sı. Ölmeyen, yeniden doğan kız.

Schaffa, Damaya'nın elini kırdığını anımsayıp irkil-di. Böylesi bir şeyi neden yapmıştı ki? O günlerde yaptığı tüm o korkunç şeyleri neden yapmıştı bir kere? Leshet'in boynu. Timay. Eitz'ın ailesi. Daha birçokları. Kasabalar dolusu insan. Neden?

Nassun uykusunda kıpırdanıp alçak sesle mırıldadı. Schaffa'nın eli kendiliğinden uzanıp Nassun'ın yüzünü okşadı. Kız hemen sustu. Schaffa'nın göğsünde bir sızı vardı. Belki de sevgiydi bu. Leshet'i, Damaya'yı ve diğerlerini sevdiğini anımsadı. Fakat onlara neler yapmıştı.

Nassun hafifçe kıpırdandı. Uyanıp fenerin ışığı karşısında gözlerini kırıştırdı. "Schaffa?"

"Önemli bir şey yok ufaklık," dedi Schaffa. "Üzgünüm." Hem de çok üzgündü. Fakat korku Schaffa'nın içindeydi. Rüya da hâlâ aklından çıkmamıştı. İçinde tutamadı. Nihayet "Nassun, benden korkuyor musun?" deyiverdi.

Nassun gözlerini kırıştırdı. Uyku sersemiydi. Gülümsemi. Gülümsemesi Schaffa'nın içindeki bir şeyleri çözdü. "Asla."

Asla. Schaffa yutkundu. Birden boğazı düğümlendi. "İyi. Uyumaya devam et."

Nassun hemen uyuyakaldı. Belki gerçekten uyanmamıştı bile. Fakat Schaffa onun yanından ayrılmayıp Nassun'ın rüyalara dalışını izledi.

Asla.

"Bir daha asla," diye fısıldadı Schaffa. Bu sözlerin zihninde canlandırdığı anı bedenini titretti. Sonra hisleri değişip kararlılık galip çıktı. Eskiden olanların önemi yoktu. O başka bir Schaffa'ydı. Şimdi bir şansı daha var-

dı. Olduğundan daha azı olmak, olduğu canavardan daha azı olmaksa bundan pişmanlık duymazdı.

Omurgasında acının bir şimşek gibi çaktığını hissetti. Acı gülümseyerek geçiştiremeyeceği kadar hızlı gelmişti. Bir şey Schaffa'nın kararlılığına karşı çıkıyordu. Eli kendiliğinden Nassun'ın ensesine doğru seğirdi... Sonra Schaffa kendisine engel oldu. Hayır. Nassun onun için acısını hafifletmekten daha fazlasıydı.

Kullan onu, diye buyurdu ses. İradesini kır. Annesi gibi direngen. Bunu itaat edecek şekilde eğit.

Hayır, diye düşünerek sese karşılık verdi Schaffa. Sonra kendisini misilleme darbesine hazırladı. Sadece acıydı işte.

Böylece Schaffa, Nassun'ın üzerini örtüp alnına bir öpücük kondurduktan sonra ışığı kapatıp gitti. Kasabayı gören tepeye gidip gecenin geri kalanını orada dikilip dişlerini sıkarak ve eskiden olduğu kişiyi unutmaya çalışıp kendisine daha güzel bir gelecek sözü vermekle geçirdi. Sonunda diğer iki muhafız da kulübelerinin önündeki basamaklara çıktı. Fakat Schaffa onların sırtına odaklanan bakışlarının yabancı baskısına aldırış etmedi.

12

Nassun, yukarı düşerken

YİNE BUNLARIN ÇOĞU SÖYLENTİDEN İBARET. Nassun'ı tanıyorsun ve o senin bir parçan. Fakat sen Nassun olamazsın... ve sanırım artık onu sandığın kadar iyi tanımadığında hemfikiriz. (Ah, fakat hangi ana-bana çocuğunu tanır ki.) Nassun'ın varlığını kapsama görevi bir başkasına ait. Fakat sen onu seviyorsun ve bu da demek oluyor ki bir yanım elinde olmadan aynısını yapıyor.

O halde sevgide hemfikir olacağız.

Bilinci toprağın derinlerine demirlenen Nassun dinliyordu.

Başta ortamsal duyun sadece alışageldik darbeleri seziyordu: Katmanlarda ani gerilimler ve daralmalar, Jekity'nin altındaki yaşlı volkanın uysal köpürmeleri,

yükselip soğuyarak şekiller oluşturan sütunsu bazaltın yavaş ve sonu gelmez gıcırtıları. Artık bunları özgürce, ne zaman isterse, gece karanlığın çökmesini ve anne-babasının yatmaya gitmesini beklemeden dinleyebilmesi Nassun'ın hoşuna gidiyordu. Burada, Bulunmuş Ay'da Schaffa, Nassun'a kabı istediği zaman, istediği kadar uzun süre kullanmasına izin vermişti. Nassun bu hakkı tekeline almak istemiyordu. Ne de olsa diğerlerinin de öğrenmeye ihtiyacı vardı... Fakat onlar orojeniden Nassun kadar keyif almıyorlardı. Çoğu sahip oldukları güce ya da o güce hâkim olmakla keşfedebilecekleri mucizelere karşı kayıtsızdı. Diğer birkaçı o güçten korkuyordu bile. Bu da Nassun'a anlamsız geliyordu. Fakat artık ona bir zamanlar bir arif olmak istemesi de anlamsız geliyordu. Şimdi Nassun'ın tamamen olduğu kişi, olduğu şey olma özgürlüğü vardı. Artık özünden korkmuyordu. Artık ona, olduğu şeye inanan, ona güvenen, onun için mücadele eden biri vardı. Bu yüzden Nassun ne ise o *olacaktı*.

Bu yüzden Nassun, Jekity'nin sıcak noktasında bir girdap oluşturup birbirleriyle mücadele eden basınçlar arasında mükemmel bir denge sağlarken aklına korkmak gelmiyordu. Bunun bir Merkez dört yüzüklüsünün güçlülükle yapacağı bir iş olduğunun farkında değildi. Fakat zaten bunu bir dört yüzüklünün yapacağı gibi, hareket ve ısıyı zapt ederek ve her ikisini kendi içinden kanallize etmeye çalışarak yapmıyordu. Evet, Nassun uzanıyordu. Fakat sadece duyularıyla ve emici halkasıyla. Fakat böyle bir durumda bir Merkez öğretmeni ona bu şeklide hiçbir şeye etki edemeyeceği uyarısında bulacakken Nassun bunu yapabileceğini söyleyen kendi içgüdülerini dinledi.

Girdabın içine yerleşip onunla birlikte dönerek girdabın sürtünme gücünü ve basıncını azaltıp aşağısındaki şeye, gümüşe ulaşacak kadar gevşeyebildi.

Schaffa ve diğerlerini sorgulayıp onların da o şeyin ne olduğunu bilmediğini anlayınca ona gümüş ismini takmaya karar vermişti. Diğer orojen çocuklar bile onun varlığını sezemiyorlardı; Eitz bir keresinde bir şey duyumsadığını sanmıştı; Nassun utangaçça ondan toprağa değil Schaffa'ya konsantre olmasını istediğinde. Çünkü gümüşü toprağın altında değil, insanların içinde –daha yoğun, daha güçlü ve daha *odaklanmış*– görmek daha kolaydı. Fakat Schaffa kaskatı kesilip Eitz'a öfkeli bir bakış atmış, Eitz da ürküp her zamankinden daha suçlu ve tedirgin bir hale bürünmüştü. Nassun, Eitz'ı üzdüğü için kendisini kötü hissetmiş, bir daha da ondan bunu denemesini hiç istememişti.

Ötekiler ise o kadarını bile başaramıyordu. En çok yardım diğer iki muhafızdan, Nida ve Umber'dan geliyordu. Nida konuşmaya başladı. “Bulduğumuzda Merkez’de sadece bir grup orojene ayırdığımız bir şeydi bu. Orojenler çağrılarını işittiğinde ve kulak kesildiklerinde.”

Nassun kendisini uzun bir konuşmaya hazırlamıştı. Çünkü Nida bir kez ağzını açtığında ne zaman susacağını bilmek mümkün değil. “Yapıları kontrol etmek yerine enerji dönüşümünü kullanmanın tehlikeli ve nihai sonuçları oluyor. Araştırma amacıyla yetiştirilmeleri önemli olsa da o tür çocukların çoğunu düğüm hizmetine yönlendirdik. Geri kalanlardan bazılarını kestik. *Kestik*. Çünkü göğe uzanmak yasaktı.” İnanılmaz bir şekilde Nida bu sözlerin ardından sustu. Nassun göğün konuyla ne il-

gisi olduğunu merak etse de bunu sormaya yeltenmedi. Nida'nın tekrar konuşmasını göze alamazdı.

Fakat Nida ne kadar telaşlıysa o kadar ağır ve sessiz olan Umber başını salladı. "Birkaçına ilerleme kaydetmeleri için izin verdik," diye açıkladı. "Çoğalma için. Meraktan. Merkez'in onuru için. Hepsi bu kadardı."

Tüm bu gevezelikten anlam çıkardığında Nassun birçok şeyi kavramıştı. Nida, Umber ve Schaffa artık olmaları gerektiği gibi muhafızlar değildiler. Her ne kadar eskiden öyle olsalar da. Mezheplerinin imanından vazgeçip eski usullere ihanet etmeyi seçmişlerdi. Bu yüzden gümüşün kullanımı sıradan muhafızlar için önemli bir endişe sebebi olduğu belliydi. Peki neden? Merkez'in orojenlerinden sadece birkaçının bu beceriyi geliştirmesine, "ilerleme kaydetmelerine" izin verildiyse pek çoğunun bunu yapması ne tür bir tehlike doğuracaktı? Ayrıca neden bu beceriyi küçük bir gruba "ayıran" bu eski muhafızlar şimdi Nassun'un bunu serbestçe yapmasına izin veriyorlardı?

Nassun, Schaffa'nın orada bunu konuşmak için bulunduğunu fark etse de Schaffa ağzını açmadı. Sadece Nassun'ı izliyor, gümüş içinde kıvılcımlanıp saçılırken gülümsüyor, kasları seğiriyordu. Son zamanlarda Schaffa'ya fazlaca oluyordu bu. Nassun bunun nedeninden emin değildi.

Nassun gündüzlerini Bulunmuş Ay'da geçirdikten sonra akşamları eve gidiyordu. Jija, Jekitty'deki evine yerleşmişti ve ne zaman Nassun eve dönse evde ona kendisini yuvasında hissettirecek yeni rötuşlarla karşılaşılıyordu: Eski, ahşap kapı şaşırtıcı derecede hoş bir maviye

boyanıyor; küçük bahçeye bitkiler –her ne kadar gökte küller yoğunlaştıkça çarpık çurpuk büyüseler de– ekiliyor; Jija'nın Nassun'a ayırdığı küçük odaya bir cam bıcakla değiş tokuş ettiği halıyı sermesi. Oda Nassun'ın Tirimo'daki odası kadar geniş olmasa da Jekity platosunu çevreleyen ormana bakan bir penceresi vardı. Hava yeterince temiz olduğunda Nassun bazen ormanın yeşilinin hemen ötesindeki kıyıyı uzak bir beyaz çizgi olarak görebiliyordu. Onun da ötesinde Nassun'ı büyüleyen bir mavilik vardı. Her ne kadar odasından tek görebildiği o bir parça renk olsa da. Nassun denizi hiç yakından görmemişti. Eitz denize dair harika öyküler anlatıyordu: Denizin tuz ve tuhaf canlıların kokusunu taşıdığını, sularının kum adında bir şeyle buluştuğunu ve o içindeki tuz yüzünden kumun içinde çok az canlının yaşayabildiğini; yaratıklarının kıpırdandığını ya da baloncuklar çıkardığını. Mesela *yengeçler*, *kalamarlar* ya da *kum dişleyenler* gibi. Tabii bu sonuncu türün mevsimlerden biri sırasında yok olduğu söyleniyordu. Denizde hep tsunami tehlikesi vardı. Bu yüzden de mümkünse kimse denize yakın yaşamıyordu. Gerçekten de Nassun ve Jija, Jekitty'ye ulaştıktan birkaç gün sonra Nassun görmese de doğuda, denizin içlerine doğru büyük bir sarsıntıyı duyumsamıştı. Ayrıca bunun devasa bir şey yer değiştirip kıyıya çarptığında neden olduğu titreşimleri de duyumsamıştı. Bir kez olsun denizden uzak olduğu için mutlu olmuştu.

Yine de bir evinin olması güzeldi. Hayat uzun zamandan beri ilk kez normalleşmeye başlamıştı. Bir akşam yemeği sırasında Nassun babasına Eitz'ın deniz hakkında söylediklerini anlattı. Babası şüpheli bir tavır içinde

onun bunları nereden duyduğunu sordu. Nassun babasına Eitz'dan bahsetti. Jija sessizleşti.

Bir süre sonra “Bu bahsettiğin bir rogga oğlan mı?” dedi.

Nihayet içgüdüleri onu uyaran Nassun –Jija’nın değişken ruh haline karşı gözünü açık tutmayı alışkanlık edinmişti– sustu. Fakat konuşmazsa Jija daha da öfkele-
neceğinden nihayet Nassun başını salladı.

“Hangisi?”

Nassun dudağını ısırdı. Eitz, Schaffa’ya aitti ve Nassun Schaffa’nın orojenlerinden hiçbirine zarar gelmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Bu yüzden “En büyükleri. Uzun boylu, yeni çok kara ve uzun bir yüzü var.”

Jija yemek yemeye devam etti. Fakat Nassun onun çenesinde yiyecek çiğnemekle ilgisi olmayan bir şekilde geri-
len kasları izledi. “O kıyı çocuğu. Onu gördüm. Bir daha onunla konuşmanı istemiyorum.”

Nassun yutkundu. Tehlikeyi göze alıp “Diğerleriyle konuşmak zorundayım babacığım,” dedi. “Bu şekilde öğreniyoruz biz.”

“Öğrenmek mi?” Jija gözlerini Nassun’a çevirdi. Duygularını bastırmaya çalışsa da öfkesi yüzünden okunuyordu. “O oğlan kaç yaşında, yirmi mi? Ayrıca hâlâ bir rogga. *Hâlâ*. Şimdiye kadar tedavi olmuş olması gerekirdi.”

Bir an için Nassun şaşırdı. Çünkü dersleri sona erdiğinde aklına gelecek son şey orojenisinden arınmaktı. Eh, Schaffa bunun mümkün olduğunu söylemişti. Ha, Eitz de. Sadece on sekiz yaşında olan fakat besbelli Jija’nın daha büyük hayal ettiği Eitz tedaviden yararlanmamış olmak için fazla büyüktü. Tabii tedavi olacaksa. Nassun ürpere-

rek Jija'nın Schaffa'nın orojeninin silinmesinin mümkün olduğuna dair iddialarından şüphe etmeye başladığını fark etti. Nassun'ın artık tedavi olmak *istemediğini* anlarsa Jija ne yapardı?

İyi şeyler yapmayacağı belliydi. “Evet babacığım,” dedi Nassun.

Bu sözleri Jija'yı yatıştırdı. Her zamanki gibi. “Onunla derslerinde konuşabilirsin, tamam. Muhafızları kızdırmanı istemem. Fakat ders dışında onunla konuşma.” Jija iç çekti. “Yukarıda o kadar uzun zaman geçirmenden hoşlanmıyorum.”

Jija yemeğin geri kalanı boyunca bu konuda homurdanıp dursa da öncelerden daha kötü bir laf etmeyince Nassun sonunda rahat bir nefes aldı.

Ertesi sabah Bulunmuş Ay'da Nassun, Schaffa'ya “Ne olduğumu gizlemeyi daha iyi öğrenmem gerekiyor,” dedi.

Schaffa iki omuz çantasını yokuş yukarı, Bulunmuş Ay kompleksine taşıyordu. Çantalar ağırdı; Schaffa'da insanüstü bir güç olsa da onun bile nefesi kesilmişti. Bu yüzden Nassun onu yanıt vermeye zorlamadı. Schaffa kompleksin küçük depo kulübelerine varınca çantaları yere bırakıp soluklandı. Çocukların yiyecekleri gibi şeyleri burada tutmak, Jekitty depolarına ya da ortak yemekhaneye gidip geri gelmekten yeğdi.

Schaffa sessizce “Güvende misin?” diye sordu. Nassun onu bu yüzden seviyordu.

Nassun başını sallayıp alt dudağını ısırды. Çünkü babasına dair böyle bir şüpheye düşmesinin yanlış olduğunu biliyordu. Ayrıca Schaffa'nın yüzünde bu soruna basit bir çözüm düşünmeye başladığını belli eden soğuk

bir ifade vardı. Nassun'ın ağzından "Yapma," sözcüğü çıkıverdi.

Schaffa bir kaşını kaldırdı. "Yapmayayım mı?.." diye diklendi.

Nassun çirkin bir yıl geçirmişti. Schaffa en azından gaddarlığı hakkında dürüst ve açıktı. Bu da Nassun'ın çenesini sıkıp başını kaldırmasını kolaylaştırdı. "Babamı öldürme."

Schaffa gülümsedi. Gözlerindeki bakış hâlâ buz gibiydi. "Bir şey o tür bir korkuya neden olur Nassun. Seninle, erkek kardeşinle ya da annenin yalanlarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şey. O şey her ne ise babanda bir yara bırakmış, belli ki iltihaplanan bir yara. O yaraya değen ya da o cerahatin iğrenç kokusunun yakınına gelen her şeye saldıracak... Senin de gördüğün gibi." Nassun, Uche'yi düşünüp başını salladı. "Bu konuda konuşarak anlamak mümkün değil."

"Ben yapabilirim," dedi Nassun. "Daha önce yaptım. Ben onu nasıl..." *Onu nasıl işleyeceğimi biliyorum.* Söylenmesi gereken sözler bunlar olsa da daha sadece on yaşında olduğu için ancak "Onun kötü şeyler yapmasına engel olabiliyorum," dedi. "Daha önce de oldum." Her zaman olmasa da.

"Ta ki sen onu bir kez durdurmakta başarısız olana dek," dedi Schaffa. "Bu kadarı yetecektir." Nassun'ı süzdü. "Sana zarar verirse onu öldürürüm Nassun. Babanın hayatına kendi hayatından daha fazla değer veriyorsan bunu aklından çıkarma." Ardından Schaffa kulübeye dönüp çantalarla uğraşmaya koyuldu. Konuşma sona ermişti.

Epey sonra Nassun diğerlerine bu sohbetten bahsetti. Küçük Paido “Belki de bizim gibi sen de Bulunmuş Ay’a taşınmalısın,” dedi.

Ynegen, Shirk ve Lashar hemen ötede oturuyorlar, Kap’ın zemininin altına gömülü kayaları bulup hareket ettirmekle geçen bir ikindinin ardından dinlenip güç topluyorlardı. Hepsi de bu öneriye başlarını sallayıp mırıldanarak destek verdiler. Lashar kendine has, kibirli tavrıyla “En doğrusu bu,” dedi. “Orada, *onların* arasında yaşadığın sürece asla gerçek anlamda bizden biri olamazsın.”

Nassun da bunu sıkça düşünüyordu. Fakat... Kollarını açıp “O benim babam,” dedi.

Bu sözleri diğerleri tarafından hiç de anlayışla karşılanmadığı gibi ona acıyarak bakanlar oldu. Çoğu hâlâ güvendikleri erişkinlerin onlara verdiği zararın izlerini bedenlerinde taşıyordu. Shirk “Baban bir hımbıl,” diye karşılık verdi. Bu sözler de diğer çocuklar açısından konuya son noktayı koymuştu. Nihayet Nassun onları farklı düşünmeye ikna etmekten vazgeçti.

Bu düşünceler orojenisine durmadan etki eder olmuştu. Dile getirmediği bir yanı babasını memnun etmek isterken nasıl etki etmeyecekti ki? Bu düşünceler Nassun’ı sarsıyor; toprakla son raddeye dek bütünleşmek için kendisini zorlaması, aldığı hazzın sağladığı güven duygusunu son damlasına dek tüketmesi gerekiyordu. O öğleden sonra, Nassun sıcak noktanın dönen gümüş ipliklerine dokunmaya çalışırken bir şeyler öyle ters gitti ki nefesi kesilen Nassun güçlükle farkındalığına tutunup kendine geldiğinde kabın on halkasını da dondurduğunu gördü. Schaffa bu kez ağırlığını koyacaktı.

Schaffa “Bu gece burada yatacaksın,” dedi. Kabuk bağlamış toprağın üzerinde yürüyüp Nassun’ı aldıktan sonra onu bir banka taşıdı. Nassun yürüyemeyecek kadar bitkindi. Ölmek için büyük bir çaba vermesi gerekmişti. “Yarın uyandığında evinize gidip eşyalarını buraya getireceğim.”

Nassun nefesi kesilerek “İstemiyorum,” dedi. Schaffa’nın çocuklardan *hayır* yanıtını almaktan hoşlanmadığını biliyordu.

“Ne istediğin umurumda değil ufaklık. Bu durum eğitimi baltalıyor. Merkez’in çocukları ailelerinden koparmasının nedeni de buydu. Yaptığın iş dikkatinin dağılmamasını gerektirecek kadar tehlikeli; buna neden olan kişiyi ne kadar seversen sev.”

“Fakat.” Nassun’ın daha fazla itiraz edecek gücü yoktu. Schaffa onu kucağına oturtup onu ısıtmaya çalıştı. Çünkü Nassun’ın kendi halkasının kenarı teninden sadece bir iki santim ötedeydi.

Schaffa iç çekti. Bir süre için hiçbir şey söylemedi. Sadece birine bir battaniye getirmesi için seslendi. Battaniyeyi getiren daha olanları görür görmez yanlarından ayrılan Eitz oldu. (Herkes olanları görmüştü. Utanç vericiydi bu. Senin de Nassun’ın çocukluğunun tehlikeli ilk yıllarında fark ettiğin gibi o çok gururlu bir kız.) Kendisini sesapine’si düzenli bir şekilde dövülmüş gibi hissedenden Nassun’ın titremesi nihayet sonra erdiğinde Schaffa nihayet “Sen yüce bir amaca hizmet ediyorsun ufaklık,” dedi. “Bir tek adamın arzusuna değil. Benim arzuma bile değil. Böyle önemsiz konularla uğraşmak için yaratılmadın sen.”

Nassun kaşlarını çattı. “O halde... ne için yaratıldım?”

Schaffa başını iki yana salladı. Gümüş içinde yanıp söndü; sesapine’sinin içindeki o şey istencini bir kez daha örerken ya da örmeye çalışırken gümüş ağı yanıp söndü. “Büyük bir hatayı düzeltmek için. Bir zamanlar benim de katkım olan bir hatayı.”

Nassun’ın tüm bedeni uykuya dalmak için yanıp tu-
tuşsa da işittikleri onu uyutmayacak kadar ilginçti. “Ney-
di o hata?”

“Türünü köleleştirmek.” Nassun oturup ona kaşlarını çattı. Bir kez daha gülümsese de bu kez gülümsemesi hü-
zünlüydü. “Ya da belki onların Kadim Sanze altında ken-
di kendilerini köleleştirmelerini sürekli hale getirdiğimi-
zi söylemek daha doğru olur. Merkez normalde orojenlerin
yönetimi altındaydı; anlıyorsun ya... Ayırıp yetiştirdiği-
miz, itaat etmeleri için özenle şekillendirip seçtiğimiz
orijenler tarafından. Yerlerini bilsinler diye. Onlara ölüm
ve kabullenileceklerine dair küçücük bir olasılık arasın-
da seçim yapma hakkı tanındı. Çaresizdiler ve bunu kul-
landık. Onları *biz* çaresiz kıldık.”

Nedense Schaffa duraksayıp iç çekti. Derin bir nefes
alıp verdi. Gülümsedi. Bu yüzden de Nassun, Schaffa’nın
başının içindeki acının yine şiddetlendiğini acıyı duyum-
samadan anladı. “Ve benim türüm –benim de onlardan
biri olduğum muhafızlar– bu iğrençliğin suç ortağıydı.
Babanın bir taşı nasıl şekillendirdiğini gördün mü? Çekiç
darbeleriyle, daha zayıf parçaları dökerek. Bazen taş bas-
kıya dayanamayıp kırılırsa yerine bir başkasını koyup
baştan başlayarak. O zamanlar ben de bunu yapıyordum.
Fakat çocuklara.”

Nassun buna inanmakta güçlük çekiyordu. Schaffa elbette ki acımasız ve sertti. Fakat düşmanlarına karşı. Bir yıl kimsesiz olarak yaşamak Nassun'a zalimliğin önemini öğretmişti. Fakat Schaffa Bulunmuş Ay'ın çocuklarına karşı çok nazik ve şefkatliydi. Nassun "Bana bile mi?" deyiverdi. Sorusu çok da açık olmasa da Schaffa onun ne kastettiğini anlamıştı: *O zamanlarda beni bulmuş olsan bana da aynını yapar mıydın?*

Schaffa, Nassun'ın başına dokundu. Elini başına koyup parmaklarını ensesine yasladı. Bu kez Nassun'dan hiçbir şey almadı. Fakat belki de onun bu jesti Schaffa'yı teselli ediyordu. Çünkü çok üzgün görünüyordu. "Sana bile yapardım Nassun. Eskiden birçok çocuğun canını yaktım."

Schaffa çok üzgündü. Nassun onun kötü bir şey yapmış da olsa bunu *bilerek ve isteyerek* yapmadığına hükmetti.

"Türüne böyle davranmak yanlış. Sizler insansınız. Bizim sizi araçlara çevirmemiz yanlış. İhtiyacımız olan, her şeyin gitgide kötüye gittiği bu karanlık günlerde her zamankinden de çok ihtiyacımız olan şey *müttefikler*."

Nassun, Schaffa'nın her istediğini yapardı. Fakat müttefikler belli görevler için gerekirdi. Dost ve müttefik aynı şey değildi. Nassun bunu ayırt etme becerisini de yolda edinmişti. "Bize neden müttefik olarak ihtiyacınız var?"

Schaffa'nın gözleri dalgın ve dertli bakıyordu. "Uzun zamandır bozuk olan bir şeyi onarmak için ufaklık; kökleri geçmişimizde artık ne zaman başladığını unutacağımız kadar geriye giden bir husumeti sonlandırmak için. Yoksa bu husumet *sürüp gider*." Schaffa bir elini kaldırıp başının arkasına dokundu. "Eskiden yaptığım her şeyden

vazgeçtiğimde kendimi o zamanlar yapılanlara bir son verme amacına adadım.”

Demek sebep buydu. “Bunun seni incitmesi beni üzüyor,” dedi Nassun. Schaffa’nın gümüş haritasında ki lekeye baktı. Küçücüktü. Bazen Nassun’ın babasının giysilerdeki sökükleri dikmekte kullandığı topluiğne başlarından da küçük. Yine de ışıltıda negatif bir alan oluşturunuyordu; sadece siluet olarak seçilebiliyordu. Bir başka deyişle kendisinden ziyade etkileriyle. Çiy damlalarıyla ağırlaşmış, titrek ağların ortasındaki hareketsiz bir örümcek gibi. Fakat örümcekler bir mevsim boyunca kış uykusuna yatarlarken Schaffa’nın içindeki şey ona sürekli işkence ediyordu. “Onun istediğini yapıyorsan neden canını yakıyor?”

Schaffa gözlerini kırptırdı. Nassun’ı kollarında hafifçe sıkıştırıp gülümsedi. “Çünkü seni onun istediği şeyi yapmaya *zorlamayacağım*. Onun dileklerini sana bir seçenek olarak sunuyorum ve olumsuz yanıt verirsen kararına uyacağım. O... türüne karşı daha güvensiz. İşin aslı bunun için iyi bir nedeni de var.” Başını iki yana salladı. “Bunu sonra konuşabiliriz. Şimdi sessapine’ni dinlendir.” Nassun hemen yatıştı. Ne Schaffa’yı bilinçli olarak duyumsamak istemişti ne de bir süredir bunu yaptığının farkına varmıştı. Sürekli duyumsama onun için doğal hale gelmişti. “Sanırım bir uyku çekersen sana faydası olur.”

Böylece Schaffa, Nassun’ı yatakhane binasına taşıyıp onu sahipsiz ranzalardan birine yatırdı. Nassun kendisini bir koza gibi örten battaniyenin içinde kıvrılıp kulaklarında diğer çocuklara onu rahatsız etmemelerini tembih eden Schaffa’nın sesiyle uykuya daldı.

Sonra uyandı. Ertesi sabah battaniyenin altından çıkmak için mücadele verirken kulaklarında kendi çığlıklarının ve boğulma seslerinin yankısı vardı. Biri onu kolundan tutmuştu ve her şey olmaması gerektiği gibiydi. O an olamazdı bu. Ona olamazdı. İstemediği biri. Hoş görülemez bir durum. Kollarını toprağa doğru salladı. Çağrısına yanıt veren toprak, ısı ya da basınç değil güce olan dillendirilmemiş ihtiyacıyla birlikte haykıran ve çınlayan gümüş dantellerden oluşan ışık oldu. O haykırış diyarın dört yanında yankılandı; iplikler değil, dalgalar halinde ve sadece karada değil, aynı zamanda suda, havada ve

ve sonra

ve sonra

bir şey ona yanıt verdi. Gökteki bir şey.

Nassun yaptığını bilinçli olarak yapmıyordu. Eitz ise Nassun'ı gördüğü kâbustan uyandırmaya çalıştığında olacaklardan kesinlikle habersizdi. Eitz, Nassun'ı severdi. Nassun sevimli bir çocuktü. Ayrıca Eitz artık kimseye güvenmeyen bir çocuk olsa da, kıyıdaki evini Schaffa'yla terk ettiği günden beri geçen yıllarda Schaffa'nın o gün çok sık gülümsemesinin ve üzerine sinen o hafif kan kokusunun nedenini anlamışsa da Schaffa'nın Nassun'a o denli kapılmasının ne anlama geldiğinin farkındaydı. Muhafızın onca zamandır aradığı bir şey vardı. Ve Eitz her şeye rağmen Schaffa'yı aradığını bulmasını dileyecek kadar seviyordu.

Belki bu seni rahatlatacak olsa da Nassun için aynı şey söylenemezdi. Korku dolu, istemsiz çırpınışları sırasında Nassun, Eitz'ı taş a çevirdi.

Uzaklarda, yer altında Alabaster'ın başına gelenle aynı şey değildi bu. Alabaster'ın yaşadığı daha yavaş, daha zalimce fakat daha incelikli bir süreçti. Ustalıkli bir süreç. Eitz'ın başına gelen ise bir felaketti: Düzensiz atomların pek de rastgele sayılmayacak bir şekilde yeniden düzenlenmesiyle inen bir çekiç darbesi. Doğal olarak oluşması gereken örgü kaosu içinde yitti. Nassun'ın eli Eitz'ı uzaklaştırmaya çalışırken ve orada bulunan diğer çocuklar hayret nidaları arasında nefes alacak zamanı bulamadan taş yayılıverdi. Eitz'ın teni üzerinde yayılan taşın kahverengisi sertleşip kaplan gözünü andıran bir perdah oluşturdu. Sonra Eitz'ın etinin içine ilerledi. Fakat kimse Eitz'ın bedenini kırmadıkça onun içinde oluşan yakutu göremezdi. Eitz neredeyse aniden öldü. Katılaşıp sarı kuvars, koyu kırmızı lâl ve beyaz akikten oluşan, belli belirsiz bir safir oyasıyla sarılmış damarlı bir mücevhere dönüşen ilk organı kalbi oldu. Eitz güzel görünen bir hataya dönüşmüştü. Her şey öyle hızlı gelişmişti ki korkacak zamanı olmamıştı. En azından sonrasında Nassun bunda teselli bulabilirdi.

Fakat sonraki saniyeler içinde Nassun debelenerek zihnini *düşmekten, sulu mavi ışığın içinde yukarı düşmekten* alıkoymaya çalışırken Deshati'nin iniltisi (diğerlerinin de ona eşlik etmesine neden olan) bir çılgılığa dönüşürken ve öne çıkan Peek hayretten ağzı açık halde Eitz'ın dönüştüğü, onun parlak, açık renkli kopyasına bakarken bir başka yerde aynı anda birçok olay gerçekleşiyordu.

Bunlardan bazılarını tahmin etmişsindir. Belki de yüzlerce kilometre ötede bir safir sütun bir an için parlayıp katılaşıp gerçek bir cisme dönüştükten sonra yanıp

sönerek yeniden yarı saydam formuna dönmüş, ardından ağır ağır Jekity'ye doğru sürükleniyordu. Başka bir yön-
de, kilometrelerce ötede, derinlerde bir yerde magmatik
bir somaki damarının içinde insan formunu anımsatan
bir figür yeni uyanan bir ilgiyle dönüyordu.

Tahmin etmemiş olabileceğin –ya da belki Jija'yı benim
tanımadığımı kadar tanıdığın için tahmin ettiğin– bir olay
daha gerçekleşti. Fakat tam Jija'nın kızının bir oğlanın
protonlarını parçaladığı o anda Jija Bulunmuş Ay komp-
leksinin olduğu platoya zahmetli tırmanışını bitirdi. Öf-
keyle geçen bir gecenin ardından nazik davranamayacak
kadar kızgın olduğundan kızına bağırarak seslendi.

Nassun onu işitmedi. Yatakhane de spazmlar geçi-
riyordu. Diğer çocukların çığlıklarını işiten Jija binaya
doğru döndü. Fakat tam seslerin geldiği yöne gideceği sı-
rada muhafızlardan ikisi kendi binalarından çıkıp komp-
leksin diğer yanına doğru yürümeye başladı. Umber hızlı
adımlarla yatakhane ye giderken Schaffa yönünü değiştiri-
p Jija'nın yolunu kesmek için ona doğru ilerledi. Nassun
(benim gibi) sonradan tüm bunları olaya şahit olan ço-
cuklardan öğrenecekti.

Schaffa'nın durdurduğu Jija “Kızım dün gece eve gel-
medi,” dedi. Jija çocukların çığlıkları yüzünden telaşlan-
mıştı. Fakat çok da değil. Yatakhane de her ne oluyorsa
Jija'yı şaşırtmazdı. Ne de olsa bir günah merkezi oldu-
ğundan şüphe etmediği Bulunmuş Ay denen bu yerden
tam da bu tür şeyler beklerdi zaten. Jija, Schaffa'yla yüz-
leşirken sana aşına gelecek bir şekilde, çenesini kendisi-
nin haklı olduğunu hissettiği anlarda yaptığı gibi sıkı-
yordu. Demek ki aşağı dönmeye yanaşmayacaktı.

Schaffa nazikçe gülümseyerek “Nassun burada kalacak,” dedi. “Akşamları senin evine dönmesinin onun eğitimine olumsuz etkisi olduğunu fark ettik. Bacağın da buraya tırmanabileceğin kadar iyileştğine göre rica etsem bugün akşama doğru onun eşyalarını getirebilir misin?”

“Nassun...” Umber içeri girmek için kapıyı açtığı anda çığlıklar bir an için şiddetlense de kapıyı ardından kapatmasıyla sesler kesildi. Jija bu duruma kaşlarını çatarak tepki verse de başını iki yana sallayıp o an kendisini bekleyen önemli meseleye odaklandı. “Hay paslanasica, Nassun burada *kalmayacak*! Burada kalıp da onlarla daha fazla zaman geçirmesini istemiyorum. Tüm o...” Küfretmemek için kendisini tuttu. “Nassun onlardan biri değil.”

Schaffa bir an için başını yana eğiyor. Sadece kendisinin işitebildiği bir şeye kulak kesiliyormuş gibi. “Değil mi?” Sesinin tonu düşünceliydi.

Kısa bir an için şaşırıp sessizleşen Jija gözlerini ona dikti. Sonra küfredip Schaffa’nın yanından geçip gitmeye çalıştı. Bacağı Jekity’ye gelişinden beri büyük oranda iyileşmişse de hâlâ epey aksıyordu. Zıpkının parçaladığı sinirler ve tendonlar yavaş iyileşecekti. Tabii tamamen iyileşirlerse. Jija daha kolay hareket edebilse bile bir anda yüzüne uzanan elden sakınamazdı.

Yüzüne yapışan Schaffa’nın iri eliydi. Jija’nın ancak karaltı olarak seçebildiği el yüzüne oturdu. Jija eli gördüğünde gözleri, burnu ve ağzı çoktan örtülmüştü. El onu havaya kaldırıp sırtüstü yere çarptı. Jija orada öylece yatıp gözlerini kırpıştırırken az önce ne olduğunu anlayamayacak kadar şaşırmış, acı hissetmeyecek kadar sersemlemişti. Sonra el geri çekildi ve Jija muhafızın yü-

zünü tam karşısında görüverdi. Burunları neredeyse birbirine değecekti.

Schaffa alçak sesle “Nassun’ın bir babası yok,” dedi. (Jija sonrasında Schaffa’nın o konuşma boyunca hep gülmüşediğini hatırlayacaktı.) “Ne babaya ne anneye ihtiyacı var. Henüz bunun farkında olmasa da günün birinde anlayacak. Ona sensiz nasıl yaşayacağını erkenden öğretsem mi acaba?” Schaffa iki parmak ucunu Jija’nın çenesinin altına yerleştirip yumuşak tene Jija’nın hayatının vereceği yanıtı bağlı olduğunu anlamasına yetecek kadar sertçe bastırdı.

Jija uzun ve güç bir nefes boyunca kıpırdamadı. Kafasının içindekileri toparlayamıyor, aklından doğru dürüst bir düşünce geçmiyordu. Hiçbir şey söylemese de bir ses çıkardı. Çocuklar sonrasında o sahneden bahsettiklerinde bir ayrıntıyı es geçeceklerdi: Mesanesi ve bağırsakları boşalmasın diye kendisini zorlayan ve o an ölüme yaklaştığından başka bir şey düşünemeyen adamın ağzından çıkan boğuk inilti. Ses daha çok burnundan ve gırtlğından çıkmıştı. Boğazında oluşan gıcık Jija’da öksürme isteğı uyandırmıştı.

Schaffa, Jija’nın iniltisini yanıt yerine kabul etmiş gibiydi. Bir an için gülümsemesi yayvanlaştı; gerçek, yüreklendirici bir gülümsemeydi bu. Gözlerinin kenarlarını kırıştıran ve diş etlerini ortaya çıkaran türden. Nassun’ın babasını çıplak ellerle öldürmek zorunda kalmadığı için *mutluydu*. Sonra, son derece bilinçli bir şekilde Jija’nın çenesinin altına yerleştirdiğı elini kaldırıp parmaklarını Jija gözlerini kırıştırana dek onun gözlerinin önünde oynattı.

“İşte,” dedi Schaffa. “Artık medeni insanlar gibi davranabiliriz.” Doğrulup başını yatakhaneye doğru çevirdi; Jija’yı unuttuğu belliydi. Fakat sadece sonradan aklına gelen bir düşünce gelip geçene dek. “Nassun’ın eşyalarını getirmeyi unutma lütfen.” Sonra doğruldu. Jija’nın tepesinde dikilip yatakhaneye gitti.

Sonrasında kimse onun ne yaptığını umursamadı. Bir oğlan taşa çevrilmiş, bir kız rogga’lara bile tuhaf ve korkunç gelecek bir güç sergilemişti. Herkesin o güne dair hatırlayacakları bunlardı.

Herkes fakat sanırım eve aksak adımlarla dönen Jija hariç.

Yatakhane Nassun nihayet farkındalığını o solgun mavi ışık sütunu tarafından tüketilmeden geri çekmeyi başardı. Kendisi fark etmese de inanılmaz bir başarıydı bu. Nihayet nöbet halinden çıkıp tepesinde Schaffa’nın dikildiğini gören Nassun’ın tek bildiği korkunç bir olay yaşandığı ve sonrasında Schaffa’nın ona göz kulak olmak için yanına geldiği idi.

(O senin kızın, yüreğinin derinlerinde. Onu yargılamak bana düşmez fakat... ah, nasıl da sana çekmiş.)

“Söyle bana,” dedi Schaffa. Nassun’ın karyolasının kenarına, onun çok yakınına oturup kasten Eitz’ı görmesine engel oldu. Umber diğer çocukları dışarı çıkarıyordu. Ağlayan Peek bir isteri krizi geçiriyordu; diğerleri yaşadıkları şoktan dolayı sessizdi. O an kendi travmasıyla başa çıkmaya çalışan Nassun onları fark etmedi.

“Orada,” diye söze girdi Nassun. Çok hızlı soluk alıp veriyordu. Schaffa iri eliyle onun burnunu ve ağzını kapattı. Birkaç dakika sonra Nassun’ın nefes alıp veriş

yavaşladı. Onun biraz daha normale dönmesiyle Schaffa elini çekti ve konuşmaya devam etmesi için başını salladı. “Orada... mavi bir ışık vardı. Işık ve ben... yukarı düşüyordum. Schaffa, *yukarı* düşüyordum.” Nassun kendi paniğinin yol açtığı akıl karışıklığıyla kaşlarını çattı. “O durumdan çıkmam gerekiyordu. Canım yanıyordu. Çok hızlıydı. *Yanıyordu*. Çok korktum.”

Schaffa onun söylediklerini anlamış gibi başını salladı. “Fakat hayatta kaldın. Bu çok iyi.” Schaffa’nın övgüsü karşısında Nassun’ın yüzü gülse de onun ne kastettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Schaffa bir süre düşündü. “Bağlantı kurduğunda başka bir şey duyumsadın mı hiç?”

(Bu sözcük, *bağlanmak*, ancak epey sonra Nassun’ın zihnini kurcalayacaktı.)

“Bir yer vardı. Kuzeyde. Çizgiler. Yerde. Her yerde.” Nassun bununla Sükûnet’in her yerini kastediyordu. Schaffa başını ilgiyle yana eğdi. Bu da Nassun’ı sayıklamalarına devam etmeye teşvik etti. “İnsanların konuştuklarını işitebiliyordum. Çizgilere dokundukları yerde. Düğümlerde *insanlar* vardı. Çizgilerin kesiştiği yerde. Fakat kimsenin ne dediğini anlayamadım.”

Schaffa donakaldı. “Düğümlerdeki insanlar. Orojenler mi?”

“Herhalde?” Bu soruyu yanıtlamak gerçekten güçtü. O uzak yabancıların orojenisinin kavrayışı güçlüydü; bazıları Nassun’dan da güçlüydü. Fakat bu güçlü olanlarda tuhaf, neredeyse tekdüze bir akıcılık vardı. Parmakları cilalı taşın üzerinde gezdirmek gibi: Parmaklara gelecek bir doku yoktu. Bunlar aynı zamanda en geniş alana yayılmış olanlardı. Bazıları Tirimo’dan da

kuzeye, dünyanın cayır cayır yandığı yerlerin yakınlarına dek uzanıyordu.

Schaffa dalgınca “Düğüm ağı,” dedi. “Hım. Biri düğüm tamircilerini hayatta tutuyor, kuzeyde ha? Ne ilginç.”

Dahası vardı. Bu yüzden Nassun kendisini her şeyi anlatmak zorunda hissetti. “Yakınlarda, onlardan birçoğu vardı. Bizden.” Bu kişiler ona Bulunmuş Ay’daki kendi türdeşleri gibi gelmişti. Orojenileri parlak ve bir balık gibi hızlıydı. Onları birleştiren gümüş çizgiler boyunca pek çok sözcük aktarılıyor ve çınılıyordu. Sohbetler, fısıltılar, kahkahalar. Nassun’ın zihni bunun bir cemiyet olması gerektiği sonucunu vardı. Bir tür cemiyet. Bir orojenler cemiyeti.

(Castrima’yı duyumsamıyordu. Öyle olup olmadığını merak ettiğini biliyorum.)

“Kaç kişilerdi?” Schaffa’nın sesi çok alçak çıkmıştı.

Nassun bu tür şeyleri ölçemiyordu. “Birçok insanın konuştuğunu işittim. Evler dolusu sanki.”

Schaffa yan döndü. Nassun profilden gördüğü Schaffa’nın dudaklarının dişlerine doğru büküldüğünü fark etti. Bu bir gülümseme değildi. “Güney Kutbu Merkezi.”

Bu sırada odaya sessizce giren Nida kapının yanından “Onlar temizlenmemiş miydi?”

“Anlaşılan temizlenmemişler.” Schaffa’nın ses tonu hiç değişmemişti. “Varlığımızı keşfetmeleri an meselesi.”

“Evet.” Nida hafifçe güldü. Nassun, Schaffa’nın içindeki gümüş ipliklerin gerildiğini duyumsadı. Schaffa gülümsemenin acıyı azalttığını söylemişti. Bir muhafız ne kadar gülümsüyorsa, gülüyorsa bir şey canını o kadar

yakıyor demekti. “Tabii eğer...” Nida gülümsedi. Bu kez Schaffa da gülümsüyordu.

Fakat Schaffa, Nassun’a doğru dönüp onun yüzüne düşen saçlarını geriye attı. “Senden sakın olmanı istiyorum,” dedi. Sonra ayağa kalkıp Nassun’ın Eitz’ın cesedini görebileceği şekilde kenara çekildi.

Nassun’ın çılgınlıkları, ağlaması ve Schaffa’nın kollarında titremesi sona erdiğinde Nida ve Umber oraya gelip Eitz’ın heykelini götürdüler. Belli ki Eitz şimdi eskiden olduğundan daha ağırdı. Fakat muhafızlar güçlüydü. Nassun onların Eitz’ı nereye götürdüklerini bilmiyordu. O güzel, gülümsemesi hüzünlü, gözleri şefkatli deniz çocuğunu. Nassun, Eitz’ı öldürdüğü hariç, onun kaderinin nasıl noktalandığına dair hiçbir şey bilmiyordu. Bu da Nassun’ı bir canavar yapıyordu.

Nassun, Schaffa’ya bunu hıçkırıklarla söylediğinde Schaffa ona “Belki de,” dedi. Bir kez daha Nassun’ı kucağına oturtup kalın buklelerini okşadı. “Fakat *benim* canavarımsın sen.” Nassun öyle perişan ve korkmuş bir haldeydi ki bu sözler ona kendisini daha iyi hissettirdi.

Taş daimidir, değişmez. Taşın içinde yazanı asla değiştirmeyin.

Üçüncü Tablet, “Yapılar,” birinci ayet

SANA BÜTÜN ÖMRÜN Castrima'da geçmiş gibi gelmeye başlıyor. Böyle olmamalı. Sadece bir başka cemiyet, sadece bir başka isim, sadece bir başka yeni başlangıç ya da en azından kısmen öyle. Muhtemelen burasının sonu da diğerleri gibi olacak. Fakat... burada bir fark var. O da herkesin senin kim olduğunu bilmesi. Merkez'in, Meov'un, Syenite olmanın bir tek iyi yanı varsa o da bu: Olduğun kişi olabilmek. Yeniden tadını çıkarmayı öğrenmeye başladığın bir lüks bu.

Yine yukarıdasın. Onların deyişiyle Castrima'nın yukarısında bir zamanlar kasabanın simgesi olan çimenlikte dikiliyorsun. Castrima'yı çevreleyen zemin alkalik ve kumluktu; Ykka'nın toprak daha iyi hale gelsin diye ciddi ciddi küçük bir asit yağmuru yağmasını umduğunu işitmiştin. Sen bunun işe yaraması için daha fazla organik maddeye ihtiyacı olabileceğini düşünüyorsun... ve buraya gelirken yolunun üzerinde gördüğün haşlar böcek tüm-

seklerine bakılırsa fazla organik madde olması pek de mümkün değil.

İyi haber ise tümseklerin yeri kaplayan kül tabakasının biraz daha yükseğinde kalmasına rağmen fark edilmesinin kolay oluşu. İçlerindeki böcekler farkındalığını orojenin için hazır bir ısı ve basınç kaynağına doğru çeviriyor. Buraya yaptığın yürüyüş boyunca çocuklara o kaynakla onu çevreleyen daha serin ve gerginlikten uzak ortam arasındaki farkı nasıl duyumsayacaklarını gösterdin. Daha küçük olanlar bunu oyuna çevirip ne zaman bir tümsek sezseler hayret nidalarıyla işaret edip en çok tümseği bulma yarışı yaptılar.

Kötü haber ise haşlar böcek tümseklerinin sayısının geçen haftaya göre artmış olması. Muhtemelen bu iyi bir durum olmasa da çocukların seni endişeli görmelerine izin vermiyorsun.

Toplamda on yedi çocuk var. Castrima'nın tüm orojenleri. İkisi ergen sayılacak yaşta olsa da çoğu daha da küçük. Biri ise daha beş yaşında. Çoğu yetim. Ya da herhalde öyleler. Bu seni şaşırtmıyor da. Seni şaşırtan hepsinin de görece iyi öz denetimi olması ve kıvrak zekâlı olma olasılıkları. Çünkü öyle olmasalar Yarılma'dan sağ çıkamazlardı. Yarılma'nın gerçekleştireceğini güvenli bir yer bulacak kadar zamanında duyumsamış, içgüdülerinin onları yönlendirip kurtarmasına izin vermiş, kendilerini topladıktan sonra da kimseler yıkımdan uzak çemberin merkezinde kimlerin olduğunu anlamadan bir başka yere gitmiş olmalıydılar. Çoğu senin gibi orta kuşak melezleri: Ne tenleri Sanzelilerin bronz teni gibi, ne de küllerin savurduğu

saçları var; göz ve beden yapıları Kuzey Kutbu'yla Kıyı insanları arasında bir yerde kalıyor. Tirimo kreşinde öğretmenlik yaptığın çocuklardan çok da farklı değiller. Sadece konu ve gereklilikten ötürü eğitim yöntemlerinin farklı olması gerekiyor.

“Yaptığımı duyumsayın; sadece duyumsayın, henüz taklit etmeyin,” diyorsun ve kendi etrafında bir halka oluşturuyorsun. Bunu defalarca yağıyorsun; her defasında farklı bir şekilde... Bazen yüksekte ve dar bir alanda, bazen sabit fakat kenarı onlara yakın geçecek kadar geniş bir alanda döndürerek. (Çocukların yarısının nutku tutuluyor. Kaçıyorlar. Yapmaları gereken de tam olarak bu; güzel. Diğerlerinin orada aptalca dikilmesi iyi değil. Bunun üzerinde çalışman gerekecek.)

“Şimdi. Dağılın. Sen oradaki, sen oradaki; hepiniz iyice açılın. Yerinizi aldığınızda şu an yaptığımı *tıpatıp* benzeyen bir halka döndürün.”

Merkez'de olsalar bu şekilde bir eğitim almazlardı. Orada yıllar boyunca, güvenli duvarların ardında ve huzur veren bir göğün altında; eğitim nazikçe, ağır ağır, çocuklara korkularının üstesinden gelecekleri ya da toyluğu üzerlerinden atacak yaşa gelecekleri zaman tanınarak verilebilirdi. Bir mevsimde ise ne nazik davranmaya ne de Castrima'nın çıkıntılı duvarlarının arasında hataya yer yoktu. Fayda sınıfı ekiplerine katıldığında ya da ortak banyoya gittiğinde homurtuları işittin ve küskün bakışları gördün. Ykka, Castrima'nın özel olduğunu düşünüyor: Rogga'ların ve hımbılların uyum içinde yaşayabildikleri, hayatta kalmak için birlikte çalıştıkları bir cemiyet. Sen ise onun naif olduğunu düşünüyorsun. Bu

çocukların Castrima'nın onlara düşman olacağı kaçınılmaz gün için hazırlıklı olmaları gerek.

Böylece önce onlara gösteriyor, sonra onların taklitlerini mümkün olduğunda sözlerle düzeltiyorsun. Fakat bir keresinde de büyük çocuklardan biri halkasını fazla geniş döndürüp arkadaşlarından birini az kalsın donduracak olduğunda bir halka evirtim darbesiyle düzeltiyorsun. “Dikkatsiz *olamazsın!*” Oğlan buz gibi zemine oturup sana fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı. Onu yere düşürmek için ayaklarının altındaki zemini kabarttın da. Şimdi tepesinde dikilmiş bağılıyor, gözünü korkutuyorsun. Az kalsın bir çocuğu öldürecek; *korkması gerekiyor*. “Sen hata yaptığında insanlar ölür. İstedğin bu mu?” Oğlan başını deli gibi sallıyor. “O halde kalk ve tekrar yap.”

Hepsi de en azından güç halkalarının büyüklüğünü az çok kontrol edebildiklerini gösterince onları zorlamaya devam ediyorsun. Onları güçlerinin nasıl işlediğini anlamalarını sağlayacak teoriyi hiç vermeden ya da güçten içgüdüğü ayırma işini mükemmelleştirmek için tasarlanan dengede tutma egzersizlerini uygulamadan eğitmek sana yanlış geliyor. Kendinin ustalaşmak için yıllarını alan işleri onlara günler içinde öğretmen gerek; sen bir sanatçıyken onlar ancak vasat taklitçiler olacak. Onları Castrima'ya geri götürdüğünde yolda sessizleşiyorlar. Senden nefret ettiklerinden şüpheleniyorsun. Aslında senden nefret ettiklerinden eminsin. Fakat bu şekilde Castrima'ya daha faydalı olacaklar... ve Castrima'nın onlara düşman olacağı kaçınılmaz gün geldiğinde hazır olacaklar.

(Bu düşünceler sana tanıdık geliyor. Bir keresinde, Nassun'ı eğitirken kendine nihayetinde senden nefret

etse de bunun bir önemi olmadığını söylemiştin. Hayatta kaldığında senin onu sevdiğini anlayacaktı. Yine de bu sana hiç de doğru gelmemişti, değil mi? Bu nedenle Uche'ye karşı daha naziktin. Ayrıca niyetin hep ileride, Nassun anlayacak yaşa geldiğinde ondan özür dilemekti... Ah, içinde ne çok pişmanlık var. Sıkıştırılmış demir kadar ağır bir pişmanlık.)

Sonrasında revir karyolasının başına oturduğun Alabaster'a dersten bahsettiğinde sana "Doğru olanı yapıyorsun," diyor. "Fakat yanlışlar da yapıyorsun."

Alabaster'ı ziyaret etmen için normalden geç bir saat. Tabii doğal olarak bu saatte Alabaster yuvalandığı yerde huzursuz ve bariz bir acı içindeydi. Lerna'nın ona sıkça verdiği ilaçlar etki etmez olmuştu. Alabaster'ın yanında olduğunda hep arzuların bir rekabet içindeydi: Sana yeteri kadarını öğretecek zamanı olmadığını biliyor fakat onun hayatını uzatmak istiyordun ve onu bitkin düşürdüğün her gün üzerine bir çığ gibi devriliyor. Aciliyet ve çaresizliğin iyi bir birlikteliği olmuyor. Bu kez dersi kısa tutmaya kararlı olsan da Alabaster bugün konuşmaya hevesli görünüyor. Antimony'nin eline yaslanırken gözlerini kapalı tutuyor. Elinde olmadan bunu gücünü korumak için yaptığını düşünüyorsun. Seni görmek bile onun gücünü tüketiyormuş gibi.

"Yanlış mı yapıyorum?" diyorsun. Belki de sesinde uyaran bir ton var. Öğrencilerini hep kolladın. Kim olurlarsa olsunlar.

"Zamanını boşa harcıyorsun mesela. Kaya itenlerden öte bir şey olacak kadar hassasiyete asla ulaşamayacaklar." Alabaster'ın sesinden küçümseme okunuyor.

“Innon da bir kaya itendi,” diye çıkışıyorsun.

Alabaster’ın çenesinde bir kas geriliyor. Bir süre için duraksıyor. Bu yüzden onlara bir kayayı nasıl güvenle iteceklerini öğretmen iyi bir şey.” Şimdi sesindeki o küçümseme kayboluyor. Muhtemelen bu ondan gelebilecek, özre en yakın şey. “Fakat geri kalan fikirlerimin arkasındayım: Onlara öğretmen bile yanlış. Çünkü *onların* dersleri *senin* derslerine engel oluyor.”

“Ne?”

Çotuğa dönmüş uzuvlarından birini sana duyumsatıyor ve... of. Offff. Birden hücreleri arasındaki o şeyi yakalamak daha güç oluyor. Algının uyum sağlaması daha fazla vakit alıyor. Uyum sağladığında ise otomatik bir tepkiyle sadece küçük parçacıkların ısınısını ve titreşimini fark etme eğiliminden defalarca sıyrılman gerekiyor. Bir öğleden sonra eğitim vermen kendi aldığın eğitimi bir hafta, belki daha fazla geriye götürmüş.

Sen tekrar oturup gözlerini ovuşturarak hüsrânını bastırmaya çalışırken Alabaster nihayet “Merkez’in sana o şekilde eğitim vermesinin bir nedeni var,” diye açıklıyor. Şimdi açtığı gözleri seni izlerken kapüşonuyla örtülü. “Merkez’in yöntemleri seni enerji dağılımına yönlendirecek ve büyüden uzaklaştıracak bir tür şartlandırma. Hal-kaya gerek bile yok; çevresel enerjiyi farklı şekillerde toplayabilirsin. Fakat farkındalığını orojeni yapacak şekilde *aşağı* –fakat asla yukarı değil– yönlendirmeyi sana bu şekilde öğretiyorlar. Üzerinde kalan hiçbir şeyin önemi yok. Sadece yakın çevren önemli. Daha ötesi değil.” Alabaster başını elinden geldiğince iki yana sallıyor. “Düşündüğünde bu inanılmaz. Sükûnet’teki herkes böyle. Okya-

nuslarda ne olduğuna, gökte ne olduğuna boş ver; asla kendi ufkuna bakıp ötesinde ne olduğunu merak etme. Yüzyıllar boyunca delice teorileri yüzünden astronomestlerle alay ettik. Fakat onların o teorileri oluşturmak için zahmet edip *yukarı bakmalarını* hep inanılmaz bulduk.”

Onun bu yanını neredeyse unutmuşsun: Hayalci, asi. Her şeyi hep, belki de asla olmamaları gerektiğini düşünerek farklı bir gözle ele alan biri. Haklı da Sükûnet'teki yaşam farklı bakış açılarını, farklı tavırları baltalıyor. Ne de olsa bilgelik taştta saklı; kimsenin meralin değişkenliğine güvenmemesinin nedeni de bu. Alabaster'ın siz birlikteyken küçük ailenizin manyetik merkezi olmasının bir nedeni vardı.

Kahretsin, bugün nostalgiksin. Bu da seni “Bence sen sadece bir on yüzüklü değilsin,” demeye itiyor. Alabaster sana hayretle bakıyor. “Hep *düşünüyorsun*. Sen bir dahisin de... Sadece dehan kimsenin saygı duymadığı bir alanda.”

Alabaster gözlerini bir süre sana dikiyor. Gözleri kısıyor. “Sarhoş musun sen?”

“Hayır, değilim....” Habis Toprak adına, bu kadar hoş anı yeter. “Paslanasınca derse devam et sen.”

Konunun değişmesi onu senden daha çok rahatlatmış gibi. “Demek Merkez eğitimi birine bu etkiyi yapıyor. Orojeniye bir efor meselesi gibi görüyorsun, aslında... bir perspektif, algı meselesiyken.”

Allia'nın sende bıraktığı travma sana Merkez'in neden her yabaninin yakınlardaki sütunlara uzanmasını isteyeceğini açıklıyor. Fakat Alabaster'ın açıklamaya çalıştığı ayrımı anlamak için bir süre uğraşıyorsun. Enerjiyi kul-

lanmanın büyüyü kullanmaktan tamamen farklı olduğu doğru. Merkez'in yöntemi orojeniye olduğu gibi sezdiriyor: Ağır nesnelerin arasında yol almak için mücadele vermek gibi. Tek fark eller ya da kaldıraçlar yerine iradenin kullanılması. Büyü ise çaba gerektirmiyor; en azından kullanılırken. Yorgunluk sonrasında geliyor. Fakat büyüyü kullanırken mesele sadece *onun orada olduğunu bilmekten* ibaret. Onu görmek için kendini eğitmekten.

Dalgınca parmaklarını döşeğe vurarak "Bunu neden yaptıklarını anlamıyorum," diyorsun. Merkez orojenler tarafından üretilmişti. En azından bir kısmı geçmişte, bir ara, büyüyü duyumsamış olmalı. Fakat... ürpererek anlıyorsun. Ah, evet. En güçlü orojenler, büyüyü en kolay sezenler ve belki de bunun sonucu olarak enerjinin yeniden dağılımında ustalaşmakta sorun yaşayanların sonu düğümler oluyor.

Alabaster'ın konuya bakış açısı sadece Merkez'den ibaret değil, daha geniş. "Sanırım," diyor, "tehlikeyi anladılar. Sadece gerekli hassas kontrolden yoksun olan rogga'ların sütunlara bağlandıklarında öleceklerini değil bazılarının bunu –yanlış nedenlerden ötürü– başarıyla gerçekleştirebileceğini."

Bir kadim ölüm makineleri ağını harekete geçirmek için haklı bir neden düşünmeye çalışıyorsun. Alabaster yüzünü okuyor. "Merkez'i bir lav çukuruna itmek isteyen ilk rogga olduğumdan şüpheliyim."

"Haklısın."

"Ve savaş. Savaşı da asla unutma. Merkez'le çalışan muhafızlar sana bahsettiğim hiziplerden biri mesela. Statükoyu isteyen onlar: Rogga'lar güvenli ve faydalı

kılınmış, hımbıllar ise tüm işleri yapıp kontrolün kendilerinde olduğunu düşünüyorlar. *Gerçekte* ise her şeyin kontrolü muhafızlarda. Doğal afetleri kontrol edebilen insanların kontrolü.”

Bu seni şaşırtıyor. Hayır, bunu kendin düşünmediğine şaşıyorsun. Fakat muhafızlar üzerine fazla düşünmedin. Bir muhafızın yanı başında olmadıkça. Belki bu şartlandığın bir başka sakınma şekli: Yukarı bakma ve o kahrolası gülümsemeleri düşünme.

Şimdi kendini muhafızları düşünmeye zorlamaya karar veriyorsun. “Fakat muhafızlar bir mevsimde ölürler...” Kahretsin. “Öldüklerini söylüyorlar...” Kahretsin. “Tabii ki ölmüyorlar.”

Alabaster paslı bir ses çıkarıyor. Belki de bir kahkaha bu. “Senin üzerinde olumsuz etkiler bırakıyorum.”

Hep yaptığı gibi. Elinde olmadan gülümseyen de sohbet yüzünden uzun ömürlü olmuyor. “Fakat onlar cemiyetlere katılmaz. Mevsimleri atlatana dek başka bir yere gidiyor olmalılar.”

“Belki. Belki de şu ‘Warrant’ denilen yere. Kimse orasının nerede olduğunu bilmiyor.” Alabaster duraksıyor, dalgınlaşıyor. “Sanırım kendi muhafızımı terk etmeden önce ona bunu sormalıydım.”

Kimse muhafızını öylece terk edemez. “Onu öldürmediğini söylemiştin.”

Alabaster gözlerini kırptırıp zihninde canlanan anılardan sıyrılıyor. “Hayır. Ben onu *tedavi ettim*. Yani onun gibi bir şey. Şu kafalarının içindeki şeyi biliyorsun.” Evet. Kan ve avucunda hissettiğin acı. Schaffa’nın bir başka muhafıza büyük bir özenle verdiği küçük ve kanlı nesne.

Başını sallıyorsun. “O şey onlara beceriler verse de onları bozuyor, çarpıtıyor. Merkez’deki kıdemliler bundan fısıltılarla bahsederlerdi. Kirlenmenin farklı dereceleri oluyor...” Çenesini sıkıp bariz bir şekilde o konudan uzaklaşıyor. Sebebini tahmin edebiliyorsun. Konu bir yerde tek dokunuşlarıyla can alabilen çıplak göğüslü muhafızlara bağlanacak. “Neyse, ben kendi muhafızımdan o şeyi çıkardım.”

Yutkunuyorsun. “Bir keresinde bir muhafızın o şeyi çıkarırken bir diğerini öldürdüğünü görmüştüm.”

“Evet. Kirlenme çok arttığında olur bu. O zaman diğer muhafızlar için bile tehlike teşkil ederler ve temizlenmeleri gerekir. Onların bunu yaparken pek de nazik olmadıklarını işittim. Kendilerinden olanlara karşı bile gaddarlar.”

O öfkeli, demişti Muhafız Timay. Schaffa onu öldürmeden önce. Dönüş zamanına hazırlanıyor. Nefes alıyorsun. Anı zihninde canlı çünkü o gün senin ve Tonkee’nin – Binof’un– “cep”i bulduğunuz gündü. İlk yüzük sınavının gerçekleştiği gün; normalden daha erken gerçekleşen ve hayatının riske atıldığı bir gündü. O güne dair hiçbir şeyi unutmayacaksın. Ve şimdi... “O şey toprak.”

“Ne?”

“Muhafızların içindeki şey. Kirletici madde.” *Onu kontrol edecek olanları değiştirdi. Onların kaderlerini birbirine bağladı. “Muhafız Toprak adına konuşmaya başlamıştı!”*

Bir kez olsun Alabaster’ı gerçekten şaşırttığının farkına varıyorsun. “O halde...” Bir süre düşündü. “Anlıyorum. Taraf değiştirdiklerinde böyle olur. Statüko ve mu-

hafızların çıkarları için çalışmayı bırakıp bunun yerine Toprak'ın çıkarları için çalışmaya başlarlar.”

Anlaman gereken bu. “Toprak ne istiyor?”

Alabaster'ın yüzünde çok ciddi bir ifade var. “Her canlı bir çocuğunu çalan bir düşmandan ne ister?”

Dişlerini sıkıyorsun. *İntikam*.

Karyoladan yere iniyor, karyolanın çerçevesine yaslanıyorsun. “Bana Sütun Kapısı'ndan bahset.”

“Evet. Bunun sende ilgi uyandıracığını düşünmüştüm.” Alabaster'ın sesi tekrar yumuşuyor. Fakat yüzündeki ifadenin sana onun Yarik'ı oluşturduğundaki o aynı ifade olduğunu düşünüyorsun. “Temel prensibi hatırla. Paralel ölçekleme. Pulluğa bir yerine iki öküzü koşmak. İki rogga birlikte tek başlarına yapabildiklerinden fazlasını yapabilir. Sütunlar için de bu geçerli, sadece... üssel bir artış söz konusu. Pulluk değil, bir matris söz konusu. Dinamik.”

Peki, şu noktaya kadar anlamadığın bir şey yok. “O halde onları nasıl birbirlerine zincirleyeceğimi anlamam gerek.”

Alabaster dikkatle başını sallıyor. “Ayrıca bir tampona ihtiyacın olacak. En azından başlangıçta. Yumenes'teki kapıyı açtığımda onlarca düğüm tamircisi kullandım.”

Gelişmesi engellenmiş, çarpık onlarca rogga düşünce-siz silahlara çevrilmiş... ve Alabaster bir şekilde onları sahiplerine düşman etmiş. Bu nasıl da ona yaraşır, ne de mükemmel bir iş. “Tampon mu?”

“Etkiyi hafifletmek için. Bağ akışını... kolaylaştırmak için.” Tekliyor, iç çekiyor. “Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Denediğinde anlayacaksın.”

Denediğinde. Alabaster fazla farazi konuşuyor. “Düğüm tamircileri yaptığın şeyin sonucunda öldüler mi?”

“Tam olarak öyle denemez. Onları kapıyı açmak ve Yarık’ı yaratmak için kullandım... ve yapmak için yaratıldıkları şeyi yapmaya çalıştılar: Sarsıntıyı durdurmak. Yeryüzünü dengelemek.” Onun ne kastettiğini anladığında yüzünü buruşturuyorsun. Sen, uçlarda bile yaşasan Tirimo’ya ulaşan şok dalgasını *durdurmaya* çalışacak kadar aptal değildin. Bunu yapmanın tek kolay yolu gücünü bir başka yere çevirmektir. Fakat düğüm tamircileri güvenli olanı yapacak akıl ve kontrolden yoksundur.

Alabaster dalgınca “Hepsini kullanmadım,” diyor. “Batının içlerindeki, kuzey ve güney kutuplarındakilere erişemedim. Çoğu sonrasında öldü. Onları hayatta tutacak kimse yoktu. Fakat hâlâ birkaç yerde aktif düğümleri duyumsayabiliyorum. Ağdan geriye kalanlar: Güneyde, Güney Kutbu Merkezi’nin yakınlarında ve kuzeyde, Rennanis yakınlarında.”

Elbette Alabaster Güney Kutbu’na kadar tüm düğümleri duyumsayabiliyor. Sen sadece Castrima’nın yüz elli kilometre kadar ötesini duyumsayabiliyorsun ve bu mesafeyi artırmak için çalışman gerek. Belki de Güney Kutbu Merkezi’ndeki rogga’lar bir şekilde hayatta kalmış ve düğümlerdeki kendileri kadar talihli olmayan kardeşlerinin yardımına koşmayı seçmişlerdir... “Rennanis mi?” Mümkün değil. Orası bir Ekvator şehri. Çoğu şehirden daha güneyde ve batıda kalıyor; Yumenes halkı orasının diğer herhangi bir ücra Güney kuşağı şehrinden sadece bir adım yukarıda kaldığını düşünüyorlardı. Fakat Rennanis Ekvatora yakınlığından dolayı ortadan kalkış olmalıydı.

“Yarık kuzeybatıya uzanıyor, bulduğum bir fay hattı boyunca. Rennanis’in birkaç yüz kilometre ötesine kadar... Bu mesafenin düğüm tamircilerinin adamakıllı bir şeyler yapmalarına yeteceğini düşünüyorum. Çoğunun ölümüne neden olmuş olmalı. Kalanlar da personelleri onları terk ettiği için ilgisizlikten ölmüş olmalı. Fakat bilemiyorum.”

Alabaster sessizleşiyor, belki de bitkin düşüyor. Bugün sesi boğuk ve gözleri kanlanmış. Bir başka enfeksiyon. Lerna’nın söylediğine göre Alabaster’ın bedenindeki yanmış noktalar iyileşmediği için enfeksiyonlara maruz kalıyormuş. Ağrı kesici ilaçların olmaması da cabası.

Sen Alabaster’ın ve Antimony’nin sana söylediklerini, deneme yoluyla ve acı çekerek öğrendiklerini sindirmeye çalışıyorsun. Belki de sayılar önemli. İki yüz on altı sütun. Tampon olacak, sayılarını hesaplamanın mümkün olmadığı bir grup orojen ve sen. Büyü. Bu üçünü de... bir şekilde birbirine bağlamak için. Tüm bunlar bir ağ oluşturacak, yer alevleri lanetleyesice Ay’ı yakalamak için.

Sen düşünürken Alabaster tek kelime etmiyor. Nihayet ona baktığında uyuyakaldığını görüyorsun. Fakat uyandığında seni kısık gözlerle izliyor. “Ne?” Kaşlarını çatıyorsun, her zamanki gibi savunmacı bir edayla.

Alabaster’ın ağzının yanmamış yarısında çeyrek bir gülümseme beliriyor. “Hiç değişmiyorsun. Yardımını istersem bana toz olup gebermemi söylüyorsun. Bir tek paslanasica kelime etmezsem de benim için mucizeler yaratıyorsun.” Alabaster iç çekiyor. “Habis Toprak adına, seni nasıl da özlemişim.”

Bu... beklenmedik bir şekilde canını yakıyor. Nedenini hemen anlıyorsun: Çünkü sana böyle şeyler söylemeyeli uzun zaman oldu. Jija sevecen olabilse de duygusallıkla arası pek yoktu. Innon ise şefkatli yanını sergilemek için seksi ve esprileri kullanıyordu. Fakat Alabaster... bu hep onun tarzı olmuştu. Sürpriz bir jest, ister baştan çıkarmak için yaptığını istersen hakaret ettiğini düşünebileceğin belirsiz bir iltifat. Bunların yokluğunda sertleştin. Onsuz. Güçlü ve sağlıklı görünsen de için onun dış görünüşü gibi: İçinde kırılğan taşlardan ve yara izlerinden başka bir şey yok; öyle ki çok eğersen çatlayacaklar.

Gülümsemeye çalışıyor fakat başaramıyorsun. O ise buna yeltenmiyor. Öylece birbirinize bakıyorsunuz. Bakışlarınız hiçbir şey anlatmadığı gibi her şeyi anlatıyor.

Elbette bu an uzun sürmüyor. Biri revire girip yanına geliyor. Bu kişinin Ykka olduğunu görünce şaşıırıyorsun. Arkasında Hjarka var. Hımbıl hımbıl yürüyen Hjarka'nın yüzünde Sanzelilere has bir sıkınlık var: Cilalı bir tah-ta parçasıyla sivriltilmiş dişlerini karıştırırken, bir eli kıvrımlı belinde. Küllerin savurduğu saçları her zaman-kinden de dağınık ve üzerine yattığı tarafı belirgin bir şekilde daha düz.

"Araya girdiğim için üzgünüm," diyor Ykka. Sesi öyle çok da üzgün çıkmıyor. "Fakat bir sorunumuz var."

Bu sözcüklerden nefret etmeye başladın. Yine de dersi sonlandırma zamanı. Bu yüzden Alabaster'a başını sallayıp ayağa kalkıyorsun. "Yine ne oldu?"

"Arkadaşın. Şu kaytarmacı." Mucitlerin çalışma ekip-lerine katılmayan Tonkee sırası geldiğinde hanesine düşen payı almakla bile uğraşmıyor ve ne zaman bir sınıf

toplantısı olsa ortadan kayboluyor. Bir başka cemiyette olsa bu yüzden onu çoktan kapı dışarı ederlerdi. Fakat Castrima'daki en güçlü ikinci orojenin arkadaşlarından biri olduğu için rahat davranabiliyor. Fakat buraya kadar. Ykka epey kızmış gibi.

"Kontrol odasını bulmuş," diyor Ykka. "Kendisini oda-ya kilitlemiş."

"Kont..." Ne? "Ne kontrol ediliyor o odada?"

"Castrima." Ykka açıklama yapmak zorunda olduğu için öfkeli görünüyor. "Sana buraya geldiğinde söylemiş-tim: Bu yerin, ışığın, havanın ve diğer birçok şeyin işle-yişini sağlayan mekanizmalar var. Odayı gizli tutuyoruz çünkü biri kendisini kaybedip bir şeyleri kırıp dökmek isterse hepimizin ölümüne neden olabilir. Fakat senin şu jeomestin orada kim bilir ne işler karıştırıyor. Sana sadece onu öldürmemizin bir mahzuru olup olmadığını soru-yorum. Çünkü bunu yapmama ramak kaldı."

"Önemli bir etkisi olamaz," diyor Alabaster. Konuşma-sı ikinizi de irkiltiyor. Çünkü onun bir başkasıyla etkile-şime girdiğini görmeye alışık değilsiniz. Ykka da muhte-melen onu bir birey olarak değil ilaçlarını haba eden bir öğütücü olarak görüyor. Alabaster'ın da onu pek düşün-düğü yok; gözleri yine kapanmış. "Başka şeylerden çok kendisine zarar vermesi daha olası."

"Bunu bilmek güzel," diyor Ykka. Yine de Alabaster'a şüpheci bir bakış atıyor. "Kıçından konuşuyor olmasan ve şu revirin ötesinde neler olduğunu biraz olsun bilebilece-ğini düşünsem hoş bir düşünce olabilirdi."

Alabaster neşeyle gülüyor. "Bu kalıntı hakkında bil-mem gereken her şeyi buraya adım atar atmaz biliyor-

dum. Essun dışında herhangi birinizin o kalıntıya gerçekten muktedir olduklarını yaptıрма ihtimali olsa burada bir an bile durmazdım.” Senin ve Ykka’nın gözlerinizi üzerine dikmenizle Alabaster uzun bir iç çekiyor. İç çekerken çıkardığı hırıltı sana dert oluyor. Lerna’ya bunu sorman gerektiğini aklının bir kenarına yazıyorsun. Fakat Alabaster’ın başka bir şey söylememesiyle ve nihayet Ykka sana “*arkadaşların beni gerçekten bıktırıyor*” bakışı atıp eliyle peşinden gelmeni işaret ediyor.

Şu kontrol odası her nerede ise epey uzaktaymış. Hjar-ka daha ilk merdivenden sonra soluk soluğa kalsa da sonrasında alışıp tempoya ayak uyduruyor. Ykka daha iyi bir iş çıkarsa da hâlâ on dakikadan sonra feci terliyor. Senin ise formun hâlâ yerinde olduğundan tırmanışı gayet iyi kotarıyorsun. Fakat üç kat boyunca basamakları çıktıktan, bir merdivene tırmandıktan ve cemiyetin iri kristallerinden birinin etrafına inşa edilmiş helezoni bir balkondan geçtikten sonra zihnini giderek aşağıda kalan zeminden uzaklaştırmak için sohbet etmeye hevesleniyorsun. “Sınıf vazifelerini yerine getirmeyenler için olağan disiplin cezanız nedir?”

“Kapının önüne koymak, başka ne olabilir ki?” Ykka omuz silkiyor. “Fakat onları öylece dışarı salamayız; gizliliğimizi korumak adına onları öldürmemiz gerekir. Fakat bir süreç var: Bir uyarı, sonra bir celse. Morat – yani Mucit sınıfı sözcüsü– resmi bir şikâyetle bulunmadı. Şikâyetle bulunmasını istesem de kem küm etti. Bana senin arkadaşının ona avcılarının hayatlarını savaş alanında kurtarabilecek portatif bir su testi cihazı verdiğini söyledi.”

Hjarka paslı bir kahkaha atıyor. Sen de keyiflenerek başını iki yana sallıyorsun. “Güzel bir rüşvet. Pek çok şeyde iyi olmasa da sağ kalmakta başarılı.”

Ykka gözlerini deviriyor. “Belki de. Fakat çalışma ekiplerine katılmayan ve bu yaptığı cezasız kalan biri için hoş bir durum değil bu. İş saatlerinin dışında faydalı şeyler icat etse bile. Diğerleri de kaytarmaya başlarlarsa ne yapacağım?”

“Hiçbir icadı olmayanları kapı dışarı et,” önerisinde bulunuyorsun. Sonra Ykka’nın duraksamasıyla sen de duraksıyorsun. Az önce söylediklerine kızdığı için duraksadığını düşünsen de etrafına bakıp cemiyetin dört yanını kolaçan ediyor. Böylece sen de duruyorsun. Bu kadar yüksekte, cemiyetin meskûn ana katının epey yukarısındasın. Jeod haykırışlarla, birinin indirdiği çekiç darbeleriyle ve çalışma ekiplerden birinin ritmik şarkısıyla yankılanıyor. Risk alıp yakınındaki tırabzandan aşağı baktığında birinin orta kat için basit, halat ve tahtalardan bir kargo asansörü yaptığını görüyorsun. Fakat bir karşı ağırlık olmadan ağır bir yükü yukarı çekmenin tek yolu halat çekme oyunu oynamak. Asansörün başında yirmi kişi var. Yaptıkları iş şaşırtıcı bir şekilde eğlenceli görünüyor.

“Asimilasyonlar konusunda haklıydın,” diyor Hjarka. Castrima’daki hayatı ve koşuşturmayı düşünürken sesi yumuşak çıkıyor. “Burayı daha fazla insan olmadan kuramazdık. Başta senin saçmaladığını düşünsem de haklıymışsın.”

Ykka iç çekiyor. “*Şimdiye kadar işe yaradı.*” Hjarka’yı süzüyor. “Daha önce bu fikirden hoşlandığını hiç söylememiştin.”

Hjarka omuz silkiyor. “Liderliğin yükünü istemediğimden ana cemiyetimden ayrıldım. Burada da liderlik arzum olmadı.”

“Toprak aşkına, bir *görüŖ* bildirereceksin diye benimle Ŗeflik için bıçak dövüŖü yapman gerekmez.”

“Bir mevsim kapıdayken ve ben cemiyetteki tek lidersem görüşlere bile temkinli yaklaŖırdım.” Omuz silken Hjarka, Ykka’ya yüzünde Ŗefkati andıran bir ifadeyle gülümsüyor. “Her an beni öldüreceğini düşünürdüm.”

Ykka bir kahkaha atıyor. “Yerimde olsan bunu mu yapardın?” Bu sözlerindeki öfkeyi seziyorsun.

“Bana uymam söylenen strateji kitabı böyle der, evet... Fakat bunu burada denemem aptallık olurdu. Bu mevsim gibisi gelmedi... ne de bu cemiyet gibisi.” Hjarka imalı bir bakışla seni süzüyor. Castrima’nın farklılığının son örneğiymiŖsin gibi. “Böyle bir durumda gelenek her Ŗeyi mahveder. Her Ŗeyin nasıl *olması gerektiğini* bilmeyen, sadece nasıl olmasını *istediğini* bilen bir kadın Ŗefimiz olması daha iyi. Hayalindekileri gerçekleŖtirmek için önüne çıkan herkesin kışlarını tekmeleyecek bir kadın Ŗef.”

Ykka bir süre bu sözleri sessizce düşünüyor. Belli ki Tonkee’nin yaptığı öyle aciliyet gerektiren, feci bir Ŗey değıl. Ykka dönüp tırmanışa devam ediyor. AnlaŖılan dinlenme arasını sonlandırmaya karar verdi. Sen ve Hjarka iç çekip onun peşinden gidiyorsunuz.

Tırmanış sürerken Ykka “Bence burayı inşa edenler derinlemesine düşünmemişler,” diyor. “Fazla verimsiz. Bozulabilecek ya da paslanabilecek makinelere fazla bağımlı. Ayrıca *orojeni* bir güç kaynağı olarak en az güvenilebilecek Ŗey. Belki de bir Ŗey onların hemen yeraltına

inmesine neden oldu. Dev bir jeod bulup onunla ellerinden gelenin en iyisini yaptılar.” Yürürken elini tırabzanın üzerinde kaydırıyor. Jeod boyunca inşa edilen ilk metal yapılardan biri bu. Meskûn katların üzerinde hep eski, metal yapılar var. “Bu bana hep onların gerçekten Castrima’nın ataları olmaları gerektiğini düşündürüyor. Onlar da bizim gibi sıkı çalışmaya ve baskı altında adapte olabilmeye hürmet ediyorlarmış.”

“Herkes etmiyor mu?” Tonkee hariç.

“Bazıları etmiyor.” Ykka kendisine atılan bariz oltaya gelmiyor. “On beş yaşında ne olduğumu herekse açık ettim. Güneyde bir yerde bir orman yangını vardı; kurak mevsimde. Duman tek başına cemiyetteki yaşlıları ve bebekleri öldürmeye yetiyordu. Oradan ayrılmamız gerekeceğini düşündük. Sonunda ateşin kenarına, bir yangın önleme şeridi oluşturmaya çalışan kasabalıların yanına gittim. Altısı yangını durdurmaya çalışırken öldü.” Başını iki yana sallıyor. “İşe yaramayacaktı zaten. Yangın çok büyümüştü. Fakat halkım böyledir işte.”

Başını sallıyorsun. Tanıdığın Castrima’lılar gerçekten öyle o insanlar. Tirimo halkı, Meovitlere, Allia’lılara ve Yumenes’liler de. Sukûnet’teki insanlar müthiş direngen olmasalar şu an kimse hayatta olmazdı. Fakat Ykka’nın kafasında Castrima’yı özel bir yere koyması gerekiyor; zaten *özel de*, kendine has, tuhaf bir şekilde. Bu yüzden ağızını akıllılık edip kapatıyorsun.

Ykka “Yangını durdurdum,” diyor. “Ormanın yanan kısmını buzladım ve güneyden gelip yangını yeniden başlatabilecek rüzgârları kesecek bir tepe oluşturdum. Herkes yaptığının gördü. O an ne olduğumu anladılar.”

Yürümeyi bırakıp gözlerini ona dikiyorsun. Yarım yamalak bir gülümsemeyle arkasına dönüyor. “Onlara muhafızları çağırıp beni Merkez’e postalamak isterlerse gideceğimi söyledim. Beni sadece bağlamak istiyorlarsa da kimseyi buzlamayacağıma söz verdim. Onlar ise üç gün boyunca yaşanan karmaşayı tartıştılar. Beni nasıl öldüreceklerine karar vermek için tartıştıklarını düşündüm.” Omuz silkior. “Bu yüzden eve gidip anne-babamla akşam yemeği yedim; ikisi de durumu öğrenmişlerdi ve başıma geleceklerden endişe ediyorlardı. Onları beni kasabadan gizlice bir at arabasıyla çıkarma fikirlerinden caydırdım. Ertesi gün her zamanki gibi kreşe gittim. Nihayet kasabalıların *nasıl eğitim almamı sağlayabileceklerini* tartıştıklarını öğrendim. İşin içine Merkez’i sokmadan, anlıyorsun ya.”

Ağzın açık kalıyor. Ykka’nın hâlâ sağlıklı, güçlü ve Sanzelilere has bir inatçılıkları olan anne-babasını gördün. O insanlardan bekleyebileceğin bir şey bu. Fakat diğer herkes? Tamam, Castrima *gerçekten* özelmış.

Hjarka “Hım, peki sonra nasıl eğitildin?” diyor.

“Eh, küçük orta kuşak cemiyetleri nasıl olur bilirsiniz. Yarılma gerçekleştiğinde hâlâ bu mesele üzerine tartışıyorlardı. Kendi kendimi eğittim ben.” Ykka gülerken Hjarka iç çekiyor. “Benim halkım da öyledir. Tam anlamıyla pas kafalı fakat iyi insanlardır.”

Elinde olmadan “*Doğduklarında Uche ve Nassun’ı buraya getirebilsem ne iyi olurdu,*” diye düşünüyorsun.

Ağzından “İnsanlarınızın hepsi burada olmamızdan memnun değil,” sözleri kaçırıyor. Bunu neredeyse kendi kafandan geçen düşüncüyü çürütmek için söylüyorsun.

“Evet, dedikoduları işittim. Bu yüzden çocukları eğitmenizden ve herkesin senin o haşlar-böcekleri Terteis’in üzerinden aldığını görmesinden memnunum.” Ciddileşiyor. “Zavallı Terteis. Fakat sen onlara bizim gibi insanların öldürülmesinden ya da sürülmesindense yanlarında olmasının yeğ olduğunu bir kez daha kanıtladın. Castrimalılar pratik zekâlı insanlardır Essie.” Sana taktığı bu lakaptan hemen nefret ediyorsun. “Herkesin yapılmasını söylüyor diye bir şeyi yapmak için fazla pratik düşünürler.”

Bu sözlerinin ardından tırmanışına devam etti. Bir süre sonra sen ve Hjarka da.

Castrima’nın amansız beyazlığına alıştın; sadece bir kaç bina-kristalde biraz ametist ve duman rengi kuvars var. Burada, jeodun tavanı düz, cam gibi ve koyu, zümrüt yeşili bir maddeyle mühürlenmiş. Renk seni biraz şaşırtıyor. Buraya uzanan son merdiven beş kişinin yanyana tırmanabileceği genişlikte. Bu yüzden Castrima’nın Yükçekerlerini bir çatı odasının o aynı yeşil maddeden yapılmış bir sürmeli kapısının iki yanında görmek seni şaşırtmıyor. Yükçekerlerden kadın olanın elinde küçük, telli camdan bir maket bıçağı var. Diğeri ise kalın kollarını kavuşturmuş.

Üçünüz oraya vardığınızda erkek Yükçeker “Hâlâ bir şey yok,” diyor. “İçeriden gelen sesleri işittik; tıklamalar, vınlamalar, bazen de bağırıp çağırıyor. Fakat kapı hâlâ açılmıyor.”

“Bağırıp çağırıyor mu?” diye soruyor Hjarka.

Adam omuz silkiyor. “Mesela ‘biliyordum’ ya da ‘demek bu yüzdenmiş’ gibi şeyler söylüyor.”

Tonkee'den beklenecek sözler. "Kapıyı bozmayı nasıl başardı?" diye soruyorsun. Dişi Yükçeker omuz silkiyor. Yükçekerlerin beynsiz kas yığınları olduğu bir klişe olsa da bazıları bu tanıma fazlasıyla uyuyor.

Ykka sana bir "*Bu senin kabahatin*" bakışı atıyor. Başını iki yana sallayıp en üst basamağa çıkıyor ve kapıyı yumrukluyorsun. "Tonkee, hay paslanasica, aç şunu."

Kısa bir sessizlik oluyor. Ardından hafif bir tıngırtı işitiyorsun. Tonkee kapının ötesinde bir yerden "Lanet olsun, sensin," diye mırıldanıyor. "Bekle ve hiçbir şeyi buzlama sakın."

Hemen sonra bir şeyin kapının malzemesine çarpmasıyla çıkardığı tıkırtılar geliyor. Sonra kapı yana kayıp açılıyor. Sen, Ykka, Hjarka ve Yükçekerler basamaklardan çıkıyorsunuz. Ykka hariç hepiniz durup öylece baktığınızdan kollarını kavuşturup Tonkee'ye hak ettiği öfkeli bakışı atmak Ykka'ya kalıyor.

Kapının üzerindeki tavan oyuk. Yeşil madde bir zemin oluşturmuş ve ortaya çıkan oda jeodun belki beş metre yüksekliğindeki taşlı, gri-yeşil tavanından aşağı sarkan alışageldik beyaz kristallerin çevresinde şekillendirilmişti. Seni olduğun yere çakıp ağzını açık bırakan, zihninden öfkeyi silip yerine sessizliği koyan yeşil bariyerin bu yanındaki kristallerin rastgele bir şekilde ışıltılı görüntülerden somut maddeye dönüşmesi ve sonra yeniden cisimsizleşmesi oluyor. Bu kristallerin gövdeleleri ve zeminden yükselen uçları dışarıda böyle yapmıyor. Castrima'daki diğer hiçbir kristal bunu yapmıyor. Parlamalarının dışında –bu onların sadece taşlar olmadığına dair bir uyarı olmalı– Castrima'nın kristallerinin diğer

kuvarslardan hiçbir farkları yok. Fakat burada... Birden Alabaster'ın Castrima'nın nelere kadir olduğunu söylerken ne kastettiğini anlıyorsun. Castrima'ya dair gerçek bir anda, dehşet verici bir şekilde beliriyor: Jeod kristallerle değil, *potansiyel sütunlarla* dolu.

Yük çekenlerden biri "Hay pas adına," diye fısıldıyor. Senin de hislerine tercüman oluyor.

Tonkee'nin çerçöpü odanın her yerine dağılmış: Tuhaf araç gereçler, üzerleri şemalarla kaplanmış levhalar ve deri parçaları, köşede son zamanlarda neden dairede uyumadığını açıklayan bir palet. (Tonkee ve Hoa'nın yokluğunda yalnızlık hissetmişsen de bunu kendine itiraf etmek hoşuna gitmiyor.) Tonkee senden uzaklaşırken omzunun üzerinden öfkeli bir bakış atıyor ve senin gelişine son derece kızmış görünüyor. "Sakın paslanasica elini hiçbir şeye sürme," diyor. "Senin ayarında bir orojenin bu şeylere ne yapabileceği belli olmaz."

Ykka gözlerini deviriyor. "Asıl hiçbir şeye elini sürmesi gereken sensin. Buraya girmen yasak ve bunu biliyorsun. Hadi bakalım."

"Hayır." Tonkee odanın ortasındaki tuhaf, alçak bir kaidenin yanına çömeliyor. Kaide ortası kesilip atılmış bir kristal gövdesine benziyor: (yanıp sönen ve gerçek olmayan tabanının) kalan kısmının tavandan aşağı uzadığını ve (yine aynı anda parıldayıp cisimleşen) kaidenin onun devamı olduğunu fark ediyorsun. Fakat ortada bir buçuk metrelik bir kısım boşluktan ibaret. Kaidenin yüzeyi öyle pürüzsüz bir şekilde kesilmiş ki ayna gibi parlıyor; ayrıca gövdenin geri kalan kısmı yanıp sönse de yüzey katı kalıyor.

Başta kaidenin üzerinde hiçbir şey olmadığını düşünüyorsun. Fakat Tonkee kaidenin yüzeyine öyle dikkatli bakıyor ki sen de onun yanına gidiyorsun. Daha iyi görmek için eğildiğinde Tonkee gözlerini gözlerine çeviriyor ve onun gözlerinde gizlemekte zorlandığı sevinç seni şaşırtıyor. Hayrete düşürüyor denemez; şimdiye kadar onu tanıdın zaten. Gözlerindeki o pırıltı, yüzünü açıkta bırakan temiz ve kısa saçları, temiz giysileri onu öyle bariz bir şekilde Binof'un daha büyük bir versiyonuna çeviriyor ki bunu daha önce fark etmediğine bir kez daha şaşıyorsun.

Fakat bunun bir önemi yok. Kaideye odaklanıyorsun. Çevrede bakacak başka harikalar olsa da: Odanın arka tarafındaki, üzerinde otuz santim yüksekliğinde, zeminle aynı zümrüt yeşili renkte, minyatür bir sütunun havada durduğu daha uzun bir sütun; üzerinde yine havada asılı duran, dikdörtgen bir taş parçası olan bir başka kaide; bir duvarın üzerindeki, üzerlerinde bir tür teçhizatın tuhaf şemaları olan bir dizi belirgin kare ve o şemaların altındaki duvar boyunca uzanan, her biri ne olduğunu çıkaramadığın bir şeyi sayılarla ölçen bir dizi panel.

Büyük kaidenin üzerinde ise odada en az göze bakan nesneler var: Altı küçük metal parçası, her biri iğne inceliğinde ve ancak başparmağının uzunluğunda. Castrima'nın kadim yapılarında kullanılan o aynı gümüşü metalle aynı değil bunlar; bu metal hafifçe kırmızının serpiştiği düz, koyu bir renkte. Demir. Castrima'nın yıllar süren varlığı boyunca oksitlenmemiş olması inanılmaz. Tabii eğer... Tonkee'ye "Bunları buraya sen mi koydun?" diye soruyorsun.

Tonkee hemen parlıyor. “Evet, tabii ki ilk yapacağım iş ölü bir medeniyete ait kalıntının kontrol merkezine girip içindeki en tehlikeli cihazı bulmak ve hemen üstüne paslı metal parçaları atmak olacaktı!”

“Gıcıklığı bırak lütfen.” Bu tür bir yanıtı hak etmiş sayılabilirsin. Merakın Tonkee’ye kızamayacağın kadar uyanmıştı. “Neden bunun buradaki en tehlikeli cihaz olduğunu düşünüyorsun?”

Tonkee kaidenin eğik kesimli kenarına işaret ediyor. Daha dikkatli baktığında şaşıyorsun. Kullanılan malzeme kristal gövdenin geri kalanı gibi pürüzsüz değil; kenarın üzerine çok sayıda semboller ve yazılar oyulmuş. Yazılar duvar panellerindekilerle aynı... Vay canına. Ayrıca kırmızı ışıklar yayıyorlar, renk sanki metalin yüzeyi üzerinde havada asılı duruyor ve dalgalanıyor gibi.

“Bir de bu var,” diyor Tonkee. Bir elini kaldırıp kaidenin yüzeyine ve metal parçalarına uzatıyor. Bir anda kırmızı harfler havaya sıçrıyor; o an olan şeyi en iyi bu şekilde tanımlayabiliyorsun. Göz açıp kapayınca kadar harfler büyüüp sana doğru dönüyor ve havada, göz hizasında öfkeyle parlayıp bariz bir uyarıya dönüyor. Kırmızı lav havuzlarının rengi. Bir gölün zehirli yosunlar hariç içindeki her şey öldüğünde aldığı renk: Yaklaşan bir darbeye dair bir uyarı işareti. Bazı şeylerin zamana ve kültüre rağmen değişmediğinden emin oluyorsun.

(Genel anlamda yanılıyor olsan da bu münferit durumda gayet haklısın.)

Herkes gözlerini dikmiş. Hjarka yanına yaklaşıp havada süzülen harflere dokunmak için bir elini kaldırıyor; parmakları harflerin içinden geçiyor. Ykka kaidenin et-

rafında dolanıyor; kendisini hayran olmaktan alamıyordu. “Bu şeyi daha önce de fark etmiş fakat çok da dikkat etmemiştim. Harfler benimle birlikte dönüyor.”

Harfler hareket etmemişti. Fakat yana eğildiğinde harflerin gerçekten sana bakacak şekilde kendi ekseninde döndüğünü görüyorsun.

Tonkee sabırsızca elini geriye atıp Hjarka’nın elini uzaklaştırıyor. Harfler düzleşip eski yerlerine çekilip yeniden kaidenin kenarında hareketsizleşiyor. “Fakat bir bariyer yok. Genellikle bir ölü medeniyet kalıntısında –*bu medeniyete ait bir kalıntıda*– gerçekten tehlikeli olan bir şey varsa şu ya da bu şekilde mühürlenirdi. Ya fiziksel bir engel ya da bir zamanlar yerinde olan fakat zamanla çöken bir bariyere dair deliller olurdu. Bir şeye gerçekten dokunulmamasını istediklerinde o şeye ya dokunamazsın ya da dokunmak için büyük bir çaba harcaman gerekir. Ya bu? Sadece bir uyarı. Ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Bu şeylere gerçekten dokunuluyor mu?” Demir parçalarından birine uzanıyor, bu kez yerinden fırlayan uyarıya aldırış etmiyorsun. Tonkee sana öyle sertçe tıslıyor ki yapmaması gereken bir iş yapan bir çocuk gibi irkilip geri kaçıyorsun.

“Sana paslanasınca elini hiçbir şeye sürme *demiştim!* Derdin ne senin?” Dişlerini sıkıyorsun fakat bunu da hak ettin; inkâr etmek için fazlaca annesin.

“Ne zamandır buraya geliyorsun?” Ykka, Tonkee’nin üzerinde uyuduğu ahşap paletin yanına çömeliyor.

Tonkee demir parçalarına bakıyor ve başta onun Ykka’yı işitmediğini düşünüyorsun. Uzunca bir süre ya-

nıt vermiyor. Yüzünde hoşuna gitmeyen bir bakış var. Onu artık bir acemi olduğun zamanlardaki gibi tanıdığından şüphe ediyorsun. Fakat onun sert bakışlı biri olmadığını biliyorsun. Fakat şimdi yüzünde sert bir bakış var. Çene çizgisindeki gergin kasın kötüye işaret olduğunu biliyorsun. Bir şeylerin peşinde o. Ykka'ya "Bir haftadır," diyor. "Fakat buraya taşınmamın üzerinden henüz üç gün geçti. Sanırım. Günlerin hesabını şaşırdım." Gözlerini ovuşturuyor. "Çok uyumadım."

Ykka başını sallayıp doğruluyor. "Eh, en azından paslanasica cemiyeti yok etmedin henüz. O halde bana neler keşfettiğini söyle."

Tonkee dönüp Ykka'yı bitkince süzüyor. "Duvardaki şu paneller su pompalarını, hava sirkülasyon sistemlerini ve soğutma süreçlerini aktive edip düzenliyor. Fakat bunu zaten biliyorsun."

"Evet. Ölmememizin nedeni bu." Ykka zemine değen ellerindeki tozu silkeleyip Tonkee'ye nasılsa hem düşünceli hem de bir nebze tehditkâr olabilen bir tavırla soku-luyor. Birçok Sanzeli kadının olduğu gibi iri değil; boyu Hjarka'dan otuz santim kadar kısa. Onun tehlikeli yanı diğerlerinde olduğu gibi bariz olmasa da orojenisinin ya-vaşça hazırlanışını seziyorsun. Bu yere kaba kuvvetle ya da buzlamayla girmeye son derece hazırlıklıydı. Yükçe-kerler de hareketlenip biraz yaklaşıyor, Ykka'nın dillen-dirilmemiş tehdidine destek veriyorlar.

"Bilmek istediğim," diye devam ediyor Ykka, "*senin* bunu nereden öğrendiğin." Durup yüzünü Tonkee'ye çeviriyor. "Biz bunu o ilk günlerde, deneme ve yanılmayla öğrendik. Bir şeye dokunuyorsun ortam soğuyor, bir baş-

kasına dokunmanla ortak havuzun suyu ısınıyor. Fakat son haftada hiçbir şey değişmedi.”

Tonkee hafifçe iç çekiyor. “Geçen yıllar boyunca sembollerden bazılarının nasıl deşifre edileceğini öğrendim. Bu tarz harebelerde yeterince uzun zaman geçirirsen aynı şeyleri tekrar tekrar görüyorsun.”

Ykka, Tonkee’nin sözleri üzerine düşündükten sonra başını kaidenin çevresindeki uyarı metnine doğru sallıyor. “Ne diyor burada?”

“Hiçbir fikrim yok. Ben *deşifre* edebildiğimi söyledim; okuyabildiğimi değil. Sembolleri deşifre edebiliyorum, dili değil.” Tonkee duvar panellerinden birinin başına gidip sağ üst köşesindeki belirgin desene işaret ediyor. İlk bakışta anlam verilebilecek bir şey değil bu: Yeşil, oku andıran bir şey fakat eğri büğrü; ucu aşağı bakan bir şey. “Nerede su bahçeleri varsa bu sembollerden birini orada görüyorum. Sanırım bahçelerin aldığı ışığın niteliği ve yoğunluğu ile ilgili bu.” Ykka’yı süzüyor. “Aslında bunun bahçelerin aldığı ışıkla ilgili olduğundan eminim.”

Ykka çenesini hafifçe kaldırıyor; Tonkee’nin doğru tahminde bulunduğunu anlamana yetecek kadar. “Demek burası gördüğün diğer harabelerden hiç de farklı değil? Diğerlerinin içinde de bunda olduğu gibi kristaller var mıydı?”

“Hayır. Castrima’da daha önce bunun gibi bir şey görmedim. Sadece...” Sana bir kez bakıp gözlerini kaçırıyor. “Eh. *Tam olarak* Castrima’daki gibi değil.”

“Merkez’deki o şey buna hiç benzemiyordu,” deyiveriyorsun. Yirmi yıldan uzun bir zaman geçse de oraya dair bir tek detayı bile unutmadın. Orası bir çukurdu ve

Castrima içinde bir delik olan bir kaya. Her ikisi de aynı türden insanlar tarafından aynı işleri yapmak üzere yapıldıysa buna dair bir kanıt hiçbir yerde yoktu.”

“Aslında benziyordu.” Tonkee kaidenin yanına dönüp uyarının içinde elini gezdiriyor. Bu kez parlayan kırmızı metnin içindeki bir sembole işaret ediyor: Beyaz bir se-kizgenle çevrili simsiyah bir daire. Daha önce bunu nasıl gözden kaçırdığını bilmiyorsun; kırmızının içinde epey göze çarpıyor.

“Merkez’de o işareti gördüm. Bazı ışık panellerinin üzerine çizilmişti. Sen çukura bakmakla fazlaca meşgul olduğundan gördüğünü sanmıyorum. Fakat ben o zamandan beri belki yarım düzine sütun inşası alanında bulundum ve bu işaretin yakınlarında hep tehlikeli bir şeyler oluyor.” Tonkee gözlerini sana diyor. “Bazen yakınlarında ölü insanlar bulduğum oluyor.”

İstemedi aklına Muhafız Timay’ı getiriyorsun. *Ölü bulunmuş* olmasa da ölmüştü ve az kalsın o gün sen de ona eşlik edecektin. Sonra kapıları olmayan, o derin çukurun kenarındaki odada yaşadığın o anı anımsıyorsun. Çukurun duvarlarındaki iğneyi andıran küçük çıkıntılarını hatırlıyorsun... Tıpkı bu demir parçalarına benzeyen.

“Cep,” diye mırıldanıyorsun. Muhafız ona böyle demişti. “Bir kirletici.” Ensende bir karıncalanma hissediyorsun. Tonkee sana sert bir bakış atıyor.

Sen orada paslı parçalara bakarken Hjarka öfkeyle “Tehlikeli bir şey her paslanasica anlama gelebilir,” diyor.

“Hayır, bu durumda tam da belli bir paslanasica şey anlamına geliyor.” Tonkee öfkeyle Hjarka’yı süzüyor. Bakışının etkileyici bir yanı var. “Düşmanlarının işaretiydi bu.”

Lanet olsun. Şimdi anlıyorsun. Hay lanet, lanet, lanet.

“Ne var?” diye soruyor Ykka. “Habis Toprak adına, siz neden bahsediyorsunuz böyle?”

“Onların *düşmanı*.” Tonkee kaidenin kenarına yaslanıyor; bunu dikkatle fakat kararlıca yaptığını fark ediyor. “Savaştaydılar, anlamıyor musun? Savaşın sonlarında, medeniyetlerinin yok olmasından önce. Tüm harebeleleri, o zamandan kalan her şey savunma ve hayatta kalmaya yönelik. Tıpkı günümüz cemiyetleri gibi; tek fark onların kendilerini koruyacak çok daha fazla taş duvarları olmasıydı. *Lanet olası, devasa yeraltı jeodları* gibi şeyler. O yerlerde *saklanıyorlar* ve düşmanlarını inceliyor, belki onlara karşı koymak için silahlar yapıyorlardı.” Kendi etrafında dönen Tonkee yukarı, kaide kristalin üst yarısına işaret ediyor. Kaidenin o kısmı bir sütun gibi yanıp sönüyor.

Ağızından “Hayır,” sözcüğü çıkıyor. Herkes dönüp sana bakınca irkiliyorsun. “Yani...” Kahretsin. Fakat konuştuğun bir kere. “Sütunlar öyle...” Lanet olası öykünün tamamını anlatmadan bunu nasıl söyleyeceğini bilemediğin gibi öyküyü anlatmaktan da çekiniyorsun. Nedeninden emin değilsin. Belki de Alabaster sana anlatmaya başladığında Antimony’nin değindiği o aynı sebepten dolayı: Hazır değiller. Şimdi lafını başka sorular getirmeyecek bir şekilde bağlaman gerek. “Onların savunma amaçlı ya da bir tür... silah olduklarını sanmıyorum.”

Tonkee uzunca bir süre ağzını açmıyor. Sonra “O halde ne onlar?” diye soruyor.

“Bilmiyorum.” Yalan da değil bu. *Emin değildin*. “Belki bir araç. Yanlış kullanılırsa tehlikeli olabilecek fakat öldürme amaçlı *olmayan* bir araç.”

Tonkee'nin söyleyeceklerine kendini hazırlar gibi bir hali var. "Allia'ya ne olduğunu biliyorum Essun."

Beklenmedik, seni duygusal açıdan yere seren bir darbe bu. Neyse ki hayatın beklenmedik darbeleri güvenli bir şekilde savuşturmayı öğrenmekle geçti. "Sütunlardan beklenecek bir şey değildi o. O bir kazaydı."

"Sen nasıl..."

"Çünkü Allia yanışa geçmeden önce o paslanasica şeye *bağlanmıştım!*" Bu sözleri öyle sertçe söylüyorsun ki sesin odada yankılanıyor ve ne denli öfkeli olduğunu fark edip irkiliyorsun. Yükçekerlerden biri bir nefes alıyor ve kadının gözlerindeki bakışın değişmesiyle birden aklına Tirimo'da Rask'ın kapıdan geçmene izin vermelerini söylediğinde sana aynı şekilde bakan Yükçekerler geliyor. Ykka bile seni tek kelime etmeden fakat "*Yerlileri korkutuyorsun, sakinleş paslanasica*" der gibi izliyor. Bu yüzden derin bir nefes alıp sesini kesiyorsun.

(Ancak epey sonra bu konuşma sırasında kullandığın sözcüğü anımsayacaksın. *Yanış*. Neden böyle dediğini, bunun ne anlama geldiğini merak edecek fakat verecek bir yanıt bulamayacaksın.)

Tonkee aldığı derin bir nefesi temkinli bir tavırla veriyor; belli ki odadaki diğer herkes de onun hislerini paylaşıyor. "Bazı yanlış varsayımlarda bulunmuş olabilirim," diyor.

Ykka elini saçının üzerinde gezdiriyor. Bu hareketi bir an için, saçları tekrar serbest kalıp kabaranaya kadar başını yersiz oranda küçük gösteriyor. "Peki. Castrima'nın eskiden bir cemiyet olarak kullanıldığını zaten biliyoruz. Belki defalarca. Buraya gelip paslanasica bir çocuk gibi

davranacağına gelip benden *izin isteseydin* sana bunu söyledim zaten. Sana bildiğim her şeyi söyledim. Çünkü burayı anlamayı senin kadar ben de istiyorum...”

Tonkee kulak tırmalayıcı bir kahkaha atıyor. “Hiçbiri-niz bunu yapabilecek kadar zeki değilsiniz.”

“... fakat bu *haltı yemekle* güvenimi sarstın. Güvenmediğim insanların sevdiğim insanlara zarar verebilecek işler yapmalarına izin vermem ben. Bu yüzden bir daha geri gelmemek üzere buradan çıkmanı istiyorum.”

Hjarka kaşlarını çatıyor. “Yeek, bu biraz acımasızca olmaz mı?”

Tonkee bir anda geriliyor, gözleri dehşetle ve incinmişlikle açılıyor. “Beni buradan uzak tutamazsın. Bu paslanasica cemiyette başka kimsenin burada neler olduğuna dair hiçbir fikri...”

Ykka “Bu paslanasica cemiyette başka kimse...” diye söze giriyor ve şimdi Yükçekerler *ona* tedirgince bakıyor çünkü neredeyse bağırarak konuşuyor, “... daha dünya gençken yok olup gitmiş insanları inceleme fırsatı elde etmek için hepimizi yakmaz. Nedense bende senin bunu yapacağın izlenimi uyandı.”

Tonkee’nin ağzından “Gözetimli ziyaretler!” sözleri dökülüyor. Şimdi çaresiz bir hali var.

Ykka onun yanına gidip dosdoğru karşısında dikilince Tonkee hemen susuyor. Ykka gaddarca bir sessizlik ve soğuklukla “Ben bu yer hakkında hiçbir şeyi anlamamayı burayı yok etme riskine tercih ederim,” diyor. “Sen aynını yapabilir misin?”

Tonkee gözlerini Ykka’ya dikeyyor. Belirgin bir şekilde titriyor ve tek kelime etmiyor. Fakat yanıt açık, değil mi?

Tonkee, Hjarka gibi. İkisi de lider olmak için, diğerlerinin ihtiyaçlarına öncelik verecek bir şekilde yetiştirildi ve ikisi de kendilerine bencilce bir yol seçti. Bu bir soru bile değil.

İşte bu yüzden sonrasında olanlar seni şaşırtmıyor.

Tonkee dönüp sıçırıyor ve kırmızı uyarı parlarken demir parçalarından birini avucuna alıveriyor. Sen onun demir parçasını kaptığını anlayana dek o sırtını sana dönüyor ve merdivenin olduğu kapıya doğru fırlıyor. Hjarka'nın ağzından bir hayret nidası çıkarken Ykka öylece dikiliyor; biraz afallamış ve durumu kabullenmiş gibi. İki Yükçeker ise hayretle baktıktan sonra Tonkee'nin peşine düşüyor. Fakat hemen sonrasında Tonkee bir inilti çıkarıp aniden duruyor. Yükçekerlerden biri onun kolunu tutsa da Tonkee'nin *haykırmasıyla* hemen bırakıyor.

Düşünmeden harekete geçiyorsun. Tonkee; Hoa gibi, Lerna gibi, Alabaster gibi bir şekilde sana ait. Çocuklarının yokluğunda yüreğine bir an için bile dokunan herkesi sahiplenmeye çalışır gibisin. Tonkee'den hoşlanmıyorsun bile. Yine de onu bileğinden kavradığında ve elindeki kanı gördüğünde miden kasılıyor. "Neler olu..."

Tonkee sana bakıyor: Hızla, hayvani bir panikle. Sonra sarsılıp bir kez daha haykırıyor ve bu kez onu bırakmana ramak kalıyor çünkü *başparmağının altında bir şey hareket ediyor*.

"Hay paslanasica, bu da ne?" diyor Ykka. Tonkee'nin gücü paniği yüzünden iyice arttığından Hjarka da eliyle Tonkee'nin kolunu kavrayıp sana yardım ediyor. Açıklanamaz, şiddetli tiksintini bastırıp başparmağını çekip Tonkee'nin bileğine daha dikkatli bakıyorsun. Evet. Derisinin altında kımıldayan bir şey var. Yukarı aşağı, sağa

sola titreşirken düzenli bir şekilde yukarı hareket ederek oradaki geniş bir damarı takip ediyor. Demir parçası olabilecek irilikte.

Hjarka, Tonkee'nin yüzüne endişeli gözlerle şöylece bir bakıp "Habis Toprak," diyor. Hjarka'nın sözündeki kasıtlı olmayan ironi karşısında isterik bir kahkaha atmamak için kendini tutuyorsun.

"Bana bir bıçak lazım," diyorsun. Sesin kendi kulaklarına son derece sakın geliyor. Ykka eğilince senin gördüğünü görüyor ve o da bir küfür savuruyor.

Tonkee "Of, lanet olsun, paslanasica, kahretsin," diye inliyor. "Çıkarın şunu! Bunu çıkarırsanız bir daha buraya asla gelmem." Bu bir yalan olsa da o an için sözlerinde ciddi.

"Isırarak çıkarabilirim." Hjarka sana bakıyor. Sivriltilmiş dişleri küçük birer ustura gibi.

"Hayır," diyorsun. O şeyin Hjarka'nın da içine girip aynı şeyi yapacağından eminsin. Dilleri oyup içlerinden bir nesne çıkarmak aynını kollara yapmaktan daha güç olur.

Ykka Yükçekerlere –asıl telli bıçağı olana– "Bıçak!" diye bağıyor. Bıçak keskin fakat küçük; silah olmaktan çok halat kesme amaçlı. Hayati bir noktaya saplanmadığı sürece o bıçakla birini öldürmek için bıçağı bir milyon kez sağlamanız gerekebilir. Bir hayvan gibi debelenen ve homurdanan Tonkee'nin bileğini tutuyorsun. Biri bıçağı el yordamıyla ve keskin yüzü sana bakacak şekilde eline veriyor. Sana bıçağı doğru yöne çevirmek için bir yılını alıyor gibi gelse de gözlerini Tonkee'nin kahverengi teninin altında titreşen ve hareket eden yumrudan alamıyorsun. Hangi paslanasica yere gidiyor o şey? İhtimaller seni dehşete düşürüyor.

Fakat sen bıçağı hareket eden şeyi kesip çıkarmak için yerleştirmeden yumru yok oluyor. Tonkee yine çığlık atıyor. Sesi çatlak ve korkunç çıkıyor. Nesne onun etinin içlerine yol aldı.

Bıçağı bir kez indirip dirseğin hemen üzerinde, o şeyin önünde kalacağını tahmin ettiğin bir noktaya derin bir kesik açıyorsun. Tonkee homurdanıyor. “Daha derine! Onu hissedebiliyorum.”

Daha derine inersen kemiğe çarpacaksın. Yine de dişlerini sıkıp bıçağı daha derine indiriyorsun. Her yer kan içinde kalıyor. Tonkee’nin hızlı hızlı nefeslerine ve tıslamalarına aldırış etmeden o şeyi arıyorsun. İçten içe de onu bulduğunda gireceği etin seninki olacağından korkuyorsun.

Tonkee soluk soluğa “Arter,” diyor. Titriyor, sözcükler sıkılı dişleri arasından çıkıyor. “Paslanasica bir otobandan sessa... Ah! Kahretsin!” Pazısının alt tarafına bir şaplak atıyor. O şey Tonkee’nin kolunda umduğundan daha yukarı ilerlemiş. Daha da hızlanıp geniş arterlere ulaşıyor.

Sessa... Bir an için Tonkee’ye bakıyor ve onun *sessapine* demeye çalıştığını fark edip irkiliyorsun. Ykka senin üzerinden uzanıyor ve Tonkee’nin kolunu, delta kasının hemen üzerinden kavrayıp sıkıyor. Ykka sana baksa da sen yapılacak tek bir iş kaldığının farkındasın. O küçük bıçakla bu işi halledemeyeceksin... fakat başka silahlar da var.

“Kolunu uzatın.” Ykka ve Hjarka’nın komutuna uyup uymadıklarını görmek için beklemeden Tonkee’nin omzunu tutuyorsun. Aklında Alabaster’ın numarası var. Küçük, incelikle çevrilmiş, belirli bir bölgeyle sınırlandırılmış bir halka; haşlar-böceklerde kullandığın gibi. Bu kez halkayı Tonkee’nin kolunun içinde gezip küçük de-

mir parçasını dondurmak için kullanacaksın. En azından öyle olmasını umuyorsun. Fakat sen farkındalığını uzatıp konsantre olmak için gözlerini yumduğunda bir şey hareket ediyor.

Tonkee'nin bedeninin sıcaklığının derinlerindesin. Demir parçasının metalik örgüsünü arıyor ve onun yapısıyla Tonkee'nin kanındaki demirin yapısı arasındaki farkı duyumsamaya çalışıyorsun... Evet. Büyünün gümüş pırlıltısı orada.

Burada, onun soğuk, titreşen hücrelerinin arasında bunu beklemiyordun. Tonkee, Alabaster gibi taşa dönmüyor ve bir başka canlı yaratığın içinde hiç büyüye rastlamadın. Yine de burada, *Tonkee'nin içinde*, düzenli olarak parıldayan bir şey var. Gümüşü, ipliksi, ayaklarından yukarı çıkan –kaynağı nerede? Neyse, bunun önemi yok– ve demir parçasında sonlanan. O şeyin o denli hızlı hareket ettiğine ve enerjisini sanki *bir başka şeyden* aldığından şüphe yok. Bu güç kaynağını kullanarak ince dokunaçlarını uzatıp Tonkee'nin etine bağlanarak kendisini onunla birlikte sürüklüyor. Tonkee'nin canının yanmasının nedeni de bu... Çünkü o şeyin dokunduğu her hücre yanmış gibi titreştikten sonra ölüyor. Ayrıca dokunaçlar her temasta uzuyor; lanet olası şey Tonkee'nin içinde gitgide *büyüyor*, belli belirsiz bir şekilde ondan besleniyor. Diğerlerinden önde kalan bir dokunaç gideceği yolu yokluyor ve hep Tonkee'nin sessapine'sine doğru ilerliyor. İçgüdüsel olarak onun oraya varmasına izin vermenin kötü olacağını biliyorsun.

Kök-ipliğe tutunup belki onu engelleyebileceğini ya da güçten düşürebileceğini düşünüyorsun fakat

Yo
 olamaz
 nefret var, ayrıca
hepimiz yapmamız gerekeni yaparız
 öfke var
ah; merhaba, küçük düşman

“Hey!” Hjarka’nın sesi kulağında, bir haykırış. “Uyan-sana!” Fark etmeden içine çekildiğin sisten silkinerek çıkıyorsun. Tamam. O şeye güç verenin tadına bir kez daha bakmamak için kök-dokunaçtan uzak duruyorsun. Yine de o kısa temas anına değdi. Çünkü artık ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Kenarları sınırsız incelikte bir makası ve pırıltılı gümüş bıçakları gözünün önünde canlandırıyorsun. Kurşunu kes. Dokunaçları kes yoksa yine uzarlar. Kirlenmeyi kancalarını Tonkee’nin daha derinlerine takmadan kes. Bunu yaparken Tonkee’yi düşünüyorsun. Onun hayatını kurtarmak istiyorsun. Fakat senin için Tonkee artık Tonkee değil; bir parçacıklar ve maddeler bütünü. Kesiyorsun.

Bu senin hatan değil. Buna asla inanmayacaksın biliyorum fakat... Senin hatan değil işte.

Sessapine’ni gevşemeyi ve algını yeninden makro ölçeğe döndürmeyi başardığında üzerinin, bedeninin her kısmının kanla kaplandığını görüp şaşırıyorsun. Tonkee’nin neden yerde güçlkle nefes alarak yattığını, Hjarka Yükçekerlerin birinden kemerini hemen ona vermesini, Tonkee’nin etrafında neden gitgide yayılan bir birikinti olduğunu anlamakta güçlük çekiyorsun. Yakındaki demir parçasının ani hareketini hissetmenle panikle irkiyorsun. Çünkü o şeylerin ne yapmaya çalıştıklarını ve

kötü olduklarını biliyorsun. Demir parçasına bakmak için döndüğünde kafan karışıyor. Çünkü tek gördüğün üzeri kanlarla ve tanıdık bir kumaş parçasıyla kaplı, pürüzsüz, bronz bir ten. Bir de bir tür seğirme hareketi var; elindeki ağırlık kendisini hissettiriyor ve... Ve... Elinde tuttuğun Tonkee'nin kopmuş kolu.

Kolu atıyorsun. Daha doğrusu yaşadığın şokun etkisiyle fırlatıyorsun. Kol, Ykka'nın ve Tonkee'nin etrafını çeviren ve bir şeyler yapan, belki onun hayatını kurtarmaya çalışan Yükçekerlerin biraz ötesinde sekiyor. Neler yaptıklarını kavrayamıyorsun bile çünkü şimdi Tonkee'nin mükemmelen, hafif bir eğimle, enine kesilmiş, *biraz önce kestiğin için* hâlâ kanayan kolunun ucunu görüyorsun. Fakat dur biraz, tek neden bu değil.

Kemiğin yakınındaki küçük bir deliğin içinde bir şeyin ilerlediğini görüyorsun. Bu delik bir arterin çapraz kesiti. İçindeki şey de demir parçası. Parça düz, yeşil zemine düşüp etrafa saçılan kanın içinde zararsız bir parça metalmiş gibi duruyor.

Merhaba küçük düşman.

PERDE ARASI

Gerçekleştüğünü görmeyeceğin bir şey var. Fakat hayatının geri kalanını etkileyecek. Hayal et. Beni hayal et. Ne olduğumu biliyorsun, öyle sanıyorsun, hem düşünen zihninle hem de o hayvani, içgüdüsel yanınla. Et kuşanmış taş bir beden görüyorsun ve benim insan olduğuma asla inanmasan da beni bir çocuk olarak gördün. Alabaster sana gerçeği –daha kullandığın dil dünyada yokken bile benim bir çocuk olmadığımı– söylese de sen beni hâlâ çocuk olarak görüyorsun. Belki de ben asla çocuk olmadım. Fakat bunu işitmek ve buna inanmak aynı şeyler değil.

Beni türümün arasında gerçekten olduğum şey olarak hayal etmelisin o halde: Yaşlı ve güçlü, çok korkulan biri. Bir efsane. Bir canavar.

Hayal etmelisin...

Castrima bir yumurta. Bu yumurta taşın içinde gizli olan zerrelerle çevrili. Yumurtalar

leşçiller için hoş ödüller ve korunaksız olurlarsa yenip bitirilmeleri kolay. Castrima'nın insanları pek farkında olmasalar da Castrima denen yumurta da yenmekte. (Sanırım durumun farkında olan sadece Ykka, her ne kadar o da sadece şüphe ediyor.) Öyle sakince bir öğün türünün fark edebileceği bir şey değil. Bizler yavaş hareket eden bir halkız. Fakat Castrima yendiğinde sonuç ölümcül olacak.

Fakat bir şeyler leşçilleri duraklattı. Dişlerini çıkarsalar da batırmadılar. Burada bir başka yaşlı ve güçlü kişi var: Antimony dediğiniz. Onun derdi yumurtayı korumak değil. Fakat bunu yapmayı seçerse yapabilir. Yapacak da, eğer onun Alabaster'ını ondan çalmaya yeltenirlerse. Diğerleri bunun farkında ve ondan çekiniyorlar. Bunu yapmalılar.

Korkmaları gereken benim.

Senin yanından ayrıldığın o ilk günde onlardan üçünü yok ediyorum. Sen Ykka'yla hoşbeş ederken Ykka'nın taş yiyenini, onun Luster dediği, senin ise Yakut Saçlı adını verdiği yarattığı parçalıyorum. Pis parazit, sadece almak fakat asla vermemek için pusuda bekliyor. Bundan iyisini yapmamız gerekirken. Sonra Alabaster'ın peşinde dolaşan Antimony'nin dikkatinin dağılacağı anı kollayan o ikisinin işini bitiriyorum... Bunu Antimony'nin yardıma ihtiyacı olduğundan değil sadece ırkımız o derecedeki aptallığa tahammül edemeyeceği için

yapıyorum. Hepimizin iyiliği için işlerini bitiriyorum.

(Sana dert olacaksa söyleyeyim, gerçek anlamda ölmediler. Biz ölemeyiz. On bin yılda ya da on milyon yılda ayırdığım atomları birleştirecek ve yeniden bir bütün olacaklar. Aptallıkları üzerine düşünmeleri ve bir dahaki sefere daha iyi iş çıkarmaları için yeterince uzun bir süre.)

İlk katliam diğer birçoğunun kaçmasına neden oluyor; leşçiller korkaktır. Fakat uzağa gitmezler. Yakınlarda kalanlardan birkaçı müzakereye girer. Hepimiz için yeterince var, derler. İçlerinden birinde bile potansiyel varsa... Fakat bazılarını Alabaster'ı değil, seni izlerlerken yakalıyorum.

Etraflarında gezinip affedici olacaktım gibi yaparken bana itirafta bulunuyorlar. Bir başka yaşlıdan bahsediyorlar... Uzun süre önceki çatışmalardan tanıdığım biri. Onun da türümüze dair, benimkine karşıt bir vizyonu var. Seni tanıyor Essun ve elinde olsa seni öldürür çünkü niyetin Alabaster'ın başladığını bitirmek. Onun yolunu kestiğim sürece sana ulaşamaz... fakat seni kendini yok etmen için zorlayabilir. Hatta kendisine yardım etmeleri için kuzeyde ağgözlü insan müttefikler buldu.

Ah, bizim şu gülünç savaşımız. Türünüzü kolayca kullanabiliyoruz. Seni bile, Essun'ım, hazinem, piyonum. Umarım bir gün beni affedersin.

14

davetlisin

KADİM, BÜYÜDEN GÜÇ ALAN sağkalım sığınağının sabit ışığı altında altı at geçti. İlk birkaç günün ardından kendi gece-gündüz döngünü yaratmak için gözlerine kumaş sarıyorsun. İdare ediyor.

Tonkee'nin kolu yerine takıldıktan sonra çürümese de bir ara fena bir enfeksiyon geliyor. Lerna'nın basit antibiyotikleri enfeksiyona karşı güçsüz gibi. Yine de Tonkee ateşi düşüp, kurşun rengi enfeksiyon çizgilerinin solmasının ardından yaşıyor. Parmakları artık eskisi kadar iyi hareket etmiyor ve kolunda hayalet karıncalanmalar ve uyuşukluk hissediyor. Lerna bu durumun kalıcı olacağını düşünüyor. Bazen Tonkee'yi çekirdek örneklemesi ya da hangi işle uğraşıyorsa onunla meşgulken Mucit sınıfı lideriyle görüşmeye zorladığında kolundan dolayı lanetler ediyor. "Kol koparan" hakaretlerinde fazla ileri gittiğinde ona bir parça Habis Toprak'ı serbest bırakıp etinin içinde gezdirmesinin kendi lanet olası hatası olduğunu ve Ykka

onu öldürmediyse bunun tek nedenin sen olduğunu ve belki de bu yüzden çenesini kapatması gerektiğini hatırlatıyorsun. Çenesini kapatmaya kapatıyor fakat bu konuda hâlâ dangalakça davranmayı sürdürüyor. Sükûnet'te hiçbir şey asla gerçekten değişmiyor.

Fakat... bazen değiştiği oluyor da.

Lerna senin bir canavar olmanı affediyor. Tam olarak olmasa da. Sen ve o hâlâ Tirimo'dan rahatça bahsedemiyorsunuz. Yine de Tonkee'nin kolunu ameliyat ederken senin Ykka'yla nasıl kapıştığını işitti ve bunun Lerna için bir anlamı var. Ykka, Tonkee'nin ameliyat masasında ölüme terk edilmesini istemişti. Sen Tonkee'nin hayatı için tartışıp tartışmadan galip çıktın. Lerna ölüm getirmekten fazlasını yapabilecek biri olduğunu biliyor. Bu değerlendirmeye aynı fikirde olduğundan emin olmasan da eski dostluğunuzun kısmen de olsa canlanması bir avuntu.

Hjarka, Tonkee'ye kur yapmaya başlıyor. Tonkee başta buna olumlu tepki vermiyor. Kendisine hediye gelen ölü hayvanlar ve kitaplar “Hani o koca beyni acıkır diye düşündüm...” sözleri ve kırılan bir göz eşliğinde odasına getirildikçe tepkisi daha çok şaşkınlık oluyor. Tonkee'ye Hjarka'nın –iri kadın artık her nasıl bir karmaşık değerler silsilesini baş tacı ediyorsa– ancak bir kaya kadar sosyal olan eski bir kimsesiz jeomestin müthiş bir arzu nesnesi olduğuna hükmettiğini açıklamak sana kalıyor. Sonrasında Tonkee epey bir kızıp bunun “odaklanmasına mani olacağından,” “gelip geçici heveslerden” ve “tensel olan her şeyden uzaklaşmaktan” bahsediyor. Söylediklerine kulak asıyorsun.

Sorunu çözen kitaplar oluyor. Hjarka kitapları sırtlarındaki bol heceli sözcüklerin sayısına göre seçmiş gibi görünse de eve döndüğünde birkaç kez Tonkee'nin kendisini kitaplara kaptırdığına şahit oluyorsun. Nihayet bir keresinde eve döndüğünde Tonkee'nin odasının perdesinin çekili olduğunu ve bu kez kendisini –perdenin ötesinden gelen seslere bakılırsa– Hjarka'ya kaptırdığını anlıyorsun. Tonkee'nin kolu o durumdayken pek bir şey beceremeyeceklerini düşünmüştün oysa.

Belki de Tonkee'nin Ykka'ya kendisini ispatlamaya çalışmaya başlamasına neden olan da bu yeni bağ hissi. (Belki sadece gururu da olabilir; Ykka bir keresinde Tonkee'nin cemiyete en sıkı çalışan Yükçeker kadar faydası olmadığını söylediğinde Tonkee'nin tüyleri diken diken olmuştu.) Sebep her ne ise Tonkee konseye bir öngörüyle geliyor: Castrima kalıcı bir hayvan proteini kaynağı bulmazsa bir yıl içinde bazı cemiyet üyeleri yoksunluk semptomları sergilemeye başlayacak. Hepinize “Her şey etle başlayacak sizi aptallar,” diyor. “Unutkanlık, yorgunluk, öyle ufak tefek şeyler. Fakat bir tür anemi bu. Devamının gelmesi halinde sonuç demans ve sinir hasarı olacak. Gerisini tahmin edebilirsiniz.”

Etin yokluğunda bir cemiyetin başına neler gelebileceğine dair birçok arif öyküsü var. İnsanları zayıf ve paranoyak, cemiyeti saldırılara karşı savunmasız yapıyor. Tonkee bu sonucu önlemek için tek seçeneğin yamyamlık olduğunu söylüyor. Daha fazla fasulye ekmek yeterli değil.

Rapor faydalı bilgiler sunsa da kimse dinlemek istemedi. Tonkee'nin bu bilgileri paylaşması Ykka'da ona karşı sempati de uyandırmamıştı. Toplantıdan son-

ra Tonkee'ye teşekkür ediyorsun. Çünkü başka kimse etmiyor. Alt çenesini biraz dışarı çıkarıp "Eh, hepimiz birbirimizi öldürüp yemeye başlarsak çalışmalarına devam edemeyeceğim."

Orojen çocukların derslerini cemiyetteki bir başka yetişkin orojen olan Temell'e bırakıyorsun. Çocuklar onun çok da iyi bir öğretmen olmadığından şikâyet ediyorlar. Senin inceliğinden yoksunmuş ve onlara fazla yüklenmese de fazla da bir şey öğrenmiyorlarmış. (Geç de olsa takdir edilmek hoş.) Cutter'ı sana Tonkee'nin kolunu nasıl kestiğini sormasının ardından alternatif olarak eğitmeye başlıyorsun. Onun büyüüyü sezebileceğinden ya da sütunları hareket ettirebileceğinden şüphelisin. Fakat hiç olmazsa birinci yüzük seviyesinde ve onu üç yüzüklü yapıp yapamayacağını görmek istiyorsun. Sebep sadece bu. Anlaşılan yüksek seviye eğitim vermek Alabaster'dan öğrendiklerine etki etmiyor. Ya da en azından Baster bundan şikâyet etmiyor. Eğitim vereceksin. Öğretmeyi özlemişsin.

(Derslere hiç ilgi göstermediğinden Ykka'ya bir teknik değiş tokuşu teklif ediyorsun. Onun yapabildiklerini nasıl yapabildiğini öğrenmek istiyorsun. "Hayır," diyor. Sana pek de muzipçe olmayan bir tavırla göz kırıp "Hayır," diyor. "Elimin altında bazı numaralar olsun ki günün birinde beni buzlama.")

Tamamen gönüllülerden oluşan bir değiş tokuş ekibi Tettehe cemiyetine ulaşmak için kuzeye gitti. Geri dönmeler. Ykka sonraki girişimlere hep karşı çıkıyor ve sen buna itiraz etmiyorsun. Eski orojeni öğrencilerinden biri de giden gruptaydı.

Yiyecek rezervi sorununa karşın Castrima geçen altı ayda gelişti. Bir kadın izinsiz hamile kaldı. Bu büyük bir sorun. Bebeklerin yıllar boyunca bir cemiyete katkıları olmaz ve hiçbir cemiyet bir mevsim boyunca faydasız insanları hoş görmez. Ykka kadının iki evli çiftten oluşan evine düşen payın izinsiz bebek için artırılmayacağına ve artışın ancak bir yaşlı ya da hasta öldüğünde yapılacağına karar veriyor. Bu yüzden Ykka'yla yine kavga ediyor-sun. Çünkü onun kadına umursamazca "Bu durum uzun sürmeyecektir," dediğinde Alabaster'ın öleceğini kastettiğini gayet iyi biliyorsun. Ykka'nın özür dilemeye niyeti de yok: Alabaster'ı kastetti ve onun kısa sürede ölmesini diyor çünkü en azından bir bebeğin gelecekte değeri olur.

Bu kavgadan iki iyi sonuç çıkıyor: Herkes senin Düz Tepe'nin ortasında avazın çıktığı kadar bağırdığını ve adamakıllı bir sarsıntıya neden olmadığını görünce sana daha fazla güveniyor ve damızlıklar anlaşmazlığı çözmek için yeni bebek için seslerini yükseltmeye karar veriyorlar. Ailenin uygun soy ağacından dolayı çocuk iâşelerinden birini aileye bağışlayıp karşılığında bebeğin mükemmel doğması halinde kendi fayda sınıflarına katılmasını şart koşuyorlar. Bunun öyle ödenmesi korkunç bir bedel de olmadığını söylüyorlar. Yani birinin doğmaya hak kazanarak üremeye elverişli yıllarını cemiyet ve fayda sınıfı için harcamasının. Anne hemfikir.

Elbette Ykka henüz cemiyetle protein konusunu paylaşmadı. Yoksa damızlıklar kimseye talip olmazlardı. (Doğal olarak Tonkee bunu kendi kendine anladı.) Ykka soruna alternatif bir çözüm ümidi olmadığı belli olana dek bundan kimseye bahsetmek istemiyor. Sen ve diğer

konsey üyeleri gönülsüzce onun kararına razı geliyorsunuz. Hâlâ bir yıl var. Fakat Ykka'nın sessizliğinden dolayı erkek bir damızlık Tonkee'yi tamamen iyileşmesi için eve getirmenden birkaç gün sonra seni ziyarete geliyor. Damızlığın küllerin savurduğu saçları var; geniş omuzlu, çekik gözlü bir şey. Senin hepsi de orojen olan üç sağlıklı çocuk dünyaya getirdiğini öğrendiğinde de epey ilgisi uyanıyor. Ne kadar uzun boylu ve güçlü olduğunu, sadece yolculuk azığıyla yolda aylarca ne kadar iyi dayandığını söyleyerek ve daha yaşının "sadece" kırk üç olduğuna dokundurup gururunu okşuyor. Bu da seni güldürüyor. Sen kendini dünya kadar yaşlı hissederken bu yakışıklı ahmak senin bir bebek daha doğurmaya hazır olduğunu düşünüyor.

Bu örtük teklifi bir gülümsemeyle geri çevirsen de... onunla bu sohbeti etmek tuhaf. Bu tecrübe sana nahoş bir şekilde tanıdık da geliyor. Damızlık gidince Corundum'ı düşünüyor, duvara bir kupa fırlatıp avazın çıktığı kadar bağırarak Tonkee'yi uyandırırıyorsun. Ardından ders almak için Alabaster'ın yanına gidiyorsun. Bu da tam anlamıyla faydasız çünkü zamanını onun önünde dikilip müthiş, öfke dolu bir sessizlik içinde geçiriyorsun. Beş dakikadan sonra Alabaster bitkince "Her ne paslanasica sorunun varsa kendin üstesinden gelmek zorunda kalacaksın. Seni daha fazla durduramam."

Artık yenilmez olmadığı için ondan nefret ediyorsun. Senden nefret etmediği için de.

Alabaster on ay boyunca bir başka kötü enfeksiyondan mustarip oldu. Hayatta ise bunun tek nedeni bacaklarından geri kalanı kasten taşlaştırmış olması. Kendi ken-

dine uyguladığı ameliyat bedenini öyle zorluyor ki kısa süre bilinçli kaldığı fasılaların her biri ancak yarım saat sürüyor ve aralarındaki boşluklar uzun süreli sersemlik haliyle ve rahatız uykularla geçiyor. Uyanık olduğu zamanlarda öyle zayıf ki onu işitmek için kendini zorlamak zorunda kalıyorsun. Neyse ki birkaç hafta içinde bu durum iyiye gidiyor. İlerleme kaydediyor, yeni gelen topaza kolayca bağlanıyor ve Alabaster'ın yanında bulundurduğu, bıçağı andıran silaha nasıl dönüştürdüğünü anlamaya başlıyorsun. (Sütunlar iletim hatları. Büyü akarken sen de onların içinden akıyor, onlarla birlikte akıyorsun. Direnirsen ölürsün. Fakat kendini akışa yeterince iyi bırakırsan pek çok şey mümkün oluyor.”

Tabii bu, çok sayıda sütunu birbirlerine bağlamaktan dağlar kadar farklı ve sen yeterince hızlı öğrenmediğinin farkındasın. Alabaster'ın yavaş ilerlediğin için sana küfredecek gücü bile yok. Fakat bunu yapmasına gerek de yok. Onun her geçen gün pörsüdüğünü görmek seni sütuna tekrar tekrar uzanmaya, başın ağrırken ve miden bulanırken bile onun puslu ışığına dalmaya itiyor. Tek istediğin gidip bir yere kıvrılmak ve ağlamak. Ona bakmak canını öyle yakıyor ki kendini bir yana bırakıp o olmaya çalışıyorsun.

Bunun bir tek iyi yanı var: Artık bir amacın var. Tebrikler.

Lerna'nın omzuna başını yaslayıp ağlıyorsun. Sırtını sıvazlayıp nazikçe sana kederini tek başına yaşamak zorunda olmadığını söylüyor. Bu bir teklif. Fakat tutkudan çok iyilikten gelen bir teklif. Bu yüzden aldırış etmediğinde suçluluk duymuyorsun. Şimdilik.

Böylece her şey bir dengeye oturuyor. Ne dinlenme ne mücadele zamanı. Sadece hayatta kalıyorsun. Bir mevsimde, *bu* mevsimde bu başlı başına bir zafer.

Sonra Hoa deri dönüyor.

Bir keder gününde oluyor. Kederin nedeni başka avcılarının da ölmesi. Nadir bulunan bir avı –bariz bir şekilde kış uykusuna yatamayacak kadar zayıflamış, çaresiz saldırganlığından dolayı vurulması kolay olan bir ayı– cemiyete getirirken saldırıya uğramışlardı. Üç avcı yay ve arbalet oklarının yağmurunun altında ölmüştü. Hayatta kalan ikisi ise onlara kimin saldırdığını görmemişti. Okların sanki her yönden geldiğini söylediler. Akıllılık edip kaçmışlarsa da ölen yoldaşlarının bedenlerini ve değerli hayvan leşini almak ümidiyle geri dönmüşlerdi. Şaşırtıcı bir şekilde saldırganlar ya da leşçiller hiçbir şeye dokunmamışlardı. Fakat yere bir nesne bırakılmıştı: Toprağa saplanan; birinin yırtık pırtık ve kirli bir bez bağladığı bir sopa. Kalın bir düğümle sabitlenen kumaşın yıpranmış ilmiklerine bir şey takılmıştı.

Toplantı odasına girdiğinde Ykka tepesinde dikilip ona “Bu hiç güvenli değil, ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok...” diyen Cutter’a rağmen düğümü kesip çözme-ye başlıyor.

Ykka “Umurumda değil,” diye mırıldanıp düğüme odaklanıyor. Çok dikkatli hareket ediyor ve düğümün besbelli içinde bir şey olan en kalın kısmını kesmekten sakınıyor. Bu kısım şişkin ve hafif görünümlü. Avcılardan bir

burada olduğundan oda her zamankinden kalabalık. Belli ki arkadaşlarının ne uğruna öldüklerini öğrenmeye kararlı olan avcının üstü başı kül ve kan içinde. Ykka gelişinden haberdar olduğunu belli etmek için sana bir baksa da hemen sonra işine devam ediyor. “Bir şey yüzümde patlarsa, bundan böyle sen erkek şef olacaksın Cuts,” diyor.

Bu sözler Cutter’ı yeterince şaşırtıp susturduğundan Ykka dikkati dağılmadan düğümü çözebiliyor. Bir zamanlar beyaz olan kumaşınilmeklerinden ve ipliklerinden dantel olduğunu anlıyorsun. Öyle kaliteli ki büyü-kannen görse fakirliğine ağlardı. İplikler ayrıldığında içlerindeki küçük, top yapılmış deri parçası ortaya çıkıyor. Üzerinde bir not var.

Not kömürle yazılmış: RENNANIS’e hoş geldiniz.

Hjarka küfrediyor. Sen bir sedire oturuyorsun. Çünkü yere oturmaktan iyi ve oturma ihtiyacı duyuyorsun. Cutter inanmaz gözlerle bakıyor. “Rennanis Ekvator’da” diyor. Bu yüzden yok olmuş olmalıydı; Alabaster’dan işittiklerine verdiğin o aynı tepki.

“Ayakta kalan Rennanis’i kastediyor olamazlar,” diyor Yka. Hâlâ deri parçasını inceliyor; deriyi ters çevirip gerçekliğini sınamak istermiş gibi bıçağın kenarını kömüre sürüyor. “O şehirden hayatta kalan bir grup, artık kimsesizler ve haydutlarla aralarında çok az bir fark kalmış, kendilerini de eski cemiyetlerinin ismiyle tanımlıyorlar. Ya da belki Ekvatoral özentilerdir bunlar; şehir yanıp kül olmadan önce sahiplenemediklerini şimdi sahiplenmek için şanslarını deniyorlardır.”

“Bunun bir önemi yok,” diye çıkışıyor Hjarka. “Kimden gelirse gelsin bir tehdit bu. Bu konuda ne yapacağız?”

Her kafadan bir ses çıkarken tartışma başlıyor; her-keste bir panik hali var. Gayriihtiyari sırtını Ykka'nın toplantı salonunun duvarına yaslıyorsun. Onun dairesi-nin içinde kalan kristalin duvarına. Kristal gövdesinin oturduğu jeodun dış yüzeyine. Bu bir sütun değil. Kontrol odasındaki titreşen kristal parçalarında bile olması ge-rektiği gibi güç sezilmiyor; onlar da sütunlar gibi bir ger-çek dışılık hali içinde olsalar da sütunlarla aralarındaki tek benzerlik bu.

Fakat aklına Alabaster'ın sana uzun zaman önce, lâl rengi bir öğleden sonrada, şimdi küle dönmüş bir deniz kenarı cemiyetinde söyledikleri geliyor. Alabaster komp-lolardan, gözcülerden, hiçbir yerin güvenli olmadığından bahsediyordu. Ona "Yani birileri bizi duvarların ardın-dan duyabilir mi? Taşın içinden?" diye sorduğunu anım-sıyorsun. Bir zamanlar onun yaptıklarının mucizeler ol-duğunu düşünürdün.

Ve şimdi Alabaster sana bir dokuz yüzüklü olduğunu söylüyor. Artık mucizelerin sadece çaba, algı ya da bel-ki sadece büyü gerektirdiğini biliyorsun. Castrima uzun zaman önce yok olup kolayca dağılan kömüre dönmüş ormanların damarlarıyla iç içe geçmiş tortul kayaçların arasında var oluyordu. Tüm bunlar da çaprazlama kesi-şen ve neredeyse iyileşmiş, kadim fay hattı yaraları üze-rinde tehlikeli bir denge içindeydi. Jeod uzun zamandır burada olsa da tabakalar arasında eğreti bir şekilde sı-kıştığından dış katmanları yerel minerallerle tamamen kaynaşmıştı. Bu da senin farkındalığını Castrima'nın ötesine ince, gitgide de incelen bir şekilde uzanmanı sağ-lıyor. Halkanı uzatmakla aynı şey değil bu; halka senin

gücünken bu sensin. Daha zor. Fakat gücünün sezebileceğinden fazlasını seziyorsun ve...

“Hey, uyan,” diyor Hjarka. Omzunu itmesiyle kendine geliyor ve ona sert bir bakış atıyorsun.

Ykka homurdanıyor. “Bana hatırlat da Hjar, bir gün yüksek seviye orojeni yarıda kesildiğinde genellikle neler olduğunu anlatayım sana. Demek istediğim, muhtemelen tahmin edebiliyorsundur. Fakat hatırlat da sana bunu tüm kanlı ayrıntılarıyla tasvir edeyim ki belki anlattıklarım seni bunu yapmaktan caydırabilir.”

“Sadece orada oturuyordu.” Sözlerine bozulmuş görünen Hjarka arkasına yaslanıyor. “Diğerleriniz de sadece ona bakıyordunuz.”

“Kuzeyi işitmeye çalışıyordum,” diye çıkışıyorsun. Hepsi sana deliymişsin gibi bakıyor. Habis toprak adına, keşke burada Merkez’de eğitim alan başka birileri de olsaydı. Yine de bahsettiğin ancak bir kıdemlinin anlayabileceği bir mesele.

Lerna “Toprağı... işitmeye mi?” diye soruyor. “Kastettiğin *duyumsamak* mı?”

Bunu sözcüklerle açıklamak güç. Gözlerini ovuşturuyorsun. “Hayır, kastettiğim *işitmek*. Titreşimler. Tüm sesler titreşimlerden ibarettir. Demek istediğim...” Yüzlerinden kafalarının daha da karıştığı belli oluyor. Uygun bir bağlamda anlatman gerekecek. “Düğüm ağı hâlâ burada,” diyorsun. “Alabaster haklıydı. Denediğimde duyumsayabiliyorum; Ekvator bölgesinde felaketler kol gezirken durgun kalan bir bölge. Bir şey onları geri tutuyor, Rennanis’in çevresindeki düğüm tamircileri hayattalar ve demek ki...”

“Demek ki gerçekten onlarmış,” diyor Cutter. Sesi te-
dirgin çıkıyor. “Bir Ekvator şehri gerçekten bizi kendisine
katmak istiyor.”

“Ekvatorlular kimseyi kendilerine katmaz,” diyor
Ykka. Konuşurken çenesi gergin ve gözleri elindeki deri
parçasında. “Onlar Kadim Sanze ya da ondan geriye ka-
lanlar. Sanze geçmişte bir şeyi istediğinde öylece alırdı.”

Gergin bir sessizliğin ardından yine sessizce paniğe
kapılmaya başlıyorlar. Her kafadan bir ses çıkıyor. İç çe-
kip şakaklarını ovuşturuyorsun. Bir deneme daha yap-
abilmek için yalnız olsan ne iyi olurdu. Ya da...

Gözlerini kırpıştırıyorsun. Ya da Castrima’nın yuka-
rısındaki gökte ilerleyen topazın havada süzülme olası-
lığını duyumsuyorsun. Topaz son altı aydır orada; kül
bulutlarının arasında gizlenmiş halde. Habis Toprak.
Alabaster sadece kıtanın yarısını duyumsamıyor; bunu
yapmak için lâl taşını kullanıyor. Erişimini ötelemek için
bir sütun kullanmak senin aklına bile gelmemişken Ala-
baster için nefes alıp vermek gibi bu.

Alçak sesle “Kimse bana dokunmasın,” diyorsun.
“Kimse benimle konuşmasın.” Seni anlayıp anlamadıkla-
rını görmek için beklemeden sütuna dalıyorsun.

(Çünkü... Eh, bir yanın bunu yapmak *istiyor*. Bir yanın
aylardır yukarı akan suyun ve sel gibi akan gücün haya-
lini kurdu. Türün hakkında her ne söylerlerse söylesinler,
sen sadece insansın. Kendini güçlü hissetmek güzel.)

Sonra kendini topazın içinde buluyorsun ve onun için-
den kendini bir nefeste dünyanın bir yanına uzatıyorsun.
Topaz havadayken, topaz *havanın kendisiyken* yerde ol-
maya gerek yok; topaz maddeselliği aşan hallerde var

oluyor ve dolayısıyla sen de aşkın bir hale geçebiliyorsun. Havaya dönüşüyorsun. Kül bulutları arasında ilerliyor ve arkanda Sükûnet'in dağlarının hörgüçlerini, ölen ormanın adacıklarını ve çizgi çizgi yolları görebiliyorsun. Hepsi de uzun mevsim ayları boyunca sararmış. Kıta gözüne küçük geliyor. *Göz açıp kapayınca kadar ekvatora ulaşabilirim*, diye düşünüyorsun. Fakat bu düşünce seni biraz korkutuyor. Nedenini bilmiyorsun. Düşünmemeye çalışıyorsun... Böylesi bir güçten heyecan duymakla o gücü dünyayı yok etmek için kullanmak arasında ne kadar bir mesafe var? (Alabaster bunu hissetmiş miydi, hani o zaman...) Fakat kendini adanmış durumdasın; bağlandın; rezonans tamamlandı. Her halükârda hızla kuzeye ilerliyorsun.

Sonra duruyorsun. Çünkü dikkatini çeken, ekvator-dan çok daha yakın bir şey var. Bir anda topazın hizasından çıkman şoke edici ve çok şanslısın. Sütunun gücünün titreşen büyüklüğünü çok kısa bir an için hissediyorsun ve şanslı rezonanslar ve seninki gibi hatalar için planlar yapmış, uzun zaman önce hayatlarını kaybetmiş tasarımcılar sayesinde hayatta kalıyorsun. Sonra nefes nefese kendine geliyorsun ve konuşmayı hatırlayana dek anlamsız sözler sayıklıyorsun.

"Kamp, ateş," diyorsun. Soluk soluğa. Lerna yanına gelip karşında çömeliyor ve ellerini tutup nabzını ölçüyor. Ona aldırış etmiyorsun. Bu çok önemli. "*Havza*."

Ykka ne kastettiğini hemen anlıyor. Oturduğu yerde sırtını dikleştirip çenesini sıkıyor. Hjarka da anlıyor; aptal biri değil, yoksa Tonkee ona katlanmazdı. Hjarka küfrediyor. Lerna kaşlarını çatarken Cutter gitgide artan bir

hayretle hepinize bakıyor. “Bunun bir anlamı mı olması gerekiyor?”

Ahmak. Kendine geldiğinde “Bir ordu,” diye parlıyor. Fakat konuşmakta zorluk çekiyorsun. “Paslanasica bir *ordu* var. Orman havzasında. Ben... kamp ateşlerini duyumsayabildim.”

“Kaç kişiler?” Ykka ayaklanıp bir raftan çıkardığı uzun bıçağını bacağına kemerle bağlıyor. Hjarka da kalıyor. Ykka’nın dairesinin kapısına gidip perdeyi açıyor. Onun Yükçekerlerin lideri olan Esni’ye seslendiğini işitiyorsun. Yükçekerler bazen keşif yapıp avcılara destek verseler de böyle bir durumda birincil görevleri cemiyetin savunmasını sağlamak.

Sütünun içindeyken farkındalığına takılan o küçük ısı noktacıklarının hepsini sayamasan da bir tahminde bulunman gerek. “Yüz kadar belki?” Fakat kamp ateşlerinin sayısı bu. Her bir ateşin etrafında kaç kişi vardı? Ateş başına altı ya da yedi kişi olduğunu tahmin ediyorsun. Normal koşullarda büyük bir kuvvet değil bu. Başarılı bir eyalet valisi görece kısa sürede bunun on katı büyüklüğünde bir orduyu savaşa sürebilir. Fakat bir mevsimde, Castrima kadar küçük –nüfusu o ordudan çok daha büyük olmayan– bir cemiyet söz konusu olduğunda altı, yedi yüz kişilik bir ordu ciddi bir tehdittir.

Cutter arkasına yaslanıp “Tettehee,” diye mırıldanıyor. Rengi her zamankinden de solgun. Onun ne kastettiğini anladın. Altı ay önce kazığa oturtulmuş cesetler orman havzasına bir uyarı olarak bırakılmıştı. Tettehee cemiyeti havzanın ötesinde, Castrima arazisinin içinden geçen ve Güney kuşağının büyük göllerinden birine akan

ırmağın ağzının yakınlarında. Aylardır Tettehee'den hiç haber almadınız ve uyarının ötesine gönderdiğiniz de-
ğiş tokuş ekibi geri dönmedi. Bu ordu Tettehee'yi tam o dönemde vurmuş olmalı. Herhalde ardından bir süre orada gizlenip arazilerini işaretlemek için keşif ekipleri göndermişler. Depolarını doldurup yeni silahlar yapmış, yaralılarını tedavi etmiş, belki de ganimetlerinin bir kısmını kuzeydeki Rennanis'e geri göndermişlerdi. Artık Tettehee'yi hazmettikleri için yeniden sefere çıkmışlardı.

Ve Castrima'nın burada olduğunu bir şekilde öğrenmişlerdi. Merhaba diyorlardı.

Ykka dışarı çıkıp Hjarka'yla birlikte bağıyor ve dakikalar sonra biri alarmı çalıp tüm aile reislerinin Düz Tepe'deki toplantıya katılacağını duyuruyor. Rogga dolu Castrima'nın alarmını ilk kez işitiyorsun ve ses beklediğinden de sinir bozucu. Pes, ritmik ve uğultulu. Sebebini anlıyorsun: Kristalsi yapıların içinde zil çalmak iyi bir fikir değil. Lerna ve geri kalanlar halatlardan yapılmış bir köprüden geçip iki geniş kristalin etrafından dolaşan, yüzünü asıp dudaklarını kenetlemiş Ykka'nın peşinden gidiyorlar. Ykka Düz Tepe'ye vardığında orada küçük bir kalabalık toplanmış bile. Ykka birine lanet olası alarmı çalmayı kesmesini haykırdığında ve alarm tam anlamıyla durduğunda budanmış kristale tehlike yaratabilecek kadar çok sayıda mırıldanan, endişeli insanlar doluyor. Bir tırabzan olsa da bu kadar kalabalık bir grubun orada toplanması tehlikeli. Hjarka, Esni'ye bağıyor; Esni de topluluğun arasındaki Yükçeklere. Eli kulağında korkunç bir trajedi olasılığı varken dikkatler bir de başka korkunç trajedilerle meşgul

olunmaması için Yükçekerler insanları hantalca oradan uzaklaştırıyorlar.

Ykka diğerlerinin dikkatini çekmek için elini kaldırıncı herkes bir anda susuyor. “Durum,” diye söze giriyor ve ardından kısa ve öz birkaç cümleyle her şeyi özetliyor.

Hiçbir şeyi diğerlerinden gizlemediği için Ykka’ya saygı duyuyorsun. Castrima halkına da saygı duyuyorsun. Sadece telaşlı hayret nidaları ve mırıltılar çıkarmaktan başka bir şey yapmadıkları ve paniğe kapılmadıkları için. Fakat ne de olsa onlar hislerine hâkim cemiyet insanları ve panik Sükûnet’te hiçbir zaman hoş görülmemiştir. Ariflerin öykülerinde hep korkularına gem vuramayanlarla ilgili dehşet verici uyarılar olurdu. Ayrıca ancak birkaç cemiyet bu tür insanlara korkaklıklarını örtbas edecek kadar varlıklı ya da nüfuzluysalar cemiyet adı verirdi. Bir Mevsim gelip çattığında bu insanlar zaten ayıklanırdı.

Ykka’nın konuşması bitince bir kadın “Rennanis büyük yük bir şehirdi,” diyor. “Yumenes’in yarısı kadar olsa da milyonlarca insan barındırırdı. Başa çıkabilir miyiz?”

Ykka yanıt vermeden “Bir mevsimdeyiz,” diyor Hjarka. Ykka ona feci bir bakış atsa da Hjarka ona omuz silerek karşılık veriyor. “Seçeneğimiz yok.”

Hjarka’ya son bir uyarı bakışı atan Ykka “Castrima’nın inşa edilmiş şekli savaşmamıza imkân vereceği için başa çıkabiliriz,” diye ekliyor. “Bize arkadan saldıramazlar. Bıçak kemiğe dayanırsa tünelleri bloke edebiliriz; o zaman buraya kimse inemez. Sonra da çıkıp gitmelerini bekleriz.”

Tabii bunu sonsuza kadar yapmak mümkün değildi. Cemiyet depolarını ve su bahçelerini beslemek için hem

avlanmaya hem de değiş tokuşı ihtiyaç duyacağı için bu mümkün değildi. Ykka'ya bunu *söylemediği* için saygı duyuyorsun. Bu sözleri kalabalığı epeyce yatıştırıyor.

Lerna “güneye, mttetikimiz olan cemiyetlerden birine bir haberci gönderecek zamanımız var mı?” diye soruyor. Onun da erzak meselesinden sakınmaya çalıştığını seziyorsun. “Onlardan biri bize yardımcı olmak ister mi?”

Ykka bu son soruya gülerek karşılık veriyor. Birçok insan da aynını yaparken birkaç kişi de Lerna'ya acıyan gözlerle bakıyor. Bu bir Mevsim. Fakat... “Belki değiş tokuş yapabilirler. Hayati erzakı ve ilaçları stoklayıp bir kuşatmaya yeterince hazırlıklı olabiliriz. Orman havzasını küçük bir ekiple aşmak günler alır; büyük bir grupta ise belki birkaç hafta. Kendilerini zorlarsa belki daha kısa sürer. Fakat bilmedikleri bir arazide bunu yapmaları aptalca ve tehlikeli olur. Gzclerinin arazimizin sınırları içinde olduklarını biliyoruz fakat...” Sana bakıyor. “Diğerleri buraya ne kadar yakın?”

Hazırlıksız yakalansan da onun ne istediğini biliyorsun. “Onlardan kalabalık bir grup kazıkların yakınındaydı.” Bu da orman havzasını yarılama demektir.

Biri “Günler içinde burada olabilirler,” diyor. Sesi te-laştan tiz çıkıyor ve diğer birçok kişi mırıldanmaya başlıyor. Sesleri gitgide yükseliyor. Ykka ellerini bir kez daha kaldırırsa da bu kez orada toplananların sadece bir kısmı susuyor; geri kalanlar fikir yürütmeye, hesaplar yapmaya devam ediyor ve gözüne köprüye koşan insanlar takılıyor. Bu Ykka'nın canını sıkacak fakat belli ki kendi planlarını yapmanın peşindeler. Ortada kaos yok, buna panik de denemez. Fakat bir nebze tatsız bir hava yara-

tacak kadar korku var. Kalkıyorsun ve insanlara itidal çağrısı yapacak olan Ykka'ya destek olmak için onunla birlikte kalabalığın ortasına doğru yürüyorsun.

Fakat duruyorsun. Çünkü biri senin gitmek istediğin yerde dikiliyor.

Antimony'ye, Yakut Saçlı'ya ya da zaman zaman cemiyetin etrafında gözüne çarpan diğer taş yiyenlere benzemiyor. Onlar, nedendir bilinmez, hareket halinde görülmekten hoşlanmıyorlar; ara sıra birazcık kımıldadıklarına şahit olunur. Fakat heykel işte orada, seni izliyor, o pozisyonda duran bir yabancıнын uzun zaman önce yontulmuş bir heykeli ezelden beridir oradaymış gibi.

Bu taş yiyen dönüyor. Dönmeye devam ediyor ve herkesin dönüşünü görüp iştmesine izin veriyor. Sen onun varlığını nihayet idrak ederken o seni izliyor; etinin gri graniti, saçının değişmeyen parlaklığı, teninden daha da parlak gözleri. Çenesinin özenle yontulmuş uzunluğu ve ağırlığı. Belden yukarısı çoğu taş yiyeenin tercih ettiği gibi giysi görünümünde değil, bir insan erkeğinin kas yapısını yansıtıyor. Bu taş yiyeen belli ki senin onu erkek olarak görmeyi istiyor. Peki, o bir erkek. Baştan aşağı gri. O güne dek gördüğün, bir heykelden farksız görünen ilk taş yiyeen... Tabii hareket eden bir heykel. Herkes hayretten dut yemiş bülbüle dönerken taş yiyeen hareket etmeye devam ediyor. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle seni tepeden tırnağa süzüyor da. Elinde bir şey tutuyor.

Gri taş yiyeen dönüşürken gözlerini ona dikiyorsun ve zihninin onun elindeki tuhaf biçimli, kanlı şeyin ne olduğunu çıkarırken yakın zaman önce yaşadığın deneyim birdenbire o nesnenin bir kol olduğunu fark etmeyi sağlıyor. Bir kıs-

mı sana tanıdık gelen kumaşa sarılmış olan küçük bir kol. Çok uzun zaman önce yolda satın aldığın ceketin kumaşına. Elin bir insana ait olamayacak kadar beyaz görünen, üzerine kırmızı bulaşmış teni sana yabancı gelmiyor. Her ne kadar elin kanlı ucundaki parçalanmış kemik saydam, camsı, güzelce tıraşlanmış ve aslen kemik filan değil.

Hoa, Hoa bu, Hoa'nın kolu bu.

Gri taş yiyen “Bir mesajım var,” diyor. Sesi hoş, tenor bir ses. Ağzı hareket etmiyor ve sözcükler göğsünde yankılanıyor. En azından bu sana normal geliyor; tabii sen mahvolmuş, kanlar damlayan kola bakarken kendini ne kadar normal hissedebiliyorsan o kadar.

Kısa bir anın ardından Ykka silkiniyor. Muhtemelen o da şokun etkisinden sıyrılıyor. “Kimden?”

Taş yiyen, Ykka'ya doğru dönüyor. “Rennanis'ten.” Bir kez daha dönüyor ve gözleri kalabalıkta bir yüzden diğerine çevriliyor. Tıpkı bir insanın bağ kurmak, derdini anlatmak istediğinde yaptığı gibi. Gözleri sen orada değilmişsin gibi sana şöyle bir bakıp geçiyor. “Size zarar vermek istemiyoruz.”

Hoa'nın taş yiyenin elindeki koluna bakıyorsun.

Ykka kuşkulu. “Demek ordu kapımıza dayandı?..”

Dönüyor. Taş yiyen, Cutter'ı da görmezlikten geliyor. “Bol yiyeceğimiz var. Güçlü duvarlarımız da. Cemiyetimize katılırsanız hepsi sizindir.”

“Belki biz kendi cemiyetimizde olmaktan memnunuzdur,” diyor Ykka.

Dönüyor. Bu kez Taş Yiyen'in gözleri Hjarka'ya dikiliyor. Hjarka gözlerini kırptırıyor. “Etiniz yok ve araziniz çoraklaştı. Bir yıl sonra birbirinizi yiyor olursunuz.”

Eh, bu sözler mırıltılara neden oluyor. Ykka katıksız bir hüsrarla bir an için gözlerini yumuyor. Hjarka sana kimin ihanet ettiğini merak ediyormuş gibi öfkeyle etrafa bakınıyor.

Cutter “Hepimiz cemiyetinize kabul edilecek miyiz?” diye soruyor. “Fayda sınıflarımıza hiç dokunulmadan?”

Lerna gergin bir ses çıkarıyor. “Konunun nereden buraya bağlandığını anlamıyorum Cutter...”

Cutter, Lerna’ya delici bir bakış atıyor. “Bir Ekvator şehriyle savaşamayız.”

“Fakat bu aptalca bir soru,” diyor Ykka. Sesinde aldatıcı bir yumuşaklık olsa da zihninin *o kolu* görmenin uyuşturmadığı kısmı Ykka’nın Lerna’ya asla arka çıkmadığını sana hatırlatıyor. Sende hep Ykka’nın Lerna’dan pek de hazzetmediği ve bu hissin karşılıklı olduğu izlenimi uyanmıştı. Ykka, Lerna için fazla soğuk, Lerna da Ykka için fazla yumuşak. İşte bu önemli. “Bu insanların yerinde olsam yalan söyler hepimizi kuzeye götürür ve orada bir asit gayzeri ve lav gölü arasındaki bir kimsesizler varoşuna tıkardım. Ekvator cemiyetleri bunu daha önce de yaptılar. Özellikle de işgücüne ihtiyaç duyduklarında. Bu cemiyetin onlardan farklı olduğuna ne diye inanalım ki?”

Gri taş yiyen başını yana eğiyor. Bu hareketinin ve dudaklarına kondurduğu küçük gülümseme arasına şaşırtıcı bir şekilde insani bir jest sıkıştırıyor: *Ah, ne de sevimli şeysin sen*, der gibi bir bakış. “Yalan söylememize gerek yok.” O hoş tonlu sözlerin havada tam da gerektiği kadar bir süre asılı kalmasına izin veriyor. Hım, bu konuda başarılı. İnsanların bakıştıklarını, huzursuzca kıpırdandıklarını görüyorsun; Ykka taş yiyene verecek

bir karşılık bulamazken çöken gergin sessizliği hissediyorsun. Ykka'nın verecek yanıtı yok. Çünkü taş yiyenin söyledikleri doğru.

Sonra taş yiyen ağzındaki baklayı çıkarıyor. "Fakat orojenler işimize yaramaz."

Sessizlik. Hayret dolu bir durgunluk. Ykka sessizliği "Toprağın altındaki atış adına!" demesiyle bozuyor. Cutter gözlerini kaçırıyor. Lerna'nın gözleri taş yiyenin ne yapmış olabileceğini kavramasıyla fal taşı gibi açılıyor.

Sessizlikte "Hoa nerede?" diye soruyorsun. Tek düşünebildiğin bu.

Taş yiyenin gözleri sana çevriliyor. Yüzünün geri kalanı çevrilmiyor. Bir taş yiyen için bu normal vücut dili; *bu taş yiyen* için ise dikkat çekici. "O öldü," diyor. "Bizi buraya getirdikten sonra."

"Yalan söylüyorsun." Öfkeli olduğunun farkında değilsin. Yapmak üzere olduğun şeyin üzerine düşünmüyorsun bile. Sadece tepki veriyorsun. Kaplardaki Damaya gibi. Sahildeki Syenite gibi. İçindeki her şey kristalleşip sivriliyor ve farkındalığın bilenip bir ustura ucuna dönüşüyor. Sonra orada olduğunu güçbelâ fark ettiğin iplikleri dokuyorsun ve Tonkee'nin koluna olan o aynı şey oluyor: *Ting*. Taş yiyenin elini kesip koparıyorsun.

Taş yiyenin eli ve Hoa'nın kolu yere düşüyor. İnsanlardan hayret nidaları yükseliyor. Hiç kan yok. Hoa'nın kolu kristale yüksek ve organik bir *küt* sesiyle –kol göründüğünden daha ağır– düşüyor. Taş yiyenin eli ikinci, daha da yüksek bir çatırtı çıkararak koldan ayrılıyor. Bileğin çapraz kesitinin grisi de tenindeki griden farksız.

Taş yiyen başta tepki vermiyor. Sonra bir şeylerin birleştiğini duyumsuyorsun, büyüün gümüşi iplikleri gibi bir şeylerin fakat bunlardan *çok sayıda* var. El seçiriyor, sonra havaya sıçırıyor ve iplerle oynatılıyormuş gibi ucu kesik bileğe geri dönüyor. Taş yiyen Hoa'nın kolunu geride bırakıyor. Sonra nihayet yüzünü tam olarak sana çeviriyor.

Toprak gibi titreyen bir sesle “Ben seni bir daha toplayamayacağın kadar çok parçaya ayırmadan önce çık git buradan,” diyorsun.

Gri taş yiyen gülümsüyor. Tüm yüzüne yayılan, kaz ayaklarını ve gerilen dudaklarının arasından seçilen elmas dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme bu. Hayret verici olan ise bunun bir tehdit ifadesi değil, gerçekten bir gülümseme gibi görünmesi. Sonra taş yiyen kristalin yüzeyinden aşağı düşüp yok oluyor. Bir an için yarı saydam kristalin içinde gri bir gölge görüyorsun; taş yiyen bula-nık görünüyor ve artık insanı andırmıyor. Tabii bunun nedeni açı da olabilir. Ardından taş yiyen gözlerinin ya da sessapine'nin takip edemeyeceği bir hızla fırlayıp gidiyor.

Taş yiyenin gidişinin yarattığı şaşkınlıkta Ykka derin bir nefes alıp veriyor.

Çevresindeki halkına, halkı olduğuna inandığı o kişilere bakan Ykka “Eh,” diyor. “Anlaşılan konuşmamız gerek.” Huzursuz bir hareketlilik oluyor.

Ne konuştuklarını işitmek istemiyorsun. Alelacele gidip Hoa'nın kolunu eline alıyorsun. Kol taş kadar ağır; bacaklarından kuvvet almazsan belini sakatlayan gayet olası. Dönüyorsun ve insanlar yolundan çekiliyor. O sırada Lerna'nın “Essun?” dediğini işitiyorsun. Fakat onu da işitmek istemiyorsun.

Görüyorsun ya, iplikler var. Kesik kolun ucundan çıkarak dalgalanıp kıvrıldıklarını sadece senin görebildiğin gümüşü çizgiler. Fakat sen döndükçe onlar da yer değiştiriyor. Hep belli bir yöne bakıyorlar. Bu yüzden onları takip ediyorsun. Kimse seni takip etmiyor ve bunun ne anlama geldiğini umursamıyorsun. Şu an değil.

Dokunaçlar senin dairene doğru ilerliyor.

Perdeden geçip duruyorsun. Tonkee evde değil. Ya Hjarka'nın dairesinde ya da yeşil odada olsa gerek. Önündeki zeminde iki uzuv daha var; içlerinden elmas kemiklerin fırladığı kanlı çotuklar. Hayır, yerde değil; zeminin *içindeler*. Kısmen zemine batmışlar, bir tanesi uyluğa, diğeri baldıra kadar. Sanki dışarı tırmanırken yakalanmış gibiler. Yerde ikiz kan izleri var. İzler endişe verecek kadar yoğun. Kanlar Jija'nın eski çakmaktaşı bıçaklarıyla değiş tokuş ettiğin halının üzerinde. İzleri takip ederek odana giriyorsun. Sonra kolu bırakıyorsun. Neyse ki ayağının üzerine düşmüyor.

Hoa'dan geriye kalanlar yere serip yatak niyetine kullandığın döşeğe doğru sürünüyor. Diğer kolu da gitmiş. Nerede bilmiyorsun. Saçından tutamlar eksilmiş. İçeri girerkenle duraksıyor. Seni işitip duyumsuyor ve sen onun etrafından dolaşıp alt çenesinin de kopmuş olduğunu gördüğünde o kımıldamadan uzanıyor. Gözleri yok ve bir... ısırık izi var; şakağının hemen üzerinde. Demek bu yüzden saçları kopmuş. Bir şey kafatasını elma gibi ısırıp etten ve etin altındaki elmas kemikten bir parça koparmış. Kan yüzünden başının içinde ne olduğunu göremiyor musun? Bu iyi.

Şu an anlamasan da göreceklein seni korkuturdu. Yatağının yanında Hoa'nın Tirimo'dan beri taşıdığı ku-

maşa sarılı küçük bohça var. Hızla koşup bohçayı açıyor ve Hoa'dan geriye kalanların başına gidip çömelyorsun. "Dönebilir misin?"

Yanıtı dönmek oluyor. Bir an için alt çenesinin yokluğu karşısında afallyorsun. Sonra "*lanet olsun*" deyip bohça-daki taşlardan birini Hoa'nın boğazındaki şekilsiz delikten aşağı atıyorsun. Taşı Hoa'nın boğazındaki kaslar yutkunma refleksiyle yakalayana dek parmağınla aşağı iterken etinin hâlâ sıcak ve insansı olduğunu hissediyorsun. (Miden ağzına geliyor, kusmamak için kendini tutuyorsun.) Hoa'yı bir taşla daha besliyorsun fakat birkaç nefesin ardından tüm bedeni şiddetle sarsılmaya başlıyor. Hâlâ büyüğü duyumsadığını ancak Hoa'nın bedeni parıltılı gümüş ipliklerle canlandığında fark ediyorsun. Tüm iplikler ariflerin öykülerindeki okyanus yaratıklarının iğneli dokunaçları gibi atılıyor, kıvrılıyor. *Yüzlercesi*. Telaşla geri kaçılıyorsun fakat Hoa boğuk, nefesi andıran bir ses çıkarıyor ve bunun belki de *daha fazla* anlamına geldiğini düşünüyorsun. Boğazından içeri bir taş daha bırakıyorsun. Sonra bir tane daha. Fazla taş da kalmadı. Geride sadece üç taş kaldığında duraksıyorsun. "Hepsini istiyor musun?"

Hoa da duraksıyor. Beden dilinde bunu görebiliyorsun. Neden tüm taşlara ihtiyacı olduğunu anlamıyorsun; büyüünün hareketi dışında –Hoa büyüden *yapılmış*, bedeninin her karışında büyüünün canlılığı var, hiç böyle bir şey görmemiştin– bedenindeki hasarın biraz olsun iyiye gittiği yok. Herhangi biri böylesi bir hasardan canlı çıkıp iyileşebilir mi? Hoa bu tahminde bulunabileceğin kadar insan değil. Fakat nihayet yine cırlak bir ses çıkarıyor.

İlkinden daha pes bir ses bu. Seste belki kabullenmişlik var. Ya da belki hayal gücün Hoa'nın hayvansı etinden çıkan hayvansı seslere insani özellikler atfediyor. Böylece kalan son üç taşı da boğazından aşağı itiyorsun.

Bir an için hiçbir şey olmuyor. Sonra...

Gümüş dokunaçlar Hoa'nın çevresinde öyle hızlı, öyle delice dalgalanıp şişiyorlar ki geriye sendeliyorsun. Bü-yünün yapabileceklerinden bazılarını bilsen de bunun büsbütün yabani ve kontrolsüz bir yanı var. Odayı dolduruyor ve... sen gözlerin kırpıştırıyorsun. Sadece duyumsamıyor, büyüü *görebiliyorsun*. Hoa'nın tüm bedeni şimdi gümüşü ve beyaz ışıkla parılıyor; ışık hızla, doğrudan bakılamayacak kadar parlaklaşıyor. Bir hımbıl bile bunu görebilir. Oturma odasına gidip yatak odası kapısının aralığından içeri bakıyorsun. Çünkü böylesi sana daha emniyetli geliyor. Odanın eşiğinden geçmenle dairenin tamamı –duvarlar, zemin, kristallerin olduğu her yer– bir an için titreyip yarı saydamlaşıyor ve *sütunsu gerçek dışılığa* ulaşıyor. Yatak odası mobilyan ve eşyaların yanıp sönen beyazın arasında süzülüyor. Arkandan seni irkiltip dönmene neden olan yumuşak bir *küt* sesi geliyor. Fakat ses Hoa'nın bacaklarından gelmiş. Bacaklar zeminde kayarak oturma odasından çıkıyor ve kan izlerini takip ederek odana geliyor. Yere bıraktığın kol da hareket ediyor ve şimdiden parlak dokunaçlarla çevrili Hoa'ya yaslanıyor. Sonra yeniden onun bedeniyle birleşmek için sıcıyor. Taş yiyenin gri eli bileğiyle kaynaşıyor.

Bir şey zeminden yükseliyor... Hayır. *Zeminin* yukarı kaydığını görüyorsun, kristal değilmiş de macunmuş gibi. Hoa'nın bedenine sarılıyor. Hoa bunu yaptığında ışık

sönüyor ve madde hemen daha koyu bir şeye dönüşmeye başlıyor. Gözlerini kırıştırıp gözünün önüne gelen ardıl görüntüleri zihninden uzaklaştırdığında az önce Hoa'nın olduğu yerde kocaman, tuhaf bir şeyin durduğunu görüyorsun. Bu imkânsız.

Yatak odasına doğru geriliyorsun; dikkatlice çünkü zemin ve duvarlar yeniden katılaşabilir. Fakat bunun geçici bir durum olduğunu biliyorsun. Bir zamanlar pürüzsüz olan kristal ayaklarının altında pütür pütür. O şey şimdi odanın büyük bir kısmını kaplıyor ve yeniden katılaşan zeminin içine yarı yarıya gömülmüş olan dağınık yatağının yanında uzanıyor. O şey sıcak. Ayağın kötü gün bohçana takılıyor. Neyse ki bohça odayla kaynaşmamış. Hemen eğilip bohçayı kapıyorsun; hayatta kalma alışkanlıklarının eseri bu. Yer alevleri adına, oda çok sıcak oldu. Yatak alev almasa da bunun tek nedeninin o koca şeyle doğrudan temas etmemesi olduğunu düşünüyorsun. O şey her neyse, onu duymsayabiliyorsun. Hayır, onun ne olduğunu biliyorsun: Kalseduan. Devasa, dikdörtgen, gri-yeşil bir kalseduan yığını. Bir jeodun dış kabuğu gibi.

Neler olduğunu çoktan anladın, değil mi? Sana Yarılma sonrasında tirimo'ya ne olduğundan bahsetmiştim. Vadinin uzak ucu, sarsıntının şok dalgasının sonradan yumurta gibi kırılıp açılan bir jeodu gevşettiği yer. Jeodun başından beri orada olmadığını fark ediyorsun; doğa değil, büyü bu. Eh, belki biraz ikisi de. Taş yiyenler için ikisi arasında küçük bir fark var.

Sabah olduğunda, geceyi uyanık kalıp buharı tüten kaya yığınının izleyerek geçirmeye niyetlendiğin fakat

uyuyakaldığın oturma odası masasında geçirmenin ardından yine aynı şey oluyor. Jeod gürültüyle, patlamayı andıran şiddette bir sesle çatlayıp açılıyor. Basıncın ittiği plazma içinden çıkıp odada bıraktığın tüm eşyaları yakıp eritiyor. Kötü gün bohçası hariç. Çünkü onu yanına almıştın. İçgüdülerin güçlü.

İrkilerek uyanmanın etkisiyle titriyorsun. Yavaşça ayağa kalkıp odaya ilerliyorsun. İçerisi öyle sıcak ki nefes almak güç. Bir fırın gibi. Fakat sıcaklığın esintisi dairenin giriş perdesini havalandırmasıyla ısı hızla düşüyor. Artık tehlikeli değil, sadece rahatsız edici.

Bunu güçbelâ fark ediyorsun. Çünkü jeoddaki yarıktan yükselen, başta insansı hareketlerle hareket ederken hızla o tanıdık, sabit durgunluğa uyum sağlayan şey... lâl sütundaki taş yiyen.

Tekrar merhaba.

Konumumuz tam anlamıyla Sükûnet'in fiziksel bütünlüğüyle özdeşleşmiştir... uzun süreli sağ kalım için. Bu toprakların devamlılığı tuhaf bir şekilde sismik dengeye bağlıdır. Zaruri bir doğa yasası da bu dengenin sadece orojeniyle dengede tutulmasını gerektirir. Orojeniyle bu denge arasındaki bağa inen bir darbe gezegenin kendisine inmiş sayılır. Dolayısıyla bundan sanki orojenler iyi ve sağlıklı bir soydan geliyorlarmış gibi görünebilir ve onların hem bağlı hem de özgür olanın yararına şefkatle idare edilmesi gerekse de herhangi bir düzeydeki orojenik becerinin kişinin insani yanlarını ortadan kaldırdığı

varsayılmalıdır. Haklı olarak orojenlerin daha aşağı ve bağımlı bir tür olarak görülmesi gerekir.

*Yumenes İrfan Konseyi'nin Orogeniden
Mustarip Olanların Haklarına Dair
İkinci Beyannamesi'nden*

15

Nassun'ın reddi

GENÇLİĞİMDEN ANIMSADIĞIM renk. Her yerde yeşil. Beyaz pırıltılar. Koyu ve canlı kırmızılar. İşte bu renkler, geri kalanların çoğu zayıflayıp solmuşken hafızamda yer etmiş. Bunun bir nedeni var.

Nassun Kuzey Kutbu Merkezi'ndeki bir ofiste otururken birden annesini hiç anlamadığı kadar iyi anladı.

Schaffa ve UMBER, Nassun'ın iki yanında oturuyorlardı. Üçünün de ellerinde Merkez insanlarının onlara sunduğu güvenlik* dolu fincanlar vardı. Nida Bulunmuş Ay'a dönmüştü. Çünkü birinin oradaki çocuklara göz kulak olması gerekiyordu. Ayrıca içlerinde insan davranışlarını

* Güvenlik: Geleneksel olarak pazarlıklar sırasında, düşman tarafların ilk karşılaşmasında veya diğer resmi görüşmelerde ikram edilen bir tür içecek. Tüm yabancı maddelere karşı tepkimeye giren bir bitki özütü içerir (ç.n.)

taklit etmekte en çok zorlanan Nida'ydı. Umber çok sessiz kaldığından kimse onun ne düşündüğünü bilmiyordu. Konuşma işini tamamen Schaffa üstlenmişti. "Kıdemliler" olarak adlandırılan üç kişiyle konuşmaları için içeri davet edilmişlerdi. Bu kıdemlilerin üzerinde baştan aşağı siyah üniformalar vardı. Güzelce düğmelenmiş ceketler ve plili, bol pantolonlar. Ha, demek bu yüzden imparatorluk orojenlerine kara ceketliler deniyordu. Tepeden tırnağa güç ve korku yayıyorlardı.

Belli ki içlerinden biri Kuzey Kutbu'nda doğmuştu. Kırışan kızıl saçları ve altındaki yeşil damarları belli edecek kadar beyaz bir teni vardı. Kadının dişleri at gibi ve dudakları güzeldi. O konuşurken Nassun onun dişlerine ve dudaklarına bakmadan edemiyordu. Kadının adı *Serpentine** ki bu isim ona hiç de yakışmıyordu.

Serpentine "Elbette ki buraya yeni acemiler gelmiyor," dedi. Nedense konuşurken Nassun'a bakıyor ve kollarını açıyordu. Parmakları hafifçe titriyordu. Toplantının başından beri titremişti. "Bunu öngöremememiz bir güçlük. Her şey bir yana, güvenli barınakların son derece değerli olduğu bir dönemde elimizde kullanılmayan acemi yatakhaneleri olması demek bu. İşte biz de bu yüzden yakınlardaki cemiyetlere anne-babasız çocuklarını bize göndermelerini için bir teklif götürdük. Cemiyete kabul edilmeyecek kadar küçük olanları. Gayet makul, değil mi? Ayrıca birkaç mülteci de aldık. Bu yüzden de yerel halkla erzak ve benzeri şeyler için değiş tokuş anlaşmaları yapmak zorunda kaldık. Yumenes'ten ikmal sevkıyatı olmayınca da..." Yüzündeki ifade çarpıldı. "Eh. Sonrası anlaşılıyor, değil mi?"*

* *Ing. Serpentine*; yılan gibi, yılankavi. (ç.n.)

Kadın mızırdanıyordu. Bunu da yüzünde hoş bir gülümsemeyle ve son derece görgülü bir tavırla, diğer iki kişi yanında bilmişçe başlarını sallarken yapıyordu. Fakat mızırdanıyordu işte. Nassun bu insanların ona neden zaman harcadıklarından emin değildi. Bunun kadının mızırdanmasıyla ve tavırlarındaki yapmacıklıkla bir ilgisi vardı: Muhafızların gelişi besbelli onları rahatsız etmişti. Korktukları ve öfkelenedikleri apaçık ortadaydı. Buna karşın yapmacık bir nezaket sergiliyorlardı. Bu da Nassun'ın aklına annesini getirdi. O da Nassun'ın babası ya da bir başkası yakınlardayken yapmacıklı bir şefkat ve sevecenlik sergilerdi. Yalnız kaldıklarında ise soğuk ve amansızdı. Kuzey Kutbu Merkezi'nde annesinin sonsuz sayıda türdeşleriyle dolu olduğunu düşünmek Nassun'un dişlerinin, avucunun ve sessapine'sinin kaşınmasına neden oluyordu.

Ayrıca Umber'in yüzündeki soğuk ve durgun ifadeyi ve Schaffa'nın muhafızların da gülümsemesindeki iğreti samimiyeti fark ettiğinde bu durumun muhafızların da hoşuna gitmediğini anlayabiliyordu. "Anlaşılır bir durum," dedi Schaffa. Güvenlik fincanını ellerinde çevirdi. Bulanık çözelti olması gerektiği gibi beyaz kalmışsa da içecekten bir yudum bile almamıştı. "Sanırım yerel cemiyetler fazladan nüfuslarınıza barınak sağlayıp onları doyurduğunuz için size minnettardır. Ayrıca o insanlara iş vermiş olmanız da mantıklı. Duvarlarınızı koruyorlar. Tarlalarınızı sürüyorlar..." Schaffa duraksadı. Gülümsemesi daha da yayvanlaştı. "Yani bahçelerinize bakıyorlar."

Serpentine ona gülümseyerek karşılık verirken arkadaşları huzursuzca kıpırdandı. Nassun'ın anlamadığı bir

şeydi bu. Mevsim henüz Kuzey Kutbu bölgesinde etkisini tam anlamıyla göstermemişti. Bu yüzden bir cemiyetin çimenlikler kurup Yükçekler’i duvarlarına yerleştirerek kendisini en kötüye hazırlaması akıllıca geliyordu. Fakat Kuzey Kutbu Merkezi’nin bunu yapması bir şekilde kötüydü. Bu Merkez’in işlevsel olması başlı başına kötüydü. Nassun kıdemlilerin ona verdikleri güvenliği içmeyi bıraktı. Daha öncesinde birkaç kez güvenlik içmiş olmasına ve kendisine erişkin muamelesi yapılmasından hoşlansa da Schaffa içeceği içmediğinden bu onun için durumun pek de güvenli olmadığını belli eden bir ipucuydu.

Kıdemlilerden biri Güney kuşaklı bir kadındı. Nassun’a akrabası olabilecek kadar benziyordu: Uzun boylu, teni kahverengiye çalan, kıvrırcık ve kalın telli saçları olan kadının beli kalın, kalçaları geniş, bacakları dolgundu. Kadını tanıtmışlarsa da Nassun onun ismini anımsayamıyordu. Kadının orojenisi üçünün içinde en belirginini olsa da en gençleri de oydu; uzun parmaklarında altı yüzük vardı. Nihayet gülümsemeyi bırakan da o oldu. Kadın kollarını kavuşturup çenesini hafifçe kaldırdı. Bu da Nassun’ın onda bir kez daha annesini görmesine neden oldu. Annesi sık sık öyle dururdu; elmas gibi katı dik kafalılığının üzerini bir ağırbaşlılık katmanıyla örterdi. Kadın konuştuğunda bu kez öne çıkan dik kafalılığı oldu: “Sanırım mutsuzsun Muhafız.”

Serpentine irkildi. Diğer Merkez orojeni, kendisini Lamprophyre olarak tanıtan, iç çekti. Schaffa ve Umber’in başları neredeyse aynı anda yana çevrildi. İlgisi uyanan Schaffa’nın gülümsemesi yayıldı. “Mutsuz değilim,” dedi. Nassun onun kibarlığı bir yana bırakacak olmaktan hoş-

nutluk duyduğunu sezebiliyordu. “Sadece şaşırdım. Ne de olsa bir Merkez tesisinin başladığı ilan edilen bir mevsimde kapatılması standart protokoldür.”

Altı yüzüklü kadın “Kim ilan etmiş?” diye sordu. “Buraya gelip de bunu bildiren ilk muhafızlarsınız. Yerel cemiyet liderleri farklılıklar sergilediler: Bazıları Mevsim Yasası ilan ederken, bazı cemiyetler sadece tecrit haline geçtiler. Bazıları ise her zamanki hayatlarına devam ediyor.”

Schaffa “Peki hepsi de Mevsim Yasası ilan etse...” dedi. Cevabını bildiği bir soru sorarken ve tek istediği bu yanıtı karşısındaki kişiden işitmek olduğunda yaptığı gibi çok alçak sesle konuşuyordu. “... gerçekten kendiniz öldürür müydünüz? Zira, sizin de belirttiğiniz gibi çevrede bu işi sizin yerinize halledecek muhafızlar yok.”

Nassun şaşkınlıktan sarsılmamak için kendisini tuttu. Kendilerini öldürmek mi? Fakat bu gibi durumlarda bedeni seğirmese orojenisinin seğirmesini engellemekte pek de başarılı değildi. Merkez insanların üçü de ona baktı. Serpentine’in yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. “Dikkatli ol muhafız,” dedi. Nassun’a bakıyor fakat Schaffa’yla konuşuyordu. “Gözden nedensiz yere kitlesel bir imha fikrinden rahatsız oluyor gibi.”

Schaffa “Ondan hiçbir şey gizlemem,” deyince sevgi ve gurur Nassun’un şaşkınlığını yutuverdi. Nassun’a baktı. “Tarihsel açıdan bakıldığında Merkez komşularının çektiği eziyetler sayesinde ayakta kalmış, yakınlarındaki cemiyetlerin duvarlarına ve kaynaklarına bel bağlamıştır. Bir Mevsim sırasında geçerli bir faydası olmayan diğer herkes gibi imparatorluk orojenlerinden beklenen kendilerini kaynaklar için rekabetten çıkarmalarıdır. Normal,

sağlıklı insanların hayatta kalma şansları artsın diye.” Duraksadı. “Ve orojenlerin bir Muhafız ya da Merkez’in gözetimi olmadan var olmalarına izin verilmediğinden...” Kollarını iki yana açtı.

Nassun’ın ismini unuttuğu üçüncü kıdemli “Biz Merkez’in *kendisiyiz* muhafız,” dedi. Batı Kıyısı halklarından bir adamdı bu; uzun, ince, düz saçlı, elmacık-kemikleri gibi alnı ve çenesi çıkık bir adam. Teni beyaz olsa da gözleri siyahtı ve soğuk bakışları vardı. Adamın orojenisinin mika gibi hafif ve çok katmanlı olduğu seziyordu. “Ayrıca biz kendi kendimize yetebiliyoruz. Çevre cemiyetlerin kaynaklarını tüketmek bir yana dursun, onlara gerekli hizmetleri sağlıyoruz. Hatta –bizden istenmemesine rağmen, karşılıksız olarak– Yarılma’nın artçılarını bu kadar güneye ulaştıklarında hafifletmek için çalıştık. Bu mevsimin başından beri ancak birkaç Kuzey Kutbu cemiyetinin ciddi zararlar görmesi sayemizedir.”

“Takdire şayan,” dedi Umber. “Ayrıca kendinizi paha biçilmez kılmanız da zekice. Tabii sanıyorum ki muhafızlarınız buna izin vermezlerdi.”

Üç kıdemli de bir an için donakaldı. Serpentine “Burası Kuzey Kutbu muhafız,” dedi. Yüzünde gözlerine erişmeyen bir gülümsemeyle. “Yumenes’teki Merkez’in bir parçasıyız biz; topu topu yirmi beş yüzüklü orojen ve bir avuç, çoğu büyümüş acemi. Orada çok az sayıda muhafız kalıcı olarak bulunurdu. Bize gelenlerin çoğu devriye ziyaretleri yapıyor ya da yeni acemiler getiriyordu. Yarılma’dan beri hiç muhafız gelmedi.”

Schaffa “Burada fazla Muhafız bulunmaz,” diyerek Serpentine’ı destekledi. “Fakat anımsadığım kadarıyla

“üç muhafız vardı.” Duraksadı. Ardından kısacık bir an için yüzünde dalgın ve bir nebze şaşkın bir ifade belirdi. “İçlerinden birini tanıdığımı hatırlıyorum.” Gözlerini kırıştırdı. Tekrar gülümsedi. “Fakat şimdi hiç muhafız kalmamış.”

Serpentine gergindi. Şu kıdemlilerin hepsi gergindi. Nassun’ın zihninin derinlerindeki huzursuzluğu daha da şiddetlendiren bir gerginlikti bu. “Kimsesiz çetelerinin sayısız yağmasına göğüs gerdikten sonra nihayet bir duvar inşa ettik,” dedi Serpentine. “Muhafızlar bizi korurken kahramanca öldüler.”

Bu öyle pervasızca bir yalandı ki Nassun ağzı açık halde Serpentine’a baktı.

“Eh,” dedi Schaffa. Güvenlik fincanını bırakıp küçük bir iç çekti. “Sanırım her şey beklendiği gibi gelişti.”

Nassun olacakları tahmin etmesine, Schaffa’nın daha önce de bir insanın yapamayacağı kadar hızlı hareket ettiğini görmesine, Schaffa ve Umber’in içindeki gümüşün az önce kibrit ateşi gibi parladığını sezmesine rağmen Schaffa atılıp Serpentine’in yüzüne bir yumruk indirdiğinde şaşkına döndü.

Serpentine’in orojenisi onunla birlikte öldü. Fakat diğer iki kıdemli hızla harekete geçtiler. Lamprophyre üzerine atılan Umber’dan kaçayım derken sandalyesinde geriye devrildi. Altı yüzüklü kadın ise giysisinin yeninden bir tüftüf çıkardı. Schaffa’nın gözleri kocaman açılrsa da eli hâlâ Serpentine’in yüzünün içinde olduğundan kadının üzerine atılmak istediğinde cesedin ağırlığı ona engel oldu. Kadın tüftüf dudaklarına götürdü.

Kadın tüftüf üfleyemeden Nassun ayaklanıp kadını

bir anda buzlayan bir halka çevirmeye başladı. Hayretle sarsılan kadın Nassun'ın halkasını tamamen oluşmadan parçalayan bir şey oluşturdu. Nassun'ın annesinin alıştırmalarda yaptığı bir şeydi bu. Nassun ne zaman yapmaması gereken bir şey yapsa annesi bu şekilde karşılık verirdi. Bunu fark etmesi Nassun'ın tereddüde düşüp gilemesine neden oldu.

Annesi o numarayı burada, Merkez'de öğrenmişti, Merkez insanları genç orojenleri bu şekilde eğitiyorlardı. Bu yer... Nassun'ın annesinden öğrendiği her şeyde bu yerin bıraktığı leke vardı...

Fakat Nassun'ın dikkatini bu kadar dağıtması yetmişti. Schaffa elini cesetten kurtarıp bir nefeste odanın diğer ucuna gitti. Tüftüfü kaptı ve kadının boğazına o daha kendisini toplayamadan sapladı. Kadın dizlerinin üzerine çöktü. Boğuluyor, içgüdüsel bir tepkiyle toprağa uzanıyordu. Fakat bir şey odayı bir dalga gibi süpürdü. Nassun bir anda hiçbir şey duyumsayamaz olunca ağzından hayret dolu bir inilti çıktı. Kadın da inledi. Sonra hırıltılar çıkararak ellerini boğazına götürdü. Schaffa kadının başını tutup boynunu hızlı bir hareketle kırırverdi.

Umber'in peşine düştüğü Lamprophyre sendeleyerek geriye kaçıyor eliyle giysisini yokluyordu. Kumaşın içinde küçük, ağır bir nesne vardı. "Habis Toprak," dedi Lamprophyre. Ceketinin düğmelerini çözmeye çalıştı. "İkiniz de kirlenmişsiniz! İkiniz de!"

Fakat yapmaya çalıştığı şeyin gerisini getiremedi. Çünkü Umber'in atılmasıyla yanağına bir şey sıçrayan Nassun irkildi. Umber adamın yüzünü içeri göçürmüştü.

Schaffa altı yüzüklü kadının cesedini bırakıp yere düşen cesede bakarak “Nassun,” dedi, “taraçaya gidip bizi orada bekle.”

“E-evet,” dedi Nassun. Yutkundu. Titriyordu. Buna rağmen kendisini dönüp odadan çıkmaya zorladı. Ne de olsa Serpentine’ın söylediğine göre yakınlarda bir yerlerde yirmi iki yüzüklü orojen daha vardı.

Kuzey Kutbu Merkezi Jekity kasabasından daha büyük değildi. Nassun idari bina olarak kullanılan iki katlı evden çıkıyordu. Anlaşılan yaşlıca orojenlerin kaldığı bir grup küçük kulübe ve büyük, cam duvarlı çimenliğin yakınında çok sayıda uzun baraka vardı. Çevrede çok sayıda insan barakalara ve kulübelere girip çıkıyordu. İçlerinden birkaçının kıyafetleri siyah olsa da sivil giyimli olanlardan bazılarının da orojen oldukları seziliyordu. Çimenliğin ötesinde bir grup küçük tarh vardı. Öyle çok tarh vardı ki bunların toplamına bahçe demek az kalırdı. Bir tarlaydı burası. Tarhların çoğuna bol miktarda tahıl ve sebze ekilmişti ve bir grup insan bu tarhların üzerinde çalışıyordu. Ne de olsa güzel bir gündü ve kimse muhafızların idari binada herkesi öldürmekle meşgul olduklarını bilmiyordu.

Nassun kaldırım taşlı patikada aceleyle ilerliyordu. Tökezememek için başını eğmiş, yere bakıyordu. Çünkü Schaffa altı yüzüklü kadına her ne yaptıysa, o andan beri Nassun hiçbir şey duyumsayamıyordu. Eskiden beri muhafızların orojeniye etkisiz kılabileceklerini bilse de bunu daha önce hiç hissetmemişti. Zemini sadece gözleriyle ve ayaklarıyla algılamak ve feci titrerken yürümekte güçlük çekiyordu. Dikkatle adım atarken bir anda bir başkasının

ayaklarını görmesiyle durdu. Yaşadığı şokun etkisiyle tüm bedeni kaskatı kesildi.

Kızın ağzından “Önüne baksana,” sözleri çıkıverdi. Kız zayıf ve beyaz tenli olsa da kurşun mavisi, gür, küllerin savurduğu saçları vardı. Nassun’la aynı yaşta olabildi. Kız durup Nassun’a dikkatle baktı. “Hey, yüzünde bir şey var. Ölü böcek filan gibi bir şey. İğrenç.” Kız uzanıp Nassun’ın yüzündeki şeye bir fiske attı.

Nassun şaşkınlıktan hafifçe titredi. Neden sonra nazik olmayı akıl etti. “Teşekkür ederim. Şey, yoluna çıktı-gım için özür dilerim.”

“Sorun değil.” Kız gözlerini kırptırdı. “Bazı muhafızların gelip yeni bir acemi getirdiğini söylemişlerdi. Yeni gelen sen misin?”

Nassun hayretle kıza baktı. “A-acemi mi?”

Diğer kızın kaşları kalktı. “Evet. Öğrenci desem? Ya da imparatorluk orojeni adayı?” Elinde sohbetle hiç de uyumlu olmayan, bahçe işleri için malzemelerle dolu bir kova vardı. “Muhafızlar Mevsim başlamadan önce çocukları buraya getirirlerdi. O şekilde geldim buraya.”

Teknik açıdan Nassun da oraya o şekilde gelmişti. “Beni buraya muhafızlar getirdi,” dedi. Ne hissedeceğini bilemiyordu.

“Beni de.” Kız ciddileşip gözlerini kaçırdı. “Elini kır-dılar mı?”

Nassun’ın nefesi boğazına takılıp kaldı.

Nassun’ın sessizliği karşısında kızın yüzünde buruk bir ifade belirdi. “Evet. Eninde sonunda tüm acemilere yapıyorlar bunu. El kemikleri ya da parmaklar.” Başını iki yana salladı. Ardından kısa, yutkunurmuş gibi bir ne-

fes aldı. “Bundan bahsetmemiz yasak. Fakat sana her ne diyorlarsa o şey değilsin sen. Olduğun şey olman senin suçun değil.” Kısa bir nefes daha aldı. “Yine görüşürüz. Ben Ajae. Henüz bir orojen adım yok. Senin adın ne?”

Nassun düşünemiyordu. Schaffa’nın yumruğunun kırdığı kemiklerden çıkan ses kafasının içinde yankılanıyordu. “Nassun.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Nassun.” Ajae başını nazikçe salladı. Sonra yoluna devam ederek bir taraçaya uzanan basamaklardan aşağı indi. Mırıldanarak kovasını sallıyordu. Nassun onun ardından bakarken anlamaya çalışıyordu.

Orojen adım mı?

Anlamaya çalışıyordu.

Elini kırdılar mı?

Burası. Bu... merkez. Annesi bu yüzden Nassun’ın elini kırmıştı.

Nassun’ın eli hissettiği hayalet ağrıyla seğirdi. Gözlerinin önüne annesinin elinde kaldırdığı taş geldi. Bir süre havada bekleyen ve düşen.

Kendini kontrol edebildiğinden emin misin?

Annesinin Nassun’ı asla sevmemesinin nedeni Merkez’di.

Babasının onu artık sevmemesinin nedeni de.

Kardeşinin ölmesinin nedeni de.

Nassun, Ajae’nin çapa yapan, cılız ve kendisinden yaşça büyük bir oğlana el sallayışını izledi. Bu yer. Bu insanlar, var olmaya hakkı olmayan.

Safir uzaklarda değildi; Jekity’nin üzerinde süzülüyordu. Nassun, Schaffa ve Umber iki hafta önce Kuzey

Kutbu Merkezi'ne gitmek için yola çıktıklarından beri oradaydı. Nassun uzaktaki safiri gözle görülemeyecek kadar uzak olsa da duyumsayabiliyordu. Nassun ona uzandığında safir yanıp sönüyor gibiydi. Bir an için Nassun bunu bir şekilde *bilmesine* hayret etti. İçgüdüsel bir hareketle yüzünü safire çevirdi. Görüş hattı. Onu kullanmak için gözlere ya da orojeniye ihtiyacı yoktu.

(Eski Schaffa olsa Nassun'a bunun bir orojenin doğası olduğunu söyleyebilirdi. Nassun'ın türü doğuştan gelen bir özellikle tüm tehditlere aynı şekilde tepki veriyordu: Son derece yıkıcı bir karşı kuvvetle. Schaffa, Nassun'a bunu söyler, ardından kontrol dersini iyi anladığından emin olmak için elini kırardı.)

Bu yerde çok sayıda gümüş iplik vardı. Orojenler pratik yoluyla, ortak tecrübeler aracılığıyla birbirlerine bağlanıyorlardı.

ELİNİ Mİ KIRDILAR?

Sadece üç nefes sürdü. Ardından Nassun kendisini soluk maviden ayırdı. Orada titreyerek dikildi. Bir süre sonra Nassun döndüğünde Schaffa'nın yanında Umber'la karşısında dikildiğini gördü.

Nassun'ın ağzından "Burada olmamaları gerekiyordu," sözleri çıkıverdi. "Sen *demıştin*."

Gülümsemeyen Schaffa'nın üzerinde Nassun'ın gayet aşına olduğu bir durgunluk vardı. "O halde bunu bize yardım etmek için mi yaptın?"

Nassun yalan söyleyebilecek kadar bile düşünemiyordu. Başını iki yana salladı. "Bu yer yanlıştı," dedi. "Merkez yanlış."

“Öyle mi?” Bu bir sınavdı. Fakat Nassun’ın bu sınavı nasıl geçeceğine dair hiçbir fikri yoktu. “Neden öyle diyorsun?”

“Annem hatalıydı. Onu o hale Merkez getirdi. Onun sizin m-mü-müttefikiniz olması gerekiyordu.” *Benim gibi*, diye düşündü Nassun. “Burası onu farklı bir şeye çevirdi.” Düşündüğünü ifade edemiyordu. “Bu yer onu *yanlış* yaptı.”

Schaffa, Umber’a baktı. Umber başını yana eğdi. Bir an için gümüş parlayıp söndü. İkisinin arasında. Sessapine’lerinde yer eden o şey tuhaf bir şekilde tınlıyordu. Fakat sonra Schaffa kaşlarını çattı ve Nassun onun gümüşe direndiğini gördü. Bunu yapmak Schaffa’nın canını yaksa da yapıyordu. Işıldayan gözlerle, sıktığı çenesi ve alnındaki boncuk boncuk terlerle dönüp Nassun’a baktı.

Schaffa “Sanırım haklı olabilirsin ufaklık,” demekle yetindi. “Mantıklı... İnsanları bir kafese kapatırsan kendilerini o kafesten kaçmaya adarlar. Kendilerini o kafese kapatanlarla işbirliği yapmağa değil. Burada olanlar kaçınılmazdı; sanırım.” Umber’a baktı. “Yine de... muhafızları çok savsak olacak ki bir grup orojenin onlara karşı avantajlı konuma geçmesine göz yummuşlar. Şu tüftüflü olan... büyük olasılıkla yabani olarak doğmuş ve buraya getirilmeden önce öğrenmemesi gereken şeyler öğrenmiş. Yılanın başı oydu.”

Umber, Schaffa’yı izleyerek “Savsak muhafızlar,” dedi. “Evet.”

Schaffa, Umber’a gülümsedi. Nassun şaşkın halde kaşlarını çattı. “Tehdidi ortadan kaldırdık,” dedi Schaffa.

Umber ona “Büyük bir kısmını,” diyerek onay verdi.

Schaffa, Umber’a katıldığını başını hafifçe eğerek ve

bir nebze alaycı bir tavırla gösterdikten sonra Nassun'a doğru döndü. "Yaptığını yapmakta haklıydın ufaklık. Bize yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Umber gözlerini Schaffa'dan ayırmıyordu. Daha doğrusu Schaffa'nın ensesinden. Schaffa birden dönüp Umber'a öfkeli bir bakış attı. Gülümsemesi yüzünden silinmişti ve bedeni ölümcül bir kıpırtısızlık içindeydi. Bir süre sonra Umber gözlerini kaçırdı. O an Nassun anladı. Umber'ın içindeki gümüş sessizleşmişti. Bir muhafızda ne denli sessizleşebiliyorsa o kadar. Fakat Schaffa'nın içindeki pırıltılı çizgiler hâlâ canlı ve aktıftı; Schaffa'yı tırmalıyorlardı. Fakat Schaffa onlarla mücadele ediyordu. Gerekirse Umber'la savaşmaya da hazırdu.

Nassun, Schaffa'nın onun için mi savaşmaya hazır olduğunu merak etti. Sevindi. Onun için.

Sonra Schaffa çömelip yüzünü ellerinin arasına aldı. "İyi misin?" diye sordu. Gözleri doğu yönündeki göğe çevrildi. Safir.

"İyiym," dedi Nassun. Çünkü gerçekten iyiydi. Sütunla bağlantı kurması bu kez çok daha kolay olmuştu. Kısmen bunun bir sürpriz olmayışından, kısmen de hayatında tuhaflıkların ortaya çıkmasına alışmaya başladığından. İşin sırrı kendini sütunun içine bırakmak, aynı hızda düşüp bir ışık huzmesi gibi düşünmekti.

"Harika," dedi Schaffa. Ayağa kalktı. "Haydi gidelim."

Böylece Kuzey Kutbu Merkezi'ni, merkezin tarlalarının da yeşillenen mahsulleri; idari binasında soğuyan cesetleri; bahçelerinin, barakalarının ve duvarlarının etrafına yayılmış, ışıldayan, çok renkli insan heykellerini geride bıraktılar.

Fakat takip eden günlerde, Merkez ve Jekitty arasındaki yolda ve orman patikalarında yürürlerken, geceleri yabancıların ahırlarında ya da kendi ateşlerinin etrafında geçirirlerken... Nassun düşünüyordu.

Zaten düşünmekten başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. Umber ve Schaffa birbirleriyle konuşmuyorlardı. Aralarında yeni bir gerilim vardı. Nassun bunun nedenini Umber'la yan yana kalmayacak kadar anlayabiliyordu. Schaffa onunla yalnız bırakmamaya özen gösterdiği için de yalnız kalmamakta zorlanmıyordu. Tabii bu şart da değildi; Nassun, Eitz'a ve Kuzey Kutbu Merkezi'ndeki insanlara yaptıklarını muhtemelen Umber'a da yapabileceğini düşündü. Bir sütun kullanmak duyumsamak olmadığı gibi gümüş de orojeni değildi; dolayısıyla bir muhafız bile Nassun'ın yapabileceklerinden kendini koruyamazdı. Fakat Nassun, Schaffa'nın onu banyoya götürmesinden, uykusundan feragat edip –belli ki muhafızlar bunu yapabiliyorlardı– başında nöbet tutmasından hoşlanıyordu. Onu yeniden koruyan birinin, herhangi birinin olması hoştu.

Fakat... Nassun'ın kafasında bazı düşünceler vardı.

Schaffa'nın onu öldürmeyip yoldaşı muhafızların gözündeki itibarını zedelemesi Nassun'ın canını sıkıyordu. Nassun onun içindeki gümüşün esneyip yanışını görürken Schaffa'nın acı çekmesi, dişlerini gıcırdatması ve yine gülümsüyormuş gibi yapması Nassun'ın canını daha da çok sıkıyordu. Gümüş artık hiç durulmuyor; Nassun

ertesi gün yorgun düştüğünden ve ağırlaştığından Schaffa acısını Nassun'ın gidermesine izin vermiyordu. Nassun, Schaffa'nın acıya direnişini izliyor; ona o denli acı veren, başının içindeki küçük şeyden nefret ediyordu. O şey Schaffa'ya güç veriyordu. Fakat acı dikenli bir tasmayla geliyorsa neye yarardı ki?

Bir gece ne metal ne de taş olan, düz, beyaz, bir ölü medeniyetin harabelerinden kaldığı belli olan yüksek bir levhanın üzerinde kamp yaptıkları bir gece Nassun, Schaffa'ya "Neden?" diye sordu. Çevrede yağmacılara ve kimsesizlere ait işaretler vardı. Bir gece önce geceledikleri küçük cemiyette onları ihtiyatlı olmaları için uyarmışlardı. Bu yüzden levhanın yüksekliği en azından bir saldırı gelmesi halinde erken uyarı sağlayacaktı. Umber kahvaltıda av eti yemeleri için tuzaklar kurmaya gitmişti. Schaffa fırsattan istifade sırt yatağına uzanmışken Nassun nöbet tutuyor, Schaffa'yı uyanık tutmak istemiyordu. Fakat bilmesi gerekiyordu. "O şey neden başının içinde?"

"Ben çok küçükken oraya yerleştirildi," dedi Schaffa. Sesi bitkin çıkıyordu. Günlerce, uyumadan gümüşle mücadele etmesinin acısı çıkıyordu. "Benim için 'neden' sorusu yoktu; her şey olması gerektiği gibiydi."

"Fakat..." Nassun bir kez daha neden sorusunu sorarak can sıkıyordu. "Olması şart mıydı? Ne işe yarıyor?"

Schaffa gözleri kapalı da olsa gülümsedi. "Bizler dünyayı sizin türünüzün tehlikelerinden korumak için yapıldık."

"Bunu biliyorum fakat..." Schaffa başını iki yana salladı. "Peki kim yaptı?"

“Özellikle beni mi soruyorsun?” Schaffa bir gözünü açıp kaşlarını hafifçe çattı. “Ben... hatırlamıyorum. Fakat genel olarak muhafızları muhafızlar yapar. Bulunuruz ya da yetiştiriliriz; sonra eğitim ve... değişim için Warrant’a teslim ediliriz.”

“Peki senden önceki muhafızı ve ondan öncekini kim yaptı? *İlk* muhafızı kim yaptı?”

Schaffa bir süre sessiz kaldı: Nassun onun yüzündeki ifadeden anımsamaya çalıştığını tahmin etti. Nassun, Schaffa’da büyük bir aksilik olduğunu, o şeyin onun anılarında delikler açıp düşüncelerine fay hatlarınıninki kadar büyük bir baskı yaptığı Nassun’ın basitçe kabullendiği bir gerçektir. Schaffa ne ise oydu. Fakat Nassun’ın onun niçin olduğu şey olduğunu öğrenmesi gerekiyordu... Daha da önemlisi Nassun onu nasıl daha iyi hale getirebileceğini öğrenmek istiyordu.

Nihayet Schaffa “Bilmiyorum,” dedi. O an Nassun, Schaffa’nın nefes verişinden ve gözlerini tekrar yummasından onun sohbetten sıkıldığını anladı. “Nihayetinde sebebin bir önemi yok ufaklık. Sen neden bir orojensin? Bazen kaderimizi basitçe kabullenmemiz gerekir.”

Nassun o zaman çenesini kapatmaya karar verdi. Birkaç dakika sonra Schaffa’nın bedeni günlerdir ilk kez gevşeyip uykuya daldı. Nassun dikkatle nöbet tutuyor, yeni yeni düzelen toprak sezgisiyle uzanıp yakınlardaki küçük hayvanların ve diğer hareketli şeylerin titreşimlerini yakalıyordu. Umber’ı da duyumsayabiliyordu. Muhafız, Nassun’ın algısının menzilinin sınırlarında hareket ediyor, ustaca tuzaklarını kuruyordu. Umber yüzünden Nassun kendi farkındalık ağına gümüşten bir iplik örü-

yordu. Umber, Nassun'ın duyumsamasından kaçınabilse de bundan kaçınamazdı. Ayrıca bu iplik gizlice ok ya da zıpkın menziline girecek kimsesizleri de yakalardı. Nassun babası gibi Schaffa'nın da vurulup yaralanmasına izin vermeyecekti.

Umber'dan pek de uzakta olmayan, dört ayak üzerinde yürüyen, muhtemelen de yiyecek arayan, ağır ve bedeni sıcak bir canlı dışında yakınlarda endişe etmeyi gerektirecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey...

... bir şey hariç. Çok tuhaf bir şey. Kocaman bir şey?.. Hayır, sınırları küçük olan bu şey orta büyüklükte bir kayadan ya da bir insandan daha iri değildi. Fakat tam olarak beyaz, taş olmayan o levhanın altındaydı. Neredeyse Nassun'ın ayaklarının altında, olsa olsa üç metreden biraz daha aşağıda.

O şey Nassun'ın ilgisinin üzerine çevrildiğini fark etmişçesine hareket etti. Dünyanın hareketi gibi bir his ti bu. Nassun'ın dudaklarından gayriihtiyarî bir hayret nidası çıktı. Geriye çekildi. Hiçbir şey değişmese de Nassun'ın etrafındaki yerçekimi az da olsa değişmişti. İri nesne aniden, Nassun'ın onu incelediğini sezmiş gibi uzaklaştı. Fakat öyle çok da uzağa gitmedi. Kısa bir süre sonra iri nesne tekrar hareket etti: Yukarı. Nassun gözlerini kırıpşıtırarak açtığı anda levhanın ucunda ayakta dikilen, daha önce orada olmayan heykeli gördü.

Nassun şaşırmamıştı. Ne de olsa bir zamanlar bir arif olmak istiyordu; bu yüzden saatlerce taş yiyenler ve onların gizemli yanlarına dair öyküler dinlemişti. Bu taş yiyen Nassun'ın hayal ettiği gibi görünmüyordu. Arif öykülerinde taş yiyenlerin mermerden tenleri ve mücevherden

saçları olurdu. Bu taş yiyen ise tamamen griydi; gözlerinin “beyazı” bile. Göğsü çıplak ve kaslıydı. Gülümsüyordu. Gerili dudakları keskin dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Taş yiyen erkeğinin göğsünden “Birkaç gün önce Merkez’i taşıyan sendin,” sözleri döküldü.

Nassun yutkunup Schaffa’ya baktı. Schaffa’nın uykusu ağırdı. Taş yiyen de yüksek sesle konuşmuyordu. Nassun haykırsa Schaffa uyanabilirdi. Fakat bir muhafız böylesi bir yaratığa karşı ne yapabilirdi ki? Nassun kendisinin gümüşle bir şeyler yapabileceğinden bile emin değildi; taş yiyenin her yanı gümüşle parlıyordu. Fırıl fırıl dönen iplikler taş yiyenin içinde birbirine dolanmıştı.

İrfanda taş yiyenlere dair kesin bir bilgi varsa o da onların tahrik edilmedikçe saldırmadıklarıydı. Bu yüzden Nassun sesini yükseltmeden “E-evet,” dedi. “Bu bir sorun mu?”

“Hiç de değil. Sadece çıkardığın işe duyduğum hayranlığı ifade etmek istedim.” Taş yiyenin ağzı oynamıyordu. Neden o kadar gülümsüyordu? Nassun geçen her saniyede onun yüzündeki ifadenin sadece bir gülümseme olmadığından daha da emin oluyordu. “Adın ne ufaklık?”

Ufaklık sözü Nassun’ın tüylerini diken diken etti. “Neden?”

Taş yiyen yavaş hareketlerle öne çıktı. Bir değirmen taşının sürtünmesini andıran bir ses çıkarken görüntüsü hareketli bir heykel ne kadar tuhaf görünürse o kadar tuhaftı. Nassun tiksintiyle irkilirken taş yiyen hareket-sizleşti. “Neden onları taşıdın?”

“Onlar hatalıydı.”

Taş yiyen bir adım daha ilerleyip levhanın üzerine

çıktı. Nassun neredeyse levhanın yaratığın müthiş ağırlığı altında çatlamasını ya da yan yatmasını bekliyordu. Taş yiyen bir insanın cüssesine ve şekline sıkıştırılmış bir dağdı. Fakat ölü medeniyete ait madde çatlamadı ve şimdi yaratık Nassun'ın onun tek tek saç tellerindeki ince ayrıntıları görebileceği kadar yaklaşmıştı.

Taş yiyen o tuhaf, yankılı sesiyle “*Sen hatalıydın,*” dedi. “Merkez’in insanları ve muhafızlar yaptıkları şeyden dolayı suçlanamazlar. Muhafızının neden acı çekmek zorunda olduğunu bilmek istiyordun. Yanıt şu: Acı çekmek zorunda değil.”

Nassun kaskatı kesildi. O daha fazlasını soramadan taş yiyenin başı Schaffa’ya çevrildi. Bir şey... yanıp söndü. Bir ayarlama, görülemeyecek kadar ya da duyumsanamayacak kadar ince ve... sonra aniden Schaffa’nın içindeki gümüşün canlı, güçlü titreşimi sessizliğe gömüldü. Sadece Schaffa’nın sessapine’sindeki iğne gibi leke aktif kaldı. Aniden Nassun o şeyin yeniden kontrolü ele almak için sergilediği çabayı duyumsadı. Fakat o an için Schaffa hafifçe bir nefes verip daha da derin bir uykuya daldı. Günlerdir ona azap veren acı şimdilik gitmişti.

Nassun’ın ağzından bir hayret nidası çıksa da sesini alçak tutmaya dikkat etti. Çünkü Schaffa nihayet gerçekten dinlenme şansını elde etmişken onun eline geçen fırsatı heba etmeyecekti. Taş yiyene dönüp “Bunu nasıl yaptın?” diye sordu.

“Sana öğretebilirim. Onun işkencecisiyle, *efendisiyle* nasıl mücadele edeceğini de öğretebilirim. Sen istersen.”

Nassun yutkundu. “E-evet. İsterim.” Fakat aptal değildi. “Karşılığında ne vereceğim?”

“Hiçbir şey. Onun efendisiyle savaşırsan benim düşmanıyla da savaşmış olursun. Bu da bizi... müttefik yapar.”

Artık Nassun taş yiyenin epeydir onu izlediğini, dinlediğini bilse de bunu umursamıyordu. Schaffa'yı kurtarmak için... Dudaklarını yaladı. Diline belli belirsiz sülfür tadı geldi. Kül sisi son haftalarda daha da yoğunlaşmıştı. “Tamam,” dedi.

“İsmin ne?” Taş yiyen, Nassun'ı bir süredir dinliyorsa ismini de bilmesi gerekirdi. Bu sadece onun ittifak için yaptığı bir jestti.

“Nassun. Ya senin?”

“Adım yok ya da birçok adım var. Sen bana istediğin gibi seslenebilirsin.”

Taş yiyenin bir isme ihtiyacı vardı. İttifaklar isimler olmadan yürümezdi, değil mi? “Çe-çelik.” Nassun aklına ilk geleni söylemişti. Çünkü taş yiyen çok griydi. “Çelik?”

Taş yiyenin bunu umursamadığı belliydi. “Sonra yine yanına geleceğim,” dedi Çelik. “Rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz zaman.”

Hemen sonra taş yiyen gitmiş, Nassun'ın farkındalığının sınırları içindeki dağ yok olmuştu. Ardından Umber ormandan çıkıp ölü medeniyete ait levhanın etrafından dolaşıp yokuştan çıkarak Nassun'a doğru gelmeye başladı. Nassun onu görmekten memnundu. Her ne kadar gitgide yaklaşan ve Schaffa'nın uyuduğunu gören Umber'in bakışı sertleşse de. Umber birkaç adım ötede durdu. Bir muhafızın çevikliği için yeterli bir mesafede.

Nassun “Bir şeye kalkışacak olursan seni öldürürüm,” deyip ciddi bir tavırla başını salladı. “Bunu biliyorsun, değil mi? Onu uyandırırsan da yaparım bunu.”

Umber gülümsedi. “Bunu yapmaya çalışacağından eminim.”

“Çalışır ve sonunda yaparım.”

Umber iç çekti. Konuştuğunda sesinde büyük bir şefkat vardı. “Ne kadar tehlikeli olduğundan haberin bile yok. Benden çok, çok daha tehlikelisin.”

Evet, Nassun’ın bundan haberi yoktu ve bu onun canını fazlasıyla sıkıyordu. Umber’in eylemlerinin gerisinde acımasızlık yoktu. Muhafız, Nassun’ı bir tehdit olarak görüyorsa bunun bir nedeni olmalıydı. Fakat bunun bir önemi yoktu.

“Schaffa beni canlı istiyor,” dedi Nassun. “Bu yüzden hayatta kalacağım. Seni öldürmek zorunda kalsam da.”

Umber bu sözlerin üzerine düşünüyor gibiydi. Nassun, Umber’in içindeki gümüşün anlık yanıp sönüşünü fark etti. O an birdenbire, içgüdüsel bir şekilde artık Umber’la konuşmadığını fark etti.

Onun efendisiyle konuşuyordu.

Umber “Ya Schaffa ölmene karar verirse ne olacak?” dedi.

“O zaman ölürüm.” Nassun Merkez’in işte bu konuda yanıldığından emindi. Muhafızlara düşman muamelesi yapıyorlardı. Schaffa’nın dediği gibi belki bir zamanlar düşmandılar da. Fakat müttefiklerin birbirlerine güvenmesi, birbirlerine karşı hassas olmaları gerekiyordu. Schaffa dünyada Nassun’ı seven tek kişiydi ve Nassun onun uğruna öldürür, ölür ya da dünyayı baştan şekillendirirdi.

Umber yavaşça başını eğdi. “O halde senin ona olan sevgine güveneceğim,” dedi. Bir an için sesinde, bedeninde bir yankı vardı. Yankı zeminden yayılıp çınlayarak çok

derinlere indi. “Şimdilik.” Bu sözlerinin ardından Umber, Nassun’ın yanından geçip Schaffa’nın yanına oturdu. O da ona bekçilik etmeye başladı.

Nassun muhafızların mantığını anlamasa da geçen aylarda onlara dair bir şey öğrenmişti: Yalan söylemeye tenezzül etmiyorlardı. Umber, Schaffa’ya güveneceğini söylerse... Hayır. *Nassun’ın Schaffa’ya olan sevgisine* güveniyordu. İkisi arasında bir fark vardı. Fakat Umber bunun kendisi için bir anlamı olduğunu söylüyorsa Nassun buna güvenebilirdi.

Nassun sırt yatağına uzanıp her şeye rağmen gevşedi. Fakat bir süre uyumadı. Belki de gerginlikten.

Gece çöktü. Kuzeyden esen kül rüzgârının pusu ve ara sıra esintide güneye sürüklenen dağınık, inci gibi bulutlar olmasa açık bir akşamdı. Yıldızlar belirip pusun içinden göz kırparken Nassun uzunca bir süre onlara baktı. Uykusu bastırmaya, zihni nihayet rahatlayıp uykuya teslim olmaya başladığında geç de olsa gökteki küçük, beyaz ışıklardan birinin diğerlerinden farklı bir yöne hareket ettiğini fark etti. Aşağı hareket eder gibiydi. Diğer yıldızlar gökte batıdan doğuya hareket ederken. Yavaşça. Şimdi bunu fark etmesiyle aklı o ışığa takılmıştı. Işık diğerlerinden daha büyük ve daha parlaktı da. Tuhaf.

Nassun sırtını Umber’a dönecek şekilde yan yatıp uyudu.

O şeyler dünyanın başlangıcından beri aşağıdaydı. Onlara kemik demek budalaca olurdu. Onlara dokunmamızla toza döndüler.

Fakat kemiklerden de tuhaf olan freskler. Hiç görmediğim bitkiler, belki bir dil olabilecek fakat şekilleri andıran ve hareket eden şeyler. Bir de yıldızların arasında, manzaranın tepesinde asılı duran o büyük, yuvarlak şey. Ürkütücü. Hoşuma gitmedi. Kara ceketliye freski parçalattım.

*Seyyahkadın Fogrid Mucit Yumenes'in Günlüğünden.
Jeondislik Eğitimi Arşivlerinden, Doğu Ekvator*

16

eski bir dostla tekrar karşılaşıyorsun

B UNU ÖNCEKİ GİBİ ANLATMAK istiyorum; zihninde, sesinde, sana ne düşüneceğini ve neyi bileceğini söyleyerek. Bunu kabaca mı buluyorsun? Öyle, itiraf ediyorum. Bencilce de. Kendim olarak konuştuğumda; senin bir parçan gibi hissetmem güç. Kendimi daha yalnız hissediyorum öyle. Lütfen; bırak da biraz daha sürdüreyim bunu.

Kalseduan krizalitten fırlayan taş yiyene bakıyorsun. Kamburunu çıkarmış, hiç kımıldamadan duruyor; yarı jeodun etrafındaki sıcak havanın içinden sana yan yan bakıyor. Saçı lâl sütündeki o yarı gerçek, yarı hayal anda anımsadığın gibi: Havada donakalmış su, küllerin savurduğu saçlar bir rüzgârla havaya kalkıp indiğindeki gibi. Düz beyaz değil de yarı saydam, beyazımsı opal. Fakat aşına olduğu o etsi formdan ziyade, taş yiyenin “teni”

Mevsim öncesi gece göğü kadar siyah. O zamanlar çatlaklar olduğunu sandığın şeyin şimdi aslında beyaz ve gümüş rengi damarlar olduğunu fark ediyorsun. Bedeni sarmalayan o şık, sahte giysisi –bir omzundan sarkan basit bir kiton– siyah mermerden. Sadece gözlerinde mermer yok, gözünün beyazlarının yerinde şimdi mat ve pürüzsüz bir kara var. İrisleri hâlâ buz beyazı. Siyah yüzle tezat oluşturuyorlar ve ortaya çıkan rahatsız edici görüntü yüzünden o gözleri çevreleyen yüzün hâlâ Hoa'ya ait olduğunu fark etmen biraz zaman alıyor.

Hoa. Daha yaşlı, bunu hemen fark ediyorsun; bir oğlanın değil, genç bir adamın yüzü bu. Hâlâ ırksal açıdan tutarsızlık sergileyen fazla geniş bir yüzü ve fazla küçük bir ağzı var. Donmuş yüz hatlarındaki endişeyi okuyabiliyorsun. Çünkü bunu yapmayı bir zamanlar daha yumuşak bakan ve şefkat uyandırmak üzere tasarlanmış bir yüzde öğrenmiştin.

“Hangisi yalandı?” diye soruyorsun. Aklına soracak başka bir şey gelmiyor.

“Yalan mı?” Şimdi ses bir erkeğe aitti. Aynı ses fakat tenor aralıkta. Ses göğsünde bir yerden çıkıyordu.

Odaya adım atıyorsun. İçeride hâlâ nahoş bir sıcak olsa da oda hızla serinliyor. Yine de terliyorsun. “İnsan şeklin mi yoksa bu mu?”

“Farklı zamanlarda ikisi de doğrudu.”

“A, evet. Alabaster hepinizin insan olduğunuzu söylemişte. Bir zamanlar yani.”

Bir süre sessizlik oluyor. “Sen insan mısın?”

İşte bu soru karşısında kendini tutamayıp bir kahkaha atıyorsun. “Resmi olarak mı? Hayır.”

“Diğerlerinin ne düşündüğünü boş ver. Sen kendini ne olarak hissediyorsun?”

“İnsan.”

“O halde ben de insanım.”

Az önce içinden çıktığı dev kayanın iki yarısı arasındayken, üzerinden tüten dumanlarla dikiliyor. “Hah, artık değilsin.”

“Bu dediğine mi inanmalıyım yoksa hissettiğim şey olduğuma mı?”

Başını iki yana sallıyor, jeodun etrafında mümkün olduğunca uzağa yürüyorsun. Jeodun içinde hiçbir şey yok; kristallerden ya da alışageldik çökeltici astardan yoksun, ince bir taş kabuk. O zaman bunun bir jeod olmadığı söylenebilir. “Ne oldu da kendini bir sütunun içinde buldun?”

“Yanlış rogga’yı kızdırdım.”

Bu sözlerin verdiği şaşkınlıkla gülüyorsun. Durup ona bakıyorsun. Rahatsız bir gülüş bu. O seni her zamanki gibi izliyor, gözlerden ve ümitten ibaret bir halde. O gözlerin şimdi sana o denli yabancı gelmesi gerçekten önemli mi?

“Bunun yapılabildiğini bilmiyordum,” diyorsun. “Yani bir taş yiyenin tuzağa düşürülebileceğini.”

“Sen yapabilirsin. Bizi durdurmanın az sayıda yolundan biridir bu.”

“Anlaşılan sizi öldürmüyor.”

“Hayır. Onun bir tek yolu vardır.”

“Nedir?”

Sana yüzünü çevirmek için hareketleniyor. Aniden heykel tamamen farklı bir poz alıyor, dingin ve dimdik, bir eli havada... Seni davet mi ediyor? Bir çağrı mı bu? “Beni öldürmeyi mi planlıyorsunuz Essun?”

İç çekip başını iki yana sallıyor, meraktan taşın iki yarısından birine dokunmak için elini uzatıyorsun.

“Yapma. Senin etin için hâlâ fazla sıcak.” Duraksıyor. “Sabun olmadan bu şekilde temizleniyorum.”

Yolun kenarında, Tirimo’nun güneyinde bir gün. Önce şaşkınlıkla, sonra sevinçle bir kalıp sabuna bakan bir oğlan. Hoa hâlâ o oğlan. Bu fikri zihninden atamıyorsun. Böylece bir iç çekip ona başka bir şeymiş; korkutucu, farklı bir şeymiş gibi davranmak isteyen yanını susturuyorsun. Karşındaki Hoa. Seni yemek istiyor ve her ne kadar başarılı olamasa da sana kızını bulman için yardım etti. Tüm bunlarda sana sıcak gelen bir yan var; ne denli tuhaf da olsalar senin için bir anlamı var bunun.

Kollarını kavuşturup jeodun ve Hoa’nın etrafında yavaşça dönüyorsun. Gözleri seni takip ediyor. “E, kim kıcını tekmeledi bakalım?” Kaybettiği gözlerini ve alt çenesini yenilemişti. Kopan uzuvları şimdi yerlerindeydi. Oturma odasında hâlâ kan olsa da yatak odanda her ne varsa gitmişti; zeminden ve duvarlardan bir katmanla birlikte. Taş yiyenlerin maddenin ek küçük parçacıklarını kontrol edebildiği söylenirdi. Kendi bedenlerinden eksilenleri yerine koymak, fazla maddeyi yeni bir amaç için kullanmak için. Öyle tahmin ediyorsun.

“Kendi türünden bir düzine kadarı. Özellikle de biri.”

“O kadar çok muydular?”

“Benim için çocuktular. Seni ezmek için kaç çocuk gerekir?”

“Sen bir çocuktun.”

“Çocuk gibi görünüyordum.” Sesi yumuşuyor. “Bunu sadece senin için yapmıştım.”

Bu Hoa ve diğeri arasında fizikselliğin ötesinde, büyük bir fark vardı. Erişkin Hoa bu tür şeyler söylediğinde sözcüklerin çocuk Hoa'nın ağzından çıkanlardan bambaşka bir dokusu oluyordu. Bu dokudan hoşlandığından emin değildin.

Sohbetin gerginliğini azaltmak için “Demek onca zamandır kavga ediyordun,” diyorsun. “Düz tepe’de bir taş yiyen vardı. Bir gri...”

“Evet.” Bir taş yiyenin sıkkın görülebileceğine ihtimal vermezdin. Fakat Hoa sıkkın görünüyordu. “O bir taş yiyen değil. Beni nihayet mağlup eden oydu. Fakat çok fazla hasar almadan kaçmayı başardım.” Bir an için tüm uzuvlarının ve çenesinin kopmasını az bir hasar olarak görmesine şaşıyorsun. Fakat biraz da mutluluk hissediyorsun. Gri taş yiyen Hoa'nın canını yaksa da sen de onun canını yaktın. Belki kısa ömürlü bir intikam olsa da sana kendini kollayabildiğin hissini veriyor.

Hoa hâlâ savunmacı bir tonda konuşuyor. “Ayrıca... onunla insan etine bürünmüşken yüzleşmem akıllıca değildi.”

Odanın içi aşırı sıcak. Serin havanın dolaşımını kolaylaştırmak için yüzündeki teri silip oturma odasına geçiyor, ana kapının perdesini açıp bağlıyorsun. Masaya geçiyorsun. Arkana döndüğünde Hoa'nın yatak odanın kapısında dikildiğini ve kapının kemerinin içinde güzel bir tabloyu andırdığını görüyorsun: İhtiyatlı düşüncelere dalmış bir gencin portresi.

“Bu yüzden mi yeniden eski formuna döndün? Onunla yüzleşmek için mi?” Yatak odasındayken Hoa'nın taşları çevreleyen paçavrayı görmedin. Belki de alev almış ya da

amacına hizmet etmiş, kalan kumaşlarla birlikte kömürleşmiştir.

“Eski formuma döndüm çünkü zamanı gelmişti.” Yine sesinde o boyun eğmişlik var. Onun kim olduğunu anladığın zamanda olduğu gibi. Gözlerinin içinde bir şeyi yitirdiğini ve onu geri alamayacağını, elinden bunu kabullenmekten başka hiçbir şey gelmeyeceğini biliyormuş gibi. Fakat bu durumdan hoşlanması da gerekmiyor. “O formu sınırlı bir süre koruyabilirdim. Süreyi kısaltmayı ve senin hayatta kalma olasılığını yükseltmeyi seçtim.”

“Ya?”

Hoa’nın ötesinde, odanda, birden Hoa’nın geride bıraktığı, hım, *yumurtanın*, eridiğini fark ediyorsun. Yani onun gibi bir şey. Kabuk çözülüyor ve rengi açılıyor, kristalin berrak maddesine geri karışıp eşyalarından geri kalan aşıntının etrafından dolandıktan sonra eski özülle birleşerek tekrar katılaşıyor. Bir an için gözlerini Hoa’dan ayırıp bu sahneyi büyülenmiş gibi izliyorsun.

Ta ki Hoa “Ölmeni istiyorlar Essun,” diyene kadar.

“Onlar...” Gözlerini kırıştırıyorsun. “Kim?”

“Türümden bazıları. Bir kısmı sadece seni kullanmak istiyor. Onlara izin vermeyeceğim.”

Kaşlarını çatıyorsun. “Hangisine izin vermeyeceksin? Beni öldürmelerine mi, kullanmalarına mı?”

“*İkisine de.*” Yankılanan ses birden sertleşti. Hoa’nın çömeliip dişlerini yabani bir hayvan gibi gösterişini anımsıyorsun. Bir tezahür gibi, aniden, son zamanlarda çok da taş yiyen görmediğini fark ediyorsun. Yakut Saçlı, Tereyağı Mermer, Çirkin Elbise, Parlak Diş, diğer müdavim-

ler; aylardır ortada yoklar. Ykka bile “kendisininkinin” birden ortadan kaybolduğunu söylemişti.

Ağzından “Onu yedin,” sözleri dökölüyor.

Bir duraksama oluyor. “Birçoğunu yedim,” diyor Hoa. Sesi hissiz.

Onun kıkırdayıp sana tuhaf dediğini anımsıyorsun. Uyumak için yanında kıvrılışını. Yer alevleri adına, bununla başa çıkamıyorsun. “Neden ben, Hoa?” Kollarını açıyorsun. Sıradan, orta yaşlı kadın elleri ellerin. Biraz kuru. Birkaç gün önce deri tabaklama ekibine yardımcı olduğundan solüsyon teninin çatlayıp soyulmasına neden olmuştu. Bir süredir ellerini geçen haftaki cemiyet payından aldığın yemişlerin kabuğuyla ovuyorsun; yağ kıymetli olduğundan yemişleri güzellik bakımı için değil yemek için kullanman gerekiyor aslında. Sağ avucunda küçük, beyaz, başparmak şeklinde bir hilal var. Soğuk günlerde elinin kemikleri ağrıyor. Sıradan kadın elleri.

“Benim hiçbir özel yanıml yok,” diyorsun. “Sütunlara erişme potansiyeli olan başka orojenler olmalı. Yer alevleri adına, Nassun...” Hayır. “Neden *buradasın*?” Kastettiğin şey onun sana neden bağlandığı.

Hoa bir süre sessiz kalıyor. Sonra “Bana iyi olup olmadığımı sormuştun,” diyor.

Bir an için bu sana anlamsız gelse de sonrasında anlıyorsun. Allia. Güzel, güneşli bir gün, yaklaşan bir felaket. Sen lâl sütunun çatlamış, ahenksiz merkezinde süzülürken onu ilk kez görmüştün. Ne zamandır o şeyin içindeydi? Sütunun mevsimler boyunca tortu ve mercanların altında gömülmesine yetecek kadar uzun bir süre. Dünyanın tüm ölü medeniyetleri gibi unutulacak kadar

uzun bir süre. Sonra onun yanına gidip nasıl olduğunu sormuştun. Habis toprak, bunun bir sanrı olduğunu sa-
nıyordun oysa.

Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyor, dairenin girişine gidiyorsun. Cemiyet sessiz, en azından öyle görünüyor. Bazı insanlar her zamanki işleriyle meşgul fakat her zamanki kadar çok insan yok çevrede. Rutin işlerle uğraşanlar da huzurun kanıtı değil: Tirimo'da da insanlar seni öldürmeye çalışmadan hemen önce her zamanki işle-
riyle uğraşıyorlardı.

Dün gece Tonkee eve yine gelmedi. Fakat bu kez onun Hjarka'nın yanında mı yoksa yukarıda, yeşil odada mı olduğundan emin değildin. Castrima'da canlı bir katalizör var artık; görülmeyen kimyasal reaksiyonları hızlandırıp beklenmedik sonuçları kolaylaştırıyor. *Bize katıl ve hayatta kal*, gri olan onlara öyle söylemişti, *fakat rogga'larınız olmadan*.

Castrima'nın insanları hiçbir Ekvator cemiyetinin gerçekten orta kuşak melezlerinin ani bir akınını istemeyeceğini ya da hiç olmazsa onları köle ya da et yapmayacağını düşünmeyi bırakacaklar mı? Annelik içgüdün canlanıp seni uyarıyor. *Kendi başının çaresine bak*, diye fısıldıyor zihninin bir köşesinde. *Onları yakınında tut ve iyi koru. Bir dakika bile sırtını döndüğünde neler olduğunu biliyorsun*.

Hâlâ elinde olan kötü gün bohçanı omzuna atıyorsun. Bu noktada onu yanında tutman şart. Hoa'ya doğru dönüyorsun. "Benimle gel."

Birden Hoa tekrar gülümsemeye başlıyor. "Artık yürümüyorum Essun."

A, doğru. “O halde ben Ykka’nın evine gidiyorum. Benimle orada buluş.”

Hoa başını sallamadan öylece yok oluyor. Boş yere hareket etmeden. Eh, buna alışacaksın.

Sen cemiyetin köprülerinden ve yürüme yollarından geçerken insanlar sana bakmıyorlar. Yanlarından geçerken sırtın onların bakışlarıyla karıncalanıyor. Bir kez daha Tirimo’yu düşünmeden edemiyorsun.

Ykka dairesinde değil. Etrafına bakınıyor, gözleriyle cemiyette insanların akışını takip ediyor, sonra nihayet Düz Tepe’ye yöneliyorsun. Ykka hâlâ orada olamaz. Sen eve gidip bir çocuğun bir taş yiyene dönüşünü izledin, saatlerce uyudun. Ykka orada olamaz.

Fakat orada. Düz Tepe’de az sayıda insan olduğunu görüyorsun; yirmi kişi kadar bir kalabalık; öfkeli, çileden çıkmış, dertli bir halleri var. Orada yirmi kişi görüyorsan mutlaka dairelerde, banyolarda ve depolarda aynı konudan küçük gruplar halinde ve alçak sesle bahsedilen yüz kadar kişi daha vardır. Fakat Ykka burada, birinin dairesinden getirdiği sedirlerden birinde oturuyor. Yanına yaklaştığında sesinin boğuk olduğunu fark ediyorsun. Fark edilir bir şekilde bitkin. Fakat hâlâ konuşuyor. Güneydeki müttefik cemiyetlerden biriyle Castima arasındaki ikmal hattından filan bahsediyor; kollarını kavuşturmuş, daireler çizerek yürüyen ve onun her dediğine dudak büken bir adamla konuşuyor. Adam korkuyor; dinlemiyor. Ykka yine de onu ikna etmeye çalışıyor. Gülünç bir manzara.

Kendi başının çaresine bak.

İnsanların etrafından dolanıp –bazıları senden kaçı-

yor- Ykka'nın yanında duruyorsun. "Seninle baş başa konuşmam gerek."

Ykka lafını yarıda kesip sana bakıyor. Gözleri kızarıp kurumuş. Bir süredir hiç su içmemiş. "Ne hakkında?"

"Önemli bir konu." Ykka'nın etrafında oturanlara sus payı olarak kibarlık edip başını sallıyorsun. "Üzgünüm."

Ykka iç çekip gözlerini ovuşturuyor. Bu da gözlerinin daha da kızarmasına neden oluyor. "Peki." Ayağa kalkıyor. "Oylama yarın sabah. Sizi ikna edemediysem... eh... Neyse, ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Sen Ykka'yı alıp götürürken diğerleri sessizce sizi izliyor.

Ykka'nın dairesine vardığınızda ön perdeyi kapatıp özel odalara açılan perdeyi açıyorsun. Dairesinde Ykka'nın konumunu belli edecek pek bir şey yok: İki ahşap paleti ve çok sayıda yastığı olsa da giysileri bir sepetin içinde ve kitapları, parşömenleri odanın bir yanında yere yığılmış. Ne kitaplığı ne şifonyeri var. Cemiyet payından aldığı yiyecekler gelişigüzel bir şekilde Castrimalıların içme suyu depolamak için kullandıkları tanıdık bir sukabağının yanına konmuş. Sukabağının dirseğine takıp yiyecek yığınının kurutulmuş bir portakal, Ykka'nın sığ bir tavada mantarlarla birlikte ısılattığı taze fasulyelerden bir sap ve tuzlanmış balıktan küçük bir parça alıyorsun. Buna bir öğün denemeyecek olsa da besleyici yiyecekler. Çenenle işaret edip "Yatağa," diyorsun ve yiyecekleri ona götürüyorsun. Önce sukabağının uzatıyorsun ona.

Tüm bunları artan bir öfkeyle gözleyen Ykka "Tipim değilsin," diyor. "Bunun için mi sürükledin beni buraya?"

“Pek sayılmaz. Fakat madem buradasın dinlen bari.” Ykka’nın isyankar bir hali var. “Doğru dürüst düşünemeyecek kadar yorgun olursan kimseyi hiçbir şeye ikna edemezsin...” Hele hele nefretleri mantıklı sözlerle yatıştırılamayacak insanları.

Ykka homurdansa da artık ne kadar yorulmuşsa yatağa gidip kenarına oturuyor. Sukabağına başınla işaret etmenle itaatkârca su içiyor. Şimdilik üç küçük yudum; ariflerin dehidrasyon halinde yapılmasını tavsiye ettikleri gibi. “Berbat kokuyorum. Banyo yapmam gerek.”

“Bunu burunlarından soluyan, lince hazır bir kalabalıkla konuşmaya karar vermeden önce düşünmeliydin.” Sukabağını alıp yiyecek tabağını Ykka’nın eline tutuşturuyorsun. İç çekip sertçe çiğnemeye başlıyor.

“Onların niyeti asla...” Söyleyeceği yalan arkandaki bir şeyi görüp irkilmesiyle yarıda kesiliyor. Arkanda ne olduğunu daha dönüp bakmadan biliyorsun: Hoa. “Peki, hayır, paslanasica odamda olmaz.”

“Ona bizimle burada buluşmasını söyledim,” diyorsun. “Bu Hoa.”

“Sen demiştin ki... O...” Ykka yutkunup bir süre daha gözlerini Hoa’ya diktikten sonra nihayet portakalını yemeye devam ediyor. Yavaşça çiğnerken gözlerini Hoa’dan hiç ayırmıyor. “İnsanı oynamaktan bıktın demek? Ne diye bunu yapma zahmetine girdiğini de bilmiyorum ya; kimseyi inandıramayacak kadar tuhaftın.”

Gidip yatak odası kapısının yanındaki duvara sırtını yaslayarak yere oturuyorsun. Bunu yapmak için kötü gün bohçanı indirmek zorunda kalsan da bohçayı yakınında tutmaya dikkat ediyorsun. Ykka’ya “Konseyinin

diğer üyeleriyle ve cemiyetindekilerin yarısıyla konuştu; hımbıllarla, rogga'larla, yerlilerle ve yeni gelenlerle. Fakat bakış açısı eksik kalan onlar." Başınla Hoa'ya işaret ediyorsun.

Ykka gözlerini kırptırıyor, sonra yeni uyanan bir ilgiyle Hoa'ya bakıyor. "Sana bir kez konseyimde yer almanın söylemiştim."

"Türüm adına konuşamam, tıpkı senin de kendi türün adına konuşamayacağın gibi," diyor Hoa. "Ayrıca yapacak daha önemli işlerim vardı."

Ykka'nın Hoa'nın sesi karşısında şaşırıp gözlerini ona kabaca diktiğini görüyorsun. Halsizce Hoa'ya el sallıyorsun. Ykka'nın aksine sen uyudun. Fakat cehennem gibi sıcak bir dairede bir jeod yumurtanın kırılmasını beklerken deliksiz bir uyku çekemedin. "Bildiklerini söylemenin faydası olacaktır." Ardından bir tür içgüdünün tetiklemeyle "Lütfen," diye ekliyorsun.

Çünkü bir şekilde Hoa'nın ketum olacağını düşünüyorsun. Yüzünün ifadesi değişmedi. Duruşu sana son görüldüğündeki gibi. Bir eli havada, hareketsiz bir genç adam. Yer değiştirmişse de pozisyonu aynı. Hâlâ.

Ketum olacağı "Pekâlâ" dediğinde anlaşılıyor. Her şey sesinin tonunda gizli. Fakat sorun değil, ketumlukla başa çıkabilirsin.

"Gri taş yiyen ne istiyor?" Çünkü paslanasica eminsin ki Castrima'nın bir Ekvator cemiyetine katılmasını istemiyor o. İnsanların ulus devlet politikaları onlara pek bir anlam ifade edemez. Tabii bir başka amaca hizmet etmeyecekse. Rennanis'in insanları onun piyonları. Aksi söz konusu değil.

Hoa “Artık sayımız fazla,” diye yanıt veriyor. “Bir hata değil, bir halk olarak adlandırılmamıza yetecek kadar.”

Bu bariz bir şekilde yersiz sözün karşısında Ykka’yla bakışıyorsun. Ykka gözleriyle sana “*O senin derdin, benim değil,*” der gibi. Belki de haklıydı. “Evet?” diyorsun.

“Türümün içinde bu dünyanın güvenli bir şekilde sadece bir halka dayanabileceğine inananlar var.”

Ah, Habis Toprak! Alabaster işte bundan bahsediyordu. Nasıl açıklamıştı bunu? Kadim bir savaşın içindeki hizipler. İnsanları isteyenler... etkisiz hale getirildiler.

Tıpkı taş yiyenler gibi, demişti Baster.

“Bizi ortadan kaldırmak istiyorsunuz,” diyorsun. Fısıltıyla. “Ya da... bizi taşlaştırmak mı? Alabaster’a olduğu gibi.”

Hoa alçak sesle “Hepimiz bunu istemiyoruz,” diyor. “Hepinizi yok etmek de istenmiyor.”

Sadece taş yiyenlerin olduğu bir dünya. Bu düşünce seni ürpertiyor. Her yerde düşen küller, iskeletimsi ağaçlar ve ürkütücü heykeller olduğunu, bazı heykellerin hareket ettiğini hayal ediyorsun. Nasıl? Onlar durdurulamaz. Fakat şimdiye dek sadece birbirlerini avladılar (bildiğin kadarıyla). Hepinizi Alabaster gibi taşla çevirebilirler mi? Peki ya insanoğlunu dünyadan silmek istedilerse şimdiye kadar bunu yapmış olmaları gerekmez miydi?

Başını iki yana sallıyorsun. “Bu dünya mevsimler boyunca iki halka dayandı. Orojenleri sayarsan üç; hımbıllar sayıyorlar.”

“Hepimiz bu durumdan hoşnut değiliz.” Şimdi sesi çok yumuşak. “Türümüzden birinin doğması son derece en-

der bir olay. Siz mantarlar gibi üreyip çoğalırken ve solar-ken biz sonsuza dek yıpranıyoruz. İmrenmemek güç. Ya da gıpta etmemek.”

Ykka başını iki yana sallıyordu. Sesinde yine o her zamanki sakin ton olsa da kaşlarının şaşkınlıktan hafifçe çatıldığını görüyorsun. Sanki kendisini tiksintisini bir nebze yansıtmadan yapamıyormuş gibi ağzı bir yana çekiliyor. “Peki,” diyor. “Demek taş yiyenler bir zamanlar bizdik ve şimdi bizi öldürmek istiyorsunuz. Neden sana güvenelim?”

“Taş yiyenler değil. Hepimiz aynı şeyi istemiyoruz. Bazılarımız her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyoruz. Hatta bazılarımız dünyayı daha iyi bir yere çevirmek istiyoruz... Her ne kadar bunun ne anlama geldiği konusunda hemfikir olmasak da.” Aniden duruşu değişiyor... Ellerini uzatıyor, avuçlarını yukarı çeviriyor, omuzları *“Ne yaparsın?”* dermiş gibi kalıyor. “Bizler insanız.”

“Peki *sen* ne istiyorsun?” diye soruyorsun. Çünkü Ykka’nın sorusuna yanıt vermediğinin farkındasın.

O gümüş irisler sana çevrilip sabitleniyor. Kımıldısız yüzünde özlem gördüğünü sanıyorsun. “Hep istediğim şeyi Essun. Size yardım etmeyi. Sadece bunu.”

Herkes “yardım”dan anı şeyi anlamıyor, diye düşünüyorsun.

“Eh, bu dokunaklı,” diyor Ykka. Yorgun gözlerini ovuşturuyor. “Fakat sadece gelmiyorsun. Castrima’nın yok edilmesinin bununla... dünyayı bir tek halka vermekle ne ilgisi var? Gri adam neyin peşinde?”

“Bilmiyorum.” Hoa hâlâ sana bakıyor. Son derece asap bozucu bu. “Ona sormaya çalıştım. Sonuç pek iyi olmadı.”

“Bir tahminde bulun,” diyorsun. Çünkü onun gri adama bu soruyu sormasının bir nedeni olduğunu gayet iyi biliyorsun.

Hoa’nın gözleri yere çevriliyor. Güvensizliğin onun canını yakıyor. “Sütun Kapısı’nın bir daha asla açılmamasını sağlamak istiyor.”

“Neyin?” diye soruyor Ykka. Fakat başını duvara yaslıyorsun; afallamış, dehşete kapılmış ve meraklanmış bir halde. Elbette ya. *Alabaster*. Yiyecek ve güneş ışığına bağımlı insanları ortadan kaldırmak için soyları tükenene dek bu mevsimin devam etmesine göz yummaktan daha kolay bir yol var mı? Geride karanlığa boğulan dünyanın varisi olarak sadece taş yiyenleri bırakmak. Bunun gerçekleşmesi için de Mevsim’e son verecek yegâne insanın ölmesini sağlamak.

Sen hariç yegâne kişi. Bunu ürpererek fark ediyorsun. Fakat hayır. Bir sütunu maniple edebilirsin fakat aynı anda o paslanasica şeylerin iki yüzünü nasıl aktif hale getireceğin hakkında hiçbir fikrin yok. Peki *Alabaster* bunu hâlâ yapabilir mi? Orojeniyi her kullanışı onu ağır ağır öldürüyor. Hay paslanasica... kapıyı açma potansiyeli olan tek *sen* kaldın. Fakat Gri Adam’ın yordakçılar ordusu her ikinizi de öldürürse her halükârda amacına ulaşmış olacak.

Ykka’ya “Bunun anlamı Gri Adam’ın özellikle orojenleri yok etmek istemesi,” diyorsun. Fazlaca kısaltma yapsan da söylediklerin yalan değil. Kendine bunu söylüyorsun. Ykka’ya söylemen gereken bu; orojenlerin dünyayı kurtarmaya güçlerinin yettiğini asla öğrenmemesi, kendisini bir sütuna erişmeye asla çalışmaması için. *Alabaster* da sana hep böyle yapmış olmalı; hak ettiğin için

gerçeğin bir kısmını anlatırken kendini kaptıracağın kadarını anlatmamıştı. Sonra aklına atabileceğin bir başka kemik geliyor. “Hoa bir süre bir sütunda kısılıp kalmıştı. Bunun onları durdurabilecek tek şey olduğunu söyledi.”

Tek yolun bu olmadığını söylemişti. Fakat belki Hoa da sana gerçekleri tehlikeli olmayacak şekilde aktarıyordu.

Sinirlenen Ykka “Eh, lanet olsun,” diyor. “Sütün işlerini beceriyorsun. Ona bir tane at.”

Homurdanıyorsun. “İşe yaramaz.”

“Ne yarar peki?”

“Hiçbir fikrim yok! Başından beri Alabaster’dan öğrenmeye çalıştığım buydu.” Ve öğrenemediğin. Bunu dilendirmek istemiyorsun. Fakat Ykka zaten tahmin edebiliyor.

“Harika.” Ykka bir anda halsiz görünüyor. “Haklısın; uyumam gerek. Esni’ye Yükçekerleri cemiyetteki silahları sağlama almaları için seferber etmesini söyledim. Görünüşe göre o silahları Ekvatorluları püskürtmek zorunda kalmamız halinde kullanıma hazır hale getiriyorlar. İşin aslı...” Omuz silkiyor, iç çekiyor ve anlıyorsun. İnsanlar şu an korkmuş haldeler. En iyisi kaderi kışkırtmamak.

Alçak sesle “Yükçekerlere güvenemezsin,” diyorsun.

Ykka gözlerini sana çeviriyor. “Sen Castrimalı değilsin.”

Gülümsemek istesen de bunu yapmıyorsun çünkü o gülümsemenin ne denli çirkin duracağını biliyorsun. Birçok yerin sakini oldun. Hepsinde de rogga’lar ve hımbılların asla bir arada yaşayamayacaklarını öğrendin. Ykka yüzündeki ifade karşısında huzursuzca kıpırdanıyor. Bir deneme daha yapıyor: “Bak, ne olduğumu öğrendikten sonra kaç cemiyet hayatta kalmama izin verirdi?”

Başını iki yana sallıyorsun. “Onlara faydalıydın. İmparatorluk orojenleri için de aynı durum söz konusuydu.” Fakat diğerlerine faydalı olmak onlarla eşit olmakla aynı şey değil.

“Peki, o halde faydalıyım. Hepimiz öyleyiz. Rogga’ları öldürürlerse ya da sürgün ederlerse Castrima’nın aşağısını kaybederiz. O zaman *hepimize* rogga muamelesi yapacak bir avuç insanın insafına kalırız. Sırf atalarımız bir ırk seçip ona bağlı kalamadılar diye...”

“*Biz* deyip duruyorsun,” diyorsun. Nazıkçe. Ykka’nın hayallerini yıkmak canını sıkıyor.

Duruyor ve çenesindeki bir kas bir iki kez geriliyor. “Hımbıllar bizden nefret etmeyi *öğrendiler*. Aksini de *öğrenebilirler*.”

“Şimdi mi? Kapıda bir düşman varken mi?” Yorgunsun. Tüm bu saçmalıklar seni yordu. “Şimdi onların en kötü yanlarını göreceğiz.”

Ykka uzunca bir süre seni izliyor. Sonra çöküyor. Tamamen, sırtını eğiyor ve küllerin savurduğu saçları boyunun kenarlarından aşağı sarkıyor; ta ki saçları keleş beğ andıran gülünç bir yeleye benzeyene kadar. Saçları yüzünü gizliyor. Fakat uzun, bitkin bir nefes alıyor ve ses neredeyse bir hıçkırık gibi çıkıyor. Ya da bir kahkaha.

“Hayır Essun.” Ykka yüzünü ovuşturuyor. “Sadece... hayır. Castrima onların olduğu gibi benim de yuvam. Castrima için çalıştım, savaştım. Ben olmasam –ve muhtemelen geçen yıllarda Castrima’nın bekası için kendilerini tehlikeye atan bazı diğer rogga’lar olmasa– Castrima burada olmazdı. Pes etmeyeceğim.”

“Kendini kollamak pes etmek değildir...”

“Hayır. Öyledir.” Başını kaldırıyor. O ses bir hıçkırık ya da değildi. Ykka öfkeli. Sadece sana değil. “Bu insanları –ebeveynlerimi, kreş öğretmenlerimi, dostlarımı, sevgililerimi– kaderlerine terk etmemi söylüyorsun. Onların birer hiç olduğunu söylüyorsun. İnsan bile olmadıklarını, sadece doğalarında öldürmek olan hayvanlar olduklarını söylüyorsun. Rogga’ların... *avdan* başka bir şey olmadıklarını ve bizim sonsuza dek sadece av olacağımızı söylüyorsun! Hayır! Bunu kabul etmeyeceğim.”

Sesi çok kararlı çıkıyor. Yüreğini sızlatıyor bu. Çünkü sen de aynı şeyleri hissetmiştin, bir zamanlar. Hâlâ öyle hissetmek hoş olurdu. Gerçek bir geleceğin, gerçek bir cemiyetin, gerçek bir hayatın ümidini taşımak... fakat hımbılların iyi yanına güvenmek sana üç çocuk kaybettirdi.

Kötü gün bohçasını kapıp gitmek için kalkıyorsun. Ellerini saç örgülerinde gezdiriyorsun. Sohbetin senin için sona erdiğini anlayan Hoa yok oluyor. O halde görüşmek üzere. Fakat sen neredeyse perdeye vardığında Ykka konuşup seni durduruyor.”

Sana “Herkesle ilet,” diyor. Sesinde hiç duygu kalmadı. “Ne olursa olsun *biz* bir şey başlatamayız.” O ince vurguda bu kez *biz* sözcüğüyle kastettiğinin orojenler olduğu anlaşılıyordu. “Biz bitirmemeliyiz bile. Karşı koymak bir çeteyi harekete geçirebilir. Diğerleriyle sadece küçük gruplar halinde konuş. Yapabilirsen en iyisi teke tek. Bu sayede kimse bizim bir plan kurmak için bir araya geldiğimizi düşünmez. Çocukların hepsinin bunu bilmesini sağla. Onların asla yalnız kalmalarını da.”

Orojen çocukların çoğu kendilerini nasıl koruyacaklarını biliyorlardı. Onlara öğrettiğin teknikler saldırganla-

rı caydırmak ya da durdurmak kadar haşlar-böcek yuvalarını buzlamakta da işe yarardı. Fakat Ykka haklıydı: Direnmek için sayınız yetersizdi; Castrima'yı yok edip ağır bir bedel ödeyeceğiniz bir zafer kazanmadan bunu yapamazdınız. Orojenlerden bazılarının öleceği anlamına geliyordu bu. Onları kurtarsan da ölmelerine göz yummuş olurdunuz. Ykka'nın bu şekilde düşünecek kadar soğukkanlı olduğunu da sanmıyordun.

Şaşkınlığın yüzüne yansımış olmalıydı. Ykka gülümüyor. “Ümidim var,” diyor, “fakat aptal değilim de. Haklıysan ve hiç ümit kalmazsa savaşmadan teslim olmayız. Bize düşman oldukları için pişman ederiz onları. Fakat o geri dönüşü olmayan noktaya dek... senin haklı olmamanı umuyorum.”

Sen haklı olduğunu biliyorsun. Orojenlerin dünyanın kurbanları olduğuna dair inanç hücrelerinin arasında geziniyor. Tıpkı büyü gibi. Haksızlık bu. Sen hayatının bir önemi olsun istiyorsun.

Fakat sadece “Ben de haksız çıkmayı umarım,” diyorsun.

Ölülerin dilekleri olmaz.

Üçüncü tablet, “Yapılar,” altıncı ayet

NASSUN BİR ŞEYLERLE GURUR DUYMAYALI o kadar uzun zaman olmuştu ki Schaffa'yı iyileştirebilecek güce kavuştuğunda bunu ona söylemek için kasabayı bir ucundan diğerine arşınlamıştı.

İyileştirmek... Gücü böyle adlandırıyordu. Son birkaç günü ormanda, yeni becerisini pratik ederek geçirmişti. Bir bedendeki aksiliği saptamak her zaman kolay olmuştur; bazen Nassun'ın bir şeyin içinde düğümleri ve eğrileri bulmak için gümüş iplikleri dikkatle takip etmesi gerekiyordu. Son zamanlarda kül yağmurları sıklaşmış ve uzamıştı. Ormanın çoğu yerinde gri adacıklar oluşmuş, buna tepki olarak bazı bitkiler solmaya ya da uyku haline geçmeye başlamıştı. Bitkiler için bu normal bir durumdu ve gümüş ipliklerin kesintisiz akışı bunun kanıtıydı. Yine de Nassun ağır hareket edip dikkatli baktığında genellikle değişimin normal ya da sağlıklı olmadığı şeyleri belirleyebiliyordu. Yan tarafında tuhaf bir uzantı

gelişen kurtçuk. Omurgası kırık –ve Mevsim’in başından beri zehirli ve saldırgan olduğu için Nassun’ın uzaktan incelediği– yılan. Yaprakları dışbükey bir şekilde uzayan, içbükey olmadığı için de külü dökemeyip biriktiren karpuz. Bir yuvada asalak bir mantar tarafından enfekte olan az sayıda karınca.

Bu şeylerin ve daha birçok başka şeyin içindeki hastalığı çekip çıkarma alıştırmaları yaptı. Ustalaşması zor bir numaraydı bu; sadece iplik kullanarak ve hastaya dokunmadan ameliyat yapmak gibi. Nassun ipliğin ucunu nasıl çok keskin yapacağını, ipliğiilmek ve kement gibi kullanarak nasıl bir başka ipliğe düğümleyeceğini, nasıl üçüncü bir ipliğin ucunu kıracağını ve yanan ucunu koterizasyon için kullanacağını öğrendi. Solucanın sağlıksız uzantısını sökse de solucan öldü. Yılanın kırık kemiğinin kenarlarını dikse de bu yaptığı sadece doğal olarak gerçekleşen şeyi hızlandırmış oldu. Bitkinin yukarı kıvrılan kısımlarını bulup onları aşağı kıvrılmaya ikna etti. Karıncalar ise en iyisiydi. Onlardan mantarı tam olarak hatta kısmen bile ayıramasa da beyinlerindeki tuhaf davranışlar sergileyerek enfeksiyonun yayılmasına neden olan bağlantıları dağladı. Üzerinde çalışabilecek beyinler olması onu çok memnun etti.

Kimsezi yağmacılar bir sabah çiy külleri ve yerdeki kumu ıslatırken yeniden saldırdıklarında Nassun’ın alıştırmaları doruğa ulaşmıştı. Schaffa’nın mahvettiği çete gitmişti; bunlar tehlikeden habersiz yeni kötülerdi. Babası artık Nassun’ın dikkatini dağıtmıyordu. Artık Nassun çaresiz değildi. Yağmacılardan birini buzlama-sının ardından geri kalanların çoğu kaçtı. Fakat Nassun

son anda onlardan birinde bir iplik karmaşası saptadı ve (kendi deyişiyile) yağmacının ayaklarının altındaki zemi-ni çökertip onu bir çukura düşürmek için eski tarz oroje-niye başvurmak zorunda kaldı.

Nassun çukurun kenarından aşağı baktığında yağmacı ona bir bıçak atmış ve şans eseri ıskalamıştı. Fakat Nassun dikkatle, kadının görüş alanından sakınarak iplikle-ri takip etmiş ve onun eline saplanmış, kemigi sıyracak kadar derinde, yedi buçuk santim uzunlukta bir kıymık bulmuştu. Kıymık yağmacı kadının kanını zehirleyerek onu öldürecekti; enfeksiyon şimdiden öyle ilerlemişti ki eli-nin şişip normal büyüklüğünün iki katı olmasına neden olmuştu. Bir cemiyet doktoru ya da usta bir nalbant kıy-mığı çıkarabilirdi. Fakat kimsesizin usta ellerden yardım alma lüksü yoktu. Onlar şans eseri hayatta kalıyorlardı; bir Mevsim’de şans pek ortalarda görünmese de.

Nassun kadının şanslı olmaya karar verdi. Yakınında bir yere geçip konsantre oldu. Ardından dikkatle –kadın hayretle küfrederken ve “*Neler oluyor?*” diye haykırırken– kıymığı çıkardı. Tekrar çukurun içine baktığında kadının kan damlayan elini tutarak dizleri üzerinde homurdandı-ğını gördü. O an Nassun geç de olsa nasıl anestezi yapaca-ğını da öğrenmesi gerektiğini fark etti. Bu yüzden tekrar ağaca yaslanıp ipliğini bu kez siniri yakalamak için uzattı. Siniri uyuşturmayı öğrenmesi ve bunu yaparken daha da fazla acı vermemeyi öğrenmesi biraz zaman aldı.

Fakat öğrendi. İşi bittğinde çukurda sersemlemiş halde homurdanan yağmacı kadına minnettardı. Kadı-nın gitmesine izin vermeyecek kadar akli vardı; kadın yaşarsa sonu ya ağır ağır ve feci bir ölüm olacaktı ya

da tekrar geri dönüp Nassun'ın sevdiği biri için tehdit oluşturacaktı. Bu yüzden Nassun ipliklerini son bir kez uzatıp bu sefer kadının omurgasının tepesini düzgünce kesti. Kadının Nassun'a reva gördüğü sondan çok daha merhametliydi böylesi.

Nassun tepeden çıkarak Bulunmuş Ay'a doğru giderken Eitz'ı öldürdüğünden beri ilk kez sevinçliydi ve Schaffa'yı görmek için öyle can atıyordu ki kompleksteki diğer çocukların her ne işle meşgullerse onu bırakıp soğuk bakışlarını onun üzerine çevirdiklerini fark etmedi bile. Schaffa onlara Eitz'a yaptığığın bir kaza olduğunu açıklamış ve Nassun'ı onların eninde sonunda yola geleceklerine ikna etmişti. Nassun çocukların arkadaşlığını özlediğinden Schaffa'nın haklı olmasını diliyordu. Fakat o an bunların hiçbirisi önemli değildi.

"Schaffa!" Nassun başını muhafızın kulübesinden içeri uzattı. İçeride sadece Nida vardı. Sıkça yaptığı gibi bir köşede dikilen Nida düşüncelere dalmış gibi ileride bir noktaya bakıyordu. Fakat Nassun içeri girer girmez ona odaklanıp kendisine has o boş gülümsemesini yüzüne kondurdu.

"Merhaba Schaffa'nın ufaklığı," dedi Nida. "Bugün neşeli bir halin var."

"Merhaba muhafız." Nassun, Nida'ya ve Umber'a karşı hep nazikti. Sırf ikisi onu öldürmek istiyorlar diye nezaketi bir kenara bırakacak değildi. "Schaffa'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Wudeh'le birlikte kapta."

"Tamam, teşekkürler!" Nassun kararlı bir şekilde oradan ayrıldı. Eitz'ın ölümüyle en yetenekli ikinci çocuk olan Wudeh'in Bulunmuş Ay'da az da olsa bir sütuna

bağlanma ümidi olan diğer tek çocuk olduğunu biliyordu. Nassun ise bunun imkânsız olduğunu çünkü ufak tefek ve kırılğan Wudeh'i kimsenin gerektiği şekilde eğitemeyeceğini düşünüyordu. Wudeh, Nassun'ın annesinin derslerinden sağ çıkamazdı.

Yine de Nassun ona karşı nazikti. Alıştırma çemberinin kenarına koşup hafifçe sekerken orojenisini yerden büyük bir bazalt sütun kaldırıp taşı yeniden zemindeki yerine sokmaya çalışan Wudeh'i rahatsız etmeyecek şekilde hareketsiz tuttu. Sütun çok daha hızlı hareket etmese de oğlan şimdiden derin derin nefes alıyordu. Schaffa onu dikkatle izlerken gülümsemesi her zamanki kadar yayvan değildi. O da durumun farkındaydı.

Nihayet Wudeh sütunu zemine geri koydu. Schaffa onu omzundan tutup bir banka oturdu. Wudeh güçlükle yürüyebildiği için Schaffa'nın bunu yapması gerekiyordu da. Schaffa, Nassun'a bakınca Nassun bir kez başını sallayıp meyve suyu sürahisinden bir bardak doldurmak için yemekhaneye yöneldi. Meyve suyunu Wudeh'e getirdiğinde Wudeh ona bir kez gözlerini kırpıştırarak tepki verdi. Ardından tereddüdünden utanan oğlan nihayet başını teşekkür mahiyetinde, utangaçça sallayıp kendisine uzatılan bardağı aldı.

Schaffa, Wudeh'e "Yata Khaneye gitmek için yardım ister misin?" diye sordu.

"Kendi başıma gidebilirim efendim," dedi Wudeh. Gözleri hızla Nassun'a çevrildi. O an Nassun, Wudeh'in belki de yardım almak isteyebileceğini düşündü. Fakat Schaffa ve gözde öğrencisinin arasına girmemesi gerektiğini de gayet iyi biliyordu.

Nassun, Schaffa'ya baktı. Heyecanlı ve sabırsızdı. Schaffa bir kaşını kaldırıp başını yana eğerek Wudeh'in kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Wudeh'i sağ salim yatağına yatırdıktan sonra Schaffa bankın üzerinde oturan Nassun'ın yanına döndü. Gecikme Nassun'ı sakinleştirmişti. Çünkü Nassun olgunlaşmamış, yarım yamalak eğitim almış bir kızın onun üzerinde büyüyle deneyler yapmaya Schaffa'yı ikna etmesi için sakin, soğukkanlı ve profesyonel görünmesi gerektiğini biliyordu.

Schaffa, Nassun'ın yanına oturdu. Neşelenmiş gibiydi. "Evet?.."

Nassun konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "O şeyi içinden nasıl çıkaracağımı biliyorum."

İkisi de Nassun'ın neyden bahsettiğini iyi biliyordu. Nassun, tam da bu bankın üzerinde başını tutarak oturan ve Nassun'ın işitemediği bir sese fısıltıyla yanıtlar vererek o şey tarafından gümüş acının kırbaç darbeleriyle cezalandırılan Schaffa'nın yanına oturup ona sessizce kendisini sunmuştu. Şimdi bile acı Schaffa'nın içinde sessiz, öfkeli bir zonklamaydı; onu itaat etmeye zorlayan. Nassun'ı öldürmesi için. Nassun, Schaffa'nın yanında hazır bulunuyordu çünkü varlığı onun acısını dindiriyor ve Nassun, Schaffa'nın onu öldüreceğine inanmıyordu. Nassun bunun budalalık olduğunun farkındaydı. Sevgi cinayetinin ilacı değildi. Fakat Nassun'ın Schaffa'dan ona bir kötülük gelmeyeceğine inanmaya ihtiyacı vardı.

Schaffa, Nassun'a kaşlarını çattı. Nassun onu biraz da bunun için seviyordu. Schaffa hiç şaşkınlık belirtisi sergilemiyordu. "Evet. Büyüdüğünü sezdim... Son zaman-

larda daha da fazla. Merkez'deki orojenlere de böyle olmuştu; bu noktaya gelmelerine izin verildiğinde. Kendi öğretmenleri oluyorlardı. Güç onları doğal yeteneklerine uygun olarak belli yollara yöneltiyordu." Schaffa'nın kaşları hafifçe çatıldı. "Fakat biz onları genellikle *o yoldan* uzak tutuyorduk."

"Neden."

"Tehlikeli olduğu için. Sadece söz konusu orojen için değil, herkes için tehlikeli olduğundan." Schaffa, Nassun'a yaslandı; onun sıcak omzundan destek aldı. "Sen en çok can alan noktayı sağ salim atlattın: Bir sütuna bağlanmak. Ben... diğerlerinin bunu yapmaya çalışırken nasıl öldüklerini anımsıyorum. Bir an için paramparça anılarının içinde temkinli bir gezintiye çıkan Schaffa'nın yüzüne dertli, dalgın ve şaşkın bir ifade oturdu. "Birazını anımsıyorum. Bu beni mutlu etti..." Yeniden buruşturduğu yüzüne o dertli ifade geri döndü. Bu kez canını yakan gümüş değildi. Nassun onun ya hoşuna gitmeyecek bir şeyi anımsadığını ya da anımsaması gereken bir şeyi anımsayamadığını düşündü.

Nassun ondan kaybetmenin acısını çekip alamazdı. Yaptığı işte ne denli ustalaşsa da. Üzücüydü bu. Fakat Schaffa'nın geri kalan acısını çekip alabilirdi ki asıl önemli olan da buydu. Schaffa'nın elini tuttu. Parmakları Schaffa'nın avucundaki yaraların ince izlerini örttü. Nassun, Schaffa'nın bu yaraları acısı gülümsemekle dinmeyecek kadar arttığında kendi tırnaklarıyla açtığına şahit olmuştu. O gün yara izlerinin sayısı birkaç gün öncesine göre artmıştı ve bazı yaralar hâlâ tazeydi. Nassun, Schaffa'ya "Ölmedim," dedi.

Schaffa gözlerini kırptırdı. Bu onun yeniden şimdiki zamana dönüp kendisine gelmesine yetti. “Hayır. Ölmedin. Fakat Nassun...” Schaffa ellerini çevirip Nassun’ın ellerini tuttu. Nassun, Schaffa’nın kocaman elinin içinde kendi elini göremiyordu. Hep hoşuna gitmişti bu; Schaffa’nın onu tamamen sarması. “Benim şefkatlim. Öztaşımın çıkarılmasını *istemiyorum* ben.”

Öztaş. Artık Nassun can düşmanının adını biliyordu. Bu sözcük onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Çünkü söz konusu taş değil, metald. Ayrıca Schaffa’nın özünde değil sadece başındaydı o şey. Fakat bunun bir önemi yoktu. Schaffa nefret hissetmemek için dişlerini sıktı. “Canını yakıyor senin.”

“Yapması gerektiği gibi. Ona ihanet ettim.” Bir an için Schaffa’nın çenesi geriliyor. “Fakat bunu yaparken sonuçlarını da kabullendim Nassun. O sonuçlara katlanabilirim.”

Anlamsızdı bu. “O şey senin *canını yakıyor*. Acını durdurabilirim. Onu dışarı çıkarmadan da sana verdiği acıyı durdurabilsem de bunu sadece kısa süreliğine yapabilirim. Bunun için de hep yakınlarında olmam gerek.” Nassun bunu Çelik’le konuştuğunda ve taş yiyenin yaptığını izlediğinde öğrenmişti. Taş yiyenler büyüyle doluydu. İnsanlardan çok daha fazla. Fakat Nassun aradaki farkı sadece tahmin edebiliyordu. “Fakat onu çıkarırsam...”

Schaffa “Onu çıkarırsan artık bir muhafız olamam,” dedi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Nassun?”

Bunun anlamı Schaffa’nın o zaman Nassun’a baba olabileceğiydi. Zaten her açıdan öyleydi de. Nassun bunu uzun uzadıya düşünmüyordu. Çünkü kendisine ve haya-

tına dair, henüz yüzleşmeye hazır olmadığı şeyler vardı. (Bu çok yakında değişecekti.) Fakat zihninde hep vardı bu.

Nassun'ın sessiz dileğine Schaffa "Gücümü ve sağlığını büyük ölçüde kaybedeceğim demek," diye yanıt verdi. "O zaman seni daha fazla *koruyamayacağım* küçüğüm." Schaffa'nın gözleri muhafızların kulübesine çevrildiğinde Nassun onun ne kastettiğini anladı. O zaman Umber ve Nida, Nassun'ı öldüreceklerdi.

Öldürmeye çalışacaklar, diye düşündü Nassun.

Schaffa'nın başı yana eğildi; tabii ki Nassun'ın meydan okuyan tavrını hemen fark etmişti. "İkisiyle tek başına başa çıkamazsın Nassun. Sen bile o kadar güçlü değilsin. Henüz görmediğin numaraları var. Öyle yetenekleri var ki..." Yüzünde yine o dertli ifade belirdi. "Sana neler yapabileceklerini aklıma getirmek bile istemiyorum."

Nassun alt dudaklarını büzmek için kendisini tuttu. Annesi ona hep surat astığını ve surat asıp mızırdanmanın sadece bebeklerin yapabileceği bir şey olduğunu söylediler. "*Benim yüzümden* hayır dememelisin." Nassun'ın kendi başının çaresine bakması gerekirdi.

"Sebepten bu değil. Sadece kendini koruma düşüncesinin seni ikna edeceği ümidiyle söyledim bunu. Fakat kendi adıma, zayıf düşüp *ölmek* istemiyorum Nassun. Taşı çıkarırsan da olacak olan bu. Fark etmediğin kadar yaşlıyım ben..." O puslu bakış bir an için geri gelince Nassun, Schaffa'nın yaşını anımsamadığını anladı. "*Benim* bile fark etmediğim kadar yaşlıyım. Öztaşı süreci durdurmazsa zaman bana yetişir. Birkaç ayda yaşlı bir adam olurum; taşın verdiği acıyı yaşlılıkla değiş tokuş eden yaşlı bir adam. Sonra da ölürüm."

“Bunu bilemezsin.” Nassun hafifçe titriyor, boğazı acıyordu.

“Biliyorum. Bunun olduğunu gördüm ufaklık. Hem de bir lütuf gibi değil, zalimce gerçekleşiyor.” Schaffa’nın gözleri kısıldı. Zihninde gizli anıyı görmek için kendini zorluyormuş gibi. Sonra gözleri Nassun’a odaklandı. “Nassun’ım. Seni incittim mi?”

Nassun ağlamaya başladı. Nedeninden emim değildi. Sadece... Sadece belki bunu yapmayı *istediğinden*, bunun için çabaladığından hem de çok çabaladığından emindi. Şimdiden birçok kötü şey için kullandığı orojenisıyla iyi bir iş yapmak, o iyi işi de Schaffa için yapmayı istemişti. Schaffa dünyada onu anlayan, onu olduğu gibi seven ve olduğu şeye rağmen onu koruyan tek kişiydi.

Schaffa iç çekip Nassun’ı dizine oturttu. Nassun ona sarılıp uzunca bir süre, göz önünde olduklarını unutarak hüngür hüngür ağladı.

Gözyaşları dinen Nassun, Schaffa’nın da ona sıkıca sarıldığını fark etti. Gümüş canlanmış, Schaffa’yı içeriden yakıyordu. Çünkü Nassun ona çok yakındı. Schaffa’nın parmak uçları Nassun’ın boynunun arkasındaydı ve Schaffa’nın tek harekette parmaklarını onun etine gömüp sessapine’sine zarar vererek Nassun’ı öldürmesi işten bile değildi. Schaffa bunu yapmamıştı. Ne zamandır bu dürtüyle mücadele ediyordu. Schaffa, Nassun’ın ona yardım etmesindense o dürtünün verdiği acıya katlanmayı, o riski almayı tercih etmişti. Dünyada bundan kötü hiçbir şey olamazdı.

Nassun dişlerini sıkıp ellerini Schaffa’nın gömleğinin arkasına kenetledi. Gümüşle dans edip onunla akarak.

Safir yakındaydı. İkinin birlikte akmasını sağlarsa kısa sürerdi. Tam yerine uygulanan cerrahi bir çekiş.

Schaffa gerildi. “Nassun.” Gümüşün parlaması aniden durdu. Işığ hafifçe söndü. Sanki öztaş Nassun’ın nasıl bir tehdit oluşturduğunun farkındaydı.

Schaffa’nın iyiliğ i içindi bu.

Fakat...

Nassun yutkundu. Schaffa’nın canını onu sevdiğ i için yakması ona zarar vermek sayılır mıydı? Sonrasında daha az aç çekmesi için o an ona büyük bir acı vermesi Nassun’ı korkunç biri yapar mıydı?

“Nassun, lütfen.”

Sevginin böyle olması gerekmez miydi?

Fakat bu düşünce Nassun’ın aklına annesini ve bulutların güneş i kapattığı , sert bir rüzgâr kendisini titretirken annesinin onun elini dü z bir kayanın üzerine yerleşt irdiğ i o serin ikindiye getirdi. *Acı çekerken kendini kontrol edebilirsen güvende olduğ undan emin olacağ ım.*

Nassun, Schaffa’yı bırakıp arkasına yaslandı. Nasıl birine dönüşmesine ramak kaldığı düşüncesi onu ürpertti.

Karnı aç olsa da Nassun bunu kabul etmek istemiyordu. Aniden içinde Schaffa’yla arasına mesafe koyma isteğ i uyandı. Schaffa’ya sevgisini azaltmasına yarayacak, böylelikle de ona yardım etme arzusunun içini o denli sıplatmamasını sağlayacak bir şey.

Nassun ellerine bakıp “Ben... babamla görüşmek istiyorum.”

Schaffa bir süre daha sessiz kaldı. Nassun’ın fikrini onaylamıyordu. Nassun’ın bunu bilmesi için görmesine ya da duyumsamasına gerek yoktu. Nassun, Eitz’ı öldürdü-

ğü gün neler olduğunu işitmişti. Kimse Schaffa'nın Jija'ya neler söylediğini işitmese de birçok insan onun Jija'yı yere yıktığını üzerinde çömelip Jija ona fal taşı gibi açılmış, korku dolu gözlerle bakarken onun yüzüne sırttığını görmüştü. Nassun bunun neden yaşandığını tahmin edebiliyordu. Fakat ilk kez Nassun, Schaffa'nın hislerine aldırış etmiyordu.

"Seninle geleyim mi?" diye sordu Schaffa.

"Hayır." Nassun babasını nasıl idare edeceğini, Schaffa'nın babasına tahammülü olmadığını biliyordu. "Hemen sonra dönerim."

"Ne yap et, dön Nassun." Schaffa'nın sesi şefkatli çıksa da bir uyarıydı bu.

Fakat Nassun, Schaffa'yı da nasıl idare edeceğini biliyordu. "Evet Schaffa." Nassun ona baktı. "Korkma. Güçlüyüm ben. Sen beni güçlü kıldın."

"Sen kendini güçlü kıldın." Schaffa'nın bakışı yumuşak ve korkunçtu. Her ne kadar korkunçluğu sevgiyle örtülü olsa da o buz beyazı gözlerin öyle görünmesi doğaldı. Nassun artık o bileşime alışmıştı.

Böylece Nassun, Schaffa'nın kucağından indi. Hiçbir şey yapmasa da yorulmuştu. Duygulanmak onu hep yoruyordu. Fakat tepeden aşağı inip Jekity'ye doğru yürüdü. Kendisine aynı şekilde karşılık verip selam vereceklerini bildiği insanları başıyla selamladı. Kül yağmurları ve gökteki kararmalar devam ederken depolarının sayısını arttıracak zamanları olan köy ahalisinin inşa ettiği yeni tahıl ambarını gördü. O sıradan, sessiz cemiyette sıradan ve sessiz bir gündü. Orası Nassun'a kendisini birçok açıdan Trimo'daymış gibi hissettiriyordu. Bulunmuş Ay

ve Schaffa olmasa Nassun buradan da Tirimo'dan ettiği gibi nefret ederdi. Nassun annesinin neden bir şekilde Merkez'den kaçabilmişken öyle sakin ve durgun bir yerde yaşamayı tercih ettiğini asla anlamayacaktı.

Aklında annesiyle, Nassun babasının evinin kapısını çaldı. (O evde bir odası olsa da o ev Nassun'ın odası değildi. Kapıyı çalmasının nedeni de buydu.)

Jija kapıyı neredeyse Nassun çalar çalmaz açtı. Hani sanki bir yere gitmek için çıkacakmış ya da Nassun'ın gelişini bekliyormuş gibi. Nassun'a sarımsak kokusunu anımsatan bir koku evin açık kapısından, arka taraftaki küçük ocaktan süzüldü. Nassun bunun tencerede pişen balık olabileceğini düşündü. Zira Jekity'de dağıtılan cemiyet nevalesinde bol miktarda balık ve sebze oluyordu. Jija aylardır ilk kez Nassun'ı görüyordu. Bir an için gözleri kocaman açıldı.

"Selam babacığım," dedi Nassun. Öğreti bir merhabalaşma olmuştu bu.

Jija eğilip daha Nassun neler olduğunu anlamadan onu havaya kaldırıp kollarıyla sardı.

Jekity, Nassun'a Tirimo gibi gelse de şimdi iyi de gelmişti. Tıpkı annesinin yanlarında olduğu fakat Nassun'ın en çok babasının sevdiği ve ocakta balık yerine ördek olduğu zamanlardaki gibi. O günlerde olsalar Nassun'ın annesi komşuların yavru kirkhusa'sına evlerinin bahçesinden lahana aşırıyor diye bağırıyor olurdu; yaşlı kadın Tukke yaratığı asla gerektiği gibi bağlamazdı. Hava yine böyle kokardı; kısa süre önce yontulan taşların ve babasının bu taşları yumuşatıp düzleştirmek için kullandığı kimyasalların daha keskin kokularına karışan pişen

yiyeceklerin yoğun kokusu. Uche sağa sola koşar, *fiyu-uv* sesleri çıkarıp havaya sıçramaya çalışırken “Düşüyorum!” diye bağıırırdı...

Jija’nın sarıldığı Nassun bir anda bir şeyi fark edip kaskatı kesildi: Uche havaya sıçrayıp yukarı *düşüyor* ya da düşermiş gibi yapıyordu.

Babasının döverek öldürdüğü Uche.

Jija onun gerginliğini hissetti. O da gerildi. Yavaşça Nassun’ı yere bırakırken yüzündeki neşe ifadesi yerini huzursuzluğa bıraktı. “Nassun,” dedi. Gözleri Nassun’ın yüzünü aradı. “Sen iyi misin?”

“İyiyim babacığım.” Nassun, Jija’nın kendisini saran kollarını özlüyordu. Elinde değildi bu. Fakat Uche’nin zihninde canlanan görüntüsü ona dikkatli olması gerektiğini hatırlatmıştı. “Sadece seni görmek istedim.”

Jija’nın huzursuzluğu kısmen azaldı. Duraksadı; söyleyecek bir şeyler arar gibi bir hali vardı. Sonra nihayet yana çekildi. “İçeri gel. Karnın aç mı? Sana da yetecek kadar yemek var.”

Böylece Nassun içeri girdi. Jija, Nassun’ın saçının çok uzadığını, saç örgülerinin ve buklelerinin çok hoş görüldüğünü söylerken ikisi yemek yemek için oturdu. Nassun saçlarını kendisi mi yapmıştı? Bir de boyu mu uzamıştı? Nassun, Jija’nın onun boyunu son ölçüşünden beri iki buçuk santim uzadığından emin olsa da kızarak uzamış olabileceğini söyledi. Schaffa Bulunmuş Ay’ın bir sonraki cemiyet iâşesinde yeni giysiler istemesi gerekebilir diye bir gün Nassun’ın boyunu ölçmüştü. Jija, Nassun’ın artık kocaman bir kız olduğunu söylüyordu. Sesinde de öyle samimi bir gurur vardı ki Nassun’ın

tüm gardı iniyordu. Henüz on birinde ve çok güzel, çok güçlüydü. Tıpkı... Jija sustu. Nassun gözlerini tabağına dikti. Çünkü Jija'nın ağzından az kalsın "*Tıpkı annen gibi,*" sözleri dökülecekti.

Sevginin böyle olması gerekmez miydi?

Nassun kendisini "Bu doğal baba," demeye zorladı. Nassun'ın annesi gibi güzel ve güçlü olması berbat bir şey olsa da sevgi hep berbat şeylerle iç içe gelirdi. "Ben de özlüyorum onu." Gerçekten, her şeye rağmen Nassun annesini özlüyordu.

Jija'nın bedeni hafifçe kasılırken çenesindeki bir kas biraz gerildi. "Ben onu özlemiyorum tatlım."

Bu öyle bariz bir yalandı ki Nassun gözlerini Jija'ya dikti ve onunla aynı fikirdeymiş gibi davranmayı unuttu. Anlaşılan içlerinde sağduyunun da olduğu daha birçok şeyi de unutmuştu. Çünkü ağzından "Fakat seviyorsun," sözleri çıkıverdi. "Uche'yi de özlüyorsun. Bunu görebiliyorum."

Donakalan ve gözlerini Nassun'a diken Jija'nın bakışında Nassun'ın bunu sesli ifade etmesinin şaşkınlığı ve onun *ne* söylediğinin onda yarattığı dehşet vardı. Sonra Jija, Nassun'ın babasında artık normal karşıladığı tepkiyi verdi. Beklenmedik bir durum karşısında yaşadığı şok öfkeye dönüştü.

Birden Jija "Size o... *yerde* bunları mı öğretiyorlar?" diye sordu. "Babalara saygısızlık etmeyi mi?"

Birden Nassun'ın yorgunluğu katlandı. Babasının mantıksızlığını idare etmek için fazla yorgundu.

"Sana saygısızlık etmiyordum," dedi Nassun. Sesine sakın, yeknesak bir ton vermek için çabalasa da kendi

sesindeki hüsrânı işitebiliyordu. Elinde değildi. “Sadece gerçeği söylüyordum babacığım. Fakat senin bunu...”

“Gerçek değil bu. Bir hakaret. Böyle ağızlardan haz-zetmem genç hanım.”

Şimdi Nassun’ın kafası karışmıştı. “*Nasıl* ağızlar? Kötü bir şey söylemedim ki ben.”

“Birine rogga-sever demek kötüdür!”

“Ben... öyle demedim.” Fakat bir anlamda demişti. Jija’nın Nassun’ın annesini ve Uche’yi özlemesi onları sevdiği anlamına gelir, bu da onu bir rogga-sever yapardı. Fakat... *ben bir rogga’yım*. Nassun bunu dillendirmemesi gerektiğinin gayet farkındaydı. Fakat dillendirmeyi istiyordu da.

Jija çıkışmak için ağzını açsa da kendisini tutmuş gibiydi. Gözlerini kaçırıp dirseklerini masaya dayadı. Ellerini öfkesini dizginlemeye çalıştığı anlarda sıkça yaptığı gibi kavuşturdu.

“*Rogga’lar...*” dedi Jija. Sözcüğü ağzının içindeki bir pislikmiş gibi söylemişti. “Yalan söylerler tatlım. Tehdit eder, insanları işlerler ve kullanırlar. Onlar kötüdür, Toprak Baba kadar kötüdürler. Sen öyle değilsin.”

Bu da bir yalandı. Nassun hayatta kalması için ne gerekiyorsa yapmış hatta yalan söyleyip can almıştı. Bunların bazılarını da Jija’nın elinden sağ kurtulmak için yapmıştı. Bunları yapmak zorunda kaldığı için kahroluyor, Jija’nın bunu hiç fark etmemiş olmasına öfkeleniyordu. Şimdi de aynıını yapsa da Jija bunu görmüyordu.

Neden hâlâ seviyorum ki onu? Babasına bakarken Nassun kendi kendine bunu soruyordu.

Fakat ağzından “Bizden neden bu kadar nefret ediyorsun babacığım?” sorusu çıktı.

Jija irkildi. Belki de Nassun'ın *biz* deyişindeki rahatlığından ötürü. "Senden nefret etmiyorum."

"Fakat annemden nefret ediyorsun. Hatta Uc..."

"Ondan nefret etmedim!" Jija sandalyesini geri çekip masadan kalktı. Nassun elinde olmadan irkildi. Fakat Jija dönüp odada kısa, öfkeli daireler çizmeye başladı. "Ben sadece... onların neler yapabildiklerini biliyorum tatlım. Sen anlamazsın. Seni korumam gerekiyordu."

Büyük kadar güçlü bir idrak anında Nassun, Jija'nın Uche'nin cesedinin tepesinde dikildiği anı hatırlamadığını fark etti. Göğsü hızla inip kalkarken, sıktığı dişlerinin arasından "*Sen de mi onlardansın?*" sözleri çıktığı o anı. Artık Jija, Nassun'ı asla tehdit etmediğine inanıyordu. Onu bir at arabasının koltuğundan sopalarla ve taşlarla dolu bir tepeye hiç itmediğine de. Bir şey Jija'nın kafasının içinde onun orojen çocuklarına dair öyküyü yeniden yazmıştı... Oysa o öykü Nassun'ın zihnine yontulmuştu ve sabitti. Bir taş gibi. Belki de Jija'nın zihnine Nassun'ı *rogga* değil, *kız evlat* olarak işleyen de o aynı şeydi. Bu ikisi bir şekilde birbirlerinden ayrıştırılabilirmiş gibi.

"Onları daha bir oğlanken öğrenmiştim. Senden küçükken." Jija artık Nassun'a bakmıyor, konuşup yürürken el kol hareketleri yapıyordu. "Makenba'nın kuzeni." Nassun gözlerini kırıştırdı. Bayan Makenba'yı; hep çay gibi kokan o sessiz, yaşlı kadını anımsıyordu. Kasaba doktoru Lerna onun oğluydu. Bayan Makenba'nın kasabada bir kuzeni vardı demek? Nassun şimdi anlıyordu.

"Onu bir gün belçekirdeği silosunun arkasında bulmuştum. Orada çömelmiş titriyordu. Hasta olduğunu düşündüm." Jija bunları anlatırken başını iki yana sal-

lıyor, hâlâ bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “Yanımda bir oğlan daha vardı. Hep birlikte oynardık. Üçümüz. Kirl, Litisk’i sarsmaya gitti ve Litisk sadece...” Jija bir anda durdu. Araladığı dudaklarının arasından sıktığı dişleri görülüyordu. Omuzları o günkü gibi aşağı yukarı hareket ediyordu. “Kirl *çığlık atıyor*, Litisk duramadığını, nasıl duracağını bilmediğini söylüyordu. Buz Kirl’ün kolunu kapladı ve kolu koptu. Yerde kan topakları vardı. Litisk üzgün olduğunu söyledi. Sonra ağladı. Fakat Kirl’ü dondurmaya devam ediyordu. *Durmuyordu* bir türlü. Ben kaçarken Kirl bana uzanıyordu. Sadece başı, göğsü ve uzattığı kol donmamıştı. Fakat iş işten geçmişti. Bunu biliyordum. Daha ben yardım getirmek için koşmadan iş işten geçmişti.”

Babasının yaptıkları için bir nedenin –özel bir nedenin– olması Nassun’ı teselli etmemişti. *Uche hiç öyle kontrolünü kaybetmemişti; annem onun kontrolünü kaybetmesine asla göz yummazdı.* Nassun’ın tek düşünebildiği buydu. Doğruydu da bu. Annesi bazen Nassun’ın orojenisini kasabanın diğer ucundan duyumsayabiliyordu. Bu da Uche’nin Jija’yı kışkırtacak hiçbir şey yapmadığı anlamına geliyordu. Jija öz oğlunu daha oğlu doğmadan çok önce bambaşka birinin yaptığı şey yüzünden öldürmüştü. Bu da Nassun’ın babasının nefretinin hiçbir mantıklı yanının olmadığını anlamasına diğer her şeyden çok yaradı.

Bu yüzden Nassun, Jija’nın gözleri aniden ona dönüp yan yan ve şüpheli bakarken neredeyse hazırlıklıydı. “Neden hâlâ kendini tedavi etmedin.”

Mantıksızca. Fakat Nassun çabaladı. Çünkü bir zamanlar bu adam onun tüm dünyasıydı.

“Yakında tedavi edebileceğim. Gümüşle bir şeyler yapabilmeyi, insanların içlerindeki bazı şeyleri söküp çıkarmayı öğrendim. Orojenin nasıl işlediğini ya da kaynağının ne olduğunu bilmiyorum. Fakat bedenden söküp çıkartılabilecek bir şeyse o zaman...”

“Kamptaki diğer canavarların hiçbiri kendilerini tedavi etmemişler. Sorup soruşturdum.” Jija’nın bir aşağı bir yukarı yürüyüşünün temposu fark edilir bir şekilde artmıştı. “Oraya çıkıp iyileşmiyorlar. Orada, o muhafızlarla yaşıyorlar. Her gün sayıları artıyor ve hiçbiri tedavi olmuyor? Yalan mı söylendi bana?”

“Yalan değil. Yeterince ustalaşırsam başarabilirim.” Nassun bunu içgüdüsel bir şekilde anlıyordu. Yeterince ince bir kontrolle ve safir sütunun yardımıyla neredeyse yapamayacağı yoktu. “Fakat...”

“Neden şimdi o kadar başarılı değilsin? Neredeyse bir yıldır buradayız!”

Çünkü bu zor bir iş. Nassun böyle söylemek istese de Jija’nın bu sözleri işitmek istemediğini fark etti. Jija orojeni ve büyüü bir şeyi dönüştürmede kullanmanın tek yolunun orojeni ve büyü alanlarında ustalaşmak olduğunu işitmek istemiyordu. Nassun onun işitmek istemeyeceği şeyleri söyleyemezdi. Jija’nın orojenlere yalancı demesi ve sonra da Nassun’dan yalan söylemesini istemesi adil değildi.

Jija durup Nassun’a doğru döndü. Aniden onun sessizliği karşısında kuşkuya düşmüştü. “İyileşmek için çabalıyorsun, değil mi? Gerçeği söyle Nassun!”

Nassun’ın üzerinde *paslanasica* bir bitkinlik vardı.

Nihayet Nassun “Ustalaşmaya çalışıyorum babacığım,” dedi. “Daha iyi bir orojen olmaya çalışıyorum.”

Jija geri adım attı. Nassun ona vurmuş gibi. “Orada yaşamana bunun için izin vermedim.”

Jija’nın *hiçbir şeye* izin verdiği de yoktu. Schaffa ona bunu yaptırmıştı. Artık Jija kendisine bile yalan söylüyordu. Fakat Nassun’ın kalbini kıran onun söylediği yalanlardı. (Nassun’ın bir anda Jija’nın ona Nassun’ın ömrü boyunca yalan söylediğini anlamıştı.) Jija, Nassun’a onu sevdiğini söylemişti fakat bu besbelli doğru değildi. Jija bir orojeni sevmezdi. Nassun da bir orojendi. Jija bir orojenin babası olamazdı. Nassun’ın olduğu şeyden farklı biri şey olmasını da bu yüzden istiyordu.

Ve Nassun yorgundu. Yorgun ve bıkkın.

“Orojen olmaktan hoşlanıyorum babacığım,” dedi. Jija’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Nassun’ın söyledikleri ne de korkunçtu. Onun kendisini sevmesi ne de korkunçtu. “Nesneleri hareket ettirmekten, gümüşle bir şeyler yapmaktan ve sütunların içlerine dalmaktan hoşlanıyorum. Hoşlanmadığım ise...”

Nassun’ın Eitz’e yaptığından nefret ettiğini söylemesine ramak kalmıştı. Özellikle de artık diğerlerinin onun neler yapabileceğini bildikleri için ona davranışlarından nefret ettiğini de. Fakat Jija’nın bunları işitecek fırsatı olmadı. Hızla iki adım öne çıkan Jija elini öyle hızlı salladı ki Nassun darbenin gelişini görmeden sandalyesinden devrildi.

İmparatorluk Yolu’nda ilerledikleri o günkü gibi. Nassun’ın aniden kendisini bir tepenin dibinde, acılar içinde bulduğundaki gibi. Nassun kardeşi kısa bir an için gözünün önüne geldiğinde Uche’nin de aynı şeyleri yaşamış olması gerektiğini düşündü. Bir an için olması ge-

rektiği gibi olan dünyanın hemen sonra tamamen tersyüz olması, çökmesi.

En azından Uche'nin nefret edecek zamanı olmadı. Nassun bu düşüncüyü aklından kederle geçirdi.

Sonra tüm evi buzladı.

Bir refleks değildi bu. Bilerek yapmıştı; kesin hatları olan ve evin boyutlarıyla birebir uyumlu bir halka şekillendirdi. Duvarların ötesindeki kimse halkanın etki alanına kapılmayacaktı. Nassun halkadan dışarı çıkan ikiz çekirdekleri şekillendirip bunların merkezlerini kendisine ve babasına sabitledi. Tenindeki tüylerde soğuğu, giysilerinde ve örgülü saçlarında düşen hava basıncının çekişini hissediyordu. Jija da aynı şeyleri hissetti ve *çığlık attı*. Kocaman açılmış gözlerinde delice ve kör bir bakış vardı. Yüzünde bir oğlanın zalimce, soğuk ölümünün anısı vardı. Nassun ayağa kalkıp buz plakalarıyla kayganlaşmış zeminin diğer ucundaki babasına artık bir daha asla kullanılamayacak kadar çarpılmış, devrik sandalyenin ardından bakarken geriye sendeleyeyen Jija buzun üzerinde kayıp düştü. Düşüşünün ardından zeminde biraz kayan Jija masanın ayaklarına çarptı.

Ortada bir tehlike yoktu. Nassun halkayı sadece kısa bir süre ortaya çıkarmıştı. Kendisine gelecek fazladan şiddete karşı bir uyarı olarak. Fakat Jija çığlık atmaya devam ediyordu. Nassun yerde iki büküm yatan, panik içindeki babasına baktı. Belki de acıma ya da pişmanlık hissetmeliydi. Fakat asıl hissettiği annesine karşı soğuk bir öfkeydi. Bunun mantıksız olduğunun farkındaydı. Jija'nın orojenlerden kendi çocuklarını sevemeyecek kadar korkması kimsenin hatası değildi. Fakat bir zaman-

lar Nassun babasını şartsız sevebiliyordu. Şimdi ise o kusursuz sevginin yitişi için suçlayacak birini arıyordu. Annesinin buna göğüs gerebileceğini biliyordu.

Kafasının içinde Essun’a –artık her nerede ise– seslendi: *Bizi daha güçlü birinden yapmalıydın.*

Kaygan zeminde kaymadan yürümek dikkat gerektiriyordu. Nassun’ın sürgüyü açması için biraz sarsması gerekti. Açtığında, arkasındaki Jija çığlık atmayı kesmişti. Yine de Nassun onun güçlkle soluyup her verdiği nefeste küçük iniltiiler çıkardığını işitebiliyordu. İçinden dönüp Jija’ya bakmak gelmedi. Çünkü o iyi bir orojen olmak istiyordu; iyi orojenlerin de kendilerini kandırma lüksü yoktu.

Jija, Nassun’ın bakışının yakma gücü varmış gibi irkildi.

“Hoşça kal baba,” dedi Nassun. Jija ona sözcüklerle yanıt vermedi.

Ve adam kadını buzla diri diri yakarken döktüğü son gözyaşı yeri Parçalanma gibi yardı. Rogga'lara karşı yüreğinizi katılaştırın. Zira onların ruhlarında pastan başka şey yoktur!

Arif öyküsü “Buz Öpcükleri”nden. Bebbec Eyaleti’ndeki Msida Tiyatrosu’nda Whoz Arif Bebbec tarafından kayda geçirilmiştir. (Not: Yedi gezgin Ekvator arifi tarafından imzalanan bir mektupta Whoz “yeteneksiz ve popülist bir arif yazar” nitelemesiyle yalanlanmıştır. Öykünün gerçekliği şüpheli olabilir.)

sen, geri sayarken

SANZELİ KADIN GİTTİĞİNDE seni kenara çekiyorum. Mecaz anlamda.

“Gri Adam dediğin kapının açılışını önlemek istemiyor,” diyorum. “Yalan söyledim.”

Şimdi bana karşı son derece temkinlisin. Bu canını sıkıyor, görebiliyorum; bana güvenmek *istiyorsun*. İhtiyatla bakan gözlerin sana seni nasıl aldattığımı hatırlatırken bile. Fakat iç çekip “Evet. Bu kadarla kalmayacağını düşünmüştüm,” diyorsun.

İronisine aldrış etmeden “Seni öldürecek çünkü manipüle edilemezsin,” diyorum. “Çünkü kapıyı açarsan Ay’ı geri getirip mevsimlere son vereceksin. Onun asıl istediği ise kapıyı *onun* amaçları için açacak biri.”

Artık oyuncularını anlıyorsun, oyunun bütününe anlamasan da. “Peki neymiş bu amaç? Dönüşün mü? Statüko mu?”

“Bilmiyorum. Önemi var mı?”

“Sanırım yok.” Elini kısa süre önce kıvırdığın saç ör-gülerinde gezdiriyorsun. “Bahse girerim Castrima’dan tüm rogga’ları attırmaya çalışmasının nedeni budur.”

“Evet. Yapabilirse istediğini sana yaptırmanın bir yo-lunu bulacak Essun. Yapamazsa... onun işine yaramaz-sın. Daha da beteri düşmanı olursun.”

Büyük bir bitkinlikle iç çekiyorsun. Verdiğin yanıt ba-şını sallayıp uzaklaşmaktan ibaret oluyor. Gidişini izler-ken çok korkuyorum.

Çaresizlik hissettiğin anlarda yaptığın gibi Ala-baster’ın yanına gidiyorsun.

Alabaster’dan geriye pek bir şey kalmamış. Bacakla-rını da kaybedeli günlerini bir uyuşukluk hali içinde ge-çiriyor, annesini emen bir yavru köpek gibi Antimony’ye sokuluyor. Bazen onu görmeye geldiğinde ders yapmanı-zı istemiyorsun. Zamanı boşa harcamak bu. Çünkü sen Alabaster’ın kendisini yaşamaya zorlamasının tek nede-ninin küresel yıkım sanatını sana aktarmak olduğundan gayet eminsin. Birkaç kez seni iş üstünde yakaladı: Sen yuvasının yanında kıvrılmış yatarken uyanıp onun sana tependen baktığını gördün. Böyle zamanlarda seni azar-lamıyor da. Muhtemelen kimseyi azarlayacak gücü yok. Bunun için minnettarsın.

Şimdi, sen yanına yerleşirken o uyanık. Fakat fazla kımıldanmıyor. Antimony şu günlerde onunla birlikte iyi-ce yuvalandı. Taş yiyeni çoğu zaman Alabaster’ın “canlı sandalyesi” pozunda görüyorsun: Diz çöküp bacaklarını

ayırmış, elleri uyluklarında. Alabaster, Antimony'nin önüne yaslanıyor; bu ancak şimdi mümkün oldu çünkü –aksi bir şekilde– bacakları çürürken sırtındaki birkaç yanık iyileşti. Neyse ki Antimony'nin göğüsleri yok da Alabaster'ın pozisyonu daha rahatsız edici olmuyor. Ayrıca anlaşılan Antimony'nin temsili giysileri keskin ya da sert değil. Sen otururken Alabaster'ın gözleri seni bir taş yiyenin gözleri gibi takip ediyor. Aklına bu kıyasın gelmesi canını sıkıyor.

“Yine oluyor,” diyorsun. “Neyin” olduğunu açıklamaya gerek görmüyorsun. Alabaster hep bilir zaten. “Nasıl yaptın... Meov'da. *Denedin*. Nasıl?” Çünkü artık kendinde bu yer için mücadele edecek ya da burada bir hayat kuracak gücü bulamıyorsun. Tüm içgüdülerin sana kötü gün bohçanı kapıp, insanların ardına takıp Castrima sana düşman olmadan oradan kaçmanı söylüyor. Yukarıda Mev-sim etkisini iyice göstermeye başladığından muhtemelen bu bir ölüm cezası olacak. Fakat orada kalmanın sonunun ölüm olacağı daha kesin.

Alabaster yavaşça derin bir nefes çekiyor. Böylece sana yanıt vermeye niyetlendiğini anlıyorsun. Fakat sözleri bir araya getirmesi biraz zaman alıyor. “Niyetim bu değildi. Sen hamileydin; ben... yalnızdım. İdare eder diye düşündüm. Bir süre için.”

Başını iki yana sallıyorsun. Elbette ki senin hamile kaldığını senden önce biliyordu. Fakat şimdi bunların hepsi önemsizdi. “Onlar için mücadele ettin.” “Onlar” sözcüğünü vurgulamak için çaba sarf etmen gerekiyor. Fakat vurguluyorsun. Elbette Corundum ve Innon için mücadele etmişti. Fakat Meov için de. “Bir gün bize de düş-

man olacaktı. Biliyorsun, olacaktı.” Corundum’ın çok güçlü olduğu ortaya çıkacağına ya da muhafızları kovup yine de Meov’u terk edip başka bir yere taşınmak zorunda kaldıklarında. Kaçınılmazdı bu.

Alabaster çıkardığı bir sesle sana onay veriyor
“O halde neden?”

Alabaster uzun ve pes bir iç çekiyor. “Bize düşman olmamaları ihtimali de vardı.” Başını iki yana sallıyorsun. Sözleri öyle inanılmaz ki sana zırvalık gibi geliyor. Fakat Alabaster “En küçük ihtimal bile çaba sarf etmeye değerdı.” diyor.

Alabaster “*senin için*” demese de onun bunu düşündüğünü hissediyorsun. Sözcüklerinin yüzeyinin altında, neredeyse duyumsanabilen bir alt metin bu. Böylece ailen diğer insanların arasında normal bir hayat sürebilirdi; onların bir parçası olarak. Normal fırsatlar. Normal mücadeleler. Gözlerini Alabaster’a dikiyorsun. Dürtüsel bir tepkiyle elin yüzüne gidiyor ve parmaklarını yara izli dudaklarında gezdiriyorsun. O sırada seni izleyen Alabaster sana küçük, çeyrek bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Şu aralar elinden ancak bu kadarı geliyor. Bu da sana yetiyor da artıyor bile.

Ayağa kalkıp Castrima’nın zayıf, varla yok arasındaki şansını zorlamak için dışarı çıkıyorsun.

Ykka sonraki sabah bir oylama yapılmasını talep etti... Rennanis’in “teklifinden” yirmi dört saat sonra. “Castrima’nın bir tür yanıt vermesi gerekse de Ykka bu

yanıtın kendi gayriresmi konseyine kalmaması gerektiğini düşünüyor. Oylamanın ne fark edeceğini anlamıyor-sun. Cemiyetin geceyi çıkarmasının paslanasica bir mucize olacağını vurgulamak dışında.

Sen cemiyette gezinirken insanlar sana bakıyor. Güzünü karşıdan ayırmıyor, onların bakışlarının seni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorsun.

Kısa ve bire bir görüşmelerle Ykka'nın emirlerini Cutter ve Temell'e aktarıyor, onlara mesajı yaymalarını söylüyorsun. Temell zaten çocukları dersler için dışarı çıkarıyor; çocukları evlerinde ziyaret edeceğini ve güvenilir erişkinlerin evlerinde ikili ya da üçlü çalışma grupları kurmaya teşvik edeceğini söylüyor. İçinden "Hiçbir erişkin güvenilir değil," demek gelse de Temell bunu zaten biliyor. Bu bariz bir gerçek olsa da yüksek sesle ifade etmeye gerek yok.

Cutter mesajı diğer birkaç erişkin rogga'ya ileteceğini söylüyor. Hepsinde bir halka yaratma ya da kendilerini kontrol edebilme becerisi yok; sen ve Alabaster hariç, onlar yabancılar. Fakat Cutter bu becerileri olanların olmayanların yanından ayrılmamasını sağlayacak. His-siz bir yüz ifadesiyle "Ya senin arkanı kim kollayacak?" diye soruyor.

Demek ki arkanı kollamayı teklif ediyor. Bu fikrin sende yarattığı tiksinti şaşırtıcı. Nedenini bilemesen de ona hiçbir zaman güvenmedin. Bunun nedeni belki de tüm hayatı boyunca gizlenmiş olması. Fakat senin de Tirimo'da on yıl geçirdiğin düşünüldüğünde bu yaptığın ikiyüzlülük. Yine de -hay pul pul dökülen pas!- senin kimseye güvendiğin var mı ki? İşini yaptığı sürece gerisi-

nin önemi yok. Kendini başını sallamaya zorluyorsun. “O halde işin bitince gelip beni bul.” Tamam diyor.

Ardından sen de biraz dinlenmeye karar veriyorsun. Hoa’nın dönüşümü yüzünden yatak odan mahvolmuş halde ve Tonkee’nin yatağında uyumaya niyetin yok; aylar olsa da küfü unutmak zor. Ayrıca geç de olsa Ykka’nın arkasını kollayacak kimsenin olmadığını fark ettin. Ykka’nın cemiyetine inancı olsa da senin yok. Hoa, Ykka’yı hayatta tutmaktan çıkarı olan Yakut Saçlı’yı yedi. Bu yüzden Temell’den bir başka paket alıp dairenden birkaç temel malzeme aşırıyorsun –tam anlamıyla bir kötü gün bohçası hazırlamadığın söylenemez; böylece Ykka yaptığını kınarsa yaptığını daha kolay inkâr edebilirsin– dairenin yolunu tutuyorsun. (Hem böylece Cutter’ın seni bulması daha güç olacak.) Yatak odası perdesinden gelen nefes seslerine bakılırsa Ykka hâlâ uykuda. Sedirleri epey rahat; özellikle de yoldayken yatığın toprağa kıyasla. Kötü gün bohçanı yastık niyetine kullanıp kıvrılıyor, bir süre için dünya sorunlarını unutmaya çalışıyorsun.

Sonra Ykka’nın küfretmesiyle uyanıyorsun. Apar topar yanından geçip o aceleyle dairesinin perdelerinden birini yarı yarıya yırtıyor. Uyanmak için kendini zorlayıp yattığın yerde sırtını doğrultuyorsun. “Ne...” Fakat sonra sen de dışarıda gitgide artan haykırışları işitiyorsun. *Öfkeli* haykırışlar. Bir kalabalık toplanıyor.

Demek başladı. Ayağa kalkıp Ykka’nın peşinden gidiyorsun. Paketleri almayı unutmadan.

İnsan kalabalığı zemin katında, ortak banyoların yakınında toplanmış. Ykka o kata senin kullanmayacağını

yöntemleri kullanarak iniyor: Metal merdivenlerden aşağı kayarak, bir platformun tırabzanından sallanıp aşağıda olduğunu iyi bildiği bir başka platforma atlayarak, ayaklarının altında tehlikeli bir şekilde sallanan köprülerden geçerek. Sen ise akla yatkın, intihara meyilli olmayan yolu seçiyorsun. Bu yüzden kalabalığın yanına vardığında Ykka'nın avaz avaz bağırarak herkesi susturmaya çalıştığını, bir süre onları dinledikten sonra geri-singeri döndüğünü görüyorsun.

Kalabalığın ortasında Cutter var. Üzerinde sadece havlusu olan Cutter'ın yüzünde ilk kez kayıtsızlık dışında bir ifade görüyorsun. Şimdi gergin, çenesi sıkılı, meydan okuyor ve her an kaçmaya hazır. Bir buçuk metre ötesinde buzlanmış bir adamın cesedi yerde oturuyor; geri kaçmaya çalışırken dondurulmuş ve yüzüne acınası bir dehşet ifadesi kalıcı bir şekilde sabitlenmiş. Adamı tanı-mıyorsun. Bunun önemi yok. Önemli olan bir rogga'nın bir hımbılı öldürmüş olması. Kuru ve yağla ıslanmış bir çırayı andıran bir cemiyetin tam ortasına yanan bir kibrit atmak gibi bu.

“... bunun nasıl olduğunu...” Sen kalabalığın yanına vardığında Ykka bağırıyor. Onu güçlülkle görebiliyorsun; orada şimdiden elli kişi toplanmış. Kalabalığı yararak öne geçmen mümkün olsa da geride kalmaya karar veriyorsun. Şimdi dikkatleri üzerine çekmenin sırası değil. Etrafına bakınca Lerna'nın da kalabalığın arkasında gizlendiğini görüyorsun. Gözlerini fal taşı gibi açmış ve bakışlarına karşılık verirken çene kasları gergin. Ayrıca –ah, yanan Toprak adına– burada üç rogga çocuk var. İçlerinden biri Penty. Onun daha cesur, daha ap-

tal rogga çocuklarının yüzük lideri olduğunu biliyorsun. Kız parmak uçları üzerinde yükselerek boynunu daha iyi görebilmek için eğiyor. Kalabalığı yarmaya çalıştığı anda gözlerini Penty'nin gözlerine çeviriyorsun ve seni fark etmesiyle ona bir "anne bakışı" atıyorsun. İrkilip hemen duruluyor.

"Nasıl olduğu kimin paslanasica umurunda?" Konuşan mucitlerden biri, Sekkim. Onu tanımanın tek nedeni Tonkee'nin durmadan onun fayda sınıfının bir parçası olmak için fazla aptal olduğunu ve ona yaptığı iş yerine liderlik gibi önemsiz bir görev verilmesi gerektiğini söylemesi. "İşte bu yüzden..."

Biri bağırarak Sekkim'i susturuyor. *Lanet olası rogga!*"

Bir başkası da bağırarak onu susturuyor. "Hay lanet, dinlesene! Ykka konuşuyor burada."

"Bir başka rogga canavar kimin paslanasica umurunda?"

"Seni paslı yamyam evladı, seni canın çıkana kadar döverim, eğer bir daha..."

Biri birini itiyor. Karşılıklı itişmeler oluyor. Tekrar küfürler savruluyor, cinayet yeminleri ediliyor. Bir felaket bu.

Sonra bir adam kalabalığın içinden hızla çıkıp buzlanmış cesedin yanına çömeliyor ve kollarını cesede dolamak için çabalıyor. Adam ve ceset arasındaki benzerlik ölü adamın yüzünü kaplayan buza rağmen bariz: Belki ikisi kardeş. Adamın acı dolu feryadıyla aniden kalabalığa şaşkınlık dolu bir sessizlik çöküyor. Feryat yerini boğuk, yürek dağlayan hıçkırıklara bırakırken insanlar huzursuzca kıpırdanıyorlar.

O kederli anı fırsat bilen Ykka derin bir nefes alıp öne çıkıyor. Cutter'a gergince "Ne demiştin ben?"

“Bana saldırdı,” diyor Cutter. Üzerinde bir çizik bile yok.

“Saçmalık,” diyor Ykka. Kalabalıktan birçok kişi de onu destekliyor. Fakat Ykka onlara öfkeli bakışlar atıp durulmalarını bekliyor. Çenesini sıkarak ölü adama bakıyor. “Betine bunu yapmazdı. Sürüye bakma sırası ona geldiğinde bir tavuğu bile öldürememişti o.”

Cutter, Ykka’ya öfkeyle baktı. “Tek bildiğim banyo yapmak istememdi. Yıkanmak için oturduğumda benden uzaklaştı. Bunu sorun etmedim; doğal karşılayıp umursamadım. Sonra havuza gitmek için yanından geçtiğimde bana *vurdu*. Sertçe, enseme.”

Bu sözler alçak sesli ve öfkeli mırıltıların yanında huzursuz kıpırdanmalarla karşılanıyor. Ensenin bir roga’ya saldırırken hedef alınacak en iyi nokta olduğu söylenir. Bu doğru değildir. Ancak beyin sarsıntısına ya da kafatasında bir çatlağa neden olacak kadar sert bir darbe indirirseniz işe yarar bu. Onları devirecek olan budur; sessapine’ye gelecek herhangi bir hasar değil. Yine de popüler bir efsane bu. Dedikleri doğruysa Cutter’ın karşılık vermesi için yeterli bir neden.

“*Hay pasına.*” Ses hırıltılı; Betine’in derin tıslamalar çıkan cesedine sarılan adamdan geldi. “Bets öyle biri değildi. Teek, sen onun öyle biri olmadığını *biliyorsun...*”

Ykka başını sallıyor ve gidip adamın omzuna dokunuyor. Kalabalık yine kıpırdanırken bastırılmış öfke dağılıyor. Ykka sayesinde, bir an için, biraz. “Biliyorum.” Ykka’nın çenesindeki bir kas iki kez geriliyor. Etrafına bakınıyor. “Kavgayı gören oldu mu?”

Birçok el havaya kalkıyor. “Bets’in uzaklaştığını gördüm,” diyor bir kadın. Kadın yutkunarak Cutter’a bakar-

ken üst dudağında ter damlacıkları var. “Sanırım sadece sabun almaya gitmek istemişti.”

“Bana baktı,” diye çıkışıyor Cutter. “Biri bana öyle bakınca paslanasica niyetini anlarım!”

Ykka elini sallayıp Cutter’ı susturuyor. “Anlıyorum Cutter fakat kapa çeneni.” Kadına “Başka ne gördün?” diye soruyor.

“Hepsi bu. Gözlerimi oradan çevirdim. Tekrar baktığımda ise bir... hortum vardı. Rüzgâr ve buz.” Kadın yüzünü buruşturuyor. Çenesi geriliyor. “İnsanlarınızın nasıl öldürdüklerini biliyorsun.”

Ykka kadına öfkeyle baksa da haykırışların kadına arka çıkmasıyla irkiliyor. Biri Cutter’a ulaşmak için kalabalığı yarmaya çalışıyor; biri saldırganı engellese de arbedeye ramak kalıyor. Ykka’nın diğerlerine söz geçiremediğini fark ettiğini görüyorsun. İnsanlarının gözünü açamayacak. Bir çete gibi hareket etmeye başladılar. Onları durdurmak için Ykka’nın elinden hiçbir şey gelmiyor.

Eh. Bu konuda yanılıyorsun. Ykka’nın yapabileceği bir şey var.

Bunu da bir elini Cutter’ın göğsünün üzerine koyup onun içine bir şey göndererek yapıyor. O an bunu fiilen duyumsayamadığından sadece yarattığı dalga etkisini seziyorsun ve bu... Ne bu? Sanki... Alabaster’ın bir keresinde bir sıcak noktayı etkisiz hale getirdiğinde kullandığı şey gibi bu. Yıllar önce, kıtanın uzak bir noktasında. Sadece daha küçüğü. Muhafızın Innon’a yaptığına benziyor; farkı daha odaklanmış ve büsbütün dehşet verici olmaması. Rogga’ların böyle bir şey yapabileceklerini bilmezdin.

Ykka her ne yaptıysa Cutter’ın inilti çıkarmaya bile

fırsatı olmuyor. Gözleri kayıyor. Bir adım geriye sendeliyor. Sonra yüzünde Betine'in korkulu ifadesine denk bir hayret ifadesiyle yere yığılıyor.

Herkes sessiz. Ağzı açık kalan bir sen değilsin.

Ykka soluklanıyor. Her ne yaptıysa gücünü epey harcadı; onun biraz yalpaladığını, sonra dengesini topladığını görüyorsun. “Bu kadarı yeter,” diyor. Dönüp kalabalıktaki herkese bakıyor. “Hatta yetti de arttı. Adalet yerini buldu, görüyorsunuz ya? Şimdi hepiniz paslanasıcayevlerinize.”

Bunun işe yaramasını beklemiyorsun. Bunun sadece kalabalığın kana susamışlığını bileyeceğini düşünüyorsun... fakat yanıldığın ortaya çıkıyor. İnsanlar biraz daha kıpırdanıp mırıldansalar da dağılmaya başlıyorlar. Yas tutan bir adamın sessiz hıçkırıkları onların peşi sıra gidiyor.

Zaman tutan gece yarısı olduğunu haber veriyor. Sabahki oylamaya sekiz saat kaldı.

“Yapmak zorundaydım,” diye mırıldanıyor Ykka. Yine onun dairesindesin. Yanında dikiliyorsun. Açık pencereden Ykka'nın halkını görebiliyorsun; onlar da Ykka'yı. Fakat Ykka kapı eşiğine yaslanmış titriyordu. Sadece biraz. O kadar uzaktan kimsenin göremeyeceği kadar. “Yapmak zorundaydım.”

Ona dürüstçe yanıt veriyorsun. “Evet. Yapmak zorundaydın.”

Saat iki.

Saat beş olduğunda uyumayı düşünüyorsun. Ortalık umduğundan daha sessiz. Lerna ve Hjarka seninle Ykka'nın dairesinde buluşmak için geldiler. Kimse senin gece nöbeti tuttuğunu, sessizce üzülüp Cutter'ın matemini tuttuğunu, (yeniden) dünyanın sonunun gelmesini beklediğini söylemese de yaptığın tam olarak bunlar. Ykka kollarını dizlerine dolamış bir sedirde oturuyor; başını duvara yaslamış, bakışları bitkin ve boş.

Yine haykırışlar işitince gözlerini yumuyor ve seslere aldırış etmemeye çalışıyorsun. O empati eksikliğinden seni çıkaran çocukların tiz çığlıkları oluyor. Diğerleri ayağa kalkınca sen de kalkıyorsun ve hepiniz balkona çıkıyorsunuz. İnsanlar içine bir daire sığmayacak kadar küçük bir kristali çevreleyen geniş platformlardan birine doğru koşuyorlar. Sen ve diğerleri de aynı yöne gidiyorsunuz. Cemiyet bu tür platformları depolama için kullanıyor. Bu yüzden bu platform fiçiler, sandıklar ve kil kavanozlarla dolu. Kil kavanozlardan biri yerde yuvarlansa da sağlam görünüyor; bunu diğerleriyle platforma vardığında fark ediyorsun ve gördüğün diğer şeyleri hiç açıklamıyor.

Yine rogga çocuklar. Penty'nin çetesi. Tüm bağırış çağırış içlerinden sadece ikisinin işi. Penty'yi yere yapıştıran bir kadına vuruyorlar. Bir başka kadın yakınlarında dikilmiş çocuklara bağırıyor. Fakat kimsenin kadına dikkat ettiği yok. Boğuk sesinin onları kışkırtmaktan başka bir etkisi olmuyor. Penty'yi yere yıkan kadını tanıyor sayılırsın. Senden belki

on yaş küçük, daha iri ve saçları daha uzun: Dirençlilerden biri o, Waineen. Mantar katlarındaki ya da tuvaletlerdeki vardiyaların sırasında sana iyi davranmışsa da diğerlerinin onun dedikodusunu yaptığı kulağına geliyordu. Waineen, Lerna'nın düzenli olarak tüttürdüğü gevşetici harmanları ve cemiyetten birkaç kişinin içtiği yasadışı içkiyi hazırlıyordu. Mevsim başlamadan önce yerel Castrima halkının sıkıcı madencilikle ve ticaretle geçen hayatlarına renk getiren kazançlı bir yan işi varmış. Ürünlerini eyaletin vergi müfettişlerinin eline geçmesin diye aşağı Castrima'da saklıyormuş. Ne de olsa dünyanın sonu geldiğine göre isabet olmuştu bu. Fakat en iyi müşterisi yine kendisiydi ve onu kıpkırmızı bir suratla, bağıra çağıra, bir volkandan çok duman yayar halde görmek alışagelmedik bir durum değildi.

Waineen genellikle içince cozutan sarhoşlardan değil. Kadın payına düşeni para istemeden paylaşıyor ve vardiyaları hiç kaçırmıyor. Bu yüzden de malıyla ne yaptığını kimse pek de önemsemiyor. Yine de şu an onda bir tuhaflık var. Penty çok kızgın. Hjarka ve diğer bazı Casri-mahlılar kadını kızıdan ayırmaya giderken Waineen'in bir kolunu kaldırıp elini yumruk yapmasıyla Penty'nin lanet olası platformun tamamını buzlamayacak kadar kontrollü olabildiğine seviniyorsun.

bir yumruk ki

Uche'nin göbeğinde ve yüzünde Jija'nın yumruğunun bıraktığı izi görmüşün; dört paralel iz

bir yumruk

ki

ki

hayır

Neredeyse aynı anda kendini topazın içinde ve kadının hücrelerinin arasında buluyorsun. Düşünmeden yaptın bunu. Zihnin oraya aitmişçesine yukarı bakan sarı ışığın içine düşüyor, *dalıyor*. Sessapine'n gümüş ipliklerin etrafını sarıyor ve iplikleri bir araya getiriyor-sun. Hem sütunun hem kadının bir parçasısın ve bunun olmasına *izin vermeyeceksin*; bir daha asla, asla, Jija'yı durduramadın fakat...

"Bir çocuğa daha olamaz," diye mırıldanıyorsun. Yanındakiler hayretle, şaşkınca sana bakıyor. Sonra sana bakmayı bırakıyorlar çünkü kavgayı kızıştıracak olan kadın aniden çılgınlık atmaya başlıyor. Çocukların çılgınlıkları kadınınkini bastırıyor. Şimdi Penty bile çılgılık atıyor çünkü tepesindeki kadın parıldayan, çok renkli taşa dönüşüyor.

"Bir çocuğa daha olamaz!" Sana en yakın olanları duyumsuyorsun; diğer konsey üyeleri, çılgılık atan ayyaş, Penty ve kızlar, Hjarka ve geri kalan herkes. Catrima'daki herkes. Sinirlerinin liflerini çiğniyorlar, sinirlerini kaldırıyorlar ve *onlar Jija*. Ayyaş kadına odaklanıyorsun ve neredeyse içgüdüsel bir tepkiyle içinde kadının hareketini ve bedenindeki yaşamı çekip almak ve yerlerine büyüsel reaksiyonların yan ürünü olan şeyi, taşı andıran o şeyi koyma arzusu uyanıyor. Alabaster'ı, diğer ölü çocuğunun babasını öldürmekte olan şeyi. **BİR PASLANASICA ÇOCUĞA DAHA OLAMAZ**. Kaç yüz yıldır diğerlerinin çocukları huzurlu uyusun diye dünya rogga çocukları öldürüyor? *Herkes* Jija; tüm lanet olası dünya Schaffa; Castrima, Tirimo... ve Merkez... **BİR ÇOCUĞA DAHA OLMAZ**... Gücünü içine akıtan sütunla beraber dönüyor-

sun ve görüş alanının içinde ve ötesinde kalan herkesi öldürmeye başlıyorsun.

Bir şey sütunla arasındaki bağlantıyı sarsıyor. Aniden daha önce sütunun sana kolayca sağladığı güç için çabalaman gerekiyor. Düşünmeksizin dişlerini gösteriyor, kendini iştmeden homurdanıyor, yumruklarını sıkıyor ve zihninde HAYIR, ONUN BUNU TEKRAR YAPMASINA İZİN VERMEYECEĞİM diyorsun ve Jija'yı düşünürkken Schaffa'yı görüyorsun.

Fakat *duyumsadığın* Alabaster.

Alabaster'ı hissediyorsun; sütunla bağlantına kamçı darbeleri indiren parlak, beyaz dokunaçların olarak. Alabaster'ın gücünle çekişen... ve galip çıkamayan gücü bu. Alışık olduğun gibi seni etkisiz hale getiremiyor. Ya da onun yapabileceğini sandığın gibi. Güçten mi düşmüş? Hayır. Sadece sen eskisinden çok daha güçlüsün.

Sonra birden Alabaster'ın içlerinde kapana kısıldığın hatıraların ve dehşetin yarattığı hayalsi ruh haline indirdiği darbeler seni yeniden soğuk ve şoke edici gerçekliğe döndürüyor. Bir kadını büyüyle öldürdün. Catrima'yı büyüyle yok etmek üzeresin. Alabaster'la büyüyle mücadele ediyorsun... ve *Alabaster büyüye daha fazla dayanamayacak halde*.

"Ah umursamaz Toprak," diye fısıldıyorsun. Bir anda mücadeleyi bırakıyorsun. Alabaster sütunla olan bağlantını koparıyor; hâlâ senden daha şaşmaz bir dokunuşu var. Fakat onun hissettiği zayıflığı sen de hissediyorsun. Onun sönen gücünü.

Başta koştüğünün farkına bile varmıyorsun. Buna koşmak bile denmeyebilir çünkü büyü çekişmesi ve sü-

tundan aniden kopmak seni şaşkına çevirip zayıflattı. Öyle ki tırabzanlardan halat köprülere sarhoş gibi sıçırıyorsun. Biri kulağına bağıyor. Bir el seni kolundan kavıyor. Hırlayıp kendini kurtarıyorsun. Bir şekilde düşüp ölmeden zemin kata ulaşıyorsun. Yüzler gözlerinin önünden hızla geçiyor; önemsizler. Göremiyorsun çünkü seslice hıçkırıyor, anlamsız sesler çıkarıyorsun, *Hayır, hayır, hayır*. Ne yaptığını biliyorsun, yaptığını sözlerinle, bedenle ve ruhunla inkâr etsen de.

Sonra kendini revirde buluyorsun.

Revirde aykırı bir şekilde küçük fakat ince bir işçilik ürünü olan taş bir heykele bakıyorsun. Bu heykelde renk, cila yok; sadece baştan aşağı kum kahverengisi. Neredeyse soyut, bir arketip: *Son Anındaki İnsan, Ruhun Budanması, Hiç İnsan, İnsan-dışı, Bir Zamanlar Bulunup da Şimdi Kaybolan*.

Ya da sen ona sadece *Alabaster* diyebilirsin.

Saat beş buçuk.

Yedide Lerna Alabaster'ın cesedi başında dizlerini karnına çekerek yattığın yere geliyor. Yanına geldiğini güçbelâ işitiyorsun ve gelişine şaşıyorsun. Bunu yapmaması gerektiğini bilmeliydi oysa. Sen yine kendini kaybedip onu da öldürmeden gitmesi gerek.

“Ykka cemiyeti seni öldürmemeye ikna etti,” diyor Lerna. “Onlara oğlundan bahsettim. Waineen'in Penty'yi öldürebileceğinde hemfikir olundu. Aşırı tepkin... anlaşılırdı.” Duraksıyor. “Ykka'nın öncesinde Cutter'ı öldürmesi-

nin de faydası oldu. Artık Ykka'ya daha çok güveniyorlar. Senin adına konuşmasının tek nedeninin..." Lerna bir nefes alıp omuz silkiyor. "... kandaşlık olmadığını biliyorlar."

Evet. Merkez'deki öğretmenlerin sana anlattıkları gibi: Rogga'lar bir ve tektir. Birinin işlediği suçu hepsi işlemiş sayılır.

"Kimse onu öldürmeyecek." Konuşan Hoa. Tabii ki şu an burada, yatırımını koruyor.

Lerna bu sözler karşısında huzursuzca kıpırdanıyor. Fakat sonra bir başka ses Hoa'yı destekliyor. "Kimse onu öldürmeyecek." İrkiliyorsun çünkü konuşan Antimony.

Uzandığın yerde ağır ağır doğruluyorsun. Antimony her zamanki oturma pozisyonunda –epeydir buradaymış– ve bir taş öbeğine dönen Alabaster bir zamanlar canlı bedeninin yaptığı gibi Antimony'ye yaslanmış halde. Antimony'nin gözleri çoktan sana çevrilmiş.

"O senin olamaz," diyorsun. Dişlerini gösteriyorsun. "Onu öldürdün."

Ah, lanet olsun. Öfkeni korumaya, onu odaklanmak ve Antimony'ye meydan okumak için güce erişmek için kullanmaya çalışsan da öfken sönüp yerini utanca bırakıyor. Zaten ancak Alabaster'ın bıçak şeklindeki lanet olası sütununa kadar ulaşıyorsun. Lâl. Ona ulaşmak için çırpınan kavrayışını neredeyse anında geri itiyor; yüzüne tükürürmüş gibi. Hor görülmeye layıksın da, değil mi? Taş yiyenler, insanlar, orojenler, kahrolası sütunlar bile bunun farkında. Sen bir hiçsin. Hayır; sen ölümsün ve sevdiğin bir kişiyi daha öldürdün.

Böylece orada ellerin dizlerinde, yoksun kalmış ve reddedilmiş bir halde oturuyorsun. Öyle canın yanıyor ki bir

acı saatinin çarkları ruhunda tıkr tıkr çalışıyor sanki. Belki de sütun inşacıları bu tür acıyı kullanmanın bir yolunu icat etmişlerdir. Fakat hepsi ölüp gitti.

Seni kederinden çekip çıkaran bir ses geliyor. Antimony şimdi ayakta. Heybetli bir duruşu var; dimdik ve amansız. Sana tepeden bakıyor. Kollarında Alabaster'ın kalıntılarının kahverengi yığını var. Bu açıdan bakıldığında o yığının bir zamanlar insan olduğuna inanmak güç. Zaten resmen değildi de.

“Hayır,” diyorsun. Bu kez bir meydan okumayla değil; bir yakarışla. *Onu alma*. Fakat Alabaster'ın istediği buydu. İsteddiği buydu; ondan çok şey alan Toprak Baba'ya değil, Antimony'ye verilmek. Söz konusu seçim bu: Toprak ya da taş yiyen. Sen listede değilsin.

“Sana bir mesaj bıraktı,” diyor Antimony. Hissiz sesi farksız olsa da... Bir şekilde... Sesinde acıma mı var? “Anahtar oniks. Önce bir ağ, sonra da kapı. Sakın bu işin paslanasica içine etme Essun. Innon ve ben seni boş yere sevmedik.”

“Ne?” diyorsun. Fakat Antimony yanıp sönmeye, yarı saydam hale gelmeye başlıyor. İlk kez taş yiyenlerin kayaların arasındaki hareketleriyle sütunların gerçek ve gerçek dışı haller arasındaki geçişlerinin aynı olduğunu fark ediyorsun.

Faydasız bir gözlem bu. Antimony toprağın içinde kayboluyor. Alabaster'la birlikte.

Antimony'nin, Alabaster'ın seni bıraktığı yerde oturuyorsun. Kafanın içi bomboş. Fakat bir elin koluna dokunmasıyla, birinin ismini söylemesiyle ve sütun haricinde bir bağlantının oluşmasıyla sese doğru dönüyorsun. Elin-

de değil. Bir şeye ihtiyacın var; o şey aile ya da ölüm değil-se başka bir şey olmalı. Böylece dönüp elini uzatıyorsun. Lerna yanında. Omzu sıcak ve yumuşak ve o omza ihtiyacın var. Lerna'ya ihtiyacın var. Şimdilik, lütfen. Sadece bir kez kendini insan gibi hissetmeye ihtiyacın var; resmi sıfatlara boş ver, ayrıca belki insan kolları seni sararken ve bir sesin kulağına "Üzgünüm, üzgünüm Essun," diye mırıldadığını iştirken kendini öyle hissedebilirsin. Belki *insansın* da, kısa bir zaman için de olsa.

Yedi kırk beşte yine yalnız oturuyorsun.

Lerna asistanlarından biriyle konuşmaya gitti. Ayrıca seni revir kapısının eşliğinden izleyen Yükçekerlerle de konuşmaya gitmiş olabilir. Kötü gün bohçanın dibinde bir şeyler gizlemek için bir cep var. Bu kötü gün bohçasını yıllar önce o deri işçisinden almanın nedeni de buydu. Adam sana cebi gösterdiğinde hemen aklına içine koymak isteyeceğin bir şey geldi. Essun olarak fazla düşünmeye yanaşmadığın bir şeyi. Çünkü o şey Syenite'a aitti ve Syenite ölmüştü. Ondan kalanları sakladın.

Bohçayı parmakların cebi bulup içine uzanana dek karıştırıyorsun. Tomar hâlâ orada. Dışarı çıkarıp ucuz keteni açıyorsun. İçinde cilalı ve yarı değerli altı yüzük var.

Senin gibi bir dokuz yüzüklüye yetmeyecek olsa da ilk dördü umursamıyorsun bile. Çıkarıp atmanla yerde yuvarlanıp tıngırdıyorlar. Son ikiyi, onun senin için yaptıklarını ise iki elinin işaret parmaklarına takıyorsun.

Sonra ayağa kalıyorsun.

Saat sekiz. Cemiyet hanelerinin temsilcileri Düz Tepe’de bir araya geliyorlar.

Hane başına bir oy kuralı var. Ykka’yı yine çemberin ortasında görüyorsun. Kollarını kavuşturmuş ve yüzüne özenle hissiz bir ifade oturtmuş olsa da ortamdaki, çoğu ondan yayılan hafif gerilimi duyumsayabiliyorsun. Biri eski, ahşap bir kutu getirmiş ve insanlar etrafta dolanıp birbirleriyle konuşuyor ve üzerine bir şeyler karaladıkları kâğıtları ya da deri parçalarını o kutunun içine atıyorlar.

Peşinde Lerna’yla Düz Tepe’ye yürüyorsun. İnsanlar seni köprünün neredeyse karşısına geçene dek fark etmiyorlar. Neredeyse tepelerindesin. Sonra birinin ağzından senin geldiğini görmesiyle yüksek sesli bir nida çıkıyor. Biri telaşla ciyaklıyor: *“Hay paslanasica, bu o.”* İnsanlar önünden apar topar çekiliyorlar. Neredeyse tökezleyip yere yığılacaklar.

Tökezlemeliler de. Sağ elinde Alabaster’ın gülünç, pembe uzun bıçağı var. Minyatür hale getirilip yeniden şekillendirilmiş lâl sütun. Sütuna erişip onunla beraber rezonansa girdin; o artık sana ait. Seni daha önce reddetmesinin nedeni dengesiz olman, bocalamandı. Fakat şimdi onda ihtiyacın olanın ne olduğunu biliyorsun. Odağını buldun. Lâl sen izin vermedikçe kimseye zarar vermeyecek. Senin isteyip istemeyeceğin ise bambaşka bir konu.

Çemberin ortasına yürüyorsun ve seçim sandığını tutan adam senden apar topar uzaklaşıp sandığı arkasında bırakıyor. Ykka kaşlarını çatıyor, öne çıkıp *“Essun...”*

diyor. Fakat ona aldırış etmiyorsun. İleri fırlıyorsun ve birden içgüdüsel, basit, doğal bir tepkiyle pembe uzun bıçağın kabzasını her iki elinle kavrayıp kalçalarından kuvvet alarak dönüyor ve bıçağı savuruyorsun. Kılıcın ahşap kutuya değmesiyle kutu yok oluyor. Kesilmiyor, ezilmiyor; onu birleştiren mikroskobik parçacıklarına ayrılıyor. Göz bunu etrafa dağılıp ışığın altında parıldadıktan sonra kaybolan toz gibi algılıyor. Taşa döndükten sonra. İnsanların çoğundan hayret nidaları ya da haykırırlar yükseliyor; bu da onların oylarını akciğerlerine çektikleri anlamına geliyor. Muhtemelen bunun onlara fazla zararı olmayacak. Yani fazla.

Sonra dönüp uzun bıçağı kaldırıyor ve yavaşça tüm yüzlere bir bir doğrultuyorsun.

“Oylama yok,” diyorsun. Öyle bir sessizlik çöküyor ki onlarca metre aşağıdaki ortak havuzun borularında şırıldayan suyun sesini işitebiliyorsun. “Gidin. Sizi kabul edeceklerse Rennanis’e katılın. Fakat kalırsanız bu cemiyetin hiçbir parçası bir başka parçasının gözden çıkarılabilir olduğuna karar veremeyecek. Kimlerin insan olduğuna dair bir *oylama* olmayacak.”

Bazıları ayaklarını sürüyüp birbirlerine bakıyor. Ykka sana tehlikeli bir yaratılmışsın gibi bakıyor ki bu çok komik. Oysa şimdiye kadar senin öyle olmadığını öğrenmiş olmalı. “Essun...” diye söze giriyor. Evcil hayvanlara ya da delilere seslenirken kullanılan bir tonla. “Bu...” Duruyor çünkü neler olduğunu bilmiyor. Fakat sen biliyorsun. Lanet olası bir darbe bu. Kontrolün kimde olduğu önemli değil fakat bu meselede diktatör sen olacaksın. Alabaster’ın bu insanları senden kurtarıırken bir hiç uğruna ölmemiş olması için.

Bir kez daha “*Oylama yok,*” diyorsun. Sesinde eski kreşinde on iki yaşında çocuklara seslenirken kullandığın ton var. “Bu bir cemiyet. Birlik olacaksınız. Birbiriniz için savaşıacaksınız. *Yoksa her birinizin paslanasınca canlarını alırım.*”

Bu kez mutlak bir sessizlik çöküyor. Yerlerinden kımıldamıyorlar. Gözleri fal taşı gibi açık ve öyle korkmuşlar ki sözlerine inandıklarından eminsin.

Güzel. Dönüp oradan uzaklaşıyorsun.

PERDE ARASI

Girdapsı derinliklerde düşmanımla rezonansa giriyorum... daha doğrusu bunu yapmaya çalışıyorum. "Ateşkes," diyorum. Yakarıyorum. İki taraf da yeterince kayıp verdi. Bir ay. Bir gelecek. Ümit.

Burada, aşağıda, sözlerle verilen bir yanıtı işitmek neredeyse imkânsız. Bana ulaşan öfkeli bir yankı, basıncın ve yerçekiminin amansız dalgalanmaları oluyor. Bir süre sonra, ezilmek istemiyorsam kaçmaya zorlanacağım ve bu geçici bir gerileme, şu an güçten düşmeyi göze alamam. Türünde değişiklikler gerçekleşiyor; nihayet gerçek kararlar aldığınızda yaptığınız gibi hızla. Hazır olmam gerek.

Her halükârda tek yanıtlım öfkeydi.

EN SON YERYÜZÜNE ÇIKIŞININ üzerinden bir ay geçti. Sen Alabaster'ı bir delilik anında, acı içinde öldürelî iki gün oldu. Bir mevsimde her şey değişir.

Castrima'nın yukarısında meşguliyet var. Cemiyete ilk girişinde geçtiğin tünel tıkalı; cemiyet orojenlerinden biri topraktan devasa bir taş levha söküp tünelin girişini güzelce mühürlemiş. Muhtemelen Ykka yapmıştır bunu; ya da belki Ykka öldürmeden önce Cutter. Cemiyette senin ve Alabaster'ın haricinde en iyi kontrol onlarda. Şimdi dördünüzden ikisi öldü ve düşman kapıda. Sen elektrik ışııyla çevrili çemberin içine yürürken tünelin ağzında, taş mührün arkasında toplanan Yükçekerler ayağa fırlıyor; zaten ayakta olanlar ise sırtlarını iyice dikleştiriyor. Yükçekerler içinde Esni'nin sağ kolu olan Xeber seni görünce ciddi ciddi gülümsüyor. Yani işler bu kadar kötü işte. Yani herkes işte o kadar endişeli. Seni kahramanları olarak görecektik kadar akıllarını kaçırmışlar.

Ykka sana “Bundan hoşlanmıyorum,” demişti. Cemiyette tünellerin aşılması halinde gerekli olacak savunma hattını organize etmekle meşgul. Asıl tehlike Renanis gözcülerinin Castrima jeodunun havalandırma kanallarını keşfetmeleri. Kanallar iyi gizlenmiş olsa da –Castrima’yı inşa eden insanlar da gelecek bir saldırıdan korkuyorlarmış gibi biri bir yeraltı ırmağının mağarasında ve diğerleri de en az o kadar beklenmedik yerlerde– cemiyet halkı o havalandırma kanallarının kapatılması halinde dışarı çıkmaya zorlanacak. “Ayrıca onlarla birlikte çalışan taş yiyenler var. Sen tehlikelisin ve bir ordunun canına okuyacak kadar güçlüsün Essie, hakkını teslim etmem gerek, fakat hiçbirimiz taş yiyenlerle baş edemeyiz. Seni öldürürlerse en güçlü silahımızı kaybederiz.”

Bunu sana Manzaralı Tepe’de söylemişti. İkiniz oraya uzlaşmak için gittiniz. Bir gün kadar birbirinize ne diyeceğinizi bilememiştiniz. Oylamayı yasaklamakla Ykka’nın otoritesini zedelemiş ve herkesin cemiyet yönetiminde söz sahibi olduğu sanrısını yerle bir etmiştin. Hâlâ bunun gerekli olduğuna inanıyorsun; kimlerin hayatlarının uğruna savaşmaya değer olup olmadığı konusunda herkesin söz hakkı *olamamalı*. Sen konuştukça Ykka sana hak vermişti. Fakat yaptığın ona zarar vermişti.

Bunun için özür dilememiştin. Fakat çatlakları doldurmaya da çalıştın. Ona kararlı bir sesle “Castrima’nın en iyi silahı *sensin*,” demiştin. Hatta bunu samimiyetle söylemiştin. Castrima’nın bu kadar uzun süre ayakta kalması, hımbıllara ait bir cemiyetin içlerinde gizlenmeden yaşayan rogga’ları linç etmekte defalarca başarısız olmaları mucizevîydi. Her ne kadar “henüz soykırımsal

katliamlar yapılmaması” büyük bir aşama olmasa da diğer cemiyetler o kadarını bile başaramamıştı. Gerektiğinde hak edene hakkını teslim etmek gerekirdi.

Bu sözler aranızdaki tuhaf gerilimi hafifletmişti. Nihayet sana “Eh, sakın ölme,” dedi. “Bu noktada bu karmaşayı sen olmadan bir arada tutabileceğimden emin değilim.” Ykka insanlara bir şeyi yapmaları için bir sebepleri olduğu hissini vermekte başarılı. Kadın şef olmasının nedeni de bu.

Ayrıca senin şimdi Rennanis askerleri tarafından bir kampa çevrilen Castrima’nın yukarısında yürümenin ve gerçekten korkmanın nedeni de bu. Kişinin kendisi için değil de başkaları için savaşması hep daha zordur.

Bir yıl kadar bir zamandır küller yağıyor ve cemiyet dize kadar külün içinde. Son zamanlarda en azından külleri sıkıştırarak bir yağmur yağdığından üstteki toz gibi katmanın altındaki bir tür ıslak çamur kabuğunu duyumsayabiliyorsun. Bu kadarı bile bir fark yaratmış. Düşman askerleri bir zamanlar boş olan evlerin verandalarını ve kapı aralıklarını doldurmuş, seni izliyorlar ve saçakların altında kalan, yağmurun sıkıştırmadığı küller evlerin duvarlarının yarı boyu kadar yükselmiş. Herhalde askerler külleri kazarak pencerelerden geçmişler. Askerlerin görünüşü... insanlar gibi işte. Çünkü üzerlerinde üniformalar olmasa da görünüşlerinde bir tekdüzelik var. Ya tamamen Sanzeli görünümündeler ya da epey Sanzeli görünüyorlar. Küllerin soldurduğu seyahat giysilerinin renklerin seçilebildiği kısımlarında üst kollarına, bileklerine ya da alınlarına sarılı daha kibar kumaş parçalarını seçebiliyorsun. Artık yerlerinden olan

Ekvatorlular değiller demek; bir cemiyet bulmuşlar: Onlar bir *kabile*. Şimdi ise senin olanı almak için buradalar.

Fakat bunun ötesinde onlar sadece insan. Çoğu senin yaşında ya da senden büyük. Onların çoğunun ihtiyaç fazlası Yükçekerler ya da faydalarını ispatlamaya çalışan kimsesizler olduklarını düşünüyorsun. Erkeklerin sayısı kadınlardan biraz daha fazla. Fakat bu da makul bir durum çünkü çoğu cemiyet çocuk doğuramayan kadınları kısa sürede kovuyor. Fakat buradaki kadınların sağlıklı nüfus-arttıranlara ihtiyaçları olmadığı demek oluyor. Güçlü bir cemiyet bu.

Sen Castrima'nın yukarısının ana caddesinde yürürken gözleri seni takip ediyor. Külsüz teninle, temiz saçlarınla ve parlak renkli elbiselerinin diğerlerinin arasında seçildiğinin farkındasın. Üzerinde sadece kahverengi deri pantolon ve ağartılmamış beyaz bir gömlek olsa da bunlar gri sokakların, gri ölü ağaçların ve gri, çok bulutlu göğün olduğu bir dünyada nadir rastlanan renklerdi. Ayrıca senden başka hiç Orta Kuşaklı olmadığını ve onların çoğuna kıyasla daha ufak tefek olduğunu da görüyorsun.

Bunun bir önemi yok. Arkanda lâl havada süzülüyor, başının tam otuz santim gerisinde yavaşça dönüyor. Bunu taş sen yaptırmıyorsun. Aslında taşın bunu neden yaptığını da bilmiyorsun. Onu elinde tutmadıkça lâlin yaptığı bu oluyor. Taşı yere indirmeye çalışsan da yeniden havaya yükselip arkanda bu şekilde hareket etti. Alabaster'ı öldürmeden önce ona lâl nasıl yola getireceğini sorman gerekirdi. Şimdi ise lâl biraz yanıp sönüyor; ve gerçeklikle yarı saydamlık arasında gidip geliyor. O dönerken enerjisinin yaydığı hafif uğultuyu işitebiliyorsun. (Du-

yumsamıyorsun, *işitiyorsun*.) İnsanların yüzleri lâlı fark etmeleriyle seğiriyor. Bunun ne olduğunu bilmeseler de sesini işittiklerinde kötü bir şeyi tanıyabilirler.

Castrima'nın yukarısının merkezinde Ykka'nın sana bir keresinde cemiyetin toplanma alanı olduğunu ve düğün dansları, partiler ve ara sıra düzenlenen, tüm cemiyetin katıldığı toplantılar için kullanıldığını söylemişti. Şimdi orası bir tür harekât merkezine dönüştürülmüş. Alana yaklaştığında erkeklerden ve kadınlardan oluşan gürültücü bir topluluğun alanda dikildiklerini, çömeldiklerini ya da oturduklarını görüyorsun. Fakat içlerinden bir grup yeni yapıldığı belli olan bir masanın etrafında dikiliyor. Yeterince yaklaştığında ellerinde Castrima'nın kabaca hazırlanmış bir şemasının ve bölgenin bir haritasının olduğunu görüyorsun. Bu ikisine bakarak tartışıyorlar. Havalandırma kanallarından en az birini –yakındaki ırmaktaki küçük şelalenin arkasında kalan– işaretlediklerini görünce endişeleniyorsun. Orayı bulmak uğruna bir iki gözcülerini kaybetmiş olmalılar: Irmağın kıyısı haşlar-böceklerin istilasına altında. Bunun bir önemi de yok. Havalandırma kanalını bulmuşlar ve bu kötü.

Sen onlara yaklaşırken haritalar hakkında konuşanlardan üçü başlarını kaldırıyor. Sen kameriyeye girip masadan bir iki metre uzakta durduğunda birinin dirseğiyle dürttüğü adam dönüp bir başkasını sarsarak uyandırıyor. Kalkan kadın uyku mahmuru gözlerle yüzünü ovuşturup diğerlerinin yanına gidiyor. Kadının öyle etkileyici bir görünüşü yok. Saçlarının yanlarını kulaklarının hemen üzerine kadar kesmiş: Kesimin son derece özensiz olduğunu bakılırsa muhtemelen bıçak kullanılmış. Aslın-

da çok da olmasa da saç kesimi onu minyon gösteriyor: Göğsü düz bir fıçı gibi, küçük memeleri en az bir çocuk taşıdığı belli olan göbeğine karışmış. Bacakları ise bazalt sütunlar gibi. Diğerlerinden farklı bir şey giydiği yok: Kabile üyeliğini belli eden kuşağı boynundan sarkan soluk sarı, ipek bir mendilden ibaret. Fakat uykulu da olsa kadının bakışındaki bir çekim senin ona odaklanmana neden oluyor.

Selam niyetine sana “Castrima?” diyor. Zaten kim olduğunun onlar açısından tek gerçek önemi de bu.

Başını sallıyorsun. “Onların sözcüsüyüm.”

Kadın ellerini masanın üzerine koyup başını sallıyor. “O halde mesajımız yerine ulaşmış.” Gözleri arkanda süzülen lâla çevriliyor ve ifadesi değişiyor. Gördüğün nefret değil. Nefret için duygu gerekir. Bu kadının yaptığı ise senin bir rogga olduğunu fark ederek bir kişi olmadığına hükmetmekten ibaret. Kayıtsızlık nefretten de beter.

Eh. Yanıt verirken kayıtsız olamıyorsun; kadını insan olarak görmemek elinde değil. O halde nefretle yetineceksin. Daha da ilginç olan ise kadının bir şekilde lâlın ne olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini bilmesi. Çok ilginç.

“Size katılmayacağız,” diyorsun. “Bu yüzden savaşmak istiyorsanız da öyle olsun.”

Kadın başını yana eğiyor. Yardımcılarından biri elini yüzüne götürüp kıkırdıyor. Fakat bir diğerinin öfkeli bakışının hemen üzerine çevrilmesiyle sesini kesiyor. Susturulması hoşuna gidiyor. Saygılı bir davranış; şahsına olmasa da gücüne karşı sergilenen bir saygı. Castrima’ya karşı da. Kendilerine karşı bir şansınız olmadığını düşünüseler de. Belki de gerçekten hiçbir şansınız yok da.

Kadın “Farkındasın herhalde, saldırmamıza bile gerek yok,” diyor. “Burada oturup av ya da değiş tokuş için dışarı çıkan herkesi öldürebiliriz. Sizi a bırakabiliriz.”

Bir şekilde bu sözlere tepki vermeyi başarıyorsun. “Biraz etimiz var. Vitamin eksikliğinin kendisini göstermesi için bir süre –en az aylarca– yeterli gelecektir. Bunun dışında depolarımız da gayet yeterli.” Kendini omuz silkme-ye zorluyorsun. “Ayrıca diğer cemiyetler et kıtlığını gayet kolay bir şekilde aşmışlardı.”

Kadın sırtıyor. Dişleri sivriltilmemiş olsa da bir an için köpek dişlerinin gereğinden uzun olduğunu düşünüyorsun. Herhalde sana öyle geldi. “Doğru, bu şekilde idare etmeyi tercih ediyorsanız. Biz de bu yüzden havalandırma kanallarınızı bulmak için uğraşıyoruz.” Parmağıyla haritaya birkaç kez vuruyor. “Havalandırma kanallarını kapatıp siz güçten düşene dek sizi havasız bırakacak, sonra da tünellere yerleştirdiğiniz engelleri yıkıp içeri gireceğiz. Yeraltında yaşamak aptalca; biri orada olduğunuzu öğrendiğinde zor değil, aksine kolay bir hedef olursunuz.”

Haklı olsa da başını iki yana sallıyorsun. “Bizi zorlarsanız epey sert olabiliriz. Fakat Castrima zengin değil ve depolarımız rogga’larla dolu olmayan herhangi bir cemiyetten daha dolu değil.” Konuşmanı etkili kılmak için duraksıyorsun. Kadın kılını bile kıpırdatmasa da durumun farkına varan, kameriyedeki diğer insanlar kıpırdanıyor. Güzel. Demek ki düşünüyorlar. “Başka yerlerde daha kolay lokmalar varken neden bizimle uğraşıyorsunuz?”

Onların bunu neden yaptığını biliyorsun. Sebep Gri Adam’ın Sütun Kapısı’nı açabilecek orojenlerin peşinde olması. Fakat Gri Adam onlara bunu söylemiş olamaz.

Güçlü ve istikrarlı bir Ekvator cemiyetini fethe ne yöneltmiş olabilir? Dur biraz, hayır, istikrarlı olamaz. Rennanis görece olarak Yarık'a yakın. Hayatta kalan düğüm tamircileriyle bile o tür bir cemiyette hayat zor olur. Zehirli gaz her gün cemiyete doğru esecektir. Kül yağmuru da orada buradan daha beterdir; insanların sürekli maske takmasını gerektirecek kadar. Hele yağmur yağarsa Toprak yardımcıları olsun; yağın saf asit olabilir ve o da yakındaki Yarık'ın yaydığı ısıya ve küle rağmen yağmur yağabiliyorsa. Ellerinde çiftlik hayvanları olması da şüpheliydi... Bu yüzden et kıtlığı da yaşıyor olabilirlerdi.

Kadın "Çünkü hayatta kalmamız için bu gerekli," diyerek seni şaşırtıyor. Sırtını dikleştirip kollarını kavuşturuyor. "Rennanis'teki depolarımız nüfusumuza yetmiyordu. Diğer tüm Ekvator şehirlerinde hayatta kalanlar kapımızda kamp kurmaya geldiler. Eninde sonunda bunu yapmamız gerekiyordu. Yoksa bölgedeki büyük kimsesiz nüfusuyla sorunlar yaşayacaktık. Pekâlâ onları birbirlerini yesinler diye silahlandırabilir ve onlardan geri kalanları alıp cemiyetimize getirebilirdik. Biliyorsun, bu mevsim bitmeyecek."

"Bitecek."

"Er geç." Omuz silkiyor. "Jeomestlerimiz mantar ve diğer benzer bitkilerden yeterince yetiştirip nüfusumuzu kesin bir şekilde sınırlandırırsak mevsim sona erene dek hayatta kalacak kadar beslenebileceğimizi hesapladılar. Fakat karşımıza çıkan diğer tüm cemiyetlerin depolarına el koyarsak bu olasılık daha da yükselecekti..."

Elinde olmadan gözlerini deviriyorsun. "Peksimet *bin yıl* yeter mi sanıyorsunuz?" Ya da iki bin. Belki on bin.

Sonra da birkaç yüz bin yıllık bir buzul çağı.

Kadın sen sözünü bitirene kadar duraksıyor. "... bir de her cemiyetle aramıza yenilenebilir kaynakları bize ulaştıracak ikmal hatları kurarsak. Okyanus kaynakları olan Kıyı cemiyetlerine, az ışıkla büyüyen bitkileri yetiştirmenin hâlâ mümkün olduğu Güney Kutbu cemiyetlerine ihtiyacımız olacak." O da etki yaratmak için duraksıyor. "Fakat siz Orta Kuşak insanları çok yiyorsunuz."

Eh. "Demek esasen bizi yok etmek için buradasınız." Başını iki yana sallıyorsun. "Neden bunu baştan söylemediniz ki? Orojenlerin işini bitirme saçmalığı da neydi o zaman?"

Biri kameriyenin ötesinden sesleniyor. "Danel!" Bunun üzerine kadın yukarı bakıp başını dalgınca sallıyor. "Bir-birinize düşman olma ihtimaliniz hep var. Bu gerçekleştiğinde bize sadece gelip artıkları toplamak kalacaktı." Başını iki yana sallıyor. "Şimdi her şeyi zor yoldan halletmek gerekecek."

Sen duyumsadığında iş işten geçmiş oluyor. Çünkü muhafızın orojenini etkisiz hale getirebileceği menzilin içinde olduğun anlamına geliyor bu. Yine de dönüyorsun ve tüm paslanasica kasabayı bir anda donduracak devasa bir halkayı döndürmeye başlarken takılıp düşeyazıyorsun. Etkisizleştirme hamlesini beklediğin için dar alanlı bir savunma halkası oluşturmadın. Bu yüzden de durdurucu hançer koluna saplanıyor.

Alabaster'ın bu bıçakların can yaktığını söylediğini anımsıyorsun. Küçük bir şey, fırlatmak için tasarlanmış ve pazına gömüldüğü ve muhtemelen kemiğini oyduğu için *can yakmalı* da. Fakat Alabaster'ın açıkça belirtme-

diği –ölümünün üzerinden henüz saatler geçmiş olsa da ona, o salak ve işe yaramaz *pas torbasına* karşı mantıksızca bir öfke duyuyorsun– hançerin tüm sinir sisteminde bir yangın başlatabileceğiymiş. Sessapine’nde –kolundan ne kadar uzakta da olsa– hissettiğin müthiş sıcak, akkor bir ateş bu. Öyle canını yakıyor ki tüm kasların aynı anda kasılıyor; yana devriliyorsun ve haykıramıyorsun bile. Sen orada öylece uzanırken tüm kasların seğiriyor ve Rennanis askerlerinin arasından çıkıp tepende sana sırttan kadına gözlerini dikiyorsun. Kadın şaşırtıcı bir şekilde genç ya da öyle görünüyor. O bir muhafız olduğundan görünüşünün bir anlamı yok. Belden yukarısı çıplak, teni tüm o Sanzelilere kıyasla hayret verici bir koyulukta, memeleri ufak ve meme başını çevreleyen siyah daire çok geniş kalmış. Bu görüntü aklına son hamileliğini getiriyor. Uche’yi doğurduktan sonra memelerinin bir daha asla küçülüp eski haline gelmeyeceğini sanmıştın... Sonra Innon gibi parçalara ayrılırken canının yanıp yanmayacağını merak ediyorsun.

Her şey kararıyor. Başta ne olduğunu anlamıyorsun. Öldün mü yoksa? Bu kadar çabuk mu? Her yanın hâlâ yanıyor ve hâlâ çılgılık atmaya çalışıyorsun. Fakat sonra o yeni hislerin ayırdına varıyorsun. Hareket. Acele. Rüzgâr gibi bir şey. Teninin sonsuz küçüklükteki reseptörlerine yabancı moleküllerin dokunuşu. Tuhaf bir... huzur var bunda. Nerdeyse çektiğin acıyı unutuyorsun.

Sonra ışık, kapattığını fark etmediğin göz kapaklarının ötesinden parlayan. Gözlerini açamıyorsun. Yakınındaki biri küfrediyor ve yanına gelip ellerini bedenine bastırıyor. Bu paniğe kapılmana neden oluyor çünkü si-

nirlerin böylesine patlarken orojeni yapamıyorsun. Fakat sonra biri kolundaki bıçağı çekip çıkarıyor.

Lerna orada. Onun dairesinin zeminindesin. Işık onun kristal duvarlarından geliyormuş ve elinde bir bıçak tutan Lerna tepende sana bakıyor. Lerna'nın ötesinde Hoa yakarırmış gibi –herhalde Lerna'ya– bir pozisyonda dikiyor. Gözleri sana çevrilse de pozunu değiştirmeye gerek görmüyor.

Homurdanma ve iç çekme arasında bir sesle “Hay yanası, paslı *lanet*,” diyorsun. Sonra neler olduğunu artık bildiğinden Hoa'ya “Teşekkürler,” diyorsun. Hoa, muhafız seni öldürmeden seni toprağa çekip ondan uzaklaştırmış. Böyle bir şey için minnettar kalacağın hiç aklına gelmezdi.

Lerna bıçağı atıp sargı bulmaya gitti bile. Fazla kanın akıyor; bıçak dikey bir şekilde saplanmış, tendonları kesmeyip onlara paralel geçmiş ve belli ki geniş atardamarı ıskalamış. Elin hâlâ hafifçe titrerken emin olmak güç; hâlâ şok geçiriyorsun. Fakat Lerna'nın bir hayat tehlikesiyle karşılaştığı gibi neredeyse insanüstü bir hızla etrafta gezinmemesi içini ferahlatıyor.

Sırtı sana dönük halde bir şeyleri toplarken sana “Sarıyım barış görüşmen pek de iyi gitmedi,” diyor.

Son zamanlarda onunla aradaki ilişki bir tuhaf. Lerna niyetini açık etti ve sen ona aynı şekilde karşılık vermedin. Fakat onu reddetmedin de aranızdaki gerginliğin nedeni de bu. Bir ara, birkaç hafta kadar önce Alabaster oğlanla yatmalısın diye dırdır etmişti. Çünkü abazan olduğunda iyice aksileşiyormuşsun. Alabaster'a pisliğin teki olduğunu söyleyip konuyu değiştirmiştin fakat ger-

çekten... bu konuyu düşünmenin nedeni Alabaster.

Alabaster'ı da düşünüyorsun. Keder mi bu? Ondan nefret ediyorsun, onu seviyordun; yıllarca özledin, onu kendine unutturdun, onu yeniden bulup tekrar sevdin ve öldürdün. Keder, Uche ya da Corundum için hissettiğine benzemiyor. Onlar ruhunda hâlâ kanayan yaralar. Alabaster'ı kaybetmek... benliğinin eksilmesi demek.

Ve belki artık felaket aşk hayatını düşünmenin zamanıdır.

"Hayır," diyorsun. Ceketini çıkarıyorsun. Altında sıcak Castrima'ya uygun, kolsuz bir gömlek var. Lerna geri gelip çömeliyor ve yumuşak bir bez parçasıyla kanı siliyor. "Haklıydın. Oraya gitmemeliydim. Bir muhafızları var."

Lerna'nın gözleri önce sana sonra yarana çevriliyor. "Orojeniyi durdurabildiklerini işitmiştim."

"Bu muhafızın orojenimi durdurmasına gerek bile olmadı. O lanet bıçak onun yerine bu işi yaptı." Innon'un anımsamanla neden böyle olduğunu da anlıyorsun. O muhafız onun orojenisini de etkisiz hale getirmemişti. Belki de orojenisi hâlâ aktif olan rogga'larda sadece ten numarası işe yarıyordu. Kadın seni bu şekilde öldürmeye çalışmıştı. Fakat Lerna'nın çene kası çoktan gerilmişken belki de onun bunu bilmemesinin daha doğru olacağına hükmediyorsun.

Hoa beklenmedik bir şekilde "Muhafızdan haberim yoktu," diyor. "Özür dilerim."

Onu şöyle bir süzüyorsun. "Taş yiyenlerin her şeyi bilmelerini beklemezdim."

"Seni koruyacağımı söylemiştim." Artık insan eti görünümünden çıktığı için sesi daha da hissiz çıkıyor. Belki

sesi aynı da o sesi süsleyebilecek beden dilinden yoksun olduğu için sen hissiz algılıyorsun. Buna rağmen sesi... öfkeli çıkıyor. Belki de öfkesi kendine.

“Korudun da.” Lerna’nın sargıyı koluna sıkıca dola-maya başlamasıyla yüzünü ekşitiyorsun. Dikiş atmaya gerek görmemesi iyi. “Toprağın içine sürüklenmek *istediğim* yoktu elbet fakat zamanlaman mükemmeldi.”

“Yaralandın.” Lerna kesinlikle kendisine kızmış. İlk kez sesi uzun süre sana görünürken şeklini aldığı oğla-nın sesi gibi çıkıyor. Türüne göre genç mi acaba? Gönlü mü genç? Belki de öyle açık yürekli ve dürüst ki pekâlâ genç olabilir.

“Hayattayım. Önemli olan da bu.”

Lerna sessizleşiyor. Sessizce işine bakıyor. İkisinden yayılan hoşnutsuzluk elinde olmadan biraz suçluluk his-setmene neden oluyor.

Sonrasında Lerna’nın dairesinden ayrılıp Düz Tepe’ye gidiyorsun. Orada Ykka kendince bir harekât merkezi kurmuş. Biri Ykka’nın dairesinde kalan sedirleri bura-ya getirmiş ve Ykka sedirleri üstünkörü bir yarım daire şeklinde dizmiş. Böylece konseyi açıkta kalmış. Hjarka da fırsattan istifade, her zaman yaptığı gibi sedirlerden birine yayılmış. Başını yumruğunun üzerine koyup sedi-ri tamamen kaplamış ki başkası oturamasın. Tonkee ise yarım dairenin ortasında bir aşağı bir yukarı yürümek-le meşgul. Orada başkaları da var; kendi sandalyelerini getiren ya da kristal zeminde oturan endişeli ya da canı sıkılmış insanlar. Fakat sayıları beklediğin kadar çok değil. Cemiyette epey bir hareketlilik var; Düz Tepe’ye çıktığında fark ettin bunu: İnsanlar önünden geçtiğin bir

odaya oklar getiriyor, bir başka odada arbaletler yapıyorlar. Zemin katta ise bir uzun bıçak kullanma dersini andıran bir etkinlik vardı; uzun ince bir adam otuz kadar insana üstten ve alttan saldırı tekniklerini öğretiyordu. Manzaralı Tepe’de bir kısım Mucit kayaları devireceği anlaşılan bir tuzak kuruyorlardı.

Sen ve Lerna Düz Tepe’ye vardığınızda dersi takip edenlerin dikkati üzerinize çevriliyor; bu gülünç. Herkes senin Castrima’nın yanıtını Rennanis’e ulaştırmak için yukarı çıkmaya gönüllü olduğunu biliyor. Bunu biraz da yönetime el koymadığını; Ykka’nın hâlâ başta olduğunu alenen göstermek için yapmıştın. Fakat herkes bunu senin deli olabileceğin fakat hiç olmazsa onların tarafında olduğun anlamına yorumuş gibi. Gözlerinde öyle bir ümit var ki! Fakat o ümit hemen sönüveriyor. Geri dönmüş olman ve kolunda kanlı bir sargı olması kimseye güven aşılamıyor.

Tonkee durmadan konuşuyor. O bile savaşa hazır; eteğinin yerine bol pantolon giyip saçını başının üzerinde dağınık bir topuz yapmış ve bacaklarına birbirinin aynısı iki cam bıçak bağlamış. Gerçekten çarpıcı bir görüntüsü var. Dikkatini onun konuşmasına veriyorsun. “Üçüncü dalga en has dokunuşu gerektirecek. Basınç onları harekete geçiriyor, anlıyorsunuz ya? Bir sıcaklık farkı yeterince güçlü bir rüzgâr yaratıp hava basıncını yeterince düşürmeli. Fakat bunun *çabuk* olması gerek. Ve sarsıntısız. Her halükârda ormanı kaybedeceğiz fakat sarsıntı onları oldukları yerde kalmaya yöneltir. Oysa bizim onların hareket halinde olmalarına ihtiyacımız var.”

Ykka “Ben o işi halledebilirim,” dese de tedirgin bir hali var. “En azından kısmen.”

“Hayır, her şey bir kerede halledilmeli.” Tonkee durup Ykka’ua öfkeli bir bakış atıyor. “Paslanasınca tartışmaya açık değil bu.” Seni görünce Tonkee susuyor ve gözleri hemen kolundaki sargıya gidiyor.

Ykka dönünce onun da gözleri fal taşı gibi açılıyor. “Lanet olsun.”

Başını bitkince iki yana sallıyorsun. “Bence denemeye değerdi. Şimdi ise onlarla konuşarak anlaşılamayacağını biliyorum.”

Sonra oturuyorsun ve Düz Tepe’deki insanlara yukarıda yaptığın yolculuktan toplayabildiğin istihbaratı aktarıyorsun. Sayıları gereğinden fazla insandan oluşan ve evleri işgal eden bir ordu, Danel adında bir general ve en az bir muhafız. Buna bir de önceden bildiklerini eklemenle –onların safındaki taş yiyenler, Ekvator’da bir yerlerde onlara ait koca bir şehir– kasvetli bir tablo çiziliyor. Fakat en endişe verici olan bilinmeyenler.

“Et kıtlığından nasıl haberdar olmuşlar?” Kimse gri taş yiyenin ortaya çıkardığı gerçeği Ykka’nın yüzüne vurmasa da –en azından şimdilik– artık Ykka’nın onlardan bu bilgiyi gizlediğini biliyorlardı. Kadın şeflerin böyle seçimler yapmaları beklenen bir durumdu. “Paslanasınca havalandırma kanallarını nasıl buluyorlar?”

Fikir öne sürmek adına “Yeterince insanla bulmak o kadar güç değil...” diye söze girsen de Ykka sözünü kesiyor.

“Zor. Şu ya da bu şekilde bu jeodu elli yıldır kullanıyoruz. Bölgeyi yanıyoruz ve o havalandırma kanallarını bulmamız yıllar aldı. Biri ırmak yolu üzerinde lanet bir turba bataklığı. Berbat kokusu göğe yükseliyor ve arada

bir alev alıyor.” Ykka oturduğu yerde öne eğiliyor, dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştiriyor ve iç çekiyor. “Bizim burada olduğumuzu bile nasıl öğrendiler ki? Değiş tokuş ortaklarımız bile sadece Castrima’nın yukarısını gördüler.”

“Belki de onların da kendileri için çalışan orojenleri vardır,” diyor Lerna. Haftalarca *rogga* sözcüğünü işitmenin ardından Lerna’nın kibar *orojeni* kulağına zorlama ve yapay geliyor. “Pekâlâ onlar...”

“Hayır,” diyor Ykka. Sonra sana bakıyor. “Castrima çok geniş bir yer. Bölgeye vardığında yerde devasa bir çukur fark ettin mi?” Şaşkınlıkla gözlerini kırptırıyor. Sen yanıt vermeden Ykka başını sallıyor. Çünkü yüzün gereken her şeyi anlatıyor. “Evet, görmüş olmalısın fakat bu yere dair bir şey, nasıl desem?.. Bilmiyorum. Orojeni-yi *saptırıyor*. Bir kez içine girdiğinde tam tersi oluyor elbette; jeod gücün kendisinden besleniyor. Fakat bir daha yukarı çıktığında öldürülmene ramak kalmazsa bu yeri duyumsamaya çalış bir. Neden bahsettiğimi anlayacaksın.” Ykka başını iki yana sallıyor. “Ellerinde *rogga*’lar bile olsa burada olduğumuzu bilmemeleri gerekirdi.”

Hjarka iç çekip sırtüstü dönüyor. Kendi kendine mırıldanıyor. Tonkee dişlerini gösteriyor. Muhtemelen Hjarka’dan kaptığı bir alışkanlık bu. “Bunun yeri değil,” diye çıkışıyor Tonkee.

“Senin bunları işitmek istememen,” diyor Hjarka, “yanlış oldukları anlamına gelmiyor. Sen her şeyi derli toplu istiyorsun. Hayat derli toplu değildir.”

“Sen ise her şeyin karman çorman olmasından hoşlanıyorsun.”

Ykka imalı bir ses tonuyla “Ykka ise her şeyin *açıklanmasından* hoşlanır,” diyor.

Tonkee duraksarken Hjarka iç çekip “Cemiyette bir casus olabileceği ilk kez aklıma gelmiyor.”

Of, kahretsin. Kulak kesilen insanlar arasında hemen mırıldanmalar ve kıpırdanmalar başlıyor. Lerna gözlerini Hjarka’ya diyor. “Bu mantıksızca,” diyor. “Hiçbirimizin Castrima’ya ihanet etmek için bir nedenimiz yok. Bu cemiyete alınan kimsenin gidecek başka yeri yoktu.”

“Bu doğru değil.” Hjarka sırtını doğrultmak için uzandığı yerde dönüyor, sırtıyor ve keskin dişlerini gösteriyor. “Annemin doğduğu cemiyete gidebilirdim. Annem benim doğduğum cemiyete gitmek için ayrılmadan önce orada bir liderdi; çok fazla rekabet vardı. Annem ise bir kadın şef olmak istiyordu. Cemiyetimi terk etmemin nedeni annemin ardından şeflik görevini almak *istemememdi*. Pisliklerle dolu bir cemiyetti. Fakat planım kesinlikle bir çukurda yıllarımı boş boş geçirmek değildi.” Ykka’ya bakıyor.

Ykka çile dolu bir iç çekiyor. “Seni küllemediğim için hâlâ öfkeli olduğuna inanamıyorum. Sana söylemiştim, yardıma ihtiyacım vardı.”

“Doğru. Fakat sadece diyorum ki o zamanlar benden istesen kalmazdım.”

“Kadim Sanze’nin yeniden doğuşu oldukları sanrılarıyla yaşayan fazlasıyla kalabalık bir Ekvator cemiyetini mi tercih ederdin.”

“*Etmezdim*.” Hjarka omuz silkiyor. “Ben buradan memnunum. Fakat demem o ki bir başkası Rennanis’i tercih edebilir. O cemiyette bir yer edinmek için bizi satacak kadar.”

Biri halat köprünün yakınlarından “Şu casusu bulmamız gerek!” diye bağıyor.

Sertçe “Hayır,” diyorsun. Öğretmen ses tonun bu. Herkes irkilip sana bakıyor. “Danel, Castrima’nın içeriden parçalanmasını umduğunu *söyledi*. Burada yeni rogga avları başlatmayacağız.” Bunun iki anlamı var. Fakat sen akıllılık etmeye çalışmıyorsun. Öğretmen tonunun herkesin sana hissedilir bir tedirginlikle gözlerini dikmelerinin tek nedeni olmadığını gayet iyi biliyorsun. Lâl hâlâ arkanda süzülüyor. Seni yüzeyden aşağıya takip etti.

Ykka gözlerini ovuşturuyor. “İnsanları tehdit etmeyi bırakmalısın Essie. Demek istediğim, Merkez’de büyüdüğünü ve oradan iyisini bilmediğini biliyorum fakat... cemiyette bu tür davranışlar uygunsuz kaçır.”

Gözlerini kırıştırıyorsun. Kendini biraz şaşkın, çokça da hakarete uğramış hissediyorsun. Fakat Ykka haklı. Cemiyetler güven ve korkunun özenli bir dengesi sayesinde ayakta kalır. Sabırsızlığın dengeyi fazlasıyla bozuyor.

“Peki,” diyorsun. Herkes biraz gevşiyor, Ykka’nın sana baskın çıkmasıyla bir nebze rahatlıyorlar. Hatta birkaç gergin kıkırtı işitiliyor. “Fakat hâlâ şu an bir casus olup olmadığını tartışmanın yersiz olduğunu düşünüyorum. Bir casus varsa Rennanis onun bildiklerini biliyordur. Elimizden sadece onların öngöremeyecekleri bir plan kurmak gelir.”

Tonkee parmağıyla sana işaret edip Hjarka’ya sanki “*İşte, gördün mü?*” diyen öfkeli bir bakış atıyor.

Hjarka oturduğu yerde öne eğilip bir elini dizinin üzerine koyuyor ve hepinize öfkeyle bakıyor. Genellikle pek tartışmasa da –o rol Cutter’a aitti– şimdi sıkıktığı çenesin-

deki inatçılığı görebiliyorsun. “Fakat casusun hâlâ burada olup olmadığı paslanasınca önemli. Ortada olanı öngörmelerini engellemede size iyi şanslar, eğer...”

Manzaralı Tepe’de bir gürültü kopuyor. Düz Tepe’den orayı görmek güç olsa da biri Ykka’ya bağılıyor. Ykka hemen ayaklanıp o tarafa yöneliyor. Fakat küçük bir figür –cemiyetin koşucu olarak çalışan çocuklarından biri– patikalarda hızla koşup daha Ykka Düz tepe’nin ana körüsünün diğer yanına geçmeden onunla buluşuyor. Oğlan daha durmadan “Yukarıdaki tünellerden mesaj var!” diye sesleniyor. “Rennie’ler balyozla içeri giriyorlarmış!”

Ykka, Tonkee’ye bakıyor. Tonkee hızla başını sallıyor. “Morat patlayıcıların hazır olduğunu söyledi.”

“Durun biraz, ne?” diyorsun.

Ykka sana aldırış etmiyor. Çocuğa “Onlara geri çekilip plana uygun hareket etmelerini söyleyin. Gidin.” Oğlan dönüp koşuyor. Fakat ancak Manzaralı Tepe’yi net bir şekilde görebileceği bir noktaya kadar gidiyor. Havaya kaldırdığı elini yumruk yaptıktan sonra parmaklarını açıyor. Sinyalin verilmesiyle cemiyette bir dizi ıslık sesi çınıyor ve insan kümeleri bir araya gelip telaşla tünellere yöneliyor. İçlerinden bazılarını tanıyorsun: Yükçekerler ve Mucitler. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok.

Ykka dönüp yüzüne bakarken epey sakın görünüyor. Alçak sesle “Yardıma ihtiyacım olacak,” diyor. “Balyoz kullanmaları iyiye işaret; demek ellerinde hiç rogga yok. Fakat buraya inmeye kararlılırsa tünelleri yıkmak onları ancak kısa bir süre için yavaşlatacaktır. Üstelik kapa- na kısılma fikri de pek hoşuma gitmiyor. Bir kaçış tüneli yapmama yardım eder misin?”

Afallıyor, biraz geriliyorsun. Tünelleri yıkmak mı? Fakat elbette ki tek mantıklı strateji bu. Castrima kendisinden sayıca fazla ve elinde daha çok taş yiyen ve muhafız olan bir orduyu savuşturamaz. “Ne yapacağız peki? Kaçacak mıyız?”

Ykka omuz silkiyor. Şimdi onun neden yorgun göründüğünü anlıyorsun... Sadece cemiyetin içlerindeki rogga'lara düşman kesilmesinin önüne geçmekle uğraşmıyor, aynı zamanda gelecek korkusuyla da uğraşıyor. “Bu bir olasılık. Günlerdir insanlara önemli malzemeleri mağaralara taşıtıyorum. Elbette hepsini taşımamız hat-ta çoğunu bile taşımamız mümkün değil. Fakat buradan ayrılıp başka bir yere gizlenirsek –sen sormadan ben söyleyeyim, bir yerimiz var, birkaç kilometre ötede bir depo mağarası– Rennie'ler cemiyete girseler de karanlık, değersiz ve içinde çok oyalanırlarsa onları boğacak bir cemiyet bulacaklar ancak. Yüklenebildikleri kadarını alıp gidecekler. Onlar işlerini bitirince belki geri dönebiliriz.”

İşte bu yüzden kadın şef Ykka'ydı: Sen kendi dramlarına çakılıp kalmışken Ykka bütün bunlarla uğraşı-yordu. Yine de... “Yanlarında bir tek rogga bile olsa jeod işlemeye başlar. Onlara ait olur. Biz de cemiyetsiz kalıp kimsesizler oluruz.”

“Evet. Bir muhtemel durum planı olarak feci, haklı-sın.” Ykka iç çekiyor. “İşte bu yüzden Tonkee'nin planını denemek istiyorum.”

Hjarka öfkelenmiş gibi. “Hay paslanasica, sana kadın şef olmak istemediğimi söylemiştim Yeek.”

Ykka gözlerini deviriyor. “Kimsesiz olmayı mı yeğlersin? Durumu kabullen artık.”

Yüzünü bir Ykka'ya bir Tonkee'ye çeviriyor, konuşulanlardan hiçbir şey anlamıyorsun.

Tonkee hüsrarla iç çekse de kendisini açıklama yapmaya zorluyor. "Kontrollü orojeni," diyor. "Yüzeyde bölgeyi çevreleyen halkaya gönderilecek aralıksız, yavaş, giderek içe doğru ilerleyen, merkezinde cemiyet olan soğutucu dalgalar. Böylece haşlar-böcekler kümelenecek. Diğer mucitler haftalardır onların davranış şablonlarını inceliyorlardı." Elini hafifçe sallıyor. Belki de bilinçaltında o tür bir araştırmayı basit gördüğünden. "İşe yaramalı. Fakat çabuk yapılması gerek. Yeterli şaşmazlığa ve dayanıklılığa sahip olan biri yapmalı. Aksi takdirde böcekler yeri kazıp kış uykusuna yatar."

Birden anlıyorsun. Korkunç. Plan Castrima'yı kurtarabilir. Yine de... Ykka'ya bakıyorsun. Omuz silkse de omuzlarındaki gerilimi seçebiliyorsun.

Ykka'nın orojenisiyle yaptıklarını nasıl yaptığını asla anlamadın. O bir yabani. Teorik açıdan senin yapabildiğin her şeyi yapmaya *gücü var*; kendi kendisinin öğretmeni olan birinin temel konularda ustalaşıp becerilerini gitgide geliştirmesi mümkün. Sadece alaylı rogga'ların çoğu... bunu yapmıyor. Fakat Ykka çalışırken onu duyumsadın ve Merkez'de olsa yüzük takmayı hak edeceği belli. Her ne kadar iki ya da üç yüzüğü olurdu. Çakıltaşlarını değil ancak kayaları yerinden oynatabilecek hassasiyette odaklanabiliyor.

Yine de... Ykka bir şekilde Castrima'nın çevresindeki yüz elli kilometrelik bir alandaki her rogga'yı çekebiliyor. Öte yandan Cutter'a yaptığı o şey var. Ayrıca onda metanet, denge ve bir türlü açıklayamadığın, seni ona

Merkez'de biçileceğini düşündüğün değerden şüpheye düşüren bir gücü var. İki ya da üç yüzüklü bir orojende bu gücü duyumsamazdın.

Yine de... Orojeni, orojenidir; sessapine de sessapine. Etin sınırları vardır.

"O ordu Castrima'nın yukarısını ve orman havzasını dolduracak büyüklükte," diyorsun. "O kadar geniş bir çemberin daha yarısını buzlayamadan kendinden geçersin."

"Belki."

"Kesinlikle!"

Ykka gözlerini deviriyor. "Ne yaptığımın paslanasica farkındayım. Çünkü bunu daha önce de yaptım. Bildiğim bir yöntem var. Sen bir tür..." Duraksıyor. Şu savaştan sağ çıkmayı başarırsan Castrima'nın rogga'larının yaptıklarını sözlerle ifade etmeye çalışmaya başlamaları gerektiğini düşünüyorsun. Ykka senin düşünceni işitmiş gibi iç çekiyor. "Belki de Merkez'le ilgilidir bu? Bir başka rogga'yla birlikte çalışıp herkesi aynı tempoda tutarak kendini en güçsüz olanın becerilerine yönlendirip en güçlü olanın dayanma gücünü kullanmak gibi mesela?.."

Önce şaşıyor sonra ürperiyorsun. "Yer alevleri ve pas kovaları! Yoksa sen..." Alabaster uzun zaman önce bunu sana iki kez yapmıştı. İlkinde bir sıcak noktayı kapatmak, ikincisinde de kendisini zehirlenmeden kurtarmak için. "... paralel ölçekleme yapabiliyor musun?"

"Öyle mi diyorsunuz buna? Her neyse, paralel, bir... ağ halinde çalışan bir grup kurduğunda Cutter ve Temell'le yapabiliyordum bunu... Neyse, şimdi de yapabilirim. Diğer rogga'ları kullanırım. Hatta çocukların bile faydası dokunur." İç çekiyor. Çoktan tahmin ettin bile. "Mesele şu ki di-

ğerlerini bir arada tutan kişi...” Boyunduruk... Alabaster’la uzun zaman önceki o tartışmanızı anımsıyordun. “İlk tükenen o kişi olur. Onun işlemin... *sürtünmesine* katlanması gerekir. Yoksa ağın içindeki herkes birbirlerini etkisiz hale getirir ve sonuçta hiçbir şey olmaz.”

Tükenir. *Ölür*. “Ykka.” Sen ondan yüz kat daha yeteneklisin ve gücünü yüz kat bir şaşmazlıkla kontrol edebiliyorsun. Sen sütunları kullanabiliyorsun.

Ykka dalgınca başını iki yana sallıyor. “Sen hiç, bir başkasıyla ‘birleştin mi’? Sana söyledim, pratik gerektiren bir iş bu. Ayrıca senin yapman gereken bir başka işin var.” Bakışında kararlılık var. “Arkadaşının nihayet revirde nalları diktığını işittim. Ölmeden önce sana bilmen gerekenleri öğretti mi?”

Gözlerini kaçırıyorsun. Ağzında acı bir tatla. Çünkü senin tek tek sütunlar üzerindeki hâkimiyetinin kanıtı Alabaster’ı onlardan biriyle öldürmen. Fakat hâlâ Sütun Kapısı’nı nasıl açacağını anlamış değilsin. Birden çok sütunu birlikte nasıl kullanacağını da bilmiyorsun.

Önce bir şebeke, sonra da Kapi. Eline yüzüne bulaştırma Essun.

Ah, Toprak adına. *Seni inanılmaz pislik*, diye düşünüyorsun. İçinden bunu hem Alabaster’a hem de kendine söylüyorsun.

Ykka’ya “Seninle nasıl bir... ağ kuracağımı öğret bana,” diyorsun. “Bir şebeke. Buna şebeke diyelim biz.”

Ykka sana kaşlarını çatıyor. “Sana az önce dediğim gibi...”

“Benden yapmamı istediği buydu! Hay pul pul dökülen, lanet pas.” Dönüp bir aşağı bir yukarı yürüyorsun. Aynı

anda hem heyecanlı hem de dehşet içinde ve öfkелisin. Herkes gözlerini sana dikeyor. “Bir orojeni şebekesi değil, bir...” Başından beri Alabaster sana bedenindeki büyü ip-liklerini inceletmiş, onların nasıl birbirleriyle bağlantılı olduklarını ve nasıl aktıklarını anlamayı sağlamıştı. “Ve elbette bana bunu *söyleyemezdi*. Makul bir iş yaptığı görülmüş müdür ki onun?”

“Essun.” Tonkee yan gözle seni süzüyor. Yüzünde endişeli bir ifade var. “Benim gibi konuşmaya başladın.”

Tonkee’ye gülüyorsun. Alabaster’a yaptıklarından sonra bir daha gülemeyeceğini sanıyordun oysa. “Alabaster,” diyorsun. “Revirdeki adam. Dostum. O on yüzüklü bir orojendi. Kıtayı kuzeyde yaran adam da oydu.”

Bu sözlerin pek çok mırıltıyla karşılanıyor. Fırıncı Tlino “Bir Merkez rogga’sı mı?” diyor. “Demek *Merkez*’dendi ve bunu yaptın, öyle mi?”

Tlino’yu duymazlıktan geliyorsun. “Sebepleri vardı.” İntikam ve yaşasaydı Coru’nun güzel bir hayat sürebileceği bir dünya yaratma şansı. Ay’ı bilmelerine gerek var mı? Hayır, buna zaman yok ve bu bilgi onların aklını tüm bu karmaşanın senin aklını karıştırdığı gibi karıştırır. “Bunu nasıl yaptığını anlamamıştım; şu ana dek. ‘Önce bir şebeke, sonra da Kapı.’ Senin yapmayı planladığın şeyi nasıl yapacağımı öğrenmem gerekiyor Ykka. Bunu bana öğretene dek ölemezsin.”

Bir şey havayı sarsıyor. Bir yer sarsıntısının gücüne göre küçük ve daha bölgesel kalan bir sarsıntı bu. Sen, Ykka ve Düz Tepe’deki diğer tüm rogga’lar hemen dönüp bakıyor, sarsıntıya odaklanıyorsunuz. Bir şey küçük patlayıcıları harekete geçirip Castrima’dan dışarı uzanan

tünellerden birini yıktı. Kısa bir süre sonra Manzaralı Tepe'den haykırışlar geliyor. Gözlerini kısıp o yöne baktığında bir grup Yükçekler görüyorsun; Danel ve Rennanis halkıyla konuşmaya gittiğin sırada ana tünele bekçilik eden Yükçekler bunlar. Aceleyle gelip aniden duruyorlar. Nefes nefese kalmışlar ve endişeli bir halleri var... Üzerleri tozlu. Kaçarken tüneli havaya uçurmuşlar.

Ykka başını iki yana sallayıp "O halde kaçış tüneli için birlikte çalışalım. Umarım o sırada birbirimizi öldürmeyiz."

Ykka'nın el etmesiyle onu takip ediyorsun ve birlikte biraz yürüyerek, biraz koşarak jeodun karşı yakasına gidiyorsunuz. Aranızda tek kelime geçmeden yapıyorsunuz bunu; ikiniz de jeodu aşmak için en kolay noktanın neresi olduğunu içgüdüsel bir şekilde biliyorsunuz. İki platform çevresinde, iki köprü ötede jeodun uzak duvarı var. İçlerine daireler sığamayacak kadar kısa, bodur kristaller gömülü. Güzel.

Ykka ellerini kaldırıp havaya bir dikdörtgen çiziyor. Orojeninin ani ve şiddetli gücünü duyumsayana dek buna bir anlam veremiyorsun. Güç jeod duvarını dört noktadan deliyor. İnanılmaz bu. Daha önce Ykka'yı orojeni yaparken gözlemlemiştin. Fakat ilk kez bir şeyi şaşmazlıkla, incelikle yapmaya çalıştı. Ve... bu hiç ummadığın bir şey. Ykka çakıltaşlarını hareket ettiremiyor olabilir fakat kimin çakıltaşlarını hareket ettirmekle işi olur ki? Merkez'in şaşmazlık sınavı bu. Ykka'nın yöntemi ise sadece işine yarayacaksa *şaşmaz* bir şekilde odaklanmak. Belki de senin sınavlarında başarısız olmasının nedeni bunların yanlış sınavlar olmasıdır.

Şimdi duraksıyor ve “elini” sana uzattığını hissediyorsun. Daireler kurmak için fazla dar olan bir kristali çevreleyen bir platformda dikiliyorsun. Kristalde daireler yerine depo odaları ve küçük bir alet dükkânı var. Yakın zaman önce yapıldığından tırabzanı ahşap ve hayatını o tırabzana emanet etmek hoşuna gitmiyor. Fakat tırabzanı tutup gözlerini yumuyor ve orojeninle Ykka’nın sana sunduğu bağlantıya uzanıyorsun.

Ykka seni kavlıyor. Buna Alabaster’dan alışık olmasan paniğe kapılırdın. Fakat şimdi olanlar o zaman olanlarla aynı: Ykka’nın orojenisi bir şekilde senin orojenine kaynayıp onu sömürüyor. Gevşeyip Ykka’nın kontrolü almasına izin veriyorsun. Çünkü hemen ondan daha güçlü olduğunu ve kontrolü alabileceğini, alman gerektiğini fark ediyorsun. Fakat burada öğrenci sensin, öğretmen o. Bu yüzden kendini tutup öğreniyorsun.

Bir tür dans bu. Ykka’nın orojenisi... girdaplı bir ırmak gibi, şablonlar halinde ve belirli bir ritimle akıp kıvrılıyor. Senin orojenin ise daha hızlı, daha derin, daha direkt ve daha güçlü. Fakat Ykka senin gücünü öyle ustaca ayarlıyor ki iki akış birleşiyor. Sen daha yavaş fakat daha serbest akıyorsun. Ykka ise kendi gücünü artırmak için senin derinliğini kullanırken daha hızlı akıyor. Bir an için gözlerini açıyor ve onun kristal sütununa yaslandığını ve sırtını aşağı kaydırarak sütunun dibine çömeldiğini görüyorsun. Böylece konsantre olurken kendi bedene dikkat etmek zorunda kalmayacak... Sonra jeodun alt katmanına iniyor, kabuğundan geçip onu çevreleyen taşa dalıyor, kadim ve soğuk taşın kıvrımları arasında geziniyorsunuz. Ykka’yla öyle kolayca akıyorsun ki şaşı-

rıyorsun. Alabaster bundan daha kabaydı. Fakat belki de Alabaster ilk kez seninle denediği bu tecrübeye alışık değildi. Ykka bunu başkalarıyla yapmıştı ve öğretmekte hiçbir öğretmeninin olmadığı kadar iyiydi.

Fakat...

Fakat. Ah! Şimdi kolayca görebiliyorsun.

Büyü. Ykka'nın akışıyla iç içe geçmiş iplikler var. Bunlar Ykka'nın gücünü seninkinden daha zayıf olduğu noktalarda destekleyip katalize ediyor, ikinizin arasındaki temas tabakasını yumuşatıyor. Tüm bunlar nereden geliyor? Ykka bunları kayadan çekiyor ki bu bir başka mucize. Çünkü şimdiye dek kayanın *içinde* büyü olduğunun farkına varmadın. Fakat var işte. Büyü son derece küçük silikon ve kalsit parçacıkları arasında uçuşuyor; Alabaster'ın taş bedeninin parçacıkları arasındaki kadar kolayca. Dur biraz. Hayır. Silikona dokunsa da aslen kalsit ve kalsit arasında uçuşuyor. Büyüyü kayanın kireçtaşı kalıntılarında var olan kalsit üretiyor. Bir zamanlar, milyonlarca ya da milyarlarca yıl önce tüm bu alanın bir okyanusun ya da belki bir içdenizin tabanında olabileceğinden kuşkulanıyorsun. Nesiller boyunca doğan, yaşayan ve ölen deniz canlıları okyanus tabanına yerleşip katmanlar oluşturarak sıkışmış olmalı. Şu gördüğün buzul döküntüleri mi? Söylemesi zor. Sen bir jeomest değilsin.

Fakat bir anda anladığın bir şey var ki o da şu: Büyünün kaynağı hayat; yaşayan ya da yaşamış olan ya da çağlar öncesinde yaşayıp farklı bir şeye dönüşen her şey. Bunu kavraman birdenbire algında bir hareketliliğe neden oluyor ve

ve

ve

Aniden onu görüyorsun: *Şebeke*. Toprağı bir ağ gibi gören; toprak altında kalan kayalara hatta magmaya nüfuz eden; ormanlar, fosilleşmiş mercanlar ve petrol birikintileri arasında mücevherler gibi dizilen gümüş ipliklerden oluşan bir ağ. Havada oradan oraya sıçrayan küçük örümceklerin ördüğü ağlarla taşınıyor. Bulutlardaki ağlar ince olsa da su damlacıklarının içinde mikroskobik canlılar arasında taşınıyor. Algının erişebileceği son noktaya dek yükselen, yıldızlara değen iplikler.

Sütunlara değdikleri noktalarda ise iplikler bambaşka bir şeye dönüşüyor. Zira –artık kendi sessapine’nin algılayabileceğinden çok daha fazlasını algılamaya başladığın için bir anda genişleyip kilometrelerce bir çapa yayılan– farkındalık haritanın içinde süzülen sütunların her biri binlerce, milyonlarca, *trilyonlarca* ipliğin bağlantı noktaları. Onların süzülmesini sağlayan güç bu. Her bir sütun gümüşü beyaz bir ışık yayarak yanıp sünüyor; hay Habis Toprak, *gerçek olmadıklarında sütunlar böyleymiş demek*. Süzülüyor, yanıp sönüyorlar, katı formla büyü formu arasında gidip geliyorlar ve bir başka varoluşsal düzlemde onların güzelliği karşısında hissettiğin huşuyla bir nefes alıyorsun.

Sonra tekrar nefes aldığında yakınında fark ettiğin şey...

Ykka’nın kontrolü seni yokluyor ve geç de olsa sen yeni keşettiğin bir dünyada gezinirken bile onu senin gücünü kullandığının farkına varıyorsun. Şimdi tortul kayaç ve magmatik kayaç katmanları arasında yukarı uzanan

yeni bir tünel var. Tünelin içinde geniş ve alçak basamakları olan bir merdiven var. Düzenli bir şekilde sıralanmış, geniş sahanlıkları olmasa merdiven dosdoğru yukarı uzanıyor. Bu basamaklara yer açmak için hiç çukur açılmamış; bunun yerine Ykka kayayı deforme ederek duvarlara yapıştırdıktan sonra basamakları oluşturmak için sıkıştırmış ve artan hacmi tüneli etrafın çevreleyen kayanın ağırlığına karşı dengelemek için kullanmış. Fakat Ykka tüneli yüzeyi geçmesine az kala durdurmuş ve şimdi seni şebekeden (yine o kelime) ayırıyor. Gözlerini kırpıştırıp ona doğru dönüyor ve bunun nedenini hemen anlıyorsun.

“Bunu bitirebilirsin,” diyor Ykka. Platformdan kalkıp kiındaki tozu eliyle silkeliyor. Daha şimdiden bitkin görünüyor ve senin şaşkın dalgalanmalarını ayarlamak onu yormuş olmalı. Yapmayı seçtiği bu işi yapamıyor. Vadinin çevresini yarılamaadan tükenecek.

Ayrıca şimdi bunu yapmasına gerek yok. “Hayır. Ben icabına bakacağım.”

Ykka gözlerini ovuşturuyor. “Essie.”

Glmsyorsun. İlk kez bu takma ad seni rahatsız etmiyor. Sonra ondan az önce öğrendiklerini kullanarak Alabaster’ın yaptığı gibi onu kavırıyorsun. Onunla birlikte cemiyetteki tüm rogga’ları da. (Sen bunu yaparken toplu bir şekilde irkildiklerini hissediyorsun. Bu duruma Ykka’dan alışık olsalar da bu sefer farklı bir boyunduruk olduğunu duyumsuyorlar. Ykka gibi onların güvenini kazanmadın henüz.) Ykka kaskatı kesilse de hiçbir şey yapmıyor sadece onu tutuyorsun. şimdi apaçık belli ki bunu yapabileceksin.

Sonra lâla bağlanarak bunu ispatlıyorsun. Ll arkan-

da olsa da yanıp sönüşünün durduğu ve bunun yerine sessiz, yeri titreten bir sarsıntı dalgası yaydığı anı duyumsuyorsun. Sanki “*Hazırım*” der gibi. Konuşurmuş gibi.

Sütünun katalizinin... rogga ağına... nasıl demeli... güç aktardığını ya da ağı uyandırdığını, evet uyandırdığını duyumsamasıyla birdenbire Ykka'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bunun nedeni Alabaster'ın altı ay boyunca sana öğretmeye çalıştığı şeyi şimdi yapıyor olman: Orojeniye ve büyüü bir arada, birbirlerini destekleyip güçlendirecek ve daha güçlü bir bütün oluşturacak şekilde kullanmak. Ardından bunu bir tek amaç için çalışan, bir arada tek başlarına olduklarından daha güçlü olan ve güç akışlarını büyüten bir sütuna bağlanan orojenlerin oluşturduğu şebekeyle bütünleştiriyorsun.

Alabaster bunu sana öğretmekte başarısız olmuştu. Çünkü o da senin gibiydi. Merkez'de eğitim almış, Merkez tarafından kısıtlanmış ve sadece enerji, denklemler ve geometrik şekiller üzerinden düşünmeye şartlanmıştı. Olduğu kişi büyüde ustalaşmasını gerektirse de büyüü gerçekten anlamamıştı. Sen de anlamıyorsun. Şimdi bile. Bir yabancı olan ve silip baştan öğrenecek hiçbir bilgisi olmayan Ykka ise başından beri bunun anahtarıydı. O kadar kibirli olmasaydın...

Eh. Hayır. O zaman Alabaster'ın hayatta olacağını söyleyemezsin. Alabaster, Sütün Kapısı'nı kıtayı ikiye ayırmak için kullandığı anda ölmüştü. Bedenindeki yarıklar onu zaten öldürüyordu; hayatını sonlandırarak ona merhamet gösterdin. Eninde sonunda buna inanacaksın.

Ykka gözlerini kırptırıp kaşlarını çatıyor. “Sen iyi misin?”

Büyüne aşına ve kederinin tadını alıyor. Boğazındaki düğümü gidermek için yutkunuyorsun... Dikkatle, içindeki bastırılmış gücü iyice gemliyorsun. Yalan söylüyorsun. “Evet.”

Ykka’nın bakışı bilmişçe. İç çekiyor. “Bak ne diyeceğim... ikimiz şu meseleyi halledelim de depolardan birinde zulaladığım Yumenes seredis’i çıkaracağım. Sarhoş olmak ister misin?”

Boğazındaki düğüm kopar gibi oluyor ve bir kahkaha atıyorsun. Seredis, Yumenes’in hemen dışındaki tepelerde yetiştirilen aynı adlı meyveden damıtılan bir içki. Ağaçlar başka yerlerde büyümediği için Ykka’nın zulası tüm Sükûnet’teki son seredis olabilir. “*Paha biçilmez* bir sarhoşluk mu olacak bu?”

“*Feci* bir sarhoşluk olacak.” Ykka’nın gülümsemesi yorgun da olsa gerçek.

Hoşuna gidiyor bu. “Bunu atlatabilirsek.” Fakat artık bunu yapabileceğinizden gayet eminsin. Orojen ağındaki ve lâldaki güç bunun için yeter de artar bile. Castrima’yı hımbıllar, rogga’lar ve senin safında yer alan diğer her şeyi için güvenli bir yere çevireceksin. Kimsenin ölmesine gerek yok. Düşmanların hariç.

Bu sözlerinin ardından dönüp elini kaldırıyorsun ve parmaklarını açmanla orojenin –ve büyü– ileri uzanıyor.

Castrima’yı algılıyorsun: Yukarısını, aşağısını ve en önemlisi aşağısı ve yukarısı arasında kalan kısmı. Şimdi Rennanis ordusu karşında. Zihinsel haritada yüzlerce ısı ve büyü noktacığı var. Bunların bir kısmı kendilerine ait olmayan evlerde kümelenmiş. Geri kalanları ise yeraltı cemiyetine uzanan üç tünelin ağızlarında toplanmış. Tünellerden ikisinde Castrima’nın rogga’larının

tünel ağızlarını mühürlemek için kullandıkları kayaları aşmışlar. Bunlardan birinde kayalar yıkılıp geçidi kapatmış. Askerlerden bazıları ölmüş. Bedenleri soğuyor. Diğer askerler tıkanıklığı açmaya çalışıyorlar. Bunun en az günler alacağını görebiliyorsun.

Fakat diğer tünelde –pul pul dökülen *pas* adına– patlayıcıları bulup etkisiz hale getirmişler. Boşa giden kimyevi potansiyelin ekşi, kana susamışlıkla karışan terin acı tatları ağzına geliyor. Askerler Castrima'nın aşağısına hiçbir engelle karşılaşmadan ilerliyorlar ve Manzaralı Tepe'ye giden yolu yarılamışlar. Dakikalar içinde ilk grup; uzun bıçaklarla, arbaletlerle, sapanlarla ve mızraklarla donanmış onlarca Yükçeker cemiyetin savunmasını vuracak. Onların arkasında yüzlercesi tünele doluşuyor.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

O yakın görüşten kopuyorsun. Şimdi Castrima'nın etrafını çeviren orman aşağında. Daha geniş bir görüş açısı: Şimdi ise Castrima platosunun kenarlarını ve onun hemen yakınındaki orman havzasının çukurluğunu hissediyorsun. Şimdi bir zamanlar orada bir deniz, denizden önce ise bir buzul ve daha fazlası olduğu apaçık ortada. Apaçık ortada olanlar bununla sınırlı değil; ormanın içine yayılmış, bölgedeki hayatı oluşturan ışık ve ateş düğümleri de belirgin. Umduğundan fazla canlı var. Çoğu kış uykusunda, gizlenmiş ya da kendilerini Mevsim'in korkunç hücumuna karşı korumakla meşgul. Işıklar nehir boyunca iyice parlak: Haşlar-böcekler nehir kenarını, platonun büyük bir kısmını ve ötedeki havzayı istila etmiş.

İşe nehirden başlıyor; nehir boyunca toprağı, havayı ve taşı soğutuyorsun. Bunu aralıklı dalgalarla, her nok-

tada soğuş kademe kademe artırarak yapıyorsun. Hava basıncını, şekillendirdiğin dairenin sadece içine yöneltiyorsun ki bu da rüzgârın içe, Castrima'ya doğru hareket etmesine neden oluyor. Bu hem bir teşvik hem de uyarı. *Hareket ederseniz hayatta kalırsınız. Olduğunuz yerde kalırsanız siz küçük pislikleri buzlayıp soyunuzu tüketirim.*

Haşlar-böcekler hareket ediyor. Onları yeraltı yuvalarından ve çok sayıdaki kurbanlarının oluşturduğu beslenme yığınlarından dışarı akın eden parlak bir ısı dalgası olarak algılıyorsun. Yüzlerce yuva, milyonlarca böcek. Castrima ormanının onlarla dolup taşıdığından hiç haberin yoktu. Tonkee'nin et kıtlığına dair uyarısı anlamsız ve çok gecikmiş; böylesi başarılı yırtıcılarla asla baş edemezsiniz zaten. Eninde sonunda insan etinin tadına alışacaktınız.

Ne burada ne orada. Castrima arazisinin çevresindeki soğuk halkası tamamlanıyor ve enerjiyi dalgalar halinde içeri yöneltiyor; böcekleri itiyor, güdüyorsun. Haşlar-böcekler *hızlı* ve hay paslanasınca cehennem, uçabiliyorlar da. Kabuklarındaki kanat örtülerini unuttun.

Ve... yanan Toprak! Birden yukarıda olup bitenleri göremediğin, işitemediğin, sadece duyumsayabildiğin için memnun oluyorsun.

Algıladığın şey basınç, sıcaklık, kimyasallar ve büyü-
nün iç içe geçtiği bir tablo. Orada Rennanis askerlerinden oluşan, ahşap ve tuğlanın içine toplanmış parlak ve canlı bir küme var. Son derece parlak noktacıklar olarak duyumsadığın, müthiş bir ısı yayan bir haşlar-böcek sürüsü askerlere ulaşıyor. Evin temelini döven atakları, çarpılan bir kapıyı, birbirlerine ve zemine çarpan bedenlerinden

çıkan sesleri duyumsuyorsun. Küçük panik sarsıntıları-
nı. Askerlerin şekilleri daha da parlaklaşırken üzerlerine
inen böcekler işlerini yapıyor, haşlıyor ve buğuluyorlar.

Terteis Avcı Castrima şanssızdı; sadece birkaç böcek
onu yakalamış, bu yüzden de böceklerin saldırısından do-
layı ölmemişti. Bu da asker başına onlarca haşlar-böcek
demek; erişebildikleri tüm etin üzerini kaplayabilecek
kadar çok ve bu onlar için merhamet demek. Fazla çırpın-
mıyorlar ve Castrima'nın yukarısındaki evler yeniden bir
bir kımıltısız ve sessiz bir hale bürünüyor.

(Şebeke boyunduruğun altında sarsılıyor. Diğerlerin-
den hiçbiri bundan hoşlanmıyor. Onları kararlı bir şekil-
de yönlendiriyor, görevlerinden kopmamalarını sağlıyor-
sun. Şimdi affetme zamanı değil.)

Sürüler bodrum katlarına yönelip orada toplanan ve
Castrima'nın aşağısına giden gizli tünelleri bulan asker-
lerin üzerine çullanıyor. O noktada lâlın gücüne daha faz-
la bel bağlıyor, tünellerdeki canlı noktacıların hangile-
rinin Rennanis askerleri ve hangilerinin Castrima'yı sa-
vunanlar olduğunu duyumsamaya çalışıyorsun. Kümeler
halindeler, mücadele ediyorlar. İnsanlarına yardım etmen
gerek. *Ah, hay paslanasica, lanet olsun.* Ykka kontrolün
altında çırpınıyor ve onu işitemeyecek kadar şebekeye gö-
mülmüş olsan da ne kastettiğini anlıyorsun.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Böylece duvarlardan bir parça koparıp onunla tünelle-
ri kapatıyorsun. Castrima'nın Yükçekkerleri ve Mucitlerin-
den bazıları mührün haşlar-böceklerin olduğu tarafında.
Rennanis askerlerinden bazıları ise güvenli tarafta. Kim-
se asla istediği her şeyi elde edemiyor.

Kendini ılıkların tünellerdeki taşlardan yayılan titreşimini duyumsamaktan alıkoyamıyorsun.

Fakat sen kendini buna aldırış etmemeye zorlayamadan yakınlardan bir başka ılık geliyor. Sessapine'ne değil kulak zarlarınla algıladığın bir titreşim. Afalliyor, şebekeyi dağıtmaya başlıyorsun; fakat bunu pek de çabuk yapamıyorsun. Sen şebekeyi dağıtana kadar bir şey boyunduruğunu çekiştiriyor. Hatta *koparıyor*; *seni* ve diğer roga'ları birbirininzine üzerine yuvarlayıp halkalarının birbirleriyle olan hizasını bozuyor. Bu da neyin pası? Bir şey içinizden ikisini sizden ayırdı.

Gözlerini açtığında kendini aħřap platformun üzerinde sere serpe uzanır halde buluyorsun. Bir kolun bedeninin altında müthiş bir acı verecek bir şekilde kıvrılmış ve yüzün bir depo kasasına yash. şaşkın halde, homurdanarak –dizlerin güçsüz, boyunduruk olmak zor– kollarınla kendini iterek ayağa kalkıyorsun. “Ykka? O da neydi?..”

Kasaların ardından bir ses geliyor. Bir nida. Ayaklarının altındaki aħřap müthiş ağır bir şeyin dayanakları zorlamasıyla gıcırđıyor. Bir taşın sürtünme sesi geliyor. Ses  yle yüksek ki irkiliyorsun. Bu sesi daha önce işitiğini fark ediyorsun. Bir elinle kasanın kenarını, diğer elinle aħřap tırabzanı tutup kendini bir dizinin üzerinde kaldırıyorsun. Bu da neler olduğunu g rmene yetiyor:

Hoa zihninin hemen ve yarı bilinçli bir şekilde *Savaşçı Duruşu* diye adlandırdığı bir pozda, bir elini uzatarak ayakta duruyor. Elinden bir baş sarkıyor. Bir *taş yiyeinin* başı bu. Taş yiyeinin saçları kıvrımlı sedeften ve yüzünün alt dudaktan aşağısı yok. Yüzünün geri kalanı, alt çenesinden aşağısı Hoa'nın önünde dikiliyor ve bu ek-

sık beden bir şeye uzanıyormuş gibi hareketsiz duruyor. Hoa'nın yüzünü yandan ve kısmen seçebiliyorsun. Yüzü hareket etmiyor, ağzı çiğnemiyor. Fakat Hoa'nın incelikle oyulmuş, siyah mermerden dudaklarının üzerinde soluk renkli raş tozu var. Diğer taş yiyenin ensesinde ısırik yarası büyüklüğünde bir oyuk var. Sana tanıdık gelen çatırtı buymuş demek.

Hemen ardından taş yiyenden geri kalanlar *paramparça oluyor* ve Hoa'nın taş yiyenin göğsünden bir yumruk geçirmek için pozisyonunu değiştirdiğini fark ediyorsun. Sonra Hoa'nın gözleri sana çevriliyor. Boğazındaki yuttuğunu görmüyorsun fakat zaten konuşmak için ağza ihtiyacı yok. "Rennanis'in taş yiyenleri Castrima'nın orojenlerine saldırmak için geliyorlar."

Ah, Habis Toprak. Başının dönmesine ve ayaklarının üzerinde yalpalamana rağmen kalkıyorsun. "Kaç kişiler?"

"Yeterince." Hoa'nın başı hızlı bir hareketle Manzaralı Tepe'ye çevrilmiş bile. Orada kıran kırana bir mücadele görüyorsun; Castrima'nın insanları tüneli geçmeyi başaran Rennanis'lilere direniyorlar. Saldırganların arasında iki uzun bıçağıyla iki Yükçekerin üzerine atılırken yakınlarda Esni arbaleti tutukluk yaptığı için bağırarak kendisine bir başka arbalet verilmesini istiyor. İşe yaramaz silahı atan Esni ışığın altında beyaz bir parıltı yayan, akikten yontulmuş bıçağı çekiyor ve Danel'in savaştığı yere doğru atılıyor.

Sonra dikkatin yakında bir noktaya, bir halat köprüye dolanmış Penty'ye çevriliyor. Halatlara neden dolandığını anlıyorsun: Arkasındaki metal platformda bir başka yabancı taş yiyen dikiliyor. Bu taş yiyen dudaklarının etra-

fındaki beyaz mika hariç, baştan aşağı limon sarısı. Taş yiyen bir elini uzatmış, parmakları birini çağırıyormuş gibi kıvrılmış. Penty senden uzakta, belki on beş metre kadar. Fakat halatlardan kurtulmaya çalışan kızın yüzünde gözyaşlarının bıraktığı çizgileri görebiliyorsun. Bir eli gevşekçe sarkıyor. Kırılmış.

Eli kırık. Tüylerin diken diken oluyor. “Hoa.”

Hoa’nın düşmanının başını bırakmasıyla ahşap platformdan bir *küt* sesi çıkıyor. “Essun,” diyor.

“Hemen yukarı çıkmalıyım.” Yukarıda onu duyumsayabiliyor, büyüyle hissedebiliyorsun. Yüksek ve iri. Başından beri oradaydı. Fakat sen ondan sakınıyordun. Daha öncesinde, ihtiyacın olan için gereğinden fazla kaçıyordu. Şimdi ise tam olarak ihtiyacın olandı.

“Yukarısı kaynıyor Essie. Orada haşlar-böceklerden başka hiçbir şey yok.” Ykka ayakta fakat kristalin duvarına tutunarak dik durabiliyor. Onu uyarmak, taş yiyenlerin kristalin içinden gelebileceklerini söylemek istiyorsun. Fakat buna zaman yok. Sen yavaş olursan eninde sonunda Ykka’yı öldürecekler.

Başını iki yana sallayıp Hoa’ya doğru sendeliyorsun. Hoa sana doğru gelemiyor; öyle lanet bir ağırlığı var ki ahşap platformun hâlâ yıkılmamış olması bir mucize. Pozu yine değişmiş. Öldürdüğü taş yiyen şimdi Hoa’nın etrafına yayılmış parçalardan ibaret; Hoa bir elini kristalin duvarına koymak için hareketlense de bedeninin geri kalanı sana çevrili. Diğer eli sana uzanıyor; açık bir davet bu. Irmak kenarındaki, Hoa’nın çamura düştüğü o günü anımsıyorsun. Ona yardım etmek için elini uzatmış, onun elmas kemiklerin ve sayısız kadim öykünün ağırlı-

ğını içinde taşıdığını fark etmemiştin. Sırrını saklamak adına uzanan elini reddetmiş, bu da ne kadar incinmemeye çalışsan da seni incitmişti.

Şimdi Hoa'nın eli Castrima'nın sıcağına kıyasla soğuktu. Katı... Yine de kısa bir şaşkınlıkla onda tam olarak taşı duyumsamadığını fark ediyorsun. Etinde tuhaf bir doku var. Parmakların onun tenine çok hafifçe gömülüyor. Hoa'nın parmak izleri var. Seni şaşırtıyor bu.

Sonra onun yüzüne bakıyorsun. Yüzünden düşmanını yok ettiği andaki soğuk ifadeyi silip yeni bir ifade takınmış. Şimdi dudaklarında hafif bir gülümseme var. "Elbette ki sana yardım ederim," diyor. Onda hâlâ o oğlanı epeyce gördüğün için senin de ona gülümseyerek karşılık vermene ramak kalıyor.

Bunlara kafa yormaya zaman olmuyor. Çünkü bir anda Castrima bulanıklaşıp bembeyaz oluyor. Sonrası karanlık, toprak karası. Hoa'nın eli elinin üzerinde. Bu yüzden paniğe kapılmıyorsun.

Sonra Castrima'nın yukarısındaki kameriyenin karşısında, ölümler ve ölenlerin arasında dikiliyorsun. Çevrende, yürüme yollarında ve kameriyenin parke taşlarında Rennanis askerleri yatıyor; bedenleri çarpılmış, bazılarını böceklerin oluşturduğu halıların altında görmek imkânsız. Sadece birkaçı hâlâ sürünüp çığlıklar atıyor. Danel'in saldırıyı planlarken kullandığı masa yakında bir yerde devrilmiş; böcekler masanın yüzeyinde geziniyor. Yine o koku var. Salamura et kokusu. Havada haşlar-böcekler ve senin yarattığın alçak basınçlı esinti var.

Böceklerden birinin üzerine atılmasıyla yüzünü ekşitiyorsun. Hemen sonra Hoa'nın eli böceğin olduğu yere uza-

nıyor. Sıcak su yere damlarken ezilen yaratıktan çıkan ıslık sesi sönüyor. Hoa sana “Belki de bir halka oluşturmalsın,” tavsiyesinde bulunuyor. Pul pul dökülen pas adına, evet. Güvenli bir şekilde çalışabilmek için Hoa’dan uzaklaşmak için hareketlensen de Hoa’nın eli elini daha sıkı kavlıyor. Sadece biraz daha sıkı. “Orojeni bana zarar veremez.”

Sende orojeniden öte bir güç var. Fakat Hoa bunu biliyor. O halde mesele yok. Etrafında yüksek ve dar bir halka oluşturunca. Nemi kullanarak yarattığın karı halkayla çeviriyorsun ve haşlar-böcekler hemen senden kaçmaya başlıyor. Belki de avlarını vücut ısılarından takip ediyorlardır. Fakat şimdi bunların bir önemi yok.

Sonra yukarı, göğü kapatan karanlığa bakıyorsun.

Oniks gördüğün sütunların hiçbirine benzemiyor. Büyük bir kısmı parçalardan –çift uçlu, altıgen ya da sekizgen sütunlardan– oluşsa da asimetrik ve künt uçlu. Bu oniks oval bir kaboşon. Çağırmanla birkaç hafta önce geldiğinden beri onu gizleyen bulut katmanının içinden ağır ağır iniyor. Boyutlarını tahmin edemesen de Castrima’nın yukarısının göğüne bakmak için başını çevirdiğinde oniksin göğü neredeyse güneyden kuzeye, gri bulutlu ufuktan alttan aydınlanan kırmızıya dek tüm göğü kaplıyordu. Hiçbir şey yansıtmıyor ve ısıldamıyordu. İçine baktığında –bunu yüzünü eksitmeden yapmanın ne kadar güç oluşu şaşırtıcı– sana sütunun Castrima’nın epey yukarısında süzüldüğünü belli eden sadece kenarlarındaki bulut parçaları oluyor. Ona baktığında sana daha yakındaymış gibi geliyor. Hemen üstündeymiş gibi. Tek yapman gereken elini kaldırmak... fakat bir yanın bunu yapmaktan çok korkuyor.

Lâl kendisinden daha büyük o şeye yakarırcasına arkadaki zemine büyük bir gürültüyle inerken yer katmanları sarsılıyor. Ya da belki oniksin buraya gelip seni kendisine, içine, yukarı çekmesiyle...

–ah, Toprak, seni *ne de hızlı* çekiyor–

–içinde bir başka sütuna söz geçirebileceğin güç kalmadı. Kendinden artırabileceğin hiçbir şeyin yok. Yukarı düşüyor, seni kendine çekmekten çok *emen* bir boşluğa doğru uçuyorsun. Diğer sütunlardan onların akışına boyun eğmeyi öğrenmişsen de aynıını burada yapmaman gerektiğini hemen anlıyorsun. Oniks seni bir kerede yutuvarecek. Fakat onunla mücadele edemiyorsan da; seni paramparça edecek.

Elinden gelenin en iyisi tehlikeli bir denge kurmak oluyor. Bu dengede sütuna dirensen de yarıkları arasında sürükleniyorsun. Ve şimdiden sütunun çoğu içinde, hem de çok fazlası. Bu gücü kullanman gerek yoksa... Fakat hayır, bir terslik var. Bir şey dengeden dışarı kayıyor. Bir anda etrafın ışıkla çevriliyor ve trilyonlarca, kentilyonlarca büyü ipliğine dolanıyorsun ve iplikler giderek sıklaşıyor.

Bir başka varoluşsal düzlemde çılgılık atıyorsun. Bir hataydı bu. *Sütun seni yiyor*. Korkunç bu. Alabaster yanılıyordu. Taş yiyenlerin Castrima'daki tüm rogga'ları öldürmelerine izin vermek bu şekilde ölmekten iyi. Hoa'nın seni güzel dişleriyle çiğnemesine izin vermek bundan iyi; hiç olmazsa Hoa'dan hoşlanıyorsun.

onu seviyorsun

se se sevi sevi seviyorsun

Büyü aniden daralıyor, bin ayrı yönde. Işık örgüsü parlayıp canlanıyor. Aniden siyah bir fonun önünde. *Görüyor-*

sun. Bu normal algı menzilinin öyle ötesinde ki neredeyse anlaşılmaz. Sukunet'i görüyorsun. Tamamını. Gezegenin bu yanının yarı kabuğunu algılıyorsun; diğer yanın tadını ise azar azar alıyorsun. Bu çok fazla –ve Toprak altındaki ateş adına, sen bir budalasın. Alabaster sana söylemişti: Önce ağ, sonra Kapı. Bunu yalnız yapamazsın; daha büyük olana karşı tampon vazifesi görecektir daha küçük bir şebekeye ihtiyacın var. Yeniden Castrima'nın orojenlerini yoklasan da onları kavrayamıyorsun. Şimdi sayıları daha az. Sen uzanırken bile bir parlayıp bir sönüyorlar ve senin bile onlara talip olamayacağın kadar büyük bir panik içindeler.

Fakat orada, hemen yanında küçük bir güç dağı var: Hoa. Ona uzanmaya çalışmıyorsun bile. Çünkü o güç yabancı ve korkutucu. Fakat o sana uzanıyor. Seni dengeliyor. Seni sıkıca kavlıyor.

Bu da nihayet bir şeyi anımsamanı sağlıyor: *Anahtar oniks.*

Anahtar bir kilidi açıyor.

Kapı bir kilidi aktive ediyor...

Sonra birden oniks yanıp sönüyor; etrafında magmalara ulaşacak kadar derin ve ağır.

Hay Habis Toprak, Alabaster'ın kastettiği bir orojenler şebekesi değil, bir...

Önce lâl, işte orada. Sonra topaz, parlak ve canlı gücü sana kolayca boyun eğiyor.

Duman rengi kuvars. Ametist, eski dostun, Tirimo'dan ağır ağır sana doğru geliyor. Künzit. Yeşim.

ah

Akik. Donuk akik, opal, sitrin...

Çığlık atmak için ağzını açsan da kendi sesini işitmiyorsun.

Yakut, spodümen, AKUAMARİN, KRİZOLİT...

“Bu çok fazla!” Çığlık mı atıyorsun, yoksa sözcükler yüksek sesle zihninde mi cınlıyor bilemiyorsun. “Çok fazla!”

Yanındaki dağ “Sana ihtiyaçları var Essun,” diyor.

Sonra her şey yerli yerine oturuyor. Evet. Sütun Kapısı sadece bu amaç için açılıyor.

Aşağı. Jeod kapıları. Yanıp sönen proto-büyü sütunları; Castrima’nın yapıtaşı. Yapısının içindeki kirleticileri duyumsuyor-hissediyor-biliyorsun. Yüzeylerinde gezinenler göz yumdukların.

(Ykka, Penty, diğer tüm rogga’lar ve cemiyetin ayakta kalması için onlara bel bağlayan hımbıllar. Hepsinin sana ihtiyacı var.)

Öte yandan kristal örgüleri engelleyen kirleticiler de var; Onun madde ve büyü iplikleri boyunca ilerliyor, jeodu çevreleyen kayanın içinde yuvalanmaya çalışan parazitler gibi gizleniyorlar. Onlar aynı zamanda dağlar... Fakat *senin* dağın değiller.

Yanlış rogga’yı kızdırdılar. Hoa sütunun içinde tutsak kalışının nedeninin bu olduğunu söylemişti. Evet, bu düşman taş yiyenler paslanasica yanlış rogga’yı kızdırdılar.

Tekrar haykırıyorsun. Fakat bu kez zorlandığın için, saldırganlık sergileyerek. Bir KOPUŞ gerçekleşiyor. Örgüleri ve büyü ipliklerini koparıp kendi tasarladığın şekilde yeniden mühürlüyorsun. Bir ÇATIRTIYLA tüm kristalleri kaldırıp birer mızrak gibi fırlatıyor ve aşağıdaki düşmanları eziyorsun. Gözlerin Gri Adam’ı, Hoa’ya zarar veren taş yiyeni arasa da yuvanı tehdit eden dağlardan biri değil o.

Bunlar sadece küçük yordakçılar. Peki. O halde ona korkuyla kaleme alınmış bir mesaj göndereceksin.

İşin bittiğinde en az beş taş yiyeni kristallerin içine hapsediyorsun. Zor da olmadı gerçekten. Çünkü sen onları izlerken kristallerin içinden geçip gitmeye çalışacak kadar aptaldılar. Bedenlerini kristallerin içlerinden geçmek için onlarla eş fazlı hale getirdiklerinde kristallerin fazını bozuyor, taş yiyenleri kehribarın içindeki böcekler gibi donduruyorsun. Kaçışıyorlar.

Bazıları kuzeye kaçıyor. Kabul edilemez bir durum. Zaten senin için artık mesafe bir hiç. Yukarı çekiyor, döndürüyor ve bir kez daha indiriyorsun ve işte Rennanis orada; ağlara sarılmış ve içi kurumuş avının başında bekleyen bir örümcek gibi düğüm örgüsünün içinde. Sütun Kapısı her şeyi gezegensel ölçekte yapmak üzere tasarlanmış. Senin için güç aşağı yöneltip Rennanis'in tüm sakinlerine Penty'yi öldüresiye döven kadına yaptığının aynısını yapman işten bile değil. Zorba zorbadır. Onların hücreleri arasında parlayan gümüşü hücreleri hareketsizleşip katılaşıp dek çarpıtman çok kolay. Taşa dönüştürene dek. Bitti. Castrima'nın savaşı bir nefeste kazanıldı.

Artık tehlikenin farkındasın. Anlıyorsun: Bu sütunlar şebekesinin gücünü odaksız kullanmak onun odağına dönüşmek ve ölmek demek. Şimdi Castrima güvende olduğundan yapılacak en akıllıca iş Kapı'nın parçalarını ayırıp bağlantı seni yok etmeden ondan ayrılmak.

Fakat... Castrima'nın güvenliğinin yanı sıra istediğin başka şeyler de var.

Sütun Kapısı orojeni gibi. Bilinçli kontrol olmadan

tüm arzulara karşılık veriyor. Bu arzular da dünyayı yok etmeye varıyor. Ve sen bunu kontrol etmeyeceksin. Edemezsin. Bu arzu özünün bir parçası. Tıpkı geçmişin, savunmacı kişiliğin ya da defalarca kırılan kalbin kadar.

Nassun.

Farkındalığın çevriliyor. Güneye. İz sürüyor.

Nassun.

Engelleme. Engelleme canını yakıyor. İnci, elmas...

Safir. Safir Kapı'nın şebekesi içine çekilmemek için direniyor. Daha önce onlarca, yüzlerce sütun seni şaşkına çevirdiğinden pek fark edememiştin fakat şimdi fark ediyorsun çünkü

NASSUN

BU O

Kızın o, Nassun o. Onun ağırkanlı karmaşıklığını kendi yüreğini ve ruhunu biliyormuş gibi biliyorsun, *bu o, bu sütunun her yanına yazılmış ve onu buldun, o hayatta*

Amacı (amacın) başarıya ulaştığından Kapı kendiliğinden ayrılmaya başlıyor. Sütunlar birbirlerinden kopuyor; seni en son bırakan oniks oluyor. Soğuk bir gönülsüzlükle de olsa. Bir dahaki sefere.

Ve bedeninin çöküp yana devriliyor. Çünkü bir şey aniden dengeni bozuyor. Eller seni kavrayıp kaldırarak dengede tutuyor. Başını güçlülükle kaldırabiliyorsun. Bedenin sana uzak, ağır geliyor. Taşın içinde olmak gibi bir his. Saatlerdir hiçbir şey yememişsen de hiç açlık hissetmiyorsun. Dayanma gücünün sınırlarını fazlasıyla aştığını bilsen de hiç bitkinlik hissetmiyorsun.

Etrafında dağlar var. "Dinlen Essun," diyor sevdiğin. "Seninle ilgileneceğim."

Kaya kadar ağır başını sallıyorsun. Sonra dikkatini varlıklarını yeni fark ettiklerin çekiyor ve kendini son bir kez yukarı bakmaya zorluyorsun.

Antimony karşında dikiliyor. Her zamanki gibi ifade-siz. Fakat onun varlığının seni rahatlatan bir yanı da var. İçgüdüsel olarak onun bir düşman olmadığını biliyorsun.

Antimony'nin yanında bir başka taş yiyen dikiliyor: Uzun boylu, ince yapılı ve bedenini donatan "giysileriyle" tuhaf da. Tepeden tırnağa beyazlar içinde, yüz hatları ise bir Doğu Yakalı'nın yüz hatları: Dolgun dudaklar, uzun burun, çıkık elmacıkkemikleri ve güzelce işlenmiş kıvrık saçlar. Sadece gözleri siyah ve o gözler seni pek de tanıtmıyormuş gibi, içlerinde pekâlâ bir anı olabilecek (fakat öyle olmaması gereken) bir şaşkınlık var.

Ne de ironik. İlk kez kaymaktaşıdan* yapılmış bir taş yiyen görüyorsun.

Sonra her şey kararıyor.

Ya ölmediyse?

*Rido Mucit Dibars'ın Yedinci Üniversite'ye yazdığı ve
kırmızı sütunun yükselişinden sonra ulakla
Allia Eyaleti ve Cemiyeti'nden gönderilen ve Allia'nın
telgrafla duyurulan yok oluşundan üç ay sonra
üniversiteye ulaşan mektubundan.
Referans Bilinmiyor.*

* İng. Alabaster; kaymaktaşı. (ç.n.)

PERDE ARASI

Kollarıma devriliyorsun ve seni güvenli bir yere götürüyorum.

Göreceli bir güvenlik bu. Kötü kardeşlerimi, türümün seni kontrol edemediklerinden öldürecek olan temsilcilerini defettin. Fakat ben Castrima'ya inerken ve tanıdık bir mekânın sessizliğine karışırken bok, bayat hava, et ve duman kokuları arasında demirin ve havanın kokusunu alıyorum. Demir de bir et kokusu; kanda bulunan demirin bir türdeşi. Dışarıda, yürüme yollarında ve basamaklarda cesetler var. Cesetlerden biri bir teleferik hattından sarkıyor. Savaş neredeyse bitmek üzere. İki nedenden dolayı. Birincisi, işgalciler böceklerin istila ettiği yüzeyin ve artık ordularının büyük bir kısmı yok olduğu için sayıları kendilerinden fazla olan düşmanlarının arasına sıkıştıklarını fark ettiler. Yaşamak isteyenler teslim oldu; daha beter bir ölümden korkanlar

kendilerini Castrima kristallerinin kılıçlarına attılar.

Savaşı durduran ikinci şey ise kaçınılmaz bir şekilde jeodun fena hasar görmesi oldu. Eskiden cemiyetin her yerinde parlayan kristaller artık düzensiz ve yanıp sönüyor. Uzunca olanlardan biri duvardan kopup kırıldı ve tozu, molozu jeod zeminine dağıldı. Zemin seviyesinde sıcak su ortak havuza akmaz oldu. Fakat ara sıra, gelişigüzel akıyor. Cemiyetin kristallerinin çoğu tamamen karardı; öldü; çatladı... Fakat her birinin içinde donmuş ve kapana kısılmış karanlık birer figür görülebiliyor. İnsansı figürler.

Aptallar. Yanlış rogg'a kızdırmanın sonu budur işte.

Seni bir yatağa yatırıp yakınına yiyecek ve su bırakıyorum. Seninle dost olmak için üzerime geçirdiğim o kılıftan sıyrıldığım için seni beslemem zor olacak. Fakat büyük olasılıkla ben buna kalkışmak zorunda kalmadan birileri gelip seni besler. Lerna'nın dairesindeyiz. Seni onun yatağına yatırdım. Sanırım bu onun hoşuna gider. Yeniden kendini insan hissetmek istediğinde senin de hoşuna gidecektir.

Senden bu bağlantıları esirgemiyorum. Onlara ihtiyacın var.

(Senden bu bağlantıları esirgemiyorum. Onlara ihtiyacın var.)

Fakat seni dikkatle yerleştiriyorum ki rahat

olabilesin. Kolunu örtülerin üzerine bırakıyorum ki uyanır uyanmaz artık bir seçim yapman gerektiğini bilesin.

Sağ kolun. Kahverengi, katılaşmış, yoğunlaşmış büyüye dönüşen kolun. Kaba hiçbir yanı yok; etin saf, mükemmel, tam. Her atom olması gerektiği gibi, gizemli örgü kusursuz ve güçlü. Ona bir kez dokunuyorum, biraz, fakat parmaklarım baskıyı güçbelâ hissediyor. Yakın zaman önce kuşandığım etten arta kalan bir özlem bu. Üstesinden geleceğim.

Taş elin bir yumruk şeklinde duruyor. Arkasında, el kemiklerine dik doğrultuda bir çatlak var. Büyü seni yeniden şekillendirse de mücadele ettin. (Mücadele ettin. Olman gereken bu. Sen hep mücadele ettin.)

Ah, duygusallaşıyorum. Ete bürünerek geçen birkaç haftanın nostaljisi kendimi kaybetmeme yetiyor.

Bekliyorum. Saatler ya da günler sonra Lerna başka insanların kanının ve kendi yorgunluğunun kötü kokusuyla dolu dairesine döndüğünde beni, oturma odasında ayakta duran nöbetçiyi görüp donakalıyor.

Lerna bir süre hiç kıpırdamıyor. “Nerede o?”

Evet. O sana layık.

“Yatak odasında.” Hemen oraya gidiyor. Onun peşinden gitmeme gerek yok. Geri dönecek.

Bir süre sonra –dakikalar ya da saatler, bu zaman belirten sözcükleri biliyorum fakat benim için pek de bir şey ifade etmiyorlar– Lerna dikildiğim oturma odasına geri geliyor. Oturuyor, kendini külçe gibi bırakıp yüzünü ovuşturuyor.

“Yaşayacak,” diyorum, buna hiç gerek olmasa da.

“Evet.” Lerna senin komada olduğunu biliyor ve sen uyanana dek seninle ilgilenecek. Hemen sonra Lerna ellerini indirip bana bakıyor. “Sen yapmadın, değil mi, ha?” Dudaklarını yalıyor. “Kolu...”

Ne kastettiğini gayet iyi anlıyorum. “Onun izni olmadan olmaz.”

Lerna’nın yüzü çarpılıyor. Bu bana biraz itici gelse de sonra çok da uzun sayılamayacak bir süre önce benim de bedenimin öyle hareket halinde olduğu aklıma geliyor. O zamanlar geride kaldığı için memnunum. “Ne de onurlu bir tavır,” diyor. Muhtemelen bunu hakaret olsun diye söylüyor.

Onun senin diğer kolunu yememe kararı almasından daha onurluca değil bu. Bazı şeyler sadece incelikten gelir.

*Bir süre sonra –Lerna yerinden kıpırda-
madığından herhalde yıllar geçmemiştir;
çok yorgun görüldüğüne bakılırsa da saatler
geçmiş olabilir– “Şimdi ne yapacağımızı bil-
miyorum,” diyor. “Castrima ölüyor.” Onun bu*

sözlerini vurgulamak istercesine, çevremizdeki kristal bir süre için parlamayı bırakıyor ve bizi dairenin dışından gelen ışıkla üstünkörü aydınlanan bir karanlıkta bırakıyor. Işık geri geldiğinde Lerna bir nefes veriyor. Nefesinde korku-aldehitlerinin kokusu var.

Düşmanları Essun'ı ve diğer orojenleri öldürmeyi başarsaydı onların da kimsesiz olacaklarını belirtmeye gerek yok. Eninde sonunda bunu anlayacak; o kendine has hantal, ağır aksak idrakiyle. Fakat bilmediği bir şey var ve bunu yüksek sesle dillendiriyorum.

“Rennanis öldü,” diyorum. “Essun öldürdü onu.”

“Ne?”

Beni işitti. Sadece işittiğine inanmıyor.

“Demek istediğin... essun'ın Rennanis'i bulduğu mı? Buradan?”

Hayır, bunu büyü kullanarak yaptı. Fakat önemli olan sadece şu: “Rennanis'in duvarları arasında yaşayan herkes şimdi ölü.”

Lerna bu sözlerimin üzerine sonsuzluk kadar uzun bir süre boyunca düşünüyor. Ya da belki sadece saniyelerce. “Bir Ekvator şehrinin büyük erzak depoları olur.” Sonra kaşları çatılıyor. “Oraya yolculuk edip o kadar çok erzakı buraya getirmek zor bir iş olur.”

Aptal bir adam değil o. Lerna hesap yaparken ben geçmişi düşünüyorum. Ağzından çıkan nidayla dikkatim yeniden ona çevriliyor.

“Rennanis boş.” Gözlerini bana diyor, sonra ayağa kalkıp odada sert adımlarla geziyor. “Habis Toprak-Hoa, ne kastettiğini anladım! Sağlam duvarlar, sağlam evler, erzak depoları... ve bunlar için savaşağımız biri de yok. Akli olan bugünlerde kuzeye de gitmez. Orada yaşayabiliriz.”

Nihayet. Ben düşüncelerime dönerken Lerna kendi kendine mırıldanıp bir aşağı bir yukarı yürüyor. Fakat sonra Lerna durup gözlerini bana diyor. Gözleri şüpheyile kısılıyor.

Yumuşak bir sesle “Bizim için hiçbir şey yapmazsın sen,” diyor. “Sadece onun için yaparsın. Bunu bana neden söyledin?”

Dudaklarımı kıvırmamla Lerna’nın çenesi tiksintiyle geriliyor. Bunu yapmakla uğraşmamalıydım. “Essun, Nassun için güvenli bir yer istiyor,” diyorum.

Belki bir saat kadar sessizlik oluyor. Ya da sadece bir dakika. “Nassun’ın nerede olduğunu bilmiyor.”

“Sütun Kapısı yeterince hassas bir algı sağlıyor.”

İrkiliyor. Hareketle ilgili sözcükleri anımsıyorum: İrkilmek, nefes almak, yutkunmak, yüzünü buruşturmak. “Yer alevleri! O halde...” Durgunlaşan Lerna dönüp yatak odası perdesine bakıyor.

Evet. Uyandığında gidip kızını bulmak isteyeceksin. Bunu fark etmesiyle Lerna’nın yü-

zünüün yumuşamasını, kaslarının geriliminin azalıp duruşunun gevşeyişini izliyorum. Bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok.

“Neden?” Onun kendi kendine değil, benimle konuştuğunu fark etmem bir yıl alıyor. Ben bunun farkına varana dek sorusunu bitirmiş bile. “Neden onunla kalıyorsun? Aç olduğun için mi?”

Kafasını ezme arzuma direniyorum. “Onu sevdiğimden elbette.” İşte; medeni bir ton tutturmayı başardım.

“Elbette.” Lerna’nın sesi yumuşadı.

Elbette.

Sonra ona verdiğim bilgiyi cemiyetin diğer liderlerine ulaştırmak için gidiyor. Sonra bir yüzyıl, ya da belki bir hafta boyunca cemiyetteki diğer insanlar hummalı bir çalışmayla uzun, zahmetli –ve içlerinden birkaçı için– ölümlü olacağından şüphe olmayan bir yolculuk için eşyalarını topluyor, hazırlanıyor, güç topluyorlar. Fakat seçme şansları yok. Bir Mevsim yaşanırken hayat böyledir işte.

Uyu aşkım. İyileş. Ben başında nöbet tutacağım ve sen yeniden yola çıktığında yanında alacağım. Tabii ki. Ölüm bir seçenek. Bu seçeneği garantiye alacağım, senin için.

(Fakat senin için değil.)

20

Nassun, yontulmuş...

FAKAT AYNI ZAMANDA... Toprağı dinliyorum. Tınlamaları işitiyorum. Yeni bir anahtar kesildiğinde –onun anahtar tırtıkları nihayet onun sütunlara bağlanıp onlara şarkılar söylettirebileceği kadar sivrildi– hepimiz bunu biliyoruz. Ümit besleyenlerimiz... o şarkıcıyı... arayıp buluyorlar. Anahtarı kendimiz çevirmemiz yasak olsa da onun yönüne etki edebiliriz. Bir sütun ne zaman tınlasa, bizden birinin yakınlarda olduğundan emin olabilirsiniz. Konuşuyoruz. Bu sayede biliyoruz.

Gecenin bir yarısı Nassun uyandı. Barakalar hâlâ karanlık olduğundan ayakkabılarını ve ceketini giyip odanın diğer yanına yürürken gıcırdayan zemin döşemelerine basmamaya özen gösterdi. Diğerleri uyanıp seni fark etmişseler de hiç yerlerinden kıpırdamadılar. Muhteme-

len sadece onun dışarıdaki tuvalete gittiğini düşünüyorlardı.

Dışarısı sessizdi. Göl doğuda şafakla aydınlanmaya başlasa da kül bulutları yoğunlaştığından emin olmak güçtü. Nassun yokuşun en tepesine çıktığında Jekity’de birkaç ışık fark etti. Çiftçilerden ve balıkçılardan bazıları uyanmıştı. Fakat Bulunmuş Ay durgundu.

Zihnini huzursuz eden neydi? Sinir bozucu, sakız gibi bir histi bu. Bir şey saçına takılmış, çıkarılması gerekiyormuş gibi. Bu his sessapine’sinde odaklanıyordu... Hayır. Daha derinde. Omurgasının ışığını, hücrelerinin arasındaki gümüşü; onu toprağa, Bulunmuş Ay’a, Schaffa’ya ve Jekity’nin bulutları üzerinde süzülen safire bağlayan iplikleri çekiştiriyordu. Jekity ara sıra, bulutlar azıcık dağıldığında seçiliyordu. Huzursuzluğunun kaynağı... kuzeydeydi.

Kuzeyde bir şeyler oluyordu.

Nassun hissi takip etmek için döndü. Tepeden çıkıp kap mozaigine ulaştı. Rüzgâr saç buklelerini titretirken kapın ortasında durdu. Bu yükseklikten Jekity’yi çevreleyen ormanı bir harita gibi görebiliyordu: Ağaçların yuvarlak tepeleri ve yer yer bazalt şeritlerinin uçları. Bir yanı yer değiştiren güçleri, çınlayan hatları, bağlantıları, amplifikasyonu algılayabiliyordu. Fakat bunların kaynağı neydi? Ve sebebi? Devasa bir şey.

Çelik “Algıladığın Sütun Kapısı’nın açılışı,” dedi. Nassun onun aniden yanında bitmesine şaşırdı.

“Bir sütundan fazlası mı?” diye sordu Nassun. Çünkü duyumsadığı buydu. *Çok daha fazlası.*

“Kıtanın bu yarısına konuşlandırılmış her bir sütun.

Gerektiği gibi çalışmaya başlayan büyük mekanizmanın yüz parçası.” Çelik’in bariton ve şaşırtıcı bir şekilde hoş çıkan sesinde özlem seziliyordu. Nassun kendisini Çelik’in hayatını, geçmişini ve onun hiç kendisi gibi çocuk olup olmadığını merak eder halde buldu. Bu ona imkânsız geliyordu. “Çok fazla güç var. Gezegenin kalbi Kapı’dan kanalize oluyor... ve o bunu önemsiz bir amaç için kullanıyor.” Hafifçe iç çekti. “Yine de Sütun Kapısı’nı yaratanlar da öyle yapmışlardı sanırım.”

Bir şekilde Nassun, Çelik’in “o” derken kastettiği kişinin annesi olduğunu biliyordu. Annesi hayatta, öfkeli ve büyük bir güçle doluydu.

“Hangi amaç için?” diye sordu Nassun.

Çelik’in gözleri Nassun’a çevrildi. Nassun kimin amacını sorduğunu belirtmedi: Annesinin mi yoksa sütunları ilk kez yaratıp yerleştiren o kadim halkın amacı mı? “Düşmanları yok etmek elbette. Küçük ve bencilce olsa da o an için yüce gelen bir amaç; tabii sonuçları da olacak bir amaç.”

Nassun diğer iki muhafızın olgun gülümsemelerinden neler öğrendiğini, duyumsadığını ve gördüğünü düşündü. “Toprak Baba saldırıya karşılık verdi,” dedi.

“Kendisini köleleştirmek isteyenlere karşı herkesin yapacağı gibi. Anlaşılır bir durum, öyle değil mi?”

Nassun gözlerini yumdu. Düşündüğünde gerçekten anlaşılır bir durumdu bu. Dünyanın düzeni güçlünün zayıfı yemesi üstüne değil; güçlü de zayıf olana dek zayıfın güçlüyü aldatması, zehirlemesi ve onun kulağına fısıldaması üzerine kuruluydu. Aynı zamanda kırık eller, hatlatlar gibi dokunmuş iplikler ve düşmanlarını yok etmek

için dünyayı yerinden oynatan fakat küçük bir oğlanı kurtaramayan anneler.

(Küçük bir kız.)

Nassun'ı kurtaracak kimse olmamıştı. Annesi kimse-
nin gelmeyeceğini söyleyip onu uyarmıştı. Nassun kor-
kudan arınmak istiyorsa kendi özgürlüğünü şekillendir-
mekten başka seçeneği yoktu.

Böylece döndü. Yavaşça, arkasında sessizce dikilen ba-
basıyla yüzleşmek için.

“Tatlım,” dedi babası. Ona seslenirken kullandığı ton-
la. Fakat Nassun onun içten olmadığını biliyordu. Baba-
sının gözleri birkaç gün önce onun evinde bıraktığı buz
kadar soğuktu. Çenesi gergindi; bedeni hafifçe titriyor-
du. Nassun babasının sıkılı yumruğuna baktı. Babasının
elinde bir bıçak vardı; kırmızı opalden yapılmış güzel bir
bıçak. Bıçak babasının son zamanlardaki işleri içinde
Nassun'ın favorisiydi. Farklı renklerde parlayan bıçağın
yontulmuş kenarlarının ustura keskinliğini tamamen
gizleyen bir perdahı vardı.

“Selam baba,” dedi Nassun. Nassun, Jija'nın niyetinin
farkında olduğu belli olan Çelik'e baktı. Fakat gri taş yi-
yen şafağın çöktüğü ormandan ya da dünyayı değiştiren
pek çok olayın gerçekleştiği kuzeyden gözlerini ayırmaya
tenezzül etmedi.

İyi. Nassun yüzünü yeniden babasına çevirdi. “Annem
hayatta babacığını.”

Bu sözler Jija için bir şey ifade ediyorsa bile yüzün-
den bunu okumak mümkün değildi. Sadece orada öyle-
ce dikilmiş, Nassun'a bakıyordu. Özellikle de gözlerine.
Nassun'ın gözleri Jija'ya hep Essun'ı anımsatırdı.

Bir anda bunlar önemsizleşti. Nassun iç çekip yüzünü ovuşturdu. Bitkinliği sonsuzluk kadar uzun bir zaman süren nefretin yorduğu Toprak Baba'nınki kadar büyüktü belki de. Nefret yorucuydu. Nihilizm işin kolay yolu olsa da Nassun henüz bu sözcüğü bilmiyordu. Birkaç sene daha öğrenmeyecekti. Fakat hissettiği nihilizmdi: Her şeyin anlamsızlığına dair ezici bir his.

Ellerini iki yanından sarkıtan Nassun babasına “Sanırım bizden niçin nefret ettiğini anlıyorum,” dedi. “Kötü şeyler yaptım babacığım. Belki de senin benden bekleyeceğin şeyler. Onları nasıl *yapmayacağımı* bilmiyorum. Sanki herkes benden kötü olmamı istiyor da ben de başka türlü olamıyorum.” Duraksadı. Sonra aylardır aklında olan, dillendirmediği şeyleri söyledi. Bunu söylemek için bir başka şansı olacağını sanmıyordu. “Kötü olsam da beni sevebilmeni dilerdim.”

Fakat Nassun bunları söylerken aklında Schaffa vardı. Onu her şeye karşın bir babanın sevmesi gerektiği gibi seven Schaffa.

Jija ona öylece bakıyordu. Sessizliğin içinde bir başka yerde, Duyu'nun ve gümüş ipliklere dair duyunun –adı her ne ise– işgal ettiği o farkındalık düzleminde Nassun annesinin devrilişini hissetti. Daha doğrusu annesinin hareketli ve parıldayan sütun şebekesine uyguladığı gücün birden kesildiğini. Annesinin uyguladığı gücün bas-kısı Nassun'ın safirine hiç dokunmamıştı.

Nihayet Nassun “Üzgünüm bana,” dedi. “Seni sevmeye çalıştım fakat bu çok güç oldu.”

Jija, Nassun'dan çok daha iriydi. Onun silahı vardı. Nassun ise silahsızdı. Jija hareket ettiğinde bir dağ ye-

rinden oynar gibi oldu; omuzlarını ileri vermesiyle kütlesi gitgide önüne geçilmez bir hıza ulaştı. Nassun ise ancak elli kilo kadardı. Hiçbir şansı yoktu gerçekten.

Fakat babasının kaslarının seğirişini, yerde ve havada küçük, çınlayan şok dalgalarını hissettiği anda Nassun farkındalığını tek, çınlayan bir emirle göğe yönlendirdi.

Safirin dönüşümü ani oldu. Havanın oluşan boşluğu doldurmak için ani hareketiyle bir patlama gerçekleşti. Çıkan ses Nassun'ın o güne dek işittiği en güçlü gök gürültüsüydü. Jija, Nassun'ın üzerine atılacağı sırada afallayıp yukarı baktı ve tökezledi. Hemen sonra safir yere, Nassun'ın önüne düşüp kap mozaığının merkez taşını çatlattı. Nassun'ın etrafındaki zeminde neredeyse iki metre genişliğinde bir çatlak açıldı.

Safir o ana dek gördüğü safir olmasa da taşın aynılığı şekil gibi şeylerin ötesindeydi. Nassun elini mavi taşın bıçağın uzun ve pırıldayan kabzasına dolamak için uzattığında taşla bir nebze bütünleşti. Yukarı, ışık ve gölgenin bulanık yüzeyleri arasında süzülerek. İçeri, toprağın altına. Dışarı, uzağa, Kapı denen, diğer parçaların oluşturduğu bütüne sürtünerek. Elindeki şey yine o aynı devasa, dağ gibi, gümüşü güç dinamosuydu. Aynı araçtı. Sadece şimdi eskisinden daha çok yönlü bir araçtı.

Jija gözlerini önce taş, sonra Nassun'a dikti. Jija bir an için tereddüt edince Nassun bekledi. Jija arkasına dönüp kaçarsa... Ne de olsa bir zamanlar Nassun'ın babasıydı o. Jija o zamanları anımsıyor muydu? Nassun onun anımsamasını isterdi. Artık ikisinin arasında hiçbir şey aynı olmayacak olsa da Nassun o günlerin Jija için bir değerinin olmasını diliyordu.

Hayır. Jija yeniden Nassun'ın üzerine yürüdü. Haykırarak bıçağını havaya kaldırdı.

Böylece Nassun safir bıçağı topraktan kaldırdı. Bıçak neredeyse bedeni kadar uzun olsa da tüy kadar hafifti; ne de olsa safir havada süzülüyordu. Yukarıda değil, Nassun'ın karşısında. Nassun'ın safir bıçağı kaldırdığı da söylene-
mezdi. Safirin yeni bir noktaya hareket etmesini istemesi yetiyordu. Önüne. Onunla Jija'nın arasına. Böylece Jija'nın bedeni Nassun'ı bıçaklamak için kıvrıldığında elinde olmadan safir bıçağa çarptı. Bu da Nassun'ın gücünün Jija'nın içine akmasını kolay ve kaçınılmaz hale getirdi.

Nassun, Jija'yı buzla öldürmedi. Nassun çoğu zaman orojeni yerine gümüşü kullanmayı tercih ediyordu. Jija'nın etindeki değişim Nassun'ın Eitz'a yaptığına kıyasla daha kontrollüydü. Bunun en büyük nedeni de Nassun'ın ne yaptığıнын farkında olması ve bunu bilinçli bir şekilde yapmasıydı. Jija sütunla temas ettiği noktadan başlayarak taşa dönüşmeye başladı.

Nassun'ın hesaba katmadığı gözlerini safirden ayırıp etine neler olduğunu görmek için kıvrılan ve çılgılık atmak için bir nefes alan Jija'yı ileri taşıyan ivmeydi. Daha Jija aldığı nefesi veremedi akciğerleri katılaştı. Fakat sıçrayışı tamamlandı. Her ne kadar dengesizce, kontrolsüzce ve bir saldırıdan çok bir düşüş gibi olsa da. Yine de merkez noktası bıçak olan bu düşüşün sonunda bıçak Nassun'ın omzuna battı. Oysa Jija onun kalbini hedef almıştı.

Bıçağın verdiği ani ve feci acı Nassun'ın konsantrasyonunu bir anda bozdu. Safir tıpkı Nassun'ın acısı gibi alevlendiği için bu kötü olmuştu. Nassun bir inilti çıkarıp sendelerken safir bir görünüp bir silikleşerek somut ve

yarı gerçek arasında gidip geliyordu. Bu da Jija'nın işini bir anda bitirip onu bir heykele çevirdi. Duman rengi-kuvars bukleleri, kırmızı-koyu sarı yüzlü, serendibite taşı renginde giysileri olan bir heykel. Kızına görünmeden saldırabilmek için koyu giysiler seçmişti. Fakat heykel sadece kısa bir an için dengede kaldı. Sonra safirin titreşimi Jija'nın içine çalınan bir çaninkine benzer dalgacıklar yaydı. Bir zamanlar bir muhafızın Innon adında bir adamın içine gönderdiği orojenik gücün sarsıntısından pek de farklı değildi bu.

Jija da benzer bir şekilde parçalandı. Tek fark bu parçalanmanın o denli ıslakça gerçekleşmemesiydi. Jija kırılğan, zayıf ve derme çatmaydı. Parçaları Nassun'ın ayaklarının dibine devrilip hareketsizleşti.

Nassun uzunca bir süre, acıyla babasından geri kalanlara baktı. İleride, Bulunmuş Ay'da ve aşağıda, Jekity'de kulübelerin ışıkları yanmaya başladı. Herkes safirden çıkan gök gürlmesiyle uyanmıştı. Şaşkınlık, birbirlerine seslenenler ve toprağın duyumsanıp yoklanması.

Çelik, Nassun'la beraber yere, Jija'ya baktı. "Hiç sonu gelmeyecek," dedi. "Hiç iyiye gitmeyecek."

Nassun hiçbir şey söylemedi. Çelik'in sözleri suya atılmış bir taş gibi Nassun'ın içine battı. O sözlerin etkisi sona erdiğinde Nassun bir su gibi dalgalanmadı.

"Nihayetinde sevdiğin her şeyi öldüreceksin. Anneni. Schaffa'yı. Burada, Bulunmuş Ay'daki tüm arkadaşlarını. Bundan kaçış yok."

Nassun gözlerini yumdu.

"Belki de var... Bir yolu var." İhtiyatlı, bilinçli bir duraksama. "Sana bunun yolunu söyleyeyim mi?"

Schaffa geliyordu. Nassun, Schaffa'yı; ondan yayılan uğultuyu, kendisinin çıkarmasına izin vermediği, beyninin içindeki o daimi acı kaynağını duyumsayabiliyordu. Schaffa. Nassun'ı seven Schaffa.

Nihayetinde sevdiğin her şeyi öldüreceksin.

Nassun kendisini "Evet," demeye zorladı. "Bana sevdiğilerime nasıl..." Sustu. Onlara nasıl zarar vermeyeceğini sormadı. Çünkü zaten birçok kişinin canını yakmıştı. O bir canavardı. Fakat canavarlığı tecrit etmenin bir yolu olmalıydı. Bir orojenin varlığının yarattığı tehdidi sona erdirmenin.

"Ay geri geliyor Nassun. Çok uzun zaman önce kaybolmuş, bir ipin ucundaki balon gibi uçup gitmişti. Fakat gerilen ip onu geri çekti. Kendi haline bırakılırsa Ay yine yanımızdan geçip gidecek, uzaklara uçacak; bunu daha önce de yaptı. Defalarca."

Nassun babasının bir gözünün yüzündeki bir parça taşın içine gömüldüğünü, ona yığının içinden baktığını görebiliyordu. Jija'nın gözleri yeşilken şimdi hoş bir krizolit tonuna çevrilmişti.

"Fakat Kapı'yı kullanarak Ay'ı... yerinden oynatabilirsin. Birazcık. Böylece yürün..." Çelik yumuşak, neşeli bir ses çıkardı. "Yani Ay'ın doğal olarak izlediği yolu ayarlayabilirsin. Yine geçip gitmesine, kaybolup dolanmasına engel olup onu yuvasına döndür. Toprak Baba, Ay'ı özlüyor. Ay'ı dosdoğru buraya getir ki birbirlerine kavuşsunlar."

Ah. Ah. Anladı. Birden. Toprak Baba'nın onun ölmesini neden istediğini.

Nassun'a sokulan Çelik, kulağına "Feci olacak," diye fısıldadı. "Mevsimlerin sonunu getirecek bu. *Tüm* mevsim-

simlerin. Fakat... şu an hissettiğin şeyi bir daha hissetmen gerekmeyecek. Bir daha kimse acı çekmeyecek.”

Nassun dönüp Çelik’e baktı. Çelik ona doğru eğilmişti. Yüzüne neredeyse gülünç bir sinsilik oturmuştu.

Sonra Schaffa koşarak gelip karşılarında durdu. Gözlerini Jija’dan geri kalan kalıntılara dikti. Nassun, Schaffa’nın ne gördüğünü idrak ettiği anın yüzüne yansımısını gördü. Hareketli bir şok dalgası gibi. Schaffa’nın buz beyazı gözleri Nassun’a çevrilirken Aniden gelen acıyla midesi kasılan Nassun, Schaffa’nın yüzündeki ifadeyi süzdü.

Schaffa’nın yüzünde sadece keder vardı. Nassun için duyduğu korku, keder ve onun kanayan omzunu görme-siyle yaşadığı panik. Schaffa gözlerini Çelik’e odakladığında ise yüzünde ihtiyat ve korumacı bir öfke vardı. Schaffa hâlâ Nassun’ın Schaffa’sıydı. Nassun’ın Jija için hissettiği üzüntü Schaffa’nın bakışıyla silindi. *Schaffa* onu sevecekti. Nassun neye dönüşürse dönüşün.

Böylece Nassun, Çelik’e doğru dönüp “Ay’ın nasıl yuvasına döndürüleceğini anlat bana.”

TEŞEKKÜR

Bu üçleme sayesinde artık milyonlarca sözcükten oluşan ve beş, yedi, on ya da daha fazla kitaptan oluşan serileri kaleme alan yazarlara daha büyük bir saygı duyuyorum. Hoşunuza gitse de gitmese de, benimle aynı fikirde olsanız da olmasanız da size bir şey söyleyeyim: Tek, uzun bir öyküyü anlatmak *zor iş* millet. Çok kitaplı serilere müthiş bir saygı duyuyorum.

Bu kez en büyük teşekkürüm beni esnek bir çalışma programına ikna ederek bu kitabı bir yılda bitirmemi sağlayan düzenli işimin patronuna. Her zamanki gibi temsilcime ve editörüme teşekkürler; “Her şeyin hep ne denli ters gittiğine” dair sızlandığım periyodik, saatler süren telefon konuşmalarına tahammül ettikleri için. Orbit’in tanıtımcısı Ellen Wright’a kendisine bazı şeyleri, eh, daha doğrusu her şeyi (tatillerde işle ilgili e-postalara göz atmayı bırak Ellen) hatırlatmayı unutmama katlandığı için teşekkür ederim. Kendi kişisel volkanımı tasarlayıp kurmama (uzun hikâye) yardımcı olan Altered Fluid yazarlar grubundan arkadaşım Kris Dikeman’e te-

şekkürler. Brookly'ndeki WORD Books'a Büyülü Sismoloji Lansman Partisi için mekânlarını ücretsiz kullanmama izin verdikleri için teşekkür ederim. Bana ağır olmamı ve soluklanmamı emreden babama, bana ne kadar yol kat ettiğimi hatırlatan Octavia Project kızlarına, terapistime ve son olarak yazıya ara verme ihtiyacı duyduğumda kitaplıktan dizüstü bilgisayarına atlama sanatında mükemmelleşen komik kedim KRAL OZZYMANDIAS'a teşekkür ederim.

EK 1

Sanze Ekvator Birliği Öncesi ve Sonrasında Kaydedilmiş Beşinci Mevsimler'in Sondan Başa Doğru Katalogu

Boğan Mevsim: İmparatorluk Y ılı, 2714-2719. Tahmini Sebebi: Volkanik patlama. Yer: Güney Kutbu, Deveris yakınları. Akok Dağı'nın patlaması yaklaşık 800 kilometre çapında bir alanın ciğerlerde ve mukus membranlarında katılaşıan kül bulutlarıyla kaplanmasına sebep oldu. Gün ışığı olmadan beş yıl geçse de kuzey yarıküredeki etkisi bu kadar uzun olmadı (sadece iki yıl).

Asit Mevsimi: İmparatorluk Yılı 2322-2329. Tahmini sebebi: On üzeri şiddette deprem. Yer: Bilinmiyor; okyanus açıklarında. Ani bir plaka kayması ana jet akımı rotalarından birinin üzerinde bir dizi yanardağ doğurdu. Bu jet akımı asidik hale geldi, batı sahillerine doğru aktı ve en sonunda Sükûnet boyunca yayıldı. Pek çok kıyı cemiyeti ilk tsunamide yerle bir oldu, diğerleri ya hayatta kalmayı başaramadı ya da filoları ve limanları çöküp balıklar suyunu çektiğinde zorunlu

olarak göç etti. Atmosferin bulutlar tarafından işgali yedi yıl sürdü, kıyıların pH derecesi yıllar boyu yeniden yerleşimleri imkânsız kıldı.

Kaynayan Mevsim: İmparatorluk Yılı 1842-1845. Tahmini sebebi: Büyük bir gölün altındaki sıcak noktanın patlaması. Yer: Ortagüney Enlem Kuşağı, Tekkaris Gölü eyaleti. Patlama milyonlarca litrelik gaz ve buharı havaya püskürterek asit yağmurlarını ve kıtanın güney yarısında üç yıl boyunca devam eden atmosferik kararmayı tetikledi. Kuzey yarı olumsuz etkilenmedi, bu nedenle arkeomestler bunun “gerçek” bir mevsim olup olmadığı hakkında ihtilaf halindedir.

Nefessiz Mevsim: İmparatorluk Yılı 1689-1798. Tahmini sebebi: Maden kazası. Yer: Ortakuzey Enlem Kuşağı, Sathd eyaleti. Tamamen insan kaynaklı Mevsim, Ortakuzey enlem kuşağının kuzeydoğusundaki kömür madenlerinde kazaen yeraltı yangını başlattığında tetiklendi. Göreceli olarak yumuşak geçen Mevsim güneşi kısmen örttü ve bölge haricinde asitlenmeye veya kül yağışına sebep olmadı, çok az cemiyet Mevsim Yasası’nı yürürlüğe soktu. İlk doğal gaz patlaması sırasında Heldine kentinde yaşayan yaklaşık 14 milyon insan öldü ve İmparatorluk Orojenleri sürekli olarak püsküren patlama bacasını başarıyla kapatarak, yayılmasını önlemek için kenarlarını mühürlediler. Geriye kalan kütle sadece izole edilebiliyordu ve olduğu yerde yüz yirmi yıl boyunca yanmaya devam etti. Dumanı rüzgârlarla yayılıp solunum yolları hastalıklarına ve bölgede zaman zaman görülen kitlesel boğulma vakalarına sebep oldu. İkinci etkisi ise orta

enlem kuşağındaki kömür madenlerinin kaybı oldu ki bu da yakıt fiyatlarının hızla artmasına ve jeotermal ve hidroelektrik ısıtma sistemlerinin daha geniş uygulama alanları bulmasına sebep olarak Jeondislik Eğitimi'nin kurulmasına yol açtı.

Dişli Mevsim: İmparatorluk Yılı 1553-1566. Tahmini sebebi: Okyanus sarsıntılarının volkanik patlamayı tetiklemesi. Yer: Kutup Fayları. Okyanus depreminin artçı dalgaları Kuzey Kutbu'ndaki daha önceden bilinmeyen bir sıcak noktayı sarstı ve süpervolkanik bir patlamayı tetikledi. Tanıkların bildirdiğine göre patlamanın sesi Antartik'ten bile duyuldu. Küller üst atmosfere kadar çıktı ve hızla küreye yayıldı ancak asıl etkilenen bölge Kuzey Kutbu oldu. Bu Mevsim'in tahribatı pek çok cemiyetin hazırlıksız yakalanmasıyla büyüdü. Çünkü son Mevsim'in üzerinden dokuz yüz yıla yakın bir süre geçmiş, o süre zarfında Mevsimler'in birer efsane olduğuna inanmaya başlamışlardı. Yamyamlık haberleri kuzeyden ekvatora kadar yayıldı. Bu Mevsim'in sonunda Yumenes'te Merkez kuruldu ve Kuzey ve Güney kutuplarında uydu yerleşkeleri açıldı.

Mantar Mevsimi: İmparatorluk Yılı 602. Tahmini sebebi: Volkanik patlama. Yer: Batı Ekvator Kuşağı. Muson mevsiminde gerçekleşen bir dizi patlama, altı ay boyunca kıtanın yaklaşık yüzde yirmisinde nem oranını artırdı ve güneşliğini engelledi. Diğerlerine kıyasla yumuşak bir Mevsim olsa da zamanlaması Ekvator kuşağından kuzey ve güney orta enlemlerine yayılacak bir mantar patlaması için kusursuz koşulları

oluşturdu ve temel gıda maddelerinden miroq'u silip süpürdü. Bu tür artık yetişmiyor. Yol açtığı kıtlık resmi jeomestrik rekoru kırdı ve Mevsim'in süresini dört yıl daha (iki yıl mantar istilasının son bulması için) uzattı. Sonunda, etkilenen cemiyetlerin neredeyse tümü pazarlarının belini doğrultabildi ve böylelikle İmparatorluk reformlarının ve Mevsim planlamasının önemi kanıtlandı. Sonrasında, pek çok Ortakuzey ve Ortagüney cemiyetleri gönüllü olarak İmparatorluğa dâhil olarak etki alanını ikiye katlayıp Altın Çağı başlattı.

Delilik Mevsimi: İmparatorluk Öncesi 3 - İmparatorluk

Sonrası 7. Tahmini sebebi: Volkanik patlama. Yer: Kiash Tuzakları. Kiash Tuzakları'nın, kadim bir süpervolkanın (yaklaşık 10,000 yıl önceki İkiz Mevsim'in de sorumlusu olduğu düşünülüyordu) çok sayıdaki bacasının patlamasıyla havayı koyu renkli bir mineral olan ojit doldurdu. Sonraki on yıllık karanlık sadece sıradan bir Mevsim tahribatının ötesine geçip akıl hastalıklarında da çok ciddi bir artışa sebep oldu. Sanzeli kadın Savaş Lordu Verishe yanındaki yöresindeki pek çok cemiyeti, düşmanlarını surların ve kapıların güvenilir bir koruma sağlamadığına ve etraflarında bekleyen hayaletlerin olduğuna inandıran özel olarak tasarlanmış bir psikolojik savaş taktiğiyle fethetti. (Bkz: *Delilik Sanatı*, derleme, Altıncı Üniversite Yayınları.) Verishe, gün ışığının ilk kez yeniden görüldüğü gün imparator ilan edildi. [Editörün notu: Sanze'nin kuruluşundan önce olan Mevsimler'e dair kayıtların çoğu çelişkili ve teyit edilmemiştir. Bundan sonraki Mev-

simler, 2532 tarihli Yedinci Üniversite Arkeomestri Konferansı'nda kabul edilenlerdir.]

Göçebelik Mevsimi: Yaklaşık İmparatorluk Öncesi 800. Tahmini sebebi: Manyetik kutup kayması. Yer: Teyit edilemiyor. Bu mevsim dönemin pek çok ticari cemiye-tinin yok olmasına sebep oldu ve gerçek kuzeyin kay-masından dolayı polenleme canlılarının akıllarının karışması nedeniyle yirmi yıllık kıtlık oldu.

Değişen Rüzgârlar Mevsimi: Yaklaşık İmparator-luk Öncesi 1900 Tahmini sebebi: Bilinmiyor. Yer: Te-yit edilemiyor. Bilinmeyen sebeplerden dolayı esen rüzgârların yönü değişti ve eski haline dönmesi uzun yıllar aldı. Atmosferik kapanma olmamasına rağmen bunun bir Mevsim olduğu konusunda fikir birliğine varılmıştır çünkü bu durum ancak kısmi (muhteme-len okyanus açıklarındaki) bir sismik olay sonucu te-tiklenebilir.

Ağır Metal Mevsimi: Yaklaşık İmparatorluk Öncesi 4200 Tahmini sebebi: Bilinmiyor. Yer: Doğu Kıyısın-daki Ortakuzey enlem kuşağı. Volkanik bir patlama (Yrga Dağı olduğuna inanılıyor) on yıllık bir atmosf-e-rik kapanmaya sebep oldu ve Sükûnet'in doğu yakası boyunca geniş bir alana yayılan civa kirliliğiyle etkisi büyüdü.

Sarı Denizler Mevsimi: Yaklaşık İmparatorluk Öncesi 9200 Tahmini sebebi: Bilinmiyor. Yer: Antartik'e ka-dar Doğu ve Batı sahilleri. Bu Mevsim ancak Ekvator kuşağındaki harabelerde bulunan yazılı kaynaklar-dan biliniyor. Bilinmeyen sebeplerden ötürü geniş bir alana yayılan bakteriyel patlama tüm deniz yaşamını

etkiledi ve on yıllar boyunca kıyı kesimlerde kıtlığa sebep oldu.

İkiz Mevsim: Yaklaşık İmparatorluk Öncesi 9800 Tahmini sebebi: Volkanik patlama. Yer: Ortagüney Enlem Kuşağı. Dönemin şarkıları ve sözlü geleneklerine göre bir yanardağ bacasının patlaması üç yıllık atmosferik kapanmaya neden oldu. Gökyüzü açılmaya başladığında başka bir bacadan ikinci bir patlama geldi ve kapanmayı otuz yıl daha uzattı.

EK 2

Sükûnet'in Tüm Eyaletlerinde Sıkça Rastlanan Terimler Sözlüğü

Arif: Taş İrfanı ve kadim tarih uzmanları. Beşinci Mevsim: İmparatorluk ölçümlerine göre en az altı ay süre sismik hareketlilik veya bir diğer büyük çaplı doğal değişimden kaynaklanan uzun kış.

Bölge: İmparatorluk yönetiminin en üst kademesi. İmparatorluğun tanıdığı bölgeler Kuzey Kutbu, Ortakuzey, Batı Sahili, Doğu Sahili, Ekvator, Ortagüney ve Antartik'tir. Her bir bölgenin tüm eyaletlerinin bağlı olduğu bir valisi bulunur. Bölge valileri İmparator tarafından atansa da genelde Yumenes Liderliği'nce seçilir ve/ veya doğrudan Liderlik ile bağlıdırlar.

Cebaki: Cebaki ırkından gelenler. Cebak bir zamanlar Ortagüney enlem kuşağındaki bir ulustu (modası geçmiş, imparatorluk öncesi bir siyasi düzenin bir birimi) ancak Kadim Sanze yüz yıllar önce onu fethettiğinde eyalet sistemine dâhil edildi.

Cemiyet adı: Pek çok vatandaşın cemiyet bağlarını ve haklarını işaret eden üçüncü ismi. Bu isim genelde ergenlik arifesinde yetişkinliğe geçiş olarak takılır ve o kişinin cemiyetin değerli bir üyesi olarak kabul gördüğünü gösterir. Bir cemiyete göç edenler cemiyet tarafından evlat edinilmeyi talep edebilir ve kabul edildiklerinde evlatlık alındıkları cemiyetin adını öz isimleri gibi kullanabilirler.

Cemiyet: İmparatorluk hükümetinin en küçük sosyopolitik birimi. Genelde bir kasaba veya tek bir şehir anlamına gelse de çok büyük şehirlerin birkaç cemiyet barındırması da mümkündür. Bir cemiyetin kabul edilmiş üyeleri erzak payı hakkına ve güvenliğe sahip olur. Bunun karşılığında cemiyeti vergileriyle ve diğer katkılarıyla desteklerler.

Çaylaklar: Merkez'deki hâlâ temel eğitim alan yüzük kazanmamış çocuklara verilen isim.

Çimenlik: Pek çok cemiyetin surlarının içinde veya hemen dışında tuttuğu ve taş irfanı tarafından örgütlenen alan. Cemiyet çimenlikleri tarım veya hayvancılık için kullanılabilir veya park olabilir veya Mevsim dışı zamanlarda nadasa bırakılabilir. Evlerin de yine kendi bahçeleri veya çimenlikleri bulunur.

Damızlık: Yedi fayda-sınıfından biri. Damızlıklar genelde sağlıklı oldukları ve cazibeli kabul edilen görüntüleri sebebiyle seçilirler. Bir Mevsim sırasında sağlıklı soyların devamından ve cemiyetin ya da ırkın seçim koşullarına göre gelişmesinden sorumludurlar. Bu sınıfa doğan ancak istenen özellikleri taşımayan çocukların cemiyet isim töreninde yakın bir akrabalarının fayda-sınıfını almalarına izin verilebilir.

Dirençli: Yedi fayda-sınıfından biri.

Duyu: Yeryüzünün hareketlerine dair farkındalık. Bu farkındalığı sağlayan organ beyin kökündeki duyulıgidir. Fiil hali duyumsamak.

Düğüm: İmparatorluk tarafından yönetilen ve Sükûnet boyunca yayılan istasyonlar. Sismik olayların etkisini azaltmak veya durdurmak üzere yapılmışlardır. Merkez eğitilmiş orojenlerin nadir bulunması nedeniyle çoğunlukla Ekvator kuşağında kümelenirler.

Ekvatorlular: Kıyı bölgeleri hariç ekvator ve çevresindeki enlemlerin insanları. Ilıman iklim ve göreceli yer istikrarı sayesinde Ekvator cemiyetleri refah içinde ve siyasi olarak güçlü olur. Bir zamanlar Kadim Sanze'nin çekirdeğini oluşturlardı.

Erzak: Depolanmış yiyecek ve malzemeler. Cemiyetler her daim bir Beşinci Mevsim olasılığını göz önünde bulundurarak kilitli kiler ve depolarını dolu tutar. Sadece kabul edilmiş cemiyet üyeleri erzak paylarına sahiptir ancak yetişkinler kendi paylarını tanınamış çocuklar ve diğerlerini beslemek için kullanabilir. Evlerin genelde kendi ev kilerleri olur ve aile üyeleri dışındakilere karşı aynı güçle korunur.

Eyalet: İmparatorluk yönetiminin orta kademesi. Coğrafi olarak komşu olan dört cemiyet bir eyalet yapar. Her eyaletin bir valisi bulunur ve cemiyet şefleri ona rapor ederler. O da bölge valisine hesap verir. Eyaletteki en geniş şehir başkenttir. Görece büyük başkentler imparatorluk yolu vasıtasıyla birbirlerine bağlanır.

Fay: Yerküredeki bir kırığın sık, ağır sarsıntılar ve patlamalar yaratma ihtimalinin yüksek olduğu yerler.

Fayda-sınıfı adı: Pek çok vatandaşın taşıdığı ve ait oldukları fayda-sınıfını belirten isim. Yirmi resmi fayda sınıfı bulunur. Geçmiş ve şu anki Kadim Sanze İmparatorluğu'nda ancak yedisi kullanılmaktadır. Kişi fayda-sınıfını aynı cinsten olduğu ebeveyninden miras alır çünkü teoriye göre fayda-sınıfı özellikleri böylece nesilden nesle aktarılır.

Güney Kutbu (Antartik): Kıtanın en güney enlemleri. Bu bölgenin insanlarına da verilen isimdir.

Güvenlik: Geleneksel olarak pazarlıklar sırasında, düşman tarafların ilk karşılaşmasında veya diğer resmi görüşmelerde ikram edilen bir tür içecek. Tüm yabancı maddelere karşı tepkimeye giren bir bitki özütü içerir.

Hımbılkaforlar: Orojenler tarafından orojeni sahibi olmayanlar için kullanılan argo kelime. Genelde hımbıl-lar olarak kısaltılır.

İmparatorluk Yolu: Kadim Sanze'nin muhteşem buluşlarından biri, yüksek yollar (at ve yaya trafiği için yükseltilmiş yollar) tüm büyük cemiyetleri ve çoğu büyük eyaleti birbirine bağlar. Yüksek yollar jeondis ve orojenlerden oluşan ekipler tarafından inşa edilir. Orojenler sismik aktivite açısından en istikrarlı yerleri belirler (ya da istikrarlı bir yol bulunamıyorsa hareketleri engeller) ve jeondisler de mevsimler arasında seyahati teşvik etmek amacıyla su gibi ikmal kaynaklarını yol yakınlarına getirirler.

Jeomest: Kayaları ve onların doğa içindeki yerini inceleyenler, bilim insanlarına verilen genel isim. Jeomestler özel olarak litoloji, kimya ve jeoloji üzerine uzmanlaşırlar ve bunlar Sükûnet'te ayrı uzmanlık dalları

olarak kabul edilmez. Pek az jeomest orojeni ve etkileri üzerine uzmanlaşır.

Jeondis: Jeotermal enerji mekanizmaları, tüneller, alt-yapı, madencilik gibi yerküreyle bağlantılı işlerde uzmanlaşmış mühendisler.

Kaynar: Geyzer, kaplıca veya buhar bacası.

Keskici: Taş, cam veya kemik gibi malzemeleri işleyen zanaatkâr. Büyük cemiyetlerde mekanik veya hacimli üretim tekniklerini de kullanırlar. Metalle çalışanlar veya yetenezsiz keskinler küçümsemeyle “paslı tenekeci” diye adlandırılır.

Kimsesiz: Suçlular ve bir cemiyete kabul edilmeyecek kadar yararsız diğerleri.

Kirkhusa: Evlerde koruma, evcil hayvan veya küçükbaş niyetine beslenen, orta boylu bir memeli türü. Normalde otçulsa da Mevsimlerde etçil olur.

Kıyı Halkı: Sahil bölgelerindeki cemiyetlerden gelenler. Pek az kıyı cemiyeti resif temizlemek ya da tsunami-den korunmak için İmparatorluk orojenlerini kiralamaya para yetiştirebilir, bu nedenle kıyı cemiyetleri sürekli yeniden kurulur ve bunun sonucu olarak kaynakları kısıtlıdır. Batı sahillerinden gelen insanlar daha soluk tenlidir; saçları düzdür ve bazılarının gözkapaklarına sarkıktır. Doğudakiler ise koyu tenlidir. Saçlarının zaptedilmez olmasının yanı sıra onların da bazılarının gözkapakları sarkıktır.

Kötü gün bohçası: Acil durumlar ve depremlere karşın pek çok kişinin evinde hazır bulundurduğu kolay taşınabilir erzak bohçası.

Kreş: Çalışamayacak kadar küçük çocukların, yetişkin-

ler cemiyet görevlerini icra ederken bakıldığı yer. Koşullar izin verdiğinde ise bir eğitim yuvası.

Kuzey Kutbu (Kutuplar): Kıtanın en kuzey enlemleri.

Bu bölgenin cemiyetlerine mensup insanlara da verilen isimdir.

Küllerin savurduğu saçlar: Sanze ırkına has bir özellik. Damızlık fayda-sınıfının güncel rehberlerinde avantajlı olduğu belirtilir ve bu nedenle seçimde tercih edilir. Küllerin savurduğu saçlar özellikle sert ve kalındır. Kabarık bir alev gibi uzar, uzunken yüzün çevresine ve omuzlara düşer. Aside karşı dirençlidir ve ıslandıktan sonra hızla kurur ve olağandışı koşullarda filtre olarak iş gördüğü bilinir. Pek çok cemiyette Damızlık rehberleri sadece yapısından bahseder ancak Ekvator Damızlıkları genelde çiftleşme seçimlerinde ek olarak doğal “kül” rengini de talep eder. (Bu, açık griden beyaza kadar olan ve doğuştan gelen bir saç rengidir.)

Mela: Orta enlem kuşaklarına has bir bitki. Ekvator’da yetişen kavuna benzer. Mela genelde kökleri toprakta meyvesi yüzeyde büyüyen bir bitkidir. Mevsim sırasında meyveleri yeraltına iner. Bazı türlerinin böcekleri tuzağa düşüren çiçekleri vardır.

Merkez: Dışli Mevsim sonrasında (İmparatorluk Yılı 1560) Kadim Sanze tarafından kurulan paramiliter örgüt. Merkezleri Yumenes’tedir ancak kıtayı mümkün mertebe en geniş şekilde kapsamak üzere Antartik ve Kutup’ta da iki uydu yerleşkesi bulunur. Merkez eğitimi almış orojenler (bir diğer tabirle İmparatorluk Orojenerleri) diğerleri için yasak olan orojeni sanatını katı

örgüt kuralları ve bir Muhafız tarikatının sıkı gözetimi altında tatbik etmek üzere kanunen görevlendirilir. Merkez kendi kendini yönetir. Özkaynakları yeterlidir. İmparatorluk Orojenleri kara üniformalarından tanınır ve halk arasında “kara ceketliler” olarak anılırlar.

Metaarif: Simya ve astromestri gibi Yedinci Üniversite’nin tanımadığı, itibarsız bir sözde bilim dalı.

Mevsim Yasası: Olağanüstü hal yasası. Herhangi bir cemiyet şefi, bölge veya eyalet valisi ya da Sanze Liderliği’nin tanıdığı meşru bir cemiyet lideri tarafından ilan edilebilir. Mevsim Yasası sırasında eyalet ve bölge yönetimleri askıya alınır ve cemiyetler bağımsız sosyopolitik odaklar olarak yönetilirler. Ancak diğer cemiyetlerle işbirliği İmparatorluk tarafından şiddetle teşvik edilir.

Mucit: Yedi fayda-sınıfından biri. Mucitler yaratıcılıkları ve uygulama zekâları için seçilir ve bir Mevsim sırasında teknik ve lojistik sorunların çözülmesinden sorumludurlar.

Muhafız: Merkez’de önce kurulduğu söylenen tarikat. Muhafızlar Sükûnet’teki orojenleri arayıp bulur, korur, onlara rehberlik eder ve diyarı da onlardan korurlar.

Orojen: Orojeni gücüne sahip kişi. Eğitimli veya değil fark etmez. Argoda rogga.

Orojeni: Termal, kinetik ve bunlara bağlı enerjileri sismik olaylara yönelik manipüle etme kabiliyeti.

Orta enlemler: Kıtanın orta enlem kuşağı. Ekvator ve kuzey ya da güney kutbu arasında kalan bölgeler. Bu bölgenin halkına da verilen isimde geçer. (Bazen orta

enlemli olarak tanımlanırlar). İki orta enlem kuşağı vardır: Ortakuzey ve Ortagüney.

Parçalanmış Topraklar: Yerkürenin ağır ve /veya çok yeni sismik hareketlerle bozulmuş olduğunu gösteren araziler.

Patlar: Volkan. Bazı kıyı dillerinde ateş dağı da denir.

Piç: Bir fayda-sınıfı olmayan çocuklar. Bu durum ancak babanın bilinmediği durumlarda söz konusudur. Sıra dışı olduklarını kanıtlayanlar cemiyet isimlendirme töreninde annelerinin fayda-sınıfını alabilirler.

Sanze: Ashında Ekvator kuşağında Sanzeli ırkının atası bir ulusken (İmparatorluk öncesinden modası geçmiş bir siyasi düzen) Delilik Mevsimi'nin sonunda (İmparatorlukYılı 7) Sanze Ulusu'nun yerini Sanzeli Ekvator Birliği aldı. Bunlar İmparator Verishe'nin yönetimi altındaki altı eski Sanze cemiyetiydi. Birlik Mevsim sonrası hızla genişledi ve en sonunda 800 İmparatorluk yılında tüm Sükûnet'e yayıldı. Dışli Mevsim civarında Birlik halk arasında Kadim Sanze olarak anılmaya başladı. İmparatorluk yılı 1850 tarihli Shilteen kayıtlarına göre

Birlik resmi olarak yok oldu zira Yumenes Liderliği'nin de tavsiyesiyle bir Mevsim sırasında yerel yönetimler çok daha verimli olmaktadır. Pratikte pek çok cemiyet hâlâ İmparatorluk sistemlerini –hükümet, finans, eğitim ve dahası– kullanmaya devam etmektedir ve pek çok bölge valisi hâlâ Yumenes'e vergi verir.

Sanzece: Sanze ırkının ve Kadim Sanze İmparatorluğu'nun resmi dili. Artık Sükûnet'in genel geçer dilidir.

Sanzeli: Sanze ırkından olanlar. Yumenes'deki Damız-

lık standartlarına göre Sanzeliler ideal olarak bronz, küllerin savurduğu saçları olan, uzun boylu ve yapılı veya tıknaz ama güçlü, yetişkin boyu en az 1.80 olan insanlardır.

Sarsıntı: Yerkürenin sismik hareketi.

Taş yiyenler: Çok nadir görülen, insansı bir tür. Teni, saç vs taşı andırır. Onlar hakkında pek az şey bilinir.

Yedinci Üniversite: Jeomestri ve taş irfanı üzerine ünlü bir üniversite. An itibarı ile İmparatorluk tarafından desteklenmekte ve Ekvator'daki Dibas kentinde yer almaktadır. Üniversite'nin daha önceki versiyonları özel ya da kolektif olarak destekleniyordu. Özellikle Am-Elat'taki (İmparatorluk Öncesi 300 civarı) zamanında kendi kendini yönetme hakkı olan bir bağımsız ulus olarak tanınmıştı. Daha küçük bölgeler ve eyaletler üniversitenin masraflarına katkıda bulunur; karşılığında uzmanlıklarından ve kaynaklarından yararlanırlar.

Yeni cemiyet: Son Mevsim'de ortaya çıkan cemiyet. En azından bir Mevsim atlatan cemiyetler verimliliklerini ve güçlerini kanıtladıklarından dolayı yaşamak için daha makbul kabul edilir.

Yol hanı: İmparatorluk Yollarının her kesişme noktasında ve pek çok aşağı yolda istasyonlar bulunur. Tüm yol hanlarında su kaynağı vardır ve sürülebilir arazi, orman ya da faydalı başka kaynakların yanına yapılmışlardır. Pek çoğunun kurulu olduğu alan en az sismik hareketliliğin olduğu yerdedir.

Yükçeker: Yedi fayda sınıfından biri. Fiziksel kuvvetleri için seçilirler, ağır işlerden ve Mevsim sırasındaki güvenlikten sorumludurlar.

Yüzükler: İmparatorluk Orojenleri arasındaki rütbeyi gösterirler. Rütbesiz öğrenciler ilk yüzüklerini kazanmak için bir dizi sınava girer, “on” bir orojenin erişebileceği en yüksek rütbedir. Her bir yüzük cilalı, yarı değerli bir taştan yapılır.

